गोविन्द गीता

भूमिका लेखक राजेश बेदी

ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੁਆਰੇ
ਰਾਜੇਸ਼ ਬੇਦੀ ਨੇ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਲੋਂ
5000/- ਰੁ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦਿਤੇ ਗਏ। ਜਨਵਰੀ -1986

ਗੋਬਿੰਦ ਗੀਤਾ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

kirpal singh chana

ਗੀਤਾ

ਲੇਖਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ

ਭੂਮਿਕਾ

ਮੇਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੇ ਇਕ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਭਗਵੱਦ ਗੀਤਾ ਦੀ ਇਕ ਹਸਤ ਲਿਖਿਤ ਪਰੱਤ ਸਨ 1972 ਵਿੱਚ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਇਕ ਭਗਤ ਜੀ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਭਗਤ ਜੀ ਮੂਲਤ: ਉਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਨ ਜੋ ਬਟਵਾਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮ ਪਰਾਇਣ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹਿੰਦੂ ਸਨ। ਬਗੀਚਿਆਂ ਅਤੇ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਗੁਜ਼ਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਜੀਵਿਕਾ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਪਰਸਾਦ ਮੰਨ ਕੇ ਸੰਤੋਸ਼ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇਕ ਮਾਤਰ ਸਹਾਰਾ ਇਹੋ ਗੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਕੁਝ ਪੰਨਿਆਂ ਦਾ ਰੋਜ਼ ਪਾਠ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਬਲ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਹਜ ਭਾਵ ਨਾਲ ਇਹ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪਰਲੋਕ ਸੁਧਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਗੀਤਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੁੱਢੇ ਜਿਸਮ ਦੇ ਕਣ-ਕਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਗਏ ਸਨ।

ਮੈਂ ਇਸ ਪਾਂਡੂਲਿਪੀ ਦਾ ਅਧਿਅਨ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਚਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣੇ ਤਕ ਪਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ~~ਸੋਬਿੰਦ~~ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮਯ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਪਰਤਿਲਿਪੀਆਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਦੀ ਲਿਪੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਸਨ।

ਭਗਤ ਜੀ ਵਾਲੀ ਪਾਂਡੂਲਿਪੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਲਿਖਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਤਰਫੋਂ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਕਾਲ, ਕਾਤਬ ਆਦਿ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੋਗਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਹੋਗਾ, ਹੋਤਾ, ਪੋਤਾ ਆਦਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸੁਵਰ ਾ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਰ ਦਾ ਸਮਾਵੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਹੋਰਾ, ਹੋਤਰਾ, ਪੋਤਰਾ ਆਦਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਤਬ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਦੋਹਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:

ਲਿਖਤਿ ਕਰਿ ਮੁਲਤਾਨ ਮਹਿ ਲੁਹਾਰੀ ਦਰਵਜਾ ਬਖਾਨ।
ਪੋਤਿ ਗਰੋਲਾ ਕਰਤ ਹੈਂ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜਿਹ ਨਾਮ॥

ਇਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਤਾਨ ਸ਼ਹਰ ਵਿੱਚ ਲੁਹਾਰੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਗਰੋਲਾ ਨੇ ਇਹ ਪਾਂਡੂਲਿਪੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਦਿਆ ਆਖਰੀ ਪੰਗਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਤਬ ਨੇ ਇਹੋ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤਾਇਸ ਮਾਰਗਸ਼ੀਰਸ਼ ਸੰਮਤ 1942 (ਬਾਰਾਂ ਦਿਸੰਬਰ 1885 ਇਸਵੀ ਸਨ) ਨੂੰ ਵੀਰ ਵਾਰ ਦੇ ਦਿਨ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕਾਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲਿਖਵਾਣ ਵਾਲੇ ਨਖਤਾਸਾਹ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦਰਸ ਚੰਦ ਮੁੰਜਾਲ ਸਨ। ਉਹ ਆਤੂਰਾਮ ਦੇ ਬੇਟੇ ਅਤੇ ਦਰਬਾਰੀ ਰਾਮ ਦੇ ਪੋਤੇ ਸਨ। ਆਤੂ ਸਿੰਘ ਰਹੇਲਾ ਨੇ ਇਸ ਵਿਲੱਖਣ ਲਿਪੀਕਾਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਹਰ ਥਾਂ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀਆਂ ਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਵੀ ਮੰਗੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

ਮੱਘਰ ਵਦੀ ਸਤਾਇਸ ਸਮਾਪਤ 1942 ਵਾਰ ਵਾਰ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ, ਭੂਲ ਚੂਕ ਬਖਸ਼ਣੀ। ਲਿਖਾਰੀ ਦਰਸ ਚੰਦ, ਜਾਤ ਮੁੰਜਾਲ, ਵਸਨੀਕ ਨੂਰਅਬਾਦ ਦਾ, ਪੁੱਤਰ ਆਤੂ ਰਾਮ ਦਾ, ਪੋਤਰਾ ਦਰਬਾਰੀ ਰਾਮ ਮੁੰਜਾਲ ਦਾ ਵਿਚ ਆਰਸੋ ਸਿਸ਼ ਗੋਪੀ ਲਾਲ ਜੀ ਦਾ।

ਇਸਵੀ ਸੰਨ 1983 ਵਿੱਚ ਗ੍ਰੰਥ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਕਰੀਬ ਅਠਾਸੀ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਗਾਹਕ ਸਤਗੁਰੂ ਸਨ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਮੁੰਜਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਨ।

ਹਰੇਕ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਲਾਲ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ, ਉਸ ~~ਅਧਿਆਇ~~ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਵਰਨਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਰੂਪ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉਪਸੰਘਾਰ ਕੀਤਾ ਗਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਦੱਤ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆਯਾਂ ਜੋਗਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਵਾਦੇ ਅਰਜਨ ਵਿਖਾਦ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਥਮੋ ਅਧਿਆਇ ॥

ਚੌਦਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘ ਵਿਰਚਤੇ ਨਾਮ ਚਤੁਰਦਸਮੋ ਅਧਿਆਇ ॥14॥

ਰਹੇਲਾ ਪਾਲਤੂ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋਏ, ਮੋਟੇ, ਸੰਘਣੇ ਜੇ ਰੰਗ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਤਰਫ਼ ਲਿਖਿਆ ਗਇਆ ਹੈ। ਸਭ ਮਿਲਾ ਕੇ 258 ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਕਾਗਜ਼ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ 516 ਪਿਰਸ਼ਠ ਤੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਵਾਲੀ ਰੇਖਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਹਿਲੀ ਪੰਗਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਲੀ ਸਿਆਹੀ ਵਿੱਚ ਪਿਰਸ਼ਠ ਸੰਖਿਆ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਮ ਸੰਖਿਆ ਵਾਲੇ ਪਿਰਸ਼ਠ ਤੇ ਸੰਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਅੰਤਿਮ ਕਾਗਜ਼ ਸੰਖਿਆ 258 ਲਿਖੀ ਹੈ।

ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਦੋਹੀਂ ਤਰਫ਼ ਕਾਲੀ ਸਿਆਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਇਆ ਹੈ। ਸੀਰਸ਼ਕ ਲਾਲ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਸੀਰਸ਼ਕ ਨਿਮਨਲਿਖਿਤ ਹਨ ਦੋਹਰਾ (ਦੋਹਾ) ਰੇਖਤਾ ਅਸਵਾ ਅੜਿੱਲ। ਚੌਪਈ (ਚੌਪਾਈ)। ਸੋਰਠਾ ਸਵੈਇਆ (ਸਵੈਯਾ)। ਕਬਿੱਤ। ਛੰਦ। ਮੰਗਲ ਛੰਦ। ਆਰਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ। ਅਰਜਨ ਦਾਸ। ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦਾਸ। ਹੀਰਾਰਾਮ ਦਾਸ।

ਪੂਰਾ ਪਿਰਸ਼ਠ 23.2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਲੰਮਾ ਅਤੇ 13.4 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਚੌੜਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਉਪਰ ਦੋ ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ, ਥੱਲੇ ਦੋ ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ, ਖੱਬੇ 2.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਅਤੇ ਸੱਜੇ 3.2 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਹਾਸ਼ੀਆ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਸ਼ੀਏ ਤੋਂ ਲਿਖਾਈ ਦੀ ਅਸਲ ਜਗਹ 17.5 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਲੰਮਾ ਅਤੇ 9.7 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ ਚੌੜਾ ਰਹ ਗਇਆ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਪਿਰਸ਼ਠ ਤੇ ਸੱਜੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਨੂੰ ਤਿੰਨ-ਤਿੰਨ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨਾਲ ਘੇਰਿਆ ਗਇਆ ਹੈ। ਵਿਚ ਦੀ ਰੇਖਾ ਕਾਲੀ ਤਥਾ ਦੋਨਾਂ ਤਰਫ਼ ਦੀ

ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੀ ਹੈ। ਪਰਤੇਕ ਪਿਰਸ਼ਠ ਵਿੱਚ ਨੌ ਪੰਗਤਿਆਂ ਹਨ। ~~ਅੰਤਿਮ~~ ਅੰਤਿਮ ਪਿਰਸ਼ਠ ਵਿੱਚ ਛੇ ਪੰਗਤਿਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਗਰੰਥ ਵਿੱਚ ਪੰਗਤਿਆਂ ਦੀ ਕੁਲ ਸੰਖਿਆ 4,661 ਹੈ। ਪਦਯ ਸੰਖਿਆ 1,679 ਹੈ

ਸ੍ਰੀ ਵਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਰਚਿਤ ਗੀਤਾ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਇਸ ਗੀਤਾ ਵਿਚ ਵੀ ਅਠਾਰਾਂ ਅਧਿਆਇ ਹੈ। ਪਰਤੇਕ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਦਿਆਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

ਅਧਿਆਇ	ਵਿਸ਼ਯ	ਪਦਿਆਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ	ਪਰਿਸ਼ਠ
ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ	ਅਰਜੁਨ ਵਿਸ਼ਾਦ (ਅਰਜੁਨ ਵਿਖਾਦੋ ਨਾਮ)	55	7 ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ
ਦੂਸਰਾ ਅਧਿਆਇ	ਸਾਂਖਿਯ ਯੋਗ (ਸੰਖ ਜੋਗ ਨਾਮ)	159	30 ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ
ਤੀਸਰਾ ਅਧਿਆਇ	ਯੋਗ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ (ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੋ ਨਾਮ)	127	48 ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ
ਚੌਥਾ ਅਧਿਆਇ	ਕਰਮ ਯੋਗ (ਕਰਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	117	66 ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ
ਪੰਜਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਸੰਨਯਾਸ ਕਰਮ ਯੋਗ (ਸੰਨਯਾਸ ਕਰਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	67	78
ਛੇਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਆਤਮ ਸੰਯਮ (ਆਤਮ ਸੰਜਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	111	93
ਸਾਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਹੰਸ ਯੋਗ (ਹੰਸ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	68	104
ਅਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਅਸ਼ਟਮੋ ਅਧਿਆਏ	ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੋਗ (ਪੁਰਖੋਤਮੋ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	116	120
ਨੌਵਾਂ ਅਧਿਆਇ	ਰਾਜ ਗੁਹਯ ਯੋਗ (ਰਾਜ ਗੁਹਜ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	95	134 ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ
ਦਸਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਦਸਮੋ ਅਧਿਆਏ)	ਵਿਭੂਤ ਯੋਗ (ਬਿਭੂਤ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	75	145
ਗਿਆਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਇਕਾਦਸੋ ਅਧਿਆਏ)	ਵਿਸ਼ਵ ਰੂਪ ਦਰਸ਼ਨ (ਬਿਸਰੂਪ ਦਰਸਨ ਨਾਮ)	132	166 ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ
ਬਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਦੁਆਦਸੋ ਅਧਿਆਏ)	ਭਗਤੀ ਯੋਗ (ਭਗਤਿ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	47	177
ਤੇਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਤ੍ਰਿਤਿਓ ਦਸੋ ਅਧਿਆਏ)	ਖੇਤਰ ਖੇਤਰੱਗ ਨਿਰਣਯ (ਖੇਤ੍ਰ ਖੇਤ੍ਰਗਨਿਰਨਿਓ ਨਾਮ)	93	189 ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ
ਚੌਦਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਚਤੁਰਦਸੋ ਅਧਿਆਏ)	ਗੁਣਤ੍ਰਯੀ ਵਿਭਾਗ (ਗੁਣਤ੍ਰੈ ਵਿਭਾਗੋ ਨਾਮ)	63	198 ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ

ਪੰਦਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਪੰਚਦਸਮੋ ਅਧਿਆਏ)	ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੋਗ (ਸ੍ਰੀ ਪੁਰਖੋਤਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	67	੨੦੯ ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ
ਸੋਲਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਸੋਡਸ਼ ਸਮੋ ਅਧਿਆਏ)	ਦੈਵਾਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ (ਦੈਵ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਨਾਮ)	46	੨18 ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ
ਸਤਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਸਪਤ ਦਸਮੋ ਅਧਿਆਏ)	ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਭਾਗ ਯੋਗ (ਸ਼ਰਧਾ ਵਿਭਾਗ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	73	੨੩੧
ਅਠਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ (ਅਸ਼ਟਦਸਮੋ ਅਧਿਆਏ)	ਮੋਖ ਸੰਨਿਆਸ ਯੋਗ (ਸੰਨਿਆਸ ਜੋਗੋ ਨਾਮ)	158	੨੫੨ ਦੇ ਪਿਠ ਤੇ
	ਕੁਲ ਪਦਯ ਸੰਖਿਆ	1,669	

ਸੰਮਤ ੧੯੫੨ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਗਰੇਲਾ ਪਾਂਡੁਲਿਪਿ ਦੇ ਆਕਾਰ ਸੰਬੰਧੀ ਇਕ ਹੋਰ ਹਥ ਲਿਖਤ ਪਤਰੇ ਦਾ ਪਤਾ ਚਲਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਕੱਤੀ ਸਾਲ ੧੯੫੪ ਵਿਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਆਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੇ ਪੰਜ ਅਧਿਆਇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿਚ ਸੋਹਣੇ ਗੀਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ 1948 ਵਿੱਚ ਛਪਵਾਏ ਸਨ। ਮੈਂ ਇਹਨੂੰ ਗਰੇਲਾ ਪਾਂਡੁਲਿਪਿ ਤੋਂ ਨਿਕਲਾ ਦੇ ਪਹਿਲਾ ਕਿ ਹੋਲੇ ਦੇ ਪਾਠਕ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ ਗੀਤਾ ਦੀ ਪਾਂਡੁਲਿਪਿ ਨੂੰ ਦੇਖ ਤੇ ਲਈ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਤੇ ਅਸਮਾਨਤਾ ਦੇਖੀ ਜਾ ਸਕੇ ਤਾਂ ਹੀ ਗਰੇਲਾ ਪਾਂਡੁਲਿਪਿ ਦੀ ਗੀਤਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਹਿਰਾਸ਼ਰ ਨੇ ਗੀਤਾ ਦੇ ਇਨ ਪੰਜ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਨੀ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਪਾਠਪੁਸਤਕ ਛਪਵਾਏ ਸੀ। ਛਪੀ ਹੋਈ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਆਕਾਰ 18x12 ਸੈਂਟੀਮੀਟਰ, ਪਰਿਸ਼ਠ ਸੰਖਿਆ 130 ਅਤੇ ਮੁੱਲ ਤਾਰਿ ਰੁਪਏ ਸੀ।

ਗੀਤਾ ਬਹੁਤ ਅਧਿਕ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਭਾਰਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਅਨੇਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜਿਹਤ ਇਸ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਸਭੀ ਭਾਰਤੀਆ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਹਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਲਾਭ ਉਠਾ ਸਕਣਗੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਨੂੰ ਬਢਾਵਣ ਦਾ ਇਹ ਅਚੱਛਾ ਸਾਧਨ ਬਣ ਜਾਏਗੀ।

ਰਮੇਸ਼ ਬੇਦੀ

ਏਲ 6 ਰਾਜੌਰੀ ਗਾਰਡਨ
ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ 110027
ਇਕ ਦਿਸੰਬਰ 1983

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਗੀਤਾ ਗ੍ਰੰਥ ਅਠਾਰਹ ਅਧਿਆਇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤ ਲਿਖਯਤੇ ॥

ਮੰਗਲਾ ਚਰਨ

ਓਅੰ ਸੋਹੰ ਗੋਬਿੰਦੁ ਅਕ੍ਰੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਅਨਾਨ ਨਿਰਬੰਧ।
ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ।
ਸਰਬੇ ਏਕੋ ਪੂਰਨ ਸੁਆਮੀ ਅਚਲ ਅਗਾਧ ਸਭ ਵਹੀ ਪ੍ਰਚੰਡ।
ਜੋ ਦੀਸੈ ਅਰ ਜੋ ਕਿਛੁ ਸੁਨੀਐ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦਵੈਤ ਅਖੰਡ।

ਚੌਪਈ

ਨਮੋ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਰਾਮ ਹਮਾਰੇ। ਹਮ ਤੁਮ ਹੋਇ ਕੈ ਖੇਲ ਪਸਾਰੇ।
ਹਮ ਤੁਮ ਏਕ ਅਕਾਲ ਸਰੂਪ। ਅਖਲ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਭ ਤਿਸ ਕਾ ਰੂਪ।
ਨਾਨਾ ਭਾਂਤ ਹੋਹਿ ਪਸਰਿਓ ਸਵਾਮੀ। ਘਟਿ ਘਟਿ ਕੋ ਵੈ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ।
ਨਾਮ ਜਾਤ ਸਭ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰੇ। ਤੁਧ ਬਿਨ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਨਿਆਰੇ।
ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ। ਜਿਨ ਇਹ ਸਗਲੀ ਖੇਲ ਪਸਾਰੀ।
ਖਾਲਕ ਨਿਆਈਂ ਖੇਲ [illegible] ਸਭ ਖੇਲੇ। ਖੇਲ ਰਹੇ ਤਬ ਆਪ ਸੰਗਿ ਮੇਲੇ।
ਬੋਲਨ ਸੁਨਣ ਦੇਖਨ ਸਭ ਸੁਪਨਾ। ਅਦਵੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਜਾਪ ਨ ਜਪਨਾ।
ਸੁਪਨੇ ਮਾਂਹਿ ਇਕ ਬਾਜੀ ਰਾਚੀ। ਜਿਨ ਜਾਨੀ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਚੀ।
ਵਹੀ ਸੁਪਨਾ ਇਕ ਜੁਗੁ ਕਹਾਯੋ। ਦੁਆਪੁਰ ਨਾਮ ਬੇਦ ਬਿਧ ਗਾਇਓ।
ਤਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕੌਤਕ ਕੀਨਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਸਭ ਹੀ ਕੋਂ ਦੀਨਾ।
ਜੋ ਦੇਖੈ ਸੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਿਆਰੇ। ਜਾਂਹਿ ਇਹ ਜਾਪ ਅਦਵੈਤ ਉਚਾਰੇ।
ਖੇਲ ਸੰਕੋਚਨ ਪਰ ਜਬ ਆਯੋ। ਭਾਰਥ ਕਾ ਤਬ ਜੁੱਧ ਮਚਾਯੋ।
ਪਾਂਡਵ ਕੈਰਵ ਤੇਹ ਬਨਾਏ। ਬੀਚ ਸਰਬ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਏ।
ਜੋ ਕਿਛ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਾਵੈ। ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਮਗਨ ਹੋਇ ਜਾਵੈ।
ਸੁਪਨੇ ਮਾਂਹਿ ਜੁਧ ਜਬ ਥਾਪਿਆ। ਤਬ ਦੋ ਦਲ ਕੈਰਵ ਪਾਂਡਵ ਜਾਪਿਆ।
ਜਬ ਦੋਨੋ ਦਲ ਜੁਧ ਕੋ ਚਲੇ। ਸਭ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਾਂਹਿ ਜਾਇ ਰਲੇ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੁਧ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਬਨਾਯ ਹੈ ਕੁਲ ਖੇਤਰ ਜਬ ਹੀ ਚਲੈ।
ਸੁਤ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਪੰਡ ਕੇ ਤਿਨ ਸੋਂ ਸਭ ਧਰਤੀ ਹਲੈ।

* * * *

ਪਹਿਲਾ ਧਿਆ

ਜਬ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਯਹਿ ਪੇਖਿਓ ਮੁਖੋ ਕਹੀ ਯਹ ਬਾਤ।
ਐਸੇ ਜੁਧ ਕੇ ਪੇਖਨੇ ਹਉ ਭੀ ਚਲਹੋ ਤਾਤ।
ਤਬ ਖਿਯਾਸ ਜੀ ਪਰਮ ਖ੍ਰਹਮ ਕਹਿਓ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਪਾਹਿ।
ਤੇਰੇ ਤੋ ਨੈਤਰ ਨਹੀ ਕੈਸੇ ਦੇਖੇਗਾ ਜਾਹਿ।

ਸੋਰਠਾ

ਐਸਾ ਖਚਨ ਜਬ ਸੁਨਿਓ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਖਿਆਸ ਗੰਭੀਰ ਸੋਂ।
ਮੁਖ ਤੇ ਤਬ ਇਹ ਭਨਿਓ ਦੇਖੋਂ ਨਹੀਂ ਤਬ ਸੁਨੋਗਾ।

ਖਿਯਾਸੋ ਵਾਚ, ਸੋਰਠਾ

ਜਬੈ ਸੁਨੀ ਏਹ ਬਾਤ ਰਾਜਾ ਕੀ ਤਬ ਖਿਯਾਸ ਦੇਉ।
ਕਹੇ, ਸੁਨੋ ਤੁਮ ਤਾਤ ਸੰਜੈ, ਮੇਰਾ; ਸਿੱਖ ਹੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਸੋ ਤੇਰਾ ਹੈ ਸਾਰਥੀ ਅਰ ਮਹਾਂ ਸਿੱਧੀ ਹੈ ਸਿੱਧ।
ਜੋ ਭਾਰਤ ਮੈਂ ਵਰਤਸੀ ਤੁਝੈ ਕਹੈ ਸੱਭ ਖਿਧਿ।

ਸੰਜੈਓ ਵਾਚ

ਤਬ ਸੰਜੈ ਪਰਣਾਮ ਕਰਿ ਕਹੈ ਖਿਯਾਸ ਜੀ ਪਾਹਿ।
ਤੁਮ ਜੋ ਕਹਿਓ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਤਿ ਸੰਜੈ ਕਹਿ ਹੈ ਤਾਂਹਿ।
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੁਧ ਹੋਇ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਅਰ ਏਹ ਹਸਤਨਪੁਰ ਮਾਂਹਿ।
ਇਤਨੈ ਮਾਰਗ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਤ੍ਰਿਉ ਕਰ ਕਹਉਗਾ ਤਾਂਹਿ।
ਤਬ ਰਿਖ ਜੀ ਨੇ ਇਉ ਕਹਿਓ ਸ਼ੁਣ ਹੋ ਸੰਜੈ ਸਿੱਖ।
ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਤੇ ਜਾਣੀਏ ਵਰਤਮਾਨ ਭੂਤਭਖਿੱਖ ।
ਦਸਵੈ ਪਵਨ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕੈ ਸਭ ਜੁਧ ਦੇਖੋ ਮੀਤ।
ਦਿੱਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਤੁਮ ਕੋ ਦਈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਰਿ ਪਰਤੀਤਿ।
ਜੋ ਕਿਛੁ ਦੇਖੋ ਸੋ ਕਹੋ ਰਾਜਾ ਕੇ ਵਿਦਿ ਮਾਂਹਿ।
ਦੋਨੋ ਦਲ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮਹਿ ਦੇਖੋ ਜੁੱਧ ਕਰਾਂਹਿ॥

ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰੋ ਵਾਚ

ਰਾਜਾ ਐਸੇ ਭਾਖ ਹੈ ਸੁਨ ਹੋ ਸੰਜੈ ਮੀਤ।
ਮੇਰੇ ਸੁਤ ਅਰ ਪੰਡ ਕੇ ਤਿਨ ਅਬ ਕਿਆ ਕਛੁ ਕੀਤ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਸੰਜੈ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ

ਸੰਜੈ ਆਖੈ ਰਾਜਾ ਪਾਂਹਿ। ਕੌਤਕ ਜੁਧ ਕਹੋ ਅਬ ਤਾਂਹਿ।
ਸੈਨਾਂ ਦੋਊ ਦਲੋ ਕੈ ਮਾਂਹਿ। ਅਬ ਜੋ ਭਈ ਕਹੋ ਪ੍ਰਗਟਾਂਹਿ।
ਸਾਤ ਖੂਹਨ ਪਾਂਡਵ ਕੀ ਗਨੀ। ਯਾਰਾਂ ਖੂਹਨੀ ਕੈਰਵ ਬਨੀ।
ਜਬ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸੈਨਾ ਦੇਖੀ। ਫੌਜ ਪਾਡਵਾਂ ਨੀਕੀ ਪੇਖੀ।
ਦੇਖ ਚਲੇ ਅਚਾਰਜ ਪਾਸ। ਦ੍ਰੋਣਾਂ ਚਾਰਜ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਗਾਸ।
ਆਚਾਰਜ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇ ਉਨ ਭਾਖਿਓ। ਦੇਖੋ ਪਾਂਡਵ ਕਿਆ ਮੋਰਚਾ ਰਾਚਿਓ।
ਤੁਮਰਾਂ ਸਿੱਖ ਮਹਾਂ ਬੁਧਵਾਨ। ਧ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੁਮਨ ਸੈਨਾਂਨੀ ਜਾਨ।
ਤਿਨ ਐਸੀ ਪੰਗਤ ਸਭ ਕੀਨੀ। ਅਪਨੇ ਦਲ ਕੀ ਸੋਭਾ ਲੀਨੀ।
ਤਿਨ ਸੈਨਾ ਮੈਂ ਭਾਰੇ ਬੀਰ। ਧਨਖ ਬਿਦਿਆ ਮੈਂ ਗੁਨੀ ਗਹੀਰ।
ਭੀਮ ਕਰਜਨ ਅਰ ਬੈਰਾਟ। ਜਿਨ ਸਭ ਦਲ ਕਾ ਠਟਿਓ ਠਾਟ।
ਅਵਰ ਰਾਜਾ ਕਹਾਂ ਲਗ ਕਹੋ। ਮਹਾਰਥੀ ਸਭ ਸੈਨਾਂ ਲਹੋ।
ਅਬ ਜੋ ਸੈਨਾ ਹਮਰੀ ਮੀਤ। ਤਾਂਹਿ ਬਖਾਨੋ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ।
ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਮ ਹੋ ਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ। ਦ੍ਰੋਣਾ ਚਾਰੰਜ ਮਹਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ।
ਔਰ ਭੀਖਮ ਅਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚਾਰਜ। ਕਰਣ ਅਸਥਾਮਾ ਹੈ ਸਭ ਕਾਰਜ।
ਅਰ ਸੋਮ ਦੱਤ ਤੇ ਆਦਿ ਜੋ ਦੇਖੋ। ਮਾਨੋ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗੇ ਪੇਖੋ।

ਸਭ ਸ਼ਸ਼ਤ੍ਰ ਵਿਦਿਆ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਬੀਨ। ਯਾਰਾਂ ਖੂਹਨੀ ਹਮ ਸੰਗ ਚੀਨਿ।
ਹਮਰਾਂ ਬਖਸ਼ੀ ਭੀਖਮ ਜਾਨੋ। ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਂਡਵ ਸੰਗ ਮਾਨੋ।
ਯਾਹਿ ਬਿਧਿ ਯਾਰਾਂ ਖੂਹਨੀ ਜੋਰੀ। ਸਾਤ ਖੂੰਹਨੀ ਪਾਂਡਵ ਸਭ ਥੋਰੀ।
ਤਿਨ ਕਾ ਬਖਸ਼ੀ ਭੀਮ ਬਲੀ ਹੈ। ਤਿਨ ਮੋ ਸਗਲੀ ਧਰਤ ਹਲੀ ਹੈ।
ਤਬ ਦੁਰਜੋਧਨ ਮੁਖੋ ਬਖਾਨੋ। ਹਮਰੀ ਸੈਨਾ ਸਭ ਯਹਿ ਜਾਨੋ।
ਆਨੇ ਅਪਨੇ ਮੋਰਚਿਉ ਮਾਹੀਂ। ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਮਾਰਗ ਸਭ ਬੰਧ ਕਰਾਹੀ।
ਸਭ ਭੀਖਮ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ। ਭੀਖਮ ਬਚਨ ਚਿੱਤ ਮੈਂ ਧਰੋ।
ਸਾਰੀ ਸੈਨਾ ਕਾ ਸਰਦਾਰ। ਭੀਖਮ ਜੋਧਾ ਬਲੀ ਅਪਾਰ।
ਭੀਖਮ ਜਬ ਰਾਜਾਂ ਸੋ ਸੁਨਿਓ। ਕੇਹਰ ਰੀਤ ਗਾਜ ਕੇ ਭਨਿਓ।
ਰਾਜਾ ਕੇ ਆਨੰਦ ਉਪਜਾਵਨ। ਲਾਗਾ ਅਪਨਾ ਸੰਖ ਬਜਾਵਨ।
ਜਬ ਹੀ ਸੈਨਾ ਸੰਖ ਯਹਿ ਸੁਨਿਓ। ਸਭ ਅਪਨੇ ਅਪੁਨੇ ਸੰਖ ਭਨਿਓ।
ਭੇਰੀ ਪ੍ਰਣਵ ਅਵਰ ਦਮਾਮੇ। ਸਗਲੇ ਹੀ ਬਾਜੰਤ੍ਰ ਬਜਾਂਨੇ।
ਬਹੁਤ ਸ਼ਬਦ ਭਾਰਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ। ਅਕਾਸ ਧਰਨ ਏਕੋ ਹੋਇ ਗਇਆ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਕੈਰਵ ਕਾ ਜਬ ਮਾਰੂ ਬਾਜਾ। ਅਬ ਸੁਨ ਪਾਂਡਵ ਕੇ ਹੇ ਰਾਜਾ।

ਪਾਂਡਵ ਸੈਨਾ ਬਰਨੰਨ ॥

ਪਾਂਡਵ ਕੀ ਸੈਨਾ ਕੇ ਮਾਂਹਿ। ਅਤ ਸੁੰਦਰ ਰਥ ਉਤਮ ਆਂਹਿ।
ਸੁਵੇਤ ਰੰਗ ਚਾਰ ਜਿਹ ਘੋੜੇ। ਸਾਜ ਬਾਜ ਸਿਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੋੜੇ।
ਸਾਰਥੀ ਠੌਰ ਈਸ ਕਾ ਈਸ਼ਰ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਂ ਗਿਆਨੀਸਰ।
ਜੋਧਾ ਬਹੁਤ ਅਰਜਨ ਹਿਤਕਾਰੀ। ਭਗਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਜਿਨਿ ਰਿਦੈਧਾਰੀ।
ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਪਾਲ। ਬਜਾਇਆ ਸੰਖ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲ।
ਪਾਛੇ ਅਰਜਨ ਸੰਖ ਬਜਾਇਆ। ਸਭ ਪਾਂਡਵ ਨੇ ਏਹੀ ਗਾਇਆ।
ਤਿਨ ਸੰਖੋ ਜੋ ਸਬਦ ਉਚਾਰੇ। ਰਿਦੇ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਪ੍ਰੌਤਰੋ ਕੇ ਜਾਰੇ।
ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਸੁਬਦ ਦਲ ਤੇ ਜਬ ਭਇਆ। ਤਬ ਅਰਜਨ ਰਿਖੀ ਕੇਸ਼ ਕੋ ਕਹਿਆ।

ਅੜਲ

ਤਬ ਅਰਜਨ ਧਨਖੁ ਉਠਾਇਆ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਫੇਰਿ ਕੇ।
ਰਿਖੀ ਕੇਸ਼ ਕਉ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਤ੍ਰਿਣ ਮੇਰ ਕੈ।
ਮੇਰੇ ਰਥ ਕੋ ਦੋਨੋ ਦਲ ਮਧਿ ਲੈ ਚਲੋ।
ਸਭ ਕੋ ਦੇਖੋ ਮੈ ਜੋਧਾ ਜੋ ਹੈ ਭਲੋ।
ਜੋ ਮੋ ਸਿਉ ਕਰੈ ਹੈ ਜੁੱਧ ਤਿਨ ਸੋਂ ਹੌ ਕਰੋ।
ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਪੁਤ੍ਰ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸੋ ਮੈਂ ਨਾ ਟਰੋ।
ਯਹੀ ਬਾਤ ਸੰਜੇ ਨੇ ਰਾਜੇ ਪੈ ਕਹੀ।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਾਗ ਅਸੋ ਕੀ ਹੈ ਗਹੀ।
ਦੋ ਸੈਨਾ ਕੇ ਮੱਧ ਰਥੁ ਹਰਿ ਲਿਆਇਆ।
ਭੀਖਮ ਦ੍ਰੋਣਾ ਸਨਮੁਖ ਰਥੁ ਕੋ ਰਾਖਿਆ।
ਮੁਖ ਸੋ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ ਕੇਸ਼ਵ ਪਰਮ ਰੂਪ।
"ਸੁਨ ਅਰਜਨ ਪਰਬੀਨ ਨਿਰਖ ਮੈ ਤੁਧੁ ਸਰੂਪੁ।
ਦੋਨੋ ਦਲ ਕੇ ਮਧਿ ਰਥ ਤੁਮਰਾ ਧਰਾ।
ਜੋ ਤੁਮ ਸੋ ਕਰ ਹੈ ਜੁਧੁ ਸੋ ਸਨਮੁਖ ਹੈ ਖੜਾ।"
ਤਬ ਪਾਰਥੁ ਯਹਿ ਬਚਨ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਿ ਪੇਖਿਆ।
ਸਤ੍ਰ ਸੈਨਾ ਕੇ ਮਾਂਹਿ ਮੀਤ ਸਭ ਦੇਖਿਆ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਿਰਾ

ਮੋਹਿ ਮੰਗਿ ਲਪਟਿਓ ਅਰਜਨ ਬਚੁ ਜਿਉ ਕਹੇ।
"ਹੇ ਰਿਖੀ ਕੇਸ਼ ਮਧਸੂਦਨ ਸ਼ਤ੍ਰ ਸਭ ਮਿਤ੍ਰ ਲਹੇ।
ਹੇ ਮਧਸੂਦਨ ਕਹਾ ਕਰੋ ਜੀ ਏਹ ਦੇਖ ਮੈਂ ਭਇਆ ਹੈਰਾਨ।
ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ ਅਰੁ ਗੁਰ ਦੇਖੇ, ਪੁਤ੍ਰ ਪੋਤ੍ਰੇ ਦੇਖ ਲਭਾਨ।
ਸਾਲੇ ਸਸੁਰੇ ਅਵਰੁ ਸਭ ਬੰਧਵ ਯਹਿ ਦੇਖਤ ਮੈਂ ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ।
ਬਰ ਹਰਿ ਕੰਪੁ ਜਲੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਇਨ ਕੇ ਹਤ ਨਾ ਹੋ ਪਰਦਾਨਾ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸਭ ਪੂਜਾ ਜੋਗੁ। ਦਿਨ ਕੋ ਮਾਰੇ ਹੋਇ ਵਿਜੋਗ।
ਸਾਜਨ ਹਤੇ ਕਲਿਆਨ ਨ ਲਹੇ। ਮਿਤ੍ਰ ਬੈਰ ਮਤਿ ਅਪਨੀ ਰਹੇ।
ਭੂਮ ਕਾ ਰਾਜ ਤੁੱਛ ਹੈ ਮਾਧੋ। ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਰਾਜ ਜੇ ਮੈਂ ਸਾਧੋ।
ਤਉ ਜੀ ਸਾਜਨ ਕਉ ਨਹੀ ਮਾਰੋ। ਰਜ਼ ਖਿਸਾਰੋ ਭੀਖ ਛਿਚਾਰੋ।
ਅਰ ਜੋ ਰਾਜ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਕਾਰਣ ਕੀਜੈ। ਤਿਨ ਕੋ ਵਾਰ ਰਾਜ ਕਿਆ ਲੀਜੈ।
ਏ ਅਪਸਗਨ ਮਨਿ ਮਾਂਹਿ ਬੀਚਾਰੋ। ਇਹੀ ਖਿਚਾਰੋ ਮਨਿ ਕੇ ਜਾਰੋ।
ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕੇ ਮਾਰੇ। ਨਹੀ ਕਲਿਆਨ ਮੁਝ ਸੁਨੋ ਪਿਆਰੇ।
ਹੈ ਦੁਰਜੋਧਨ ਮਹਾਂ ਕੁਬੁੱਧੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਮਾਰੇ ਹਤਿਆ ਸੁੱਧੀ।
ਵੈ ਜੱਦਪ ਰਾਜ ਲੋਭੁ ਅੰਧੁ ਭਇਆ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਚਨ ਮੈਂ ਮਨਿ ਮੋ ਗਹਿਆ।

ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਾਖਾ:-

ਕੁਲ ਕਾ ਨਾਮ ਮਿਤ੍ਰ ਸੋ ਧ੍ਰੋਹਿ। ਇਸ ਤੇ ਪਰੇ ਪਾਪੁ ਨਾਂਹਿ ਕੋਇ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਸੁਨ ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਗੋਵਿੰਦ, ਤੁਮ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਆਨੰਦ।
ਮੈ ਪਾਠ ਸਿਮਰਣ ਕੀਆ, ਤਿਨ ਬਚਨਹਿ ਰਿਦੇ ਲੀਆ।
ਕੁਲ ਹਤਿਆ ਪਾਪ ਪ੍ਰਚੰਡ, ਤਿਨ ਹੋਤ ਸਭ ਸੁਖੁ ਖੰਡ।
ਅਰੁ ਪਾਪੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹੋਇ, ਕੁਲ ਧਰਮ ਜਾਵੈ ਮੋਹਿ।
ਜਬ ਧਰਮ ਕਾ ਨਾਸ ਭਇਆ, ਤਬ ਅਧਰਮ ਇਸਥਿਤ ਭਇਆ।
ਅਧਰਮੁ ਐਸੇ ਹੋਇ, ਕੁਲ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਭ ਜੋਇ।
ਖਿਭਚਾਰਨੀ ਹੋਇਰਹੇ, ਪਰ ਪੁਰਖੁ ਕੈ ਸੰਗ ਗਹੇ।

ਤਿਨ ਸੋ ਜੋ ਸੰਤਤ ਹੋਇ, ਸਭ ਵਰਨ ਸ਼ੰਕਰ ਸੋਇ।
ਜਬ ਵਰਨ ਸ਼ੰਕਰ ਭਇਆ, ਪਿੰਡ ਪਿਤਰਣ ਪਹੁੰਚਨ ਰਹਿਆ।
ਜਬ ਪਿੰਡ ਪਹੁੰਚੇ ਨਾਹਿ, ਪਿਤ੍ਰ ਸੁਵਰਗ ਤੇ ਗਿਰੇ ਜਾਹਿ।
ਜਿਨ ਕੀਆ ਕੁਲ ਕਾ ਨਾਸ, ਸਭ ਪਾਪੁ ਤਿਸ ਪਰਕਾਸ।
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਜਨ ਦੇਉ, ਕੁਲ ਨਾਸ ਕਾ ਸੁਣ ਭੇਉ।
ਜੋ ਨਾਸ ਕੁਲ ਕਾ ਕਰੈ, ਸੋ ਨਰਕ ਹੀ ਮੈਂ ਪਰੈ।
ਏਹ ਸੁਨਿਓ ਸਿੰਮ੍ਰਤ ਮਾਹਿ, ਕੁਲ ਹੱਤਿਆ ਨਰਕੇ ਜਾਹਿ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਬ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਕਹੈ, "ਦੇਖੋ ਹਮ ਕਿਆ ਕੀਨ।
ਜਬ ਮੈਂ ਇਹ ਉਦਮ ਲੀਆ, ਸਰਬੁ ਪਾਪੁ ਹਮ ਲੀਨ।
ਸਾਜਨ ਹਤੇ ਨ ਸੂਰਮਤਿ ਸਨਮੁਖ ਹੋਵੈ ਨਾਹਿ।
ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਹਾਥ ਨ ਪਕੜ ਹੌ, ਜੋ ਕੈਰਵ ਹਤ ਜਾਂਹਿ।
ਮੁਝ ਕਉ ਜਬ ਓਹੁ ਹਤੈਂਗੇ ਤਬ ਮੇਰੋ ਕਲਿਆਨੁ।
ਏਹ ਸੰਗ੍ਰਾਮ ਮੈਂ ਨਾ ਕਰੋ ਛੋੜ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨ।"

ਸੰਜੈਓ ਵਾਚ - ਸੋਰਠਾ

ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟਰ ਕੇ ਪਾਸ, ਐਸੇ ਸੰਜੈ ਆਖਿਓ।
ਸੁਨ ਰਾਜਾ ਅਰਦਾਸਿ, ਪਾਂਡਵ ਕਹੈ ਜਿਉ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੈ।
ਪਾਂਡਵ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਨਾਲ, ਰੁਦਨ ਕਰਤ ਹੈ ਨੇਤਰ ਸੋ।
ਧਨਖਬਾਨ ਹਾਥ ਸੋ ਡਾਰ, ਸੋਗ ਸਮੁੰਦ ਮਹਿ ਬਹਿ ਗਇਆ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਮੂਰਛਤ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਿਰ ਪੜਿਆ, ਅਰਜਨ ਰਥੁ ਕੇ ਮਾਂਹਿ।
ਆਗੇ ਮਧ ਸੂਦਨ ਕਹੇ ਸੁਨ ਹੋ ਰਾਜਾ ਤਾਂਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਗੀਤਾ ਮੁਕਤ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਇ। ਅਰਜਨ ਬਖਾਨਿਆ ਮਨਿ ਚਿਤ ਲਾਇ।
ਜੋ ਕੋ ਸੁਨੈ ਏਹ ਸੰਬਾਦ। ਬਰਨ ਆਸ਼੍ਰਮ ਤਿਹ ਆਵੈ ਸਵਾਦ।
ਦਇਆ ਕਰੈ ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਮਾਂਹਿ। ਜਗ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਅਤ ਹੀ ਪਾਂਹਿ।
ਪਹਿਲਾ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨ ਭਇਆ। ਧਿਆਇ ਦੂਸਰਾ ਗੀਤਾ ਕਾ ਚਲਿਆ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਤ੍ਰ ਸੁਬ੍ਰਹਮ ਖਿਦਿਐਂ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੈ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਅਰਜਨ ਬਿਖਾਦੋ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਿਥਮੋ ਅਧਿਆਇ।

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸਤਿ। ਅਬ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨ ਕਾ ਮਤਿ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮ ਲਿਖਯਤੇ। ਏਕ ਸਮੇ ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਕੇ ਊਪਰ ਗਉਰਜਾ ਪਾਰਬਤੀ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਸਿਉ ਪੂਛਤੀ ਹੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਤੁਮ ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਧਿਆਨ ਗਿਆਨ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ। ਜਿਸ ਕਰਿ ਤੁਮ ਕੋ[illegible] ਇਹ ਜੀਵ ਸ਼ਿਵ ਕਹਿ ਪੂਜਤੇ ਹੈ। ਬਾਹਰਿ ਤੋ ਤੁਮਾਰੇ ਏਹ ਕਰਮ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਮ੍ਰਿਗ ਛਾਲਾ ਓਢਤੇ ਹੋ। ਅੰਗਹੁ ਵਿਖੇ ਮਸਾਨਹੁ ਕੀ ਭਸਮ ਲਗਾਵਤੇ ਹੋ। ਸਰਪ ਅੰਗਹੁ ਸਾਥ ਲਪੇਟੇ ਹੂਏ ਹੈਂ। ਰੁੰਡਹੁ ਕੀ ਮਾਲਾ ਪਹਰਤੇ ਹੋ। ਇਨ ਮੈ ਤੋ ਕੋਈ ਕਰਮ ਤੁਮਾਰਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਹੀ। ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਅਪੁਨਾ ਗਿਆਨ ਕਹੋ। ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਤੁਮ ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਮਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ। ਤਬ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਗਉਰਾ ਪਾਰਬਤੀ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਕਹਤਾ ਹੌਂ। ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਮੈ [illegible] ਮਨਿ ਮੈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੌਂ। ਬਾਹਰਿ ਕੇ ਕਰਮ ਮੁਝ ਕਉ ਲਾਗਤੇ ਨਾਹੀ। ਸੋਵਹੁ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੈ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੌਂ। ਤਿਸ ਧਿਆਨ ਕੈ ਪਰਤਾਪ ਕਰ ਕੈ ਮੁਝ ਕਉ ਕੋਈ ਕਰਮ ਵਿਆਪਤਾ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਗਉਰਾ ਪਾਰਬਤੀ ਬੋਲੀ। ਹੇ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਸੋ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਐਸਾ ਹੈ। ਜਿਸਕੀ ਤੁਮ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤਿਸੁ ਗਿਆਨ ਕੋ ਕੋਈ ਸੁਨਿ ਕੈ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੇ।।ਹਾਂ ਹਾਂ ਪਾਰਬਤੀ ਬਹੁਤ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੂਏ ਹੈ। ਅਬ ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਕਥਾ ਕਹਤਾ ਹੌਂ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਪਾਤਾਲ ਖੰਡ ਮੈ ਸੇਖ ਕੀ ਸਿਜਾ ਹੈ। ਤਹਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਪੌਢੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀ ਚਰਨ ਮੌਂਡਤੀ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਚ ਕੈ ਆਨੰਦ ਮੈ ਮਗਨ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀ ਪੂਛਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਅਰੁ ਆਲਸ ਤੋ ਤਿਸੁ ਕਉ ਵਿਆਪਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਜੀਵ ਤਾਮਸੀ ਹੈ। ਤੁਮ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ। ਤੁਮ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਚ ਰਹੇ ਹੋ। ਸੋ ਮੁਝ ਕਉ ਆਸਚਰਜ ਲਾਗਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਸੁਨਿ ਲਛਮੀ ਮੁਝ ਕਉ ਨੀਂਦ ਅਰ ਆਲਸ ਨਹੀ। ਏਕ ਸਬਦ ਰੂਪ ਗੀਤਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਮੈ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਮੈ ਮਗਨਿ ਹੌਂ। ਸੋਵਹੁ ਗਿਆਨ ਕੈਸਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਕੇ ਉਪਜੇਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸਦਾ ਆਨੰਦ ਮੈ ਮਗਨਿ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਲੇਸ ਦੁਖ ਇਸ ਜੀਵ ਕਉ ਵਿਆਪਤਾ ਨਹੀ। ਜੈਸੇ ਚਉਬੀਸ ਅਵਤਾਰ ਹੈ। ਤਿਉ ਏਕ ਅਵਤਾਰ ਗੀਤਾ ਸਬਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਸੋ ਗੀਤਾ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਹੈ। ਪਾਚ ਅਧਿਆਇ ਪਹਿਲੇ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਹੈ। ਦਸ ਅਧਿਆਇ ਮੇਰੀ ਭੁਜਾ ਹੈ। ਏਕ ਅਧਿਆਇ ਮੇਰੋ ਉਦਰਿ ਹੈ। ਦੋਇ ਅਧਿਆਇ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਹੈ। ਤਿਨ ਮੈ ਜੋ ਸਲੋਕੁ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਨਵ ਨਾੜੀ ਬਹੱਤਰ ਕੋਠੇ ਹੈ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਤਿਨ ਕੇ ਅਛਰ ਮੇਰੇਂ ਰੋਮਾਵਲ ਹੈ। ਐਸੀ ਜੋਗੀਤਾ ਸਬਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਕਾ ਜਬ ਅਰਥ ਮੈ ਮਨਿ ਮੈ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੌਂ। ਤਬ ਮੈ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਕਉ ਪਾਵਤਾ ਹੌਂ। ਸੁਨਿ ਲਛਮੀ ਤੂੰ ਜਾਨਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਚਰਨ ਮੰਡਤੀ ਹੌਂ। ਤਿਸੁ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਮੈ ਜੋ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੌਂ। ਸੋ ਗੀਤਾ ਕੇ ਗਿਯਾਨ ਸੇਂ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੌਂ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਬੋਲੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਐਸਾ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਸੋਨਿ ਕੈ ਕੋਈ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭੀ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਏਕ ਮਾਨੁਖ ਵਰਨ ਕਾ ਸੂਦ੍ਰ ਥਾ। ਕਰਮ ਉਸ ਕੇ ਚੰਡਾਲੋ ਕੇ ਥੇ। ਤੇਲ ਲੂਨ ਕਾ ਵਾਪਾਰ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਉਸਨੇ ਏਕ ਬਕਰੀ ਪਾਲੀ। ਤਿਸਕੇ ਚਾਰੇ ਤੋੜਨੇ ਕਉ ਬਨਿ ਮੈ ਗਇਆ । ਤਹਾਂ ਏਕ ਦਰਖਤ ਕੇ ਪਤ੍ਰ ਤੋਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਤੋਰਤੈ ਹੂਏ ਕ ਸਰਪ ਨੇ ਡੰਸਿਆ। ਤਬ ਤਤਕਾਲ ਮਰਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਓਸ ਸੂਦ੍ਰ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਨਰਕ ਭੋਗੇ। ਤਿਸ ਪੀਛੇ ਓਸ ਕਾ ਦਾਂਦਕਾ ਜਨਮ ਭਇਆ। ਓਸਦਾਦ ਕੋ ਮੁੰਡੇ ਭਿਖਾਰੀ ਨੇ ਮੋਲ ਲੀਆ। ਓਹੁ ਭਿਖਾਰੀ ਓਸ ਦਾਂਦਿ ਕੇ ਉਪਰਿ ਚੜਿ ਕੈ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਭਿਖਿਆ ਮਾਗਤਾ ਫਿਰੈ। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਓਹੁ ਦਾਂਦਿ ਬਹੁਤ ਭੂਖਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਿਰ ਪੜਾ। ਮਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਪਰਮਰੇ ਨਹੀ ਤਰਫੈ ਪੜਾ। ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਸੈ ਨਾਂਹੀ। ਤਬ ਉਹਾਂ ਏਕੁ ਗਨਕਾ ਵੇਸਵਾ ਆਇਕੈ ਨਿਕਸੀ। ਓਸ ਵੇਸਵਾ ਨੇ ਪੂਛਿਆ। ਜੋ ਏਹ ਕੈਸੀ ਭੀਰ ਹੈ। ਤਬ ਲੋਕੋ ਨੇ ਕਹਾ ਏਹ ਦਾਂਦਿ ਪੜਾ ਮਰਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਸਤੇ ਨਾਹੀ। ਪੜਾ ਤਰਫਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੁਖੀ ਪੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਓਸ ਵੇਸਵਾ ਨੇ ਕਹਾ। ਜੋ ਕਛੁ ਮੇਰਾ ਪੁੰਨ ਹੈ ਸੋ ਮੈ ਨੇ ਇਸ ਕਉ ਦੀਆ। ਇਤਨਾ ਕਹਨੇ ਕਰਿ ਕੇਕੈ ਤਤਕਾਲ ਓਸ ਦਾਂਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਛੂਟ ਗਏ। ਤਬ ਓਸ ਦਾਦਿ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ। ਨਾਮ ਓਸ ਕਾ ਸੁਸਰਮਾ ਬ੍ਰਾਹਮਨ। ਜਬ ਉਹੁ ਬਡਾ ਭਇਆ । ਤਬ ਬਡਾ ਬਿਦਿਆਵਾਨ ਭਇਆ। ਓਸ ਕਉ ਆਪਨੇ ਅਗਲੈ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ। ਤਿਸਨੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ। ਜੋ ਜਿਸ ਵੇਸਵਾ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਦਾਂਦਿ ਕੀ ਜੋਨਿ ਤੇ ਛੁਡਾਇਆ ਹੈ। ਹੋਵੈ ਤਉ ਓਸ ਵੇਸਵਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੋ। ਸੋ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਨ ਢੂਢਨੇ ਚਲਿਆ। ਢੂਢਤੇ ਢੂਢਤੇ ਓਸ ਵੇਸਵਾ ਕਉ ਜਾਇ ਪਾਇਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੇਂ ਓਸ ਵੇਸਵਾ ਕਉ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੀਆ। ਅਰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਸਿੰਞਨਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਵੇਸਵਾ ਨੇ ਕਹਯਾ ਜੋ ਮੈ ਨਹੀ ਸਿੰਞਾਨਤੀ। ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਨ ਮੈ ਵੇਸਵਾ । ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਸਿੰਞਾਨ ਕੈਸੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਬੋਲਿਆ । ਮੈ ਓਹੀ ਦਾਂਦਿ ਹੌਂ। ਜਿਸ ਕਉ ਤੈ ਨੇ ਅਪੁਨਾ ਪੁੰਨ ਦੀਆ ਥਾ ਤਬ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ ਥੀ। ਅਬ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮਨ ਭਇਆ ਹੋ। ਤੂੰ ਓਹੁ ਪੁੰਨ ਅਪੁਨਾ ਮੁਝ ਕਉ ਬਤਾਉ।

ਜੋ ਤੈਨੈ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਦੀਆ ਥਾ। ਤਬ ਵੇਸਵਾ ਬੋਲੀ। ਮੈ ਤੋ ਅਪਨੀ ਸੰਭਾਲ ਮੈ ਕੋਈ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਕੀਆਂ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਬੋਲਿਆ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕਉ ਆਪਨੈ ਘਰ ਲੈ ਚਲ। ਤਬ ਵੇਸਵਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕਉ ਘਰਿ ਵਿਖੈ ਲੈ ਗਈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਦੇਖੈ ਤੋ ਏਕ ਤੋਤਾ ਪਿੰਜਰੇ ਮੈ ਟੰਗਯਾ ਹੂਆ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੈ ਜਾਨਿਆ। ਜੋ ਏਹ ਤੋਤਾ ਕਛੁ ਪੜਤਾ ਹੋਵੈਗਾ। ਏਹ ਤੋਤੇ ਕੀ ਬੋਲੀ ਵੇਸਵਾ ਸੁਨਤੀ ਹੋਵੈਗੀ। ਤਿਸੁ ਸੁਨਨੈ ਕੈ ਪੁੰਨ ਦੀਏ ਤੈ ਮੈ ਦਾਦਿ ਕੀ ਜੋਨਿ ਤੇ ਛੂਟਾ ਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੈ ਪੂਛਾ। ਕਿਉ ਰੇ ਤੋਤਾ ਤੂੰ ਕਛੁ ਪੜਤਾ ਹੈ। ਤੋ ਮੇਰੇ ਆਗੈ ਪੜ। ਅਰ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹੁ ਤੂੰ ਈਹਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਤੋਤਾ ਬੋਲਿਆ ਮੈ ਅਗਲੈ ਜਨਮ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹਤਾ ਹੌ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਮੈ ਪਹਿਲੈ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੌ। ਗੁਰੋ ਕੀ ਆਗਯਾ ਨ ਮਾਨਤਾ ਥਾਂ। ਗੁਰ ਜੋ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਕਉ ਪੜਾਵੈ। ਤਉ ਬੀਚ ਮਹਿਮ ਮੈ ਬੋਲ ਉਠੋ। ਅਰੇ ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਪੜਾਵੋ। ਗੁਰ ਕਿਆ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰ ਮੁਝ ਕਉ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆਂ। ਕਹਯਾ ਰੇ ਤੂੰ ਤੋਤਾ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਮੈ ਤੋਤਾ ਭਇਆ। ਸੋ ਏਕ ਬਧਕੁ ਨੈ ਮੁਝ ਕਉ ਪਕੜਿਆ ਸੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੈ ਬੈਟੇ ਨੈ ਮੁਝ ਕਉ ਮੋਲ ਲੀਆ। ਸੋ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਪਣੇ ਕਿਸੀ ਅਪਣੇ ਸਿਖ ਕਉ ਪੜਾਵੈ। ਸੋ ਮੈ ਸੁਨਤਾ ਰਹੋ। ਸੋ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਯਾਇ ਸੁਨਿਆ। ਅਰਸੀਖਯਾ। ਤਿਸੀ ਦਿਨ ਉਹਾਂ ਚੋਰ ਚੋਰੀ ਕਉ ਆਏ। ਜੋ ਦੇਖੈ ਤੋ ਘਰ ਮੈ ਕਛੁ ਨਹੀ। ਤਬ ਚੋਰੋ ਨੈ ਮੇਰਾ ਪਿੰਜਰਾ ਚੁਰਾਇਆ। ਅਰ ਉਸ ਚੋਰ ਕੀ ਏਹ ਵੇਸਵਾ ਮਿਤ੍ਰ ਥੀ। ਇਸ ਵੇਸਵਾ ਕਉ ਪਿੰਜਰਾ ਆਨ ਦੀਆਂ। ਸੋ ਪਹਿਲਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਨਿਤ ਪੜੋ। ਸੋ ਗਨਕਾ ਸੁਨਤੀ ਰਹੈ। ਤਬ ਵੇਸਵਾ ਬੋਲੀ ਜੀ ਮੈ ਤੋਤੇ ਕੀ ਬੋਲੀ ਸੁਨਤੀ ਰਹੀ ਹੌ। ਪਰ ਕਛੁ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀ। ਮੁਝ ਕੋ ਇਸ ਕੀ ਬੋਲੀ ਪਯਾਰੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੈ ਕਹਿਆ। ਰੇ ਤੋਤੇ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੌ। ਐਸਾ ਪੁੰਨ ਗੀਤਾ ਕਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਧਿਯਾਇ ਸੁਨੈਤੇ ਅਰ ਮੇਰੀ ਅਸੀਰਵਾਦ ਤੇ ਤੂੰ ਤੋਤੇ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਇਤਨਾ ਕਹਤੇ ਹੀ ਤੋਤਾ ਤਾ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ। ਵੇਸਵਾ ਨੈ ਵੇਸਵਾ ਕਾ ਕਰਮ ਛੋਡਿਯਾ। ਸਾਧੋ ਅਰ ਬੈਸਨੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੈ ਲਾਗੀ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਕਉ ਗਏਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਕਉ ਅਜਾਨ ਕਰਿ ਭੀ ਸੁਨਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਜੋ ਜਾਨ ਕਰਿ ਭੀ ਸੁਨਤੇ ਹੈ ਅਰ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਫਲੁ ਕਿਆ ਵਰਨਨਿ ਕਰਉ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਜਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਮੋ ਅਧਿਆਇ॥ 1 ॥

ਆਗੇ ਦੁਤੀਆ ਚਲਿਆ। ਸੰਜਯੋ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਹੇ ਰਾਜਨ ਮਧ ਸੂਦਨ ਇਉ ਦੇਖੇ।
ਅਤ ਬਿਆਕੁਲ ਅਰਜਨ ਕੋ ਪੇਖੇ।
ਤਿਨ ਕੋ ਆਖੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਸਮਾਂ ਪਹਿਚਾਨ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਸ ਬਿਖੜੀ ਠੌਰ। ਮਨ ਕੌ ਮਤਿ ਸੋਕ ਮੈ ਜੋੜ।
ਅਰ ਜੋ ਨੀਚ ਬਾਤ ਤੇ ਤੂੰ ਕਹੈ। ਤਿਨ ਸੋ ਸਵਰਗ ਮਾਰਗ ਨਹਿ ਲਹੈ।
ਸੰਸਾਰ ਮਾਂਹਿ ਕੀਰਤਨ ਨਾਂਹਿ। ਹੀਜੋਂ ਕੀ ਬਾਤੈ ਮਤਿ ਗਾਂਹਿ।
ਤੱਤ ਬਾਤ ਤੂੰ ਸਮਾਝੈ ਨਾਂਹਿ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਇਸ ਭੈ ਹੋ ਪਾਂਹਿ।
ਨੀਚ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਹਤ ਕੋ ਬੇਗ ਤਿਆਗ। ਸਮਾਂ ਪਹਿਚਾਨ ਜੁਧ ਸੇ ਲਾਗ।
ਤਾਤ ਤਿਆਗ ਦੁਖੁ ਪੂਰਨ ਹੋਇ। ਜੈਸਾ ਕਹੈ ਜੋ ਕਰਹੈ ਸੋਇ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਿਰਾ

ਅਰਜਨ ਜਬੁ ਐਸੇ ਸੁਨਿਓ ਕਹਿਓ ਮਧਸੂਦਨ ਪਾਂਹਿ।
ਹੇ ਸਖੇ ਚੇ ਸਤ੍ਰ ਨਾਸ ਅਬ ਤੁਮ ਸੁਨਹੋ ਤਾਂਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਭੀਖਮ ਔਰ ਦਰੋਣਾ ਚਾਰਜ। ਸਭੀ ਜੋਗੁ ਪੂਜਾ ਕੇ ਕਾਰਜ।
ਇਨ ਕੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪੂਜਾ ਕੀਜੈ। ਇਨ ਕੋ ਮਾਰਿ ਰਾਜਿ ਕੀਆ ਲੀਜੈ।
ਕੌਨ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਂਹਿ। ਗੁਰ ਦਾਦਾ ਮਾਰਨਿ ਭਲ ਆਂਹਿ।
ਔਰ ਕੁਟੰਬ ਲੋਕ ਨਹੀ ਮਾਰੋ। ਤਿਨਕਾ ਮਾਰਨਿ ਪਾਪ ਵਿਚਾਰੋ।
ਜੋ ਇਨ ਮਾਰ ਰਾਜ ਕੌ ਪਾਵੋ। ਤਿਨਕਾ ਰੁਧ੍ਰ ਸੋ ਕੈਸੇ ਖਾਵੋ।
ਅਵਰ ਬਾਤ ਨ ਪਛਾਨੋ ਮੀਤ। ਹਮ ਜੀਤੈ ਕੈ ਉਨ ਕੀ ਜੀਤ।
ਯਹੀ ਬਾਤ ਨਿਸਚੈ ਮੈ ਆਨੋ। ਮਿਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਕਲਿਆਨ ਨ ਜਾਨੋ।
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਜੋ ਉਚਰਤਿ ਮੁਝ ਪ੍ਰਤਿ। ਨੀਚ ਬੁੱਧ ਕੀ ਕਿਉ ਲੀਨੀ ਗਤਿ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਬ ਮੈ ਕਛੂ ਨ ਸਮਝਉ, ਸਭ ਬੁਧਿ ਦਈ ਤਿਆਗ।
ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਮੈਂ ਪਰਿਓ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੋ ਲਾਗ।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਪ੍ਰਭ ਕਹੋ ਅਬ ਮੈਂ ਤੋ ਸਿਖ ਹੋ ਤੋਹਿ।
ਜਿਸ ਸੇ ਮੁਝ ਕਲਿਆਨ ਹੋਇ ਸੋਈ ਬਤਾਵੋ ਮੋਹਿ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਚੌਪਈ

ਐਸੇ ਦੁਖ ਤੇ ਮੋਹਿ ਨਿਕਾਸੋ। ਸੂਕੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮੁਖ ਨਹੀ ਭਾਸੋ।
ਭਲੀ ਬਾਤ ਮੁਹਿ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਵੈ। ਜੱਦਪ ਰਾਜ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਪਾਵੈ।
ਸਭ ਹੀ ਰਾਜ ਜੱਦਪ ਹਮ ਪਾਏ। ਤੌ ਭੀ ਇਹ ਦੁਖ ਤੇ ਨਹੀ ਜਾਏ।
ਤੁਮਰੀ ਸਰਨ ਗਹੀ ਭਗਵਾਨ। ਜੋ ਸੁਭ ਜਾਨੋ ਕਰੋ ਬਖਾਨ।

ਸੰਜੈਓ ਵਾਚ - ਦੋਹਿਰਾ

ਸੰਜੈ ਕਹੈ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸ਼ਟ੍ਰ ਸੋ ਸੁਨੋ ਰਾਜ ਕੇ ਧਨੀ।
ਅਰਜਨ ਜਬ ਇਹੁ ਬੋਲਤੀ ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਕੋ ਭਨੀ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਰਜਨ ਕਹੀ ਇਹ ਗਾਥ ਸੁਨੋ ਬਸਦੇਵ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ।
ਸੰਗਰਾਮ ਨ ਕਰੌ ਇਨ ਸਾਥ ਕਾਹੂੰ ਬਿਧ ਯਾ ਕਹਿਤ ਹੋ।
ਜਬ ਇਹੁ ਧੁਨੀ ਗੋਪਾਲ ਤਬ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲੰਤਿ ਭਏ।
ਸੁਨ ਅਰਜਨ ਤਤਕਾਰ ਸਾਂਖ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੁਲ ਕਹਿਤ ਹੋ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਛੰਦ

ਬੁਧ ਬਿਬੇਕੀ ਪੰਡਤ ਗਿਆਨੀ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਕਹੋ ਸੁਨ ਲੀਜੈ।
ਜਿਸਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਹੀ ਕਰਨੀ ਤਿਸ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਹੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ।
ਜੋ ਜਨਮੇ ਸੋ ਨਿਸਚੈ ਬਿਨੈਸੈ ਨਾਸ ਬਾਤ ਕਿਆ ਚਿਤ ਧਰੀਜੈ।
ਦੇਹਿ ਬਿਨਾਸੀ, ਜੀਉ ਅਬਨਾਸੀ, ਤਿਨ ਪੁਰਖੋ ਕੋ ਐਸੀ ਸੀਝੈ।

ਚੌਪਈ

ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਆਖੇ ਗੋਪਾਲ। ਸੁਨ ਅਰਜਨ ਪਾਂਡਵ ਕੇ ਲਾਲ।
ਔਰ ਭਾਂਭ ਮੈਂ ਤੁਝ ਸਮਝਾਵੋ। ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਤਖਤ ਬੁਝਾਵੋ।
ਏਹੁ ਜੁ ਸਨਮੁਖ ਰਾਜਾ ਠਾਢੇ। ਤੇਰੀ ਸਕਤਿ ਨ ਲਿਆਵੈ ਬਾਂਧੇ।
ਇਨ ਕਾ ਨਾਸ ਨ ਤੇਰੇ ਹਾਥ। ਕਰਮ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਿਤ ਜਾਨੋ ਸਾਥ।
ਜਗ ਮੈ ਆਵਾਗਵਨ ਬਨਾਈ। ਜੋ ਆਵੈ ਸੋ ਥਿਰ ਨ ਰਹਾਈ।
ਏਹੁ ਰਾਜਾ ਸੁਨ ਐਸੀ ਆਹੀ। ਆਗੇ ਭੀ ਥੇ ਹੁਣ ਹੀ ਨਾਹੀ।
ਪਾਛੇ ਹੋਤੇ ਆਏ ਸਾਰੇ। ਹੁਣ ਭੀ ਹੈ ਸੁਣ ਪਾਰਥ ਪਿਆਰੇ।
ਆਗੇ ਭੀ ਹੋਵਹਿਗੇ ਮੀਤ। ਆਵਾਗੌਨ ਦੇਹਿ ਕੀ ਰੀਤ।
ਪੁਦਗਲ ਕੀ ਅਬ ਬਾਤੁਸੁਨੋ ਤੁਮ। ਬਾਰਕ ਤਰਨਿ ਬ੍ਰਿਧ ਭੁਨ ਹੈ ਜਿਮ।
ਚਤੁਰ ਅਵਸਥਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਯਹਿ ਸਭ ਧਰਮ ਦੇਹਿ ਕੇ ਮਾਨੋ।

ਬਿਬੇਕੀ ਏਹੀ ਚਿਤ ਮਹਿ ਆਨੈ। ਮਰਨੈ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀ ਜਾਨੈ।
ਜੀਉ ਹੈ ਬਾਸ ਦੇਵ ਕੀ ਅੰਸ। ਵਹਿ ਅਕਾਲ ਜਾਨੋ ਸਰਬੰਸ।
ਆਵੈ ਹੈ ਤੁਝ ਇੰਦ੍ਰੀ ਗਿਆਨ। ਉਤਪਤਿ ਭਯਾ ਤੂੰ ਤਿਸਕੀ ਮਾਨ।
ਹੇ ਸੁਤ ਕੁੰਤੀ ਕੇ ਸੁਨ ਹੋ ਅਬ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਕਹੋ ਤੁਝ ਕੋ ਸਬ।
ਸੀਤ ਉਸਨ ਸੁੱਖ ਅਰ ਦੁੱਖ। ਤਿਹ ਤੇ ਪਾਵੈ ਸਦਾ ਮਨੁੱਖ।
ਇਕ ਪਲ ਸੁਖ ਦੂਜੇ ਪਲ ਦੁੱਖ । ਤਿਸ ਅਨਿੱਤ ਤੇ ਕਿਆ ਹੈ ਸੁੱਖ।
ਆਗਮਾ ਪਾਈ ਸੁਖ ਹੈ ਸੋਇ। ਤਿਸ ਤੇ ਗਿਆਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
ਸੁਖ ਦੁਖ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਸਹਿ ਰਹੋ। ਭਿੰਨ ਜੀਉ ਦੇਹਿ ਤੇ ਲਹੋ।
ਅਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਪੁਰਖੈ ਜੋ ਆਹਿ। ਉਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਾਂਹਿ।
ਸਦਾ ਰਹੈ ਸੋ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਿਆਨ ਪਾਨ ਤਿਨ ਕੀਤ।
ਗਿਆਨ ਪਾਨ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ। ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਬਿਖਿਆ ਸਭ ਖੋਵੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਆਤਮ ਸੱਤਿ ਅਕਾਲ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਹੀ ਨਾਸ।
ਦੇਹਿ ਜੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵ ਹੈ ਸੋ ਹੈ ਸਹੀ ਬਿਨਾਸ।
ਏ ਦੋਊ ਬਾਤੇ ਸਮਝ ਕੈ ਤਤੁ ਬੇਤਾ ਹੈ ਜੋਇ।
ਚਿੰਤਾ ਕਿਸ ਹੂੰ ਨਾ ਕਰੈ ਨਾਸ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਇਹੁ ਹੈ ਸਭੀ ਅਨਿੱਤ ਉਪਜੇ ਬਿਨੈਸੈ ਹੈ ਜਗਤ।
ਆਤਮ ਸਦਾ ਅਦਵੈਤ ਅਚਲ ਅਨੀਹ ਅਨੂਪ ਹੈ।
ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਿਰਾਹਾਰ ਖਾਏ ਪੀਏ ਕਛੁ ਨਹੀ।
ਅਛਲ ਅਖੰਡ ਅਪਾਰ ਐਸਾ ਤਿਸੈ ਸਰੂਪ ਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਹੀ ਸਮਝ ਪਾਰਥ ਉਠਿ ਕੈ ਜੁੱਧ ਕਰਿ।
ਆਤਮ ਏਕੋ ਬੁੱਝ ਤਾਂ ਸੋ ਰੰਕ ਨ ਭੂਪ ਹੈ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਜੌ ਕਹੋ ਪਾਰਥ ਏਹੁ, ਹਤਿ ਕੀਆ ਅਮਕਾ ਦੇਹੁ।
ਔ ਕਹੈ ਦੂਜਾ ਜੋਊ, ਹਤਿ ਕਰੈਗਾ ਮੈ ਸੋਊ।
ਏ ਦੋਊ ਬਿਰਲੇ ਜਾਨ, ਉਨ ਮਾਂਹਿ ਨਾਹੀ ਗਿਆਨ।
ਉਹ ਸਮਝਤੇ ਕਛ ਨਾਂਹਿ, ਅਗਿਆਨ ਹੀ ਕੇ ਪਾਂਹਿ।

ਨਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਉ ਅਬਿਨਾਸ, ਤਿਸਕਾ ਨ ਹੋਵੈ ਨਾਸ।
ਜੋ ਜੀਵ ਕੌ ਭਿੰਨ ਕਹੋ, ਤੌਂ ਸਿੱਧ ਕਿਛੁ ਨ ਲਹੋ।
ਨਹੀ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਸੋਇ, ਤਿਸ ਨਾਸ ਨਾਹੀ ਹੋਇ।
ਓਹੁ ਸਦਾ ਏਕ ਸਰੂਪ, ਨਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਅਨੂਪ।
ਇਹ ਮਰਨ ਦੇਹਿ ਕਾ ਧਰਮ, ਜਿਨ ਪਾਯਾ ਇਹ ਮਰਮ।
ਸੋ ਨਾ ਕਹੈ ਯਹਿ ਬਾਤ, ਮੈਂ ਕੀਆ ਅਮਕਾ ਘਾਤ।

ਚੌਪਈ

ਸੁਨ ਹੇ ਅਰਜਨ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਬੀਨੇ। ਦੇਹਿ ਆਤਮ ਸੰਜੋਗ ਇਉ ਚੀਨੇ।
ਜੈਸੇ ਬਸਤਰ ਹੋਇ ਪੁਰਾਨਾਂ। ਡਾਰ ਦੀਆ ਤਬ ਨਵਾਂ ਉਚਾਨਾਂ।
ਤਿਸੀ ਭਾਂਤਿ ਆਤਮ ਦੇਹਿ ਡਾਰੈ। ਔਰ ਦੇਹਿ ਲੇਵੈ ਸੁਨ ਪਿਆਰੇ।
ਆਤਮਾਂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਸੁਨਿ ਮੀਤ। ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਰਾਖੋ ਧਰ ਚੀਤ।
ਆਯੁਧ ਕਰਿ ਕਾਟਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਤਾਂ ਕੋ ਅਗਨਿ ਨ ਸਕੈ ਜਲਾਏ।
ਡੂਬੇ ਨਾਹੀ ਜਲ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਮਾਰੂ ਤਿਸੈ ਸੁਕਾਵੈ ਨਾਹੀ।
ਪੁਰਾਤਨਿ ਔਰ ਸਨਾਤਨਿ ਕਹੀਏ। ਅਬਿਗਤਿ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਅਗੋਚਰ ਲਹੀਏ।
ਚਿਤਵਨਿ ਕਰਿ ਚਿਤਵਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਐਸਾ ਅਕ੍ਰੈ ਕਹਿਆ ਸੁਨਾਇ।
ਜੇ ਕੋ ਐਸਾ ਆਤਮ ਜਾਨੈ। ਸੋ ਚਿੰਤਾ ਕੋਊ ਨਹੀ ਮਾਨੈ।
ਜੈਸਾ ਆਤਮ ਤੈਸਾ ਕਹਿਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਮਨ ਮੇ ਐਸਾ ਲਹਿਆ।
ਕਰੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਹੀ। ਓਹ ਜਾਨੈ ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਆਹੀ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੁਝ ਕੋ ਸਮਝਾਵੋ। ਜੋ ਬੋਲੈ ਤਿਸ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੋ ਜਾਨੈ ਇਹੁ ਬੋਲਤਾ ਜਨਮ ਮਰਤ ਹੈ ਸੋਇ।
ਤੋ ਇਹ ਬਾਤ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਚਿੰਤਾ ਮਤਿ ਕਰਿ ਕੋਇ।
ਜਨਮੇ ਜੋ ਸੋ ਮਰੈਗੋ ਅੱਗ ਤੱਗ ਸਭ ਜਾਨ।
ਨਿਸਚੈ ਜਾਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਚਿੰਤਾ ਤਿਸੈ ਨ ਮਾਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਔਰ ਪੱਖ ਸੁਨਿ ਮੀਤ ਚਿੰਤਾ ਕਿਸ ਹੂੰ ਨ ਕਰੋ।
ਅਸ ਤੁਮ ਰਾਖੋ ਚੀਤ ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਸੋ ਕਹਿਤ ਹੋ।

ਚੌਪਈ

ਇਹ ਸਭ ਲੋਕ ਠਾਢ ਜੋ ਦੇਖਹੁ। ਤਿਨ ਕੀ ਆਦਿ ਕਹਾਂ ਇਹ ਪੇਖਹੁ।
[illegible] ਜੋ ਇਹ ਕੌਨ ਠਾਉ ਸੋ ਆਏ। ਜਲ(ਜਬ)ਬਿਨਸੈ ਤਬ ਕਤ ਕੋ ਜਾਏ ।
ਮੱਧ ਦੇਖਨੇ ਮੈਂ ਇਹ ਆਏ। ਜਾਣੋ ਨਿਸਚੈ ਨਹਿ ਠਹਿਰਾਏ।
ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਜਾਂ ਕੀ ਨਹੀ ਜਾਪੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਕਿਆ ਖਾਪੈ।
ਜਲ ਕੇ ਮੱਧ ਬੁਦ ਬੁਦੇ ਜੋ। ਸੋ ਤੋ ਸਭ ਜਲ ਹੀ ਫਿਰ ਹੋ।
ਐਸੇ ਸਮਝ ਨ ਚਿੰਤਾ ਕਰੈ। ਸਹਿਜ ਬਨੈ ਸੋਈ ਚਿਤ ਧਰੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਔਰ ਪੱਖ ਇਕ ਕਹਿਤ ਹੋ ਸੁਨ ਪਾਰਥ ਪਰਧਾਨ।
ਤੌ ਭੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹਿ ਬਨੈ ਜਉ ਅਕਾਲ ਪਹਿਚਾਨ।
ਜੌ ਜਾਨੋ ਮਾਨੋ ਹੀਏ ਆਤਮ ਬੋਲਨਿ ਹਾਰ।
ਸੋ ਦੇਖੈ ਅਸਚਰਜ ਕਰਿ ਕਹੈ ਅਚਰਜ ਬੀਚਾਰ।

ਸੋਰਠਾ

ਜੋ ਅਚਰਜ ਕੀ ਬਾਤ ਤਾਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰੋ।
ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਭ ਸਤਿ ਏਕ ਅਦਵੈਤੀ ਮਨ ਧਰੋ।

ਚੌਪਈ

ਪਾਰਥ ਆਤਮ ਤਤ ਬੀਚਾਰ। ਆਯੁਧ ਕਰ ਧਰ ਜੁੱਧ ਸੰਭਾਰ।
ਸਭ ਦੇਹੋ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਏਕ। ਤਿਸ ਹੀ ਕੇ ਇਹ ਦੇਹਿ ਅਨੇਕ।
ਤਾਂ ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਕੋਈ ਨ ਕਰੋ। ਸਨਮੁਖ ਹੋਇ ਜੁੱਧ ਕੋ ਧਰੋ।
ਅਰ ਤਿਸ ਹੀ ਸਭ ਦੇਹਿ ਬਨਾਏ। ਦੇਹਿ ਬਨਾਇ ਧਰਮ ਵਰਤਾਏ।
ਖਤ੍ਰੀ ਦੇਹਿ ਜੁੱਧ ਹੈ ਧਰਮ। ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ਕਾ ਇਹ ਕਰਮ।
ਧਰਮ ਬਿਚਾਰ ਜੁੱਧ ਕਰਿ [illegible]ਆਰੇ। ਤੁਹਿ ਕਲਿਆਨ ਇਸੇ ਮਹਿ ਧਾਰੈ।
ਖਤ੍ਰੀ ਦੇਹਿ ਕਰੈ ਜੁਧ ਜਾਇ। ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਅਤਿ ਪਾਂਡਵ ਰਾਇ।
ਅਪਨੀ ਇਛਾ ਸੋ ਸਭ ਰਾਜਾ। ਆਇ ਖਰੇ ਹੈ ਜੁਧ ਸਮਾਜਾ।
ਸੁਰਗ ਦੁਆਰ ਤਿਨੋ ਕਹੁ ਖੁਲੈ। ਜਬ ਜੂਝੈ ਤਲ ਸਵਰਗੈ ਚਲੈ।

ਗੁਰਵਾਚ

ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਗੁਨ ਏਕੋ ਰੂਪ।
ਦੇਹਿ ਛਾਡੇ ਤਬ ਵਹੀ ਸਰੂਪ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਪਾਰਥ ਜੈ ਕਾਇਰ ਹੁਹਿ ਜਾਵੈ। ਧਰਮ ਜੁੱਧ ਤੇ ਆਪ ਬਚਾਵੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਦੋਹਿ ਧਰਮ ਤੈ ਜਾਂਹਿ। ਸਾਂਗ ਭੰਗ ਤੇ ਅਤਿ ਦੁਖ ਪਾਂਹਿ।
ਦੁਤੀਆ ਅਪਜਸ ਤੇਰੋ ਹੋਵੈ। ਭਾਰੀ ਪਾਪਾਂ ਕੋ ਤੂੰ ਜੋਵੈ।
ਦੋਹਿ ਅਨਿੱਤ ਸੁ ਕਬੀ ਨ ਰਹੈ। ਨਿੰਦਾ ਬਹੁਤ ਜਗਤਿ ਮੈ ਬਹੈ।
ਅਬ ਜੋ ਤੁਮਰੀ ਕੀਰਤ ਗਾਵੈ। ਕਾਇਰ ਤੁਮ ਕੋ ਸੋਈ ਬਤਾਵੈ।
ਜੋ ਜੋਧਾ ਤੁਝ ਜਾਨੈ ਸੂਰਾ। ਸੋਈ ਤੁਝ ਜਾਨੈ ਕਰਿ ਮੂਰਾ।
ਖੋਟੇ ਬੈਨ ਕਹੈ ਤੁਝ ਮਾਂਹਿ। ਤਿਨ ਨਿੰਦੈ ਤੂੰ ਦੁਖ ਅਤਿ ਪਾਂਹਿ।
ਜੌ ਤੂੰ ਜੁੱਧ ਵਿਖੈ ਲੜ ਮਰੈ। ਜਾਂਹਿ ਸੁਅਰਗ ਭੋਗ ਅਹਿ ਕਰੈ।
ਅਰ ਜੋ ਜੀਤੈ ਤੂੰ ਸੰਗਰਾਮ। ਰਾਜ ਪ੍ਰਿਥੀ ਕਾ ਕਰੈ ਅਰਾਮ।
ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਸੁਤ ਜੁਧ ਕਰਿ ਮੀਤ। ਐਸੀ ਭਾਂਤ ਧਰੋ ਤੁਮ ਚੀਤ।
ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਮ ਜਾਨੋ ਜੁਧ ਕਰੋ। ਜੀਤ ਹਾਰ ਮੈ ਚਿਤ ਨ ਧਰੋ।
ਤਿਸ ਕਾ ਲੇਪ ਨ ਲਾਗੈ ਤੋਹਿ। ਸਾਂਖ ਬਚਨ ਇਹ ਮਨ ਮੈ ਪੋਇ।
ਸਾਂਖ ਬਚਨ ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਕਹਿਆ। ਜੋ ਤਤੁ ਬੇਤਾ ਤਿਨ ਹੀ ਲਹਿਆ।
ਗੀਤਾ ਕਰਨ ਜਿਨੈ ਹੈ ਚੀਨ। ਤਿਨ ਇਹੁ ਬਚਨਨ ਮਨ ਮੈਂ ਕੀਨ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ

ਤਿਸ ਕੋ ਕਰਮ ਜੋਗ ਪਰਵਾਨ। ਜੈਸੀ ਭਾਖੀ ਸਿਰੀ ਭਗਵਾਨ।
ਕਰਮ ਕਰਤਿ ਅੰਤਰਿ ਸੁਧ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਸੋ ਭਗਤਿ ਮਾਂਹਿ ਚਿਤ ਧੋਵੈ।
ਸ੍ਰਵਨਿ ਕਰੈ ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੁਨੀਤ। ਤਾਂ ਤੇ ਗਯਾਨ ਹੋਇ ਯਹਿ ਰੀਤ।
ਗਯਾਨ ਤੈ ਜਾਨੈ ਆਪਨ ਰੂਪ। ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ।
ਜਬ ਹੀ ਹੀਏ ਗਯਾਨ ਕੋ ਧਾਰੈ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦਵੈਤ ਨਿਹਾਰੈ।
ਅਦਵੈਤ ਮਾਂਹਿ ਦੂਸਰ ਨਹੀ ਕੋਈ। ਆਪਹਿ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋਈ।
ਆਗੈ ਹੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਗਾਇਆ। ਵਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਾਸੋ ਮਨ ਲਾਇਆ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਿਰਾ

ਹੈ ਪਾਰਥ ਤੁਝ ਕਹਿਤ ਹੋ ਸਮਝ ਦੇਖ ਮਨ ਸਾਰ।
ਬੁੱਧ ਜੋਗ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਕਰਮ ਫਾਸ ਕਟਿ ਡਾਰ।
ਪ੍ਰਥਮੈ ਮੇਰੀ ਬੁਧ ਸੁਨੋ ਜੋ ਮੈ ਭਗਤੋ ਸਾਥ।
ਜੋ ਵਹਿ ਭੂਲ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਬੇਗ ਗਹੋ ਤਿਸ ਹਾਥ।

ਚੌਪਈ

ਭੂਲ ਪਰੈ ਮਮ ਸੇਵਾ ਮਾਂਹਿ। ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਪ ਨ ਲਾਗਤ ਕਾਂਹਿ।
ਭਗਤਿ ਮੇਰੀ ਮੈਂ ਦੁੱਖ ਨ ਹੋਈ। ਸੁੱਖ ਕੋ ਰੂਪ ਭਗਤਿ ਕੋ ਸੋਈ।
ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗ ਸਦਾ ਹੌਂ ਰਹੌਂ। ਸਗਲ ਪਾਪ ਤਿਸ ਕੇ ਹੌਂ ਦਹੌਂ।
ਦੇਖਨ ਥੋੜਾ ਧਰਮ ਹਮਾਰਾ। ਕਈਕ ਬਾਰ ਮੁਝ ਨਾਮ ਉਚਾਰਾ।
ਅਥਵਾ ਕਬੀ ਕਰੈ ਨਮਸਕਾਰ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਪਾਵੈ ਪਾਰ।
ਪੁਹਪ ਪਤ੍ਰ ਜੋ ਮੁਝ ਕੋ ਚਾੜੇ। ਅਥਵਾ ਕੀਰਤਨਿ ਮੋਹਿ ਉਚਾਰੈ।
ਅਥਵਾ ਕਥਾ ਸੁਨਹਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ। ਇਨ ਕਰਮੋ ਪਦ ਪਾਵੈ ਮੀਤ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਹੇ ਫਾਲਗੁਨ ਬੁਧ ਆਪਨੀ ਭਾਮੀ ਤੇਰੇ ਮਾਂਹਿ।
ਭਗਤ ਪ੍ਰੀਤ ਜਸ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਸੋਈ ਕਹੋ ਤੁਹਿ ਪਾਂਹਿ।
ਨਿਸਚਾ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਕਾ ਸੁਨ ਕੁਰ ਨੰਦਨ ਮੀਤ।
ਮੁਝ ਤੇ ਕਿੰਨ ਨ ਪੇਖਤਾ ਏਹੀ ਬਾਤ ਧਰ ਚੀਤ।
ਜਿਨ ਮੁਝ ਪਰ ਨਿਸਚਾ ਨਹੀ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੋ।
ਜਿਤੈ ਓਹੁ ਤਿਨ ਲਾਇ ਹੈ ਉਸ ਹੀ ਓਰੁ ਲਹੋ।

ਛੰਦ

ਸੁਨ ਪੰਡ ਨੰਦਨਿ ਬਾਤ, ਨਰ ਨਿਸਚੇ ਮੈਂ ਕੁਸਲਾਤ।
ਜੋ ਭ੍ਰਮੈਂ ਬਹੁਤੀ ਓਰੁ, ਤਿਸ ਨਹੀ ਕਤਹੀ ਠੌਰ।
ਸੁਨ ਪੰਡਤੋ ਕੀ ਰੀਤ, ਜਿਨ ਸਵਰਗ ਕੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ।
ਬੇਦ ਬਚਨ ਸੁੰਦਰ ਕਹੇ, ਤਿਨ ਪਰ ਜੁ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਰਹੇ।
ਸੁਨ ਬਚਨ ਸੋਈ ਸਕਾਮ, ਚਿਤਵੈ ਸਵਰਗ ਅਭਰਾਮ।
ਸਵਰਗ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਭੋਗੁ, ਤਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ ਜੋਗੁ।
ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਸੋਇ, ਫਲ ਤਿਨੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੋਇ।
ਜਿਨ ਕਰਮ ਮੈਂ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ, ਓਹੁ ਸਵਰਗ ਕਾ ਹੈ ਇਸ਼ਟਿ।
ਫਲ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕੇ ਭੋਗੁ, ਫਿਰ ਪੜੈ ਤਿਨ ਸੰਜੋਗੁ।
ਬੁਧ ਅੰਧ ਤਿਨ ਕੀ ਭਈ, ਸੁ ਬਿਚਾਰ ਤਿਨ ਸੋ ਗਈ।
ਜਿਨ ਨਹੀ ਨਿਸਚਾਮੀਤ,ਗਯਾਨ ਸਮਾਧ ਸੋ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤ।
ਬਿਨਾਂ ਸਮਾਧ ਜੋ ਵਹਿ ਕਰੈ,ਤਾਂ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨੈ ਪਰੈ।
ਅਰ ਸਮਾਧ ਇਹ ਬੀਚਾਰ, ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਅਚਲ ਅਪਾਰ।
ਜਿਨ ਜਾਨਿਆ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸ ਮੁਕਤਿ ਪਾਇਆ ਮਰਮ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਹੇ ਕ੍ਰੀਟੀ ਮੁਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਬੇਦ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਕਾਨ।
ਤ੍ਰੈ ਗੁਨ ਕੇ ਭੀ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤ੍ਰੈ ਗੁਨ ਮਾਇਆ ਮਾਨ।
ਹੋ ਅਤੀਤ ਹੋ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਤੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ।
ਸੀਤ ਉਸ਼ਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਆਤਮ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰ।
ਆਤਮ ਅਜਰ ਅਰੋਗ ਹੈ ਬਿਨ ਆਤਮ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਐਸੀ ਬਾਤ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਤੂੰ ਭੀ ਆਤਮ ਹੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਜਬ ਤੂੰ ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਆਤਮ ਰੂਪ ਮੈ ਜੁਰੈਗਾ।
ਤਬ ਤੁਝ ਹੋਵੈ ਸਾਂਤਿ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲੁ ਅਬ ਬਹੁਰ ਸੁਣ।

ਚੌਪਈ

ਜਿਉ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਰ ਪ੍ਰਲੈ ਮਾਂਹਿ। ਸਭ ਏਕ ਹੋਇ ਜਲ ਕੈ ਦਿਖਾਂਹਿ।
ਤੈਸੇ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਂਨ ਨਿਹਾਰ । ਤਿਸ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਬਿਕਾਰ।
ਮੁਝ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਦੁਰਮਤ ਭਾਗੈ। ਆਤਮ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕੀ ਮਤਿ ਲਾਗੈ।
ਹਉ ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਕਾਰਨ ਮੂਲ। ਮੈਂ ਹੀ ਸੂਖਮ ਔ ਅਸਥੂਲ।
ਤਤ ਬੇਦ ਕਾ ਜੋ ਕੋਊ ਜਾਨੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਮੁਝ ਹੀ ਮਾਨੈ।
ਹੇ ਧੰਨਜੈ ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਨ। ਅਦਵੈਤ ਅਕਾਲ ਤੂੰ ਮੋਹਿ ਪਛਾਨ।
ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸਚਾ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਸਾਥ। ਜੋ ਅਬ ਕਹੋ ਸਨੋ ਸੋ ਗਾਥ।
ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨ ਦੇਹਿ ਮੈਂ ਧਾਰੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਿਨ ਕੇ ਧਰਮ ਉਚਾਰੈ।
ਖਤਰੀ ਦੇਹਿ ਕਾ ਧਰਮ ਹੈ ਜੁੱਧ। ਹਾਨਿ ਲਾਭ ਕੀ ਤਿਆਗ ਕੁਬੁਧਿ।
ਲਾਭ ਅਲਾਭ ਏਕ ਸਮ ਜਾਣ। ਤਿਸ ਕਾ ਫਲੁ ਕਛੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਆਣ।
ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋਗੁ ਸਮ ਅਹੈ। ਬਿਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਤਾਸ ਕੋ ਗਹੈ।
ਸਭ ਧਰਮਨਿ ਮੈਂ ਉਤਮ ਧਰਮ। ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਆਤਮ ਕਾ ਮਰਮ।
ਹੇ ਪਾਰਥ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨ। ਇਸੀ ਧਰਮ ਕੋ ਸਾਚਾ ਮਾਨ।
ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਇਸੀ ਧਰਮ ਕੀ ਲੇਇ। ਮੇਰੀ ਸਰਨਿ ਬਿਖੇ ਚਿਤ ਦੇਇ।
ਅਰੁ ਫਲੁ ਕੋਈ ਬਾਂਛੇ ਨਾਂਹਿ। ਬਾਂਛਾ ਹੀ ਸਭ ਨੀਚ ਕਹਾਂਹਿ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਬਾਂਛਾ ਨੀਚ ਤਿਆਗ ਕੈ ਹੇ ਸੁਨੋ ਧਨੰਜੈ ਮੀਤ।
ਮੁਝ ਆਤਮ ਮੈ ਜੁੜ ਰਹੋ ਤਿਆਗਹੁ ਭ੍ਰਮ ਕੀ ਭੀਤ।

ਕਲਿਆਨ ਜੋਗੁ ਇਸਨਾਨ ਸਭੀ ਸਭੀ ਬਿਬੇਕੀ ਭਾਖ ਹੈ।
ਆਤਮ ਦ੍ਰਿੜ ਜਿਸ ਧਿਆਨ ਸੋ ਇਹੁ ਮੰਨ ਮੈਂ ਰਾਖ ਹੈ।

ਚੌਪਈ

ਬੁਧ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਜੁੜ ਮੇਰੇ ਸਾਥ। ਚਿਤਵਨ ਕਰਮ ਡਾਰ ਸੁਨਿ ਗਾਥ।
ਜਬ ਤੁਮ ਚਿਤਵਨਿ ਮਨ ਕੀ ਤਿਆਗੀ। ਮੇਰੋ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤ ਤੁਝ ਲਾਗੀ।
ਮੇਰਾ ਜੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੂਪ। ਤਬ ਤੂੰ ਦੇਖੈਂਗਾ ਸੁਨਿ ਭੂਪ।
ਜਬ ਤੇਰੀ ਬੁਧ ਮੋਹੁ ਬਿਸਾਰੈ। ਪਾਪੋ ਕਾ ਤਬ ਮਾਰਗ ਜਾਰੈ।
ਤੇਹੀ ਮੈਂ ਬੈਰਾਗ ਤੁਝ ਹੋਈ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਧ ਮਿਲੈ ਤੁਝ ਸੋਈ।
ਜਬ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨੈਂਗਾ ਭਾਈ।
ਐਸੇ ਬਚਨ ਜਬ ਕੇਸਵ ਕਹੇ। ਸੁਨ ਕਰ ਅਰਜਨ ਚਿਤ ਮੈ ਗਹੇ।
ਸੰਕਾ ਧਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੋ ਕਰੈ। ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਕੇਸਵ ਪਗ ਧਰੈ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਿਰਾ

ਸੁਨ ਕਰਿ ਅਰਜਨ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਕੇਸਵ ਭਗਵਾਨ।
ਜਿਸ ਕੀ ਨਿਸਚਲ ਬੁੱਧ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹੋ ਪ੍ਰਨਾਮ।
ਵਹਿ ਸਮਾਧ ਕੈਸੇ ਕਰੈ ਕੈਸੀ ਰਹਿਤ ਰਹੈ।
ਬੋਲੈ ਚਾਲੇ ਕਵਨ ਬਿਧ ਕੈਸੀ ਸਿੱਧ ਕੋ ਲਹੈ।
ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸਮੁਝਾਈਏ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਨੋ ਏਹਿ।
ਨਿਸਚਲੁ ਬੁਧਿ ਤਿਸ ਜਾਨ ਕੈ ਕਰਹੋ ਤਾਂਕੀ ਸੇਇ।
ਕੁਰ ਨੰਦਨ ਜਬ ਭਾਖਿਓ ਐਸੇ ਮਾਧਵ ਪਾਹਿ।
ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਉਤਰ ਕਹਿ ਹੈ ਤਾਂਹਿ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਸੋਰਠਾ

ਹੇ ਪਾਰਥ ਸੁਨਿ ਏਹਿ ਲੱਛਨ ਨਿਹਚਲ ਬੁੱਧ ਕੇ।
ਨਾਸੀ ਜਾਨੈ ਦੇਹਿ ਅਪਨੈ ਮਾਂਹਿ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ।

ਕਬਿਤ

ਕਾਮਨਾ ਸੋ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਆਪ ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟਿ ਆਹੀ,
ਰਹਿਆ ਹੈ ਸਦਾ ਅਘਾਇ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਹਚਲ ਬੁਧੀ ਹੈ।
ਦੇਹੀ ਕੇ ਦੁਖ ਨਾਗੇ ਤਾਹੂੰ ਕੀ ਨ ਚਿੰਤ ਪਾਗੇ,
ਸੁਖ ਕੀ ਨ ਬਾਛਾ ਕੋਊ ਪਾਨ ਕੀਓ ਸੁੱਧੀ ਹੈ।

ਪੰਚੋ ਕਾ ਸੰਗ ਤੋੜੈ ਨਾਮ ਸੋ ਮੁਖ ਜੋੜੈ,
ਸੰਤੋ ਕਾ ਨ ਸੰਗ ਛੋੜੈ ਆਤਮ ਮਤਿ ਸੁੱਧੀ ਹੈ।
ਜਗੁ ਸਭ ਨਾਸੀ ਜਾਨੈ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੋ ਨ ਮਨ ਮੈਂ ਆਨੈ,
ਹਰਖ ਸੋਗੁ ਸੱਮ ਮਾਨੈ ਸੋਊ ਸਤਿ ਬੁੱਧੀ ਹੈ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਪਾਰਥ ਅਬ ਤੁਝ ਕੋ ਆਖੋ। ਬੁਧ ਨਿਹਚਲ ਕੇ ਲਛਨ ਭਾਖੋ।
ਜੈਸੇ ਕੂਰਮ ਜਲ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਆਪ ਪਸਾਰਤ ਆਹੀ।
ਜਬ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੰਕੋਚਨਿ ਕਰਈ। ਦਾਬ ਪਾਉ ਸਿਰ ਨਦਰ ਨ ਪਰਈ।
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਨਿਸਚਲ ਬੁੱਧੀ। ਵਰਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਨ ਕਰਿ ਸੁੱਧੀ।
ਤਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਤੂੰ ਨਿਸਚਲ ਜਾਨ। ਉਸਤਤ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੋਂ ਬਖਾਨ।
ਖੁਧਿਆ ਤ੍ਰਿਖਾ ਦੋਊ ਨਹਿ ਹੋਇ। ਜਗਤ ਰਸੋ ਮੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਕੋਇ।
ਸਭ ਹੀ ਭੋਗ ਇੰਦ੍ਰੀਅਨ ਸੋਇ। ਤਿਸ ਕੋ ਨਹੀ ਸੁਪਨ ਸਮ ਸੋਇ।
ਸੰਸਾਰ ਬੁਧ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਸੋਇ। ਨਿਹਚਲ ਬੁਧੀ ਐਸਾ ਹੋਇ।

ਅੜਿਲ

ਕੁੰਤੀ ਸੁਤ ਸੁਨ ਲਹੋ ਜੋਊ ਮੈਂ ਕਹਤਿ ਹੋ।
ਰਹਿਤ ਬਿਬੇਕੀ ਏਹ ਸੰਜਮ ਸੋ ਰਹਤਿ ਹੈ।
ਜਦਪਿ ਬਿਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਮਨੈ ਬਸ ਕਰਤਿ ਹੈ।
ਤਊ ਸਦਾ ਮਨ ਸਾਥ ਸੋਈ ਤੌ ਲਰਤਿ ਹੈ।
ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੀਤ ਸਦਾ ਜੋ ਇੰਦਰੀ।
ਮਨ ਕੋ ਸਦਾ ਨਚਾਵੈ ਜੈਸੇ ਬੰਦਰੀ।
ਜਬ ਤੇਰਾ ਮਨ ਜੁੜ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਧ ਸੋ।
ਸਗਲੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਿਟਿ ਹੈ ਕਰਨਿ ਉਪਾਧ ਸੋ।
ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕਾ ਸਿਰਦਾਰ ਜੁ ਮਨੂਆ ਜਾਨੀਐ।
ਵਹਿ ਮਿਲਿਆ ਮੁਲ ਸਾਥ ਸੁ ਤੱਤ ਪਛਾਨੀਐ।
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸ ਨਰ ਕੀ ਇੰਦ੍ਰ ਵਸ ਭਈ।
ਸੋਈ ਨਿਸਚਲ ਬੁੱਧੀ ਇਹ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕਹੀ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੈਸੇ ਇਸ ਹੀ ਪੁਰਖ ਕੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇਹਿ ਭੁਲਾਇ।
ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਸੋ ਕਹਤਿ ਹੋ ਸੁਨਹੁ ਸਤਿ ਕੁਰ ਰਾਇ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਚੌਪਈ

ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਤੇ ਇਨ ਤੋਰੇ। ਅਪਨੇ ਵਿਖਯੋ ਮਾਂਹਿ ਮਨ ਜੋੜੇ।
ਔਰ ਕੁਮਾਰਗ ਮਹਿ ਲੈ ਜਾਵੈ। ਮਨ ਭੂਲੇ ਕੌ ਬਹੁਤ ਨਚਾਵੈ।
ਜੋ ਨਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਹੀ ਸੰਗੀ। ਤਿਨ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰੈ ਮਤਿ ਭੰਗੀ।
ਤਿਨ ਕਾ ਸੰਗ ਪੁਰਖ ਜਬ ਕਰੈ। ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਤ ਚਿਤ ਮੈ ਧਰੈ।
ਮੂੜ੍ਹ ਤੇ ਕਾਇਰ ਜਗ ਕੇ ਲੋਗ। ਮਾਤੇ ਜਾਹਿ ਇੰਦ੍ਰੀਅਨਿ ਭੋਗ।
ਰੰਗਿਓ ਜਾਤ ਮਨ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਤੈ। ਬਿਖਈ ਪੁਰਖ ਕਹੀਏ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ।
ਆਠ ਪਹਿਰ ਬਿਖਿਆ ਸੰਗ ਕਰੈ। ਮੇਰੋ ਨਾਮ ਨ ਭੂਲ ਉਚਰੈ।
ਇਸੀ ਚਿੰਤ ਮਹਿ ਦਿਨ ਐ ਰਾਤ। ਕਾਮਨਾ ਕੀ ਵਹਿ ਚਿਤਵਤ ਬਾਤ।
ਜਬ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਨਹੀ ਹੋਤਿ। ਕ੍ਰੋਧ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੋਹੁ ਉਦਿਓਤਿ।
ਜਬ ਉਪਜੇ ਹੈ ਮੋਹੁ ਅੰਧਾਰ। ਚੇਤਨਿਤਾ ਤਬ ਦੇਵੈ ਡਾਰ।
ਚੇਤਨਿ ਤਾਂ ਕਾ ਨਾਸ ਜਬ ਭਯਾ। ਅਹੰਕਾਰ ਤਬ ਮਤਨ ਮੈ ਛਾਯਾ।
ਏਤੇ ਅਵਗੁਨ ਜਿਸ ਮੈ ਹੋਇ। ਨਸ਼ਟ ਬੁੱਧ ਤਬ ਜਾਨੋ ਸੋਇ।
ਬੁੱਧ ਨਾਸ ਬਿਖਿਆ ਮੈਂ ਭਈ। ਤਬ ਸਤਿ ਬਾਤ ਜੁ ਇਸ ਤੇ ਗਈ।
ਸਹਜੇ ਮਿਰਤਕ ਹੋਵੈ ਰੀਤ। ~~[illegible]~~
ਯਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਰੀਤ।
ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਕਲਿਆਨ ਕੋ ਚਾਹੀ। ਕੁਸੰਗ ਤਿਆਗ ਸੰਗ ਅਵਿ ਗਾਹੇ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਬ ਭਗਤੋ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਪਾਰਥ ਮੈਂ ਕਹਿਤ ਹੋ।
ਕੈਸੇ ਵਰਤੈ ਤਾਤ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਜੋਗ ਮੈ।

ਕਬਿੱਤ

ਹਰਖ ਐ ਨ ਸੋਗ ਮਾਨੈ ਆਇਆ ਗਯਾ ਏਕ ਜਾਨੈ,
ਭਲੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕੀਏ ਹਰਖ ਨ ਕਰਤ ਹੈ।
ਫੀਕੀ ਬਸਤ ਪਾਏ ਤੇ ਸੋਗ ਕਛੂ ਕਰੈ ਨਾਂਹਿ,
ਖੁਧਿਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਬਚਤਿ ਹੈ।
ਸਭੀ ਮਾਂਹਿ ਮੋ ਕੋ ਜਾਨ ਮੇਰਾ ਨਿਤ ਕਰੈ ਧਿਆਨ,
ਬਿਖਯੋ ਕੇ ਤਿਆਗੀ ਮੋ ਨਿਹਚਲ ਰਹਤਿ ਹੈ।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਜਾਂਹੀ ਪਰ ਤਾਂ ਕੇ ਹਾਥੋ ਸੰਗ ਧਰ,
ਅਪਨੇ ਭਗਤਿ ਕੀ ਰਖਯਾ ਹੀ ਕਰਤ ਹੈ।

ਚੌਪਈ

ਭਗਤਨਿ ਸੰਗ ਮੁਝ ਐਸੀ ਰੀਤ। ਤਾਂ ਸੰਗ ਸਦਾ ਕਰੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ।
ਤਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਸਭ ਕੋਇ। ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਸੋ ਜਗ ਮਹਿ ਹੋਇ।
ਨਾਂ ਉਹੁ ਜਨਮੇ ਨਾਂ ਉਹਿ ਮਰੈ। ਇੰਦ੍ਰੀਅਨ ਕੌ ਬਿਖਅਨ ਤੇ ਟਰੈ।
ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਂਹਿ ਤਿਸ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸ। ਬ੍ਰਹਮ ਅਕਾਲ ਦੇਹਿ ਸਭ ਨਾਸ।
ਮਨ ਕੇ ਦੁਖ ਭਗਤਿ ਕੇ ਗਏ। ਦੇਹਿ ਦੁੱਖ ਭੀ ਤਿਸ ਨਹੀ ਰਹੈ।
ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਤਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਲਾਗੀ। ਜੋ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੋ ਅਤਿ ਬਡਭਾਗੀ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਬ ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਨਾਸ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੋ।
ਮਹਾਂ ਅਗਿਆਨੀ ਮੂੜ ਜੋ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗ ਗੋਹੋ।

ਛੰਤ

ਸੁਨ ਸਖੇ ਤਾਂਕੀ ਬਾਤ, ਹੈ ਬੁੱਧ ਜਿਨ ਕੀ ਘਾਤ।
ਸੋ ਕਹੇ ਆਪਸ ਮਾਂਹਿ, ਸੋ ਰਾਮ ਜੀ ਹੈ ਨਾਂਹਿ।
ਕਿਸ ਈਖਿਆ ਹੈ ਸੋਇ, ਤਿਸ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਇਹ ਜਾਨ ਨੀਕੀ ਬਾਤ, ਜੋ ਜਗਤ ਸੁਖ ਸੁਉ ਜਾਤ।
ਜਿਨ ਕੀਆ ਇਹ ਬੀਚਾਰ, ਤਿਸ ਆਪ ਹੀ ਕੋ ਜਾਰ।
ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਹੀ ਮੋਰ, ਮੈਂ ਕਹੀ ਨਿਸਚੈ ਤੋਹ।
ਬਿਨ ਸਰਧਾ ਮੇਰੇ ਮੀਤ, ਤਿਸ ਸ਼ਾਂਤਿ ਨਾਹੀ ਚੀਤ।
ਤੂੰ ਇਹੈ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨ, ਮਨ ਰੋਕ ਬਿਖਯਾ ਆਨ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੇਤੌ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਿਖੇ ਮੈ ਅਪਨੇ ਗੁਨ ਸੋ ਜਾਇ।
ਮਨ ਭੀ ਜਾਵੈ ਤਿਸੀ ਸੰਗ ਤਬ ਵਹਿ ਅਤਿ ਦੁਖ ਪਾਇ।

ਚੌਪਈ

ਜੈਸੇ ਨੌਕਾ ਸਲਤਾ ਮਾਹੀ। ਚਲੇ ਤੀਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕੋ ਜਾਈ।
ਮੱਧ ਨੀਰ ਕੇ ਲਾਗੈ ਬਿਆਰ। ਨੌਕਾ ਲਗਨ ਨ ਦੇਵੈ ਪਾਰ।
ਘਾਂਟੇ ਤਿਆਗ ਅਨਤਿ ਲੈ ਜਾਵੈ। ਤਿਉ ਮਨ ਕੋ ਇੰਦਰੀ ਭਟਿਕਾਵੈ।
ਇੰਦਰੀਆਂ ਪਵਨ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਈ। ਮਨ ਭੂਲਾ ਤਿਨ ਸੰਗ ਦੁਖ ਪਾਈ।
ਤਿਸ ਕਾਰਨਿ ਤੇ ਹੈ ਮਹਾ ਬਾਹ। ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਤੂੰ ਭੋਗ ਨਾ ਚਾਹਿ।
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਤੁਮ ਰਾਖੋ। ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖੋ।

ਜਿਨ ਕੋ ਐਸੀ ਬਾਤ ਪ੍ਰਮਾਨ। ਤਿਨ ਕੋ ਨਿਸਚਲ ਬੁਧ ਤੂੰ ਜਾਨ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਭਗਤਾਂ ਅਰ ਸੰਸਾਰੀਆਂ ਕਦੇ ਨਾ, ਹੋਵੈ ਜੋਰ।
ਉਨ ਕੋ ਮਾਰਗ ਔਰ ਹੈ ਉਨ ਕੋ ਮਾਰਗ ਔਰ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਪਾਰਥ ਜੋ ਜਗ ਕੀ ਰੀਤ। ਜਾਗੀ ਭਗਤਿ ਸੁਨੋ ਹੇ ਮੀਤ।
ਜੋਊ ਜਗਤ ਕਾ ਦਿਵਸ ਕਹਾਵੈ। ਭਗਤਿ ਤਬੈ ਸੋਵੈ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
ਅਰਥ ਦੋਨੋ ਕਾ ਸੁਨ ਹੇ ਪਾਰਥ। ਤਿਸ ਸਮਝੇ ਹੋਵੈ ਸਭ ਸਵਾਰਥ।
ਕੀਰਤ, ਕਥਾ, ਭਜਨ, ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਿ। ਸੋ ਨਹੀ ਸੁਨੋ ਜਗਤ ਕੇ ਚੀਤ।
ਤਿਨ ਕੇ ਭਾਣੇ ਇਹ ਹੀ ਬਾਤ। ਸੋਇ ਰਹੇ ਹਰਿ ਨਹੀ ਜਨਾਤ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨਿ ਭਗਤੌਂ ਰਿਦ ਵਸੈ। ਆਤਮ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈ ਸੋ ਰਸੈ।
ਪੰਚ, ਤੀਨ, ਮਹਿ ਜਗ ਜਾਗੀ। ਬਿਖਯੋ ਮੈਂ ਸੋ ਅਹਿਨਿਸ ਲਾਗੀ।
ਐਸੇ ਭਗਤਿ ਜਗਤਿ ਨਹੀ ਜੋਰ। ਉਨ ਕੀ ਰਾਤਰ ਉਨ ਕਾ ਭੋਰ।
ਸੰਤਨ ਕੇ ਅਬ ਲੱਛਨ ਕਹੋ। ਅਮਿਤ ਅਗਾਹ ਸਮੁੰਦਰ ਲਹੋ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੈਸੇ ਬਡੇ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈ ਸਹੰਸ ਨਦੀ ਮਿਲ ਜਾਇ।
ਜਿਉ ਥਾ ਤਿਉ ਸਾਗਰ ਰਹੇ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤਿਸ ਨਾਹਿ।
ਤਿਆਗੇ ਮਨ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਹੁਇ ਜਾਇ।
ਮਨ ਕਾ ਥੋਰ ਸੁ ਨਹਿ ਫੁਰੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਮਾਂਹਿ।
ਪੰਚ ਵਿਸ਼ੇ ਤਿਨ ਕੇ ਮਿਟੇ ਚਾਹਿ ਰਹੀ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਆਪਾ ਪਰ ਸਭ ਮਿਟ ਗਿਆ ਇਹੀ ਸਾਂਤਿ ਬੁਧ ਹੋਇ ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਪਾਰਥ ਇਹ ਮੈ ਜੋ ਕਹਾ। ਇਸਥਿਤ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਤਿਹ ਗਹਾ।
ਜਿਸ ਮੈ ਐਸੇ ਲੱਛਨ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਕੋ ਸਕੈ ਨਾ ਮਾਇਆ ਛੋਇ।
ਮਾਯਾ ਤੇ ਜਬ ਤਰ ਸੋ ਗਯਾ। ਲੀਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਸੋ ਤਬ ਭਯਾ।
ਮੇਰਾ ਜੋ ਹੈ ਪਰਮ ਸਰੂਪ। ਤਾਂ ਮੈ ਮਗਨ ਭਯਾ ਸੁਨ ਭੂਪ।
ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਕਹੂੰ ਜੇ ਪਾਈਏ। ਤਾਂ ਕੇ ਆਗੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਏ।

ਸੋਰਠਾ

ਇਹੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਰੀਤ ਅਰਜਨ ਪਿਆਰੇ ਧਾਰ ਤੂੰ।
ਸਾਂਖ ਜੋਗ ਧਰ ਚੀਤ ਆਤਮ ਕੇ ਸੰਗ ਸੰਗ ਰਹੋ।

ਚੌਪਈ

ਸਾਂਖ ਜੋਗੁ ਜੋ ਦੂਤੀਆ ਧਿਆਇ। ਸੋ ਸਭ ਭਾਖਾ ਕਹੀ ਸੁਨਾਇ।
ਜੋ ਇਸ ਕੋ ਮੁਨ ਕਰ ਚਿਤ ਧਰੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹਵੈ ਜਗੁ ਬਿਚਰੈ।
ਸਭ ਕੋ ਜਾਨੈ ਆਪਨਿ ਮਾਂਹਿ ਤਾਂ ਤੇ ਉਸੈ ਨਮੋ ਹਮ ਆਹਿ।
ਜਬ ਵਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨੈ। ਆਤਮ ਅਕਾਲ ਅਦਵੈਤ ਪਛਾਨੈ।
ਸੋ ਫਿਰ ਗਰਭ ਜੋਨ ਨਹੀ ਆਵੈ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਪਦੈ ਸੋ ਪਾਵੈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆਂ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸਾਂਖ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਦੁਤੀਯੋ ਅਧਿਆਇ 2 ॥

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਦੂਸਰੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੋਂ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਦਖਨ ਦੇਸ ਮੈ ਏਕ ਪੂਰਨਾ ਨਗਰ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਹੇਕ ਦੇਵੇਸ ਨਾਮਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਸਾਧੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਅਰ ਸਾਧੋ ਕਉ ਪੂਛੈ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕਉ ਗਿਯਾਨ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ। ਜੋ ਮਰਾ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈ। ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੋ। ਮੁਝ ਕਉ ਐਸੇ ਹੀ ਸਾਧੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਬਹੁਤ ਬਰਸਬੀਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਏਕੁ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ। ਅਰੁ ਉਸੇ ਪੂਛਿਆ ਮੁਝ ਕੋ ਗਯਾਨ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ। ਜੋ ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੋ। ਤਬ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਿਆ। ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਦੂਸਰਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹੌਂ। ਤਿਸ ਕਉ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਕੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬੋਲਿਆ। ਦੂਸਰਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਸੁਨਿ ਕੇ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੂਆ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਿਆ। ਹਾਂ ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਜੀਵ ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਏ ਹੈ। ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਏਕ ਪੁਰਾਤਨ ਕਥਾ ਕਹਤਾ ਹੌਂ। ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਏਕ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਉਸ ਕਾ ਸੈਨਵੰਤ ਥਾ। ਨਿਤ ਬਕਰੀਆ ਚਰਾਵਤਾ ਫਿਰੈ। ਬਕਰੀਆਂ ਬਨਿ ਮੈ ਚਰੈ। ਸੋ ਵਹੁ ਏਕ ਦਿਨ ਉਚੇ ਟਿਬੇ ਪਰ ਬੈਠ ਰਹਿਆ। ਬਕਰੀਆ ਬੈਠਾ ਦੇਖੈ। ਅਰ ਭਜਨ ਭੀ ਬੈਠਾ ਕਰੈ। ਸੋ ਵਹੁ ਬਕਰੀਆ ਕਉ ਹਾਂਕ ਲੈ ਆਇਆ ਨਗਰ ਕਉ। ਸੋ ਉਹਾਂ ਗਹਬਰ ਬਨਿ ਮਹਿ ਏਕ ਸਿੰਘ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਤਹਾਂ ਏਕ ਬਕਰੀ ਜੋ ਸਭ ਬਕਰੀਓ ਕੇ ਆਗੈ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਥੀ। ਤਿਸੁ ਬਕਰੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਓਹੁ ਸਿੰਘ ਭਾਗ ਗਇਆ। ਤਬ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਏਹਾ ਕਿਆ ਅਸਚਰਜ ਭਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਬਕਰੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਿੰਘ ਭਾਗਿ ਗਇਆ। ਸੋ ਵਹੁ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲਾ ਇਸੀ ਫਿਕਰ ਮੈ ਰਹੈ। ਤਬ ਮੈ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਉਹਾਂ ਅਚਾਨਕ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ। ਤਬ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ। ਹੇ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਏਕ ਮੈ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਏਕ ਬਕਰੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਿੰਘ ਭਾਗ ਗਇਆ ਹੈ। ਏਹ ਮੁਝ ਕਉ ਬੜਾ ਆਸਚਰਜ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਮੁਝ ਕੋ ਏਹ ਬਿਰਤੰਤ ਕਹੋ। ਤਬ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਯਾ। ਅਰੇ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲੇ ਮੈ ਤੁਝ
ਕਥਾ ਕਹਤਾ ਹੋਂ। ਤੂੰ ਸੁਨਿ। ਏਹ ਸਿੰਘ ਪਰਬਲੇਜਨਮ ਕਾ ਕਸਾਈ ਹੈ
ਕਉ ਇਨ ਕੇ ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮ ਕਾ/ਕਸਾਈ ਹੈ। ਅਰ ਏਹੋ ਬਕਰੀ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਡਾਇਨ ਹੈ। ਸੋ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਮਹਿ ਇਹ ਜਾਤਕੀ ਸੂਦ੍ਰ ਥੀ। ਜਬ ਇਸ ਕਾ ਪੁਰਖ ਮੂਆ ਤਬ ਏਹ ਡਾਇਨ ਭਈ। ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕਉ ਜਿਸ ਬਾਲਕੁ ਕੋ ਸੁੰਦਰ ਦੇਖੈ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਿਕਾਸ ਲੇਵੈ। ਸੋ ਏਕ ਦਿਨ ਬਨ ਮੈ ਏਕ ਬਧਿਕੁ ਗਇਆ ਥਾ। ਪੰਛੀ ਪਕੜਨੇ ਕਉ। ਅਰ ਇਹ ਡਾਇਨ ਭੀ ਬਨ ਮਹਿ ਗਈ ਥੀ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਓਸ ਬਧਿਕ ਕਉ ਖਾਇਆ। ਅਰੁ ਏਹ ਡਾਇਨ ਮਰਿ ਕੇ ਬਕਰੀ ਭਈ। ਅਰਿ ਓਹੁ ਬਧਿਕ ਸਿੰਘ ਭਇਆ। ਸੋ ਇਸ ਸਿੰਘ ਕਉ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਡਰੁ ਕੈ ਭਾਗ ਗਇਆ। ਜੋ ਅਬ ਭੀ ਮੁਝ ਕਉ ਖਾਇ ਜਾਤੀ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲਾ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਲਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀ ਐਸਾ ਕਛੁ ਕਰੋ ਜੋ ਇਸ ਸਿੰਘ ਅਰ ਬਕਰੀ ਕਉ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁੜਾਵਹੁ। ਤਬ ਬਾਲਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਿਆ। ਹਾਂ ਹਾਂ ਨੀਚ ਦੇ ਤੇ ਛੂਟੈਂਗੇ। ਤਬ ਬਕਰੀਓਵਾਲੇ ਨੇ ਓਸ ਸਿੰਘ ਕਉ ਬੁਲਾਇਆ। ਅਰੇ ਸਿੰਘ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁੜਾਵਤਾ ਹੋਂ। ਤੂੰ ਡਰੀਓ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲਾ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੈ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਕਉਨ ਹੋਂ। ਤਬ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਿਆ। ਤੂੰ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਚੰਡਾ ਹੈ। ਤਬ ਬਕਰੀਓ ਵਾਲਾ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਐਸਾ ਕਛੁ ਕਰੋ ਜੋ ਹਮ ਤੀਨੋ ਇਸ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬੋਲਿਆ। ਆਵਹੁ ਮੈ ਤੀਨੋ ਕੋ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁੜਾਵਹੁ। ਤਬ ਉਹਾਂ ਏਕ ਪਰਬਤ ਕੀ ਸਿਲਾ ਥੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਉਪਰਿ ਦੂਸਰਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਥਾ। ਉਨਤੀਨਹੁ ਨੇ ਅਖਰ ਅਰ ਫਲ ਓਸ ਅਧਿਆਇ ਕੀਆ ਦੇਖੀਆ। ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰਕੈ। ਦੂਸਰੇ ਅਧਿਆਇ ਕੈ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਨੀਚ ਦੇਤ ਤੇ ਛੂਟੇ। ਅਰੁ ਤੀਨ ਬਿਬਾਨ ਆਏ। ਤਿਸਕੇ ਊਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਵਹੁ ਤੀਨੋ ਵੈਕੁੰਠ ਗਏ। ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ। ਦੇਵਤਿਅਹੁ ਕੀ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਓਹੁ ਤੀਨੋ ਮੁਕਤਿ ਭਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਥਵਾ ਸੁਨਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਪੁੰਨ ਕਿਆ ਵਰਨਨ ਕਰੀਏ। ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਕੇ ਅਖਰੋ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰਿ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਦੁਤੀਯੋ ਅਧਿਆਇ॥ 2 ॥

ਅਾਗੈ ਤੀਸਰਾ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ

ਚੌਪਈ

ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਬਚਨ ਸੁ ਪਾਰਥ ਬੋਲਿਆ।
ਮਨ ਸੰਸਾ ਪ੍ਰਭ ਆਗੈ ਖੋਲਿਆ।
ਕਹੈ ਸੁਨੋ ਜਨਾਰਦਨ ਸੁਆਮੀ।
ਬਿਨਤੀ ਕਰੋ ਸੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।

ਬ੍ਰਹਮ ਇਸਥਿਤ ਇਹ ਬਿਧ ਤੁਮ ਭਾਖੀ। ਇਹੁ ਹੀ ਨਿਸਚਲੁ ਬੁਧਿ ਤੁਮ ਆਖੀ।
ਪਹੁਰ ਨੈਆਨਕ ਜੁਧ ਕਿਉ ਆਖੋ। ਮਿਸ੍ਰਿਤ ਵਾਕ ਪ੍ਰਭੂ ਮਤਿ ਭਾਖੋ।
ਇਨ ਬਾਤਨਿ ਕਰਿ ਮੋਹਿ ਉਪਜਾਵਹੁ। ਏਕ ਬਾਤ ਮੁਝ ਕੋ ਸਮਝਾਵਹੁ।
ਜੌ ਪ੍ਰਭ ਕਹੋ ਸਾਂਤਿ ਬੁਧ ਹੋਵੈ। ਵਿਰਕਤਿ ਹੋਇ ਅਭਿਮਾਨੈ ਖੋਵੈ।
ਨਾਹੀ ਜੁੱਧ ਕਰਮ ਉਨ ਕਰੋ। ਤੇਰੋ ਬਚਨ ਮਾਨ ਹੌ ਲਰੋ।
ਦੁਹਿ ਬਚਨੋ ਕਾ ਉਤਰ ਦੇਹਿ। ਹਮਰੀ ਬਿਨਤੀ ਤੂੰ ਸੁਨਿ ਲੇਹਿ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ-ਦੋਹਿਰਾ

ਅਰਜਨ ਕੀ ਸੁਨ ਬੇਨਤੀ ਬੋਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ।
ਦੁਹਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਹਿਲੈ ਕਰੀ ਬਖਾਨ।
ਜਿਨ ਕੋ ਅੰਤਾਕਰਣ ਸੁਧ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਿਓ ਸਾਂਖ।
ਗਯਾਨ ਧਰੈ ਵਹਿ ਰਿਦ ਬਿਖੈ ਜਗ ਤੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਆਖ।
ਤੇਰਾ ਰਿਦ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਮੈ ਗਯਾਨ ਨ ਸਮਝੈਂ ਮੀਤ।
ਕਰਮ ਜੋਗੁ ਅਧਿਕਾਰ ਤੁਝ, ਸੋ ਧਾਰੋ ਤੁਮ ਚੀਤੈਂ।
ਕਰਮੋ ਕਰਤੇ ਭਗਤਿ ਹੁਇ ਭਗਤਿ ਕਰਤ ਹੁਇ ਪ੍ਰੀਤ।
ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਏ ਤਬ ਗਯਾਨ ਹੁਇ ਐਸੀ ਭਾਖੀ ਰੀਤ।
ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਕਰਮ ਛਾਡ ਕੈ ਆਖੈ ਮੈ ਨਿਹਕਰਮ।
ਸੰਨਿਯਾਸੀ ਮੈ ਹੁਇ ਰਹਾਂ ਇਹੁ ਸਭ ਝੂਠੇ ਧਰਮ।

ਚੌਪਈ

ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਸੰਨਿਯਾਸ ਨ ਪਾਵੈ। ਝੂਠ ਕਹੈ ਮਿਥਿਆ ਕੋ ਧਾਵੈ।
ਕੈਸੇ ਝੂਠਾ ਕਹੀਏ ਓਹ। ਸੋ ਸੁਨ ਲੈ ਜਿਮ ਭਾਖੋ ਤੋਹਿ।
ਜਿਤਨੇ ਦੇਹਿ ਧਾਰੀ ਜਗ ਮਾਹੀ। ਸੋ ਨਿਹਕਰਮ ਇਕ ਪਲ ਭੀ ਨਾਹੀ।

ਮਾਤ ਗਰਬ ਮੈਂ ਕਾਲ ਪ੍ਰਜੀਤ। ਕਰਮੋ ਮਹਿ ਸਦ ਹੀ ਵਰਤੰਤ।
ਕਰਮ ਕੀਏ ਬਿਨ ਦੇਹਿ ਨ ਰਹੈ। ਬੋਲਨਿ ਚਲਨਿ ਕਰਮ ਸਭ ਅਹੈ।
ਲੇਵਨਿ ਦੇਵਨਿ ਦੇਖਨਿ ਕਰਮ। ਬੈਠਨ ਸੋਵਨਿ ਦੇਹਿ ਕੈ ਧਰਮ।
ਖਾਵਨ ਪੀਵਨ ਪਹਿਰਨਿ ਜੋਇ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਔਰ ਕਰਮ ਹੈ ਸੋਇ।
ਲਘੁ ਪੁਰੀਖ ਏ ਕਰਮ ਬਨਾਏ । ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਮੈਂ ਇਹ ਵਰਤੈਂ ਆਏ।
ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਮ ਦੇਹਿ ਕੇ ਜੋਇ। ਇਨ ਮੈ ਤੂੰ ਅਸਕਤਿ ਮਤਿ ਹੋਇ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਤੂੰ ਸਾਖੀ, ਜੜ ਦੇਹਿ ਹੈਂ, ਕਹਿਤੇ ਬੇਦ ਪੁਕਾਰ।
ਅਰ ਜੋ ਜੋਗੀ ਡੰਭ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਰੀਤ ਨ ਧਾਰ।

ਚੌਪਈ

ਡੰਭ ਜੋਗੀ ਕੀ ਰੀਤ ਸੁਨਾਵੋ। ਤੁਮਰੈ ਚਿਤ ਕੋ ਭਰਮ ਮਿਟਾਵੋ।
ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਬੈਠੇ। ਮਨ ਸਦ ਹੀ ਬਿਖਯਾ ਮੈਂ ਪੈਠੇ।
ਮੁਖ ਤੇ ਬੈਠੇ ਜਪ ਤੇ ਜਾਪ। ਚਿਤ ਲਾਗੋ ਬਿਖਿਆ ਸੰਤਾਪ।
ਜਿਨ ਕੈ ਮਨ ਮੈ ਏਹ ਬੀਚਾਰ। ਸੋ ਝੂਠਾ ਸੁਨ ਅਰਜਨ ਧਾਰ।
ਉਸ ਕਰਤੂਤ ਅਚਾਰ ਸਭ ਝੂਠੇ। ਬੁਧ ਤਿਸ ਕੀ ਬਿਖਯੋ ਮੈਂ ਠੂਠੇ।
ਮਹਾਂ ਮੂੜ੍ਹ ਮਤਿ ਐਸੇ ਸੋਇ। ਅਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੋ ਕੀ ਭਾਖੋ ਜੋਇ।
ਓਹ ਮਨ ਰਾਖੈ ਮੇਰੇ ਮਾਂਹਿ। ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕੇ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਾਂਹਿ।
ਜੀਵੈ ਭਿੰਨ ਦੇਹਿ ਤੇ ਜਾਨੈਂ ਦੇਹਿ ਬਲਾਸ਼ੀ ਨਿੱਤ ਹੀ ਮਾਨੈਂ।
ਜੀਵ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮਾਨੈ ਸੋਇ। ਐਸੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਵਹਿ ਹੋਹਿ।
ਅਰਜਨ ਕਰਮ ਜੋਗ ਸੁਨ ਮੀਤ। ਸਾਂਖ ਨਾ ਆਵੈ ਤੇਰੇ ਚੀਤ।
ਤੇਰਾ ਕਰਮ ਸੁੱਧ ਹੈ ਭਾਈ। ਜੁੱਧ ਕਰੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਖਦਾਈ।
ਅਰ ਜੋ ਕਹੇ ਕਰਮ ਮੈ ਛਾਡੇ। ਸੋ ਸਭ ਝੂਠ ਨ ਕਿਸੈ ਚਿੱਤ ਗਾਡੇ।
ਕਰਮੋ ਬਾਝ ਦੇਹਿ ਨਹੀ ਰਹੈ। ਅਬ ਜੋ ਭਾਖੇ ਸੋਈ ਕਹੈਂ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕੇ ਕਰਤਾ ਕਰਮ ਜੋ ਕੋਇ।
ਕਰਮ ਕੁਕਰਮੇ ਕਾਟਿ ਹੈ ਤਬ ਵਹਿ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇ।

ਚੌਪਈ

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਖੇ ਸੁਨ ਹੋ ਅਰਜਨ। ਜੇਤੇ ਕਰਮ ਮੁਝ ਹੀ ਕਰ ਅਰਪਨ।
ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਮੈਂ ਜਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ। ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਚਾਹੈ ਸੋ ਚੀਤ।

ਮੁੱਝ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਕਰਮ ਨ ਕਰੈ। ਸੋ ਕਰਮੋ ਕੇ ਬੰਧਨਿ ਖਰੈ।
ਤਿਸ ਕਰਨੇ ਤੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ। ਜੁੱਧ ਕਰਮ ਖਤ੍ਰੀ ਕੋ ਬੰਦਨ।
ਮੇਰੀ ਐਸੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ। ਜੁੱਧ ਕਰਮ ਤੂੰ ਨਿਸਚੇ ਜਾਨ।
ਫਲੁ ਤਿਸ ਕਾ ਨਹੀ ਬਾਛੂ ਕੋਇ। ਲੇਪ ਕਰਮ ਕਾ ਤੁਝੇ ਨ ਹੋਇ।
ਅਬ ਜੋ ਜੱਗ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ। ਤਿਸ ਕੀ ਪੂਜਾ ਐਸੀ ਜਾਨ।
ਤਿਸ ਕੋ ਜੱਗ ਕਰਮ ਕਰਿ ਪੂਜੇ। ਕਲਯਾਨ ਜਗਤਿ ਕੀ ਜਗੁ ਤੇ ਸੂਝੇ।

ਛੰਦ

ਸੁਨ ਪਾਰਥ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕਹੋ, ਜਿਸ ਜਗਿਤ ਉਤਪਤ ਲਹੋ।
ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਪਜਤਿ ਭਯਾ, ਸਭ ਜਗਤ ਤਿਸ ਤੇ ਭਯਾ।
ਤਬ ਜਗੁ ਭੀ ਤਿਨ ਕਹੇ, ਜੋ ਕਰੈ ਸੋ ਸੁਖ ਲਹੇ।
ਕਹਿ ਅਰਪੇ ਈਸੁਰ ਮਾਹਿ, ਸੋ ਗਿਆਨ ਹੀ ਕੋ ਪਾਹਿ।
ਜਗੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੀਏ, ਸਭ ਦੇਵਤਿਓ ਮਨਿ ਲੀਏ।
ਸਮਗ੍ਰੀ ਵੀ ਪੁਨ ਕਰੀ, ਔ ਰੀਤ ਜਗ ਕੀ ਧਰੀ।
ਤਬ ਕਹਿਓ ਜੁਗ ਕੇ ਮਾਹਿ, ਜਗੁ ਕਰੋ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਹਿ।
ਜਗੁ ਸਾਥ ਹਰਿ ਕੋ ਜਪੋ, ਤਿਸ ਮਾਹਿ ਦੇਵਤਾ ਥਪੋ।
ਜੋ ਬਾਛਾ ਤੁਮਰੀ ਹੋਇ, ਜਗ ਪੁਰਖ ਦੇਵੈ ਸੋਇ।
ਜਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਐਸੇ ਕਹਿਓ, ਜਗੁ ਕਰਨ ਜਗਤੈ ਲਹਿਓ।
ਸੰਸਾਰ ਤਬ ਜਗੁ ਕਰੈ, ਔਰ ਪੂਜਾ ਸੁਰ ਕੀ ਧਰੈ।
ਜਬ ਦੇਵ ਪਰਬੰਨ ਹੋਹਿ, ਤਬ ਮਾਨੁਖੇ ਵਰ ਸੋਹਿ।
ਸੁਰ ਕਰੈ ਨਰ ਕਲਿਆਨ, ਨਰ ਦੇਵ ਪੂਜੇ ਜਾਨ।
ਜੋ ਕਰਮਵਾਨ ਮਨੁਖ, ਤਿਨ ਕਰਮੋ ਕੀ ਹੀ ਭੁਖ।
ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਬਾਝੇ ਖਾਹਿ, ਸੋ ਚੋਰ ਦੇਵ ਕਹਾਹਿ।
ਸੁਰ ਪੂਜ ਪ੍ਰਥਮੈ ਕਰੈ, ਫਿਰ ਖਾਨ ਮੈ ਚਿਤ ਧਰੈ।
ਭਗਵਾਨ ਭੋਗ ਲਗਾਇ, ਜੋ ਆਪ ਪੀਛੈ ਖਾਇ।
ਸੋ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਇ ਮੁਕਤ, ਸਭ ਬੈਦ ਕਹਿਯੋ ਜੁਗਤਿ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਉਤਪਤ ਸਭ ਹੀ ਨਰੋ ਕੀ ਅੰਨ ਖਾਨ ਤੇ ਹੋਇ।
ਪ੍ਰਾਨੀ ਅੰਨ ਉਤਪਤਿ ਕਰੈ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ

ਅੰਨ ਉਪਜੈ ਹੈ ਮੇਘ ਤੇ ਮੇਘ ਪੁਰਖ ਤੇ ਹੋਇ।
ਜੱਗੁ ਪੁਰਖ ਜਬ ਪੂਜੀਐ ਤੌ ਬਰਖਾਵੈ ਸੋਇ।
ਜੱਗੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਮ ਤੇ ਕਰਮ ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਬੇਦ।
ਬੇਦ ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਭੇਦ।
ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਸਗਲੇ ਭਏ ਤੌ ਜਾਨੋ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ।
ਜੈਸੇ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਭਏ ਤਿਸ ਭੀ ਮਾਨੁਖ ਕਰਮ।
ਤਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਨਿਸਦਿਨ ਸਭ ਕੌ ਭਰਉ।
ਜੋ ਦੇਖੋ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਐਸੇ ਮਨ ਮੈ ਧਰਉ।

ਚੌਪਈ

ਜੈਸੇ ਜਗ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪੂਜੇ। ਕਲਿਆਨ ਜਾਤਿ ਕੀ ਤਿਸ ਤੇ ਸੂਝੇ।
ਪੁਰਾਨਨਿ ਮਾਂਹਿ ਕਹਿਓ ਇਹ ਧਰਮ। ਕਰੈ ਨ ਬਾਛੈ ਸੋ ਸਤਿ ਕਰਮ।
ਪੁਰਖ ਨਮਿਤ ਜੋ ਜਗੁ ਨ ਕਰੈ। ਇੰਦ੍ਰੀਅਨ ਕੀ ਪੂਜਨਿ ਮਨ ਧਰੈ।
ਤਿਸ ਕਾ ਕਾਰਨ ਦੁਖ ਤੂੰ ਜਾਨ। ਆਤਮ ਹਤਿਆਰਾ ਪਹਿਚਾਨ।
ਭੋਗੋਂ ਕਾਰਨ ਬਕਰੀ ਮਾਰੇ। ਬੁਧ ਅਪਨੀ ਕੋ ਆਪੇ ਜਾਰੇ।
ਸੋ ਹੈ ਪਾਪੀ ਮਹਾਂ ਅਪਰਾਧੀ । ਨਿਸਚੇ ਵਹਿ ਪਾਪੋ ਕੇ ਸਾਧੀ।
ਜਿਸ ਲਾਗੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ । ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਚੀਤ।
ਤਿਸ ਕੋ ਕਰਨਾ ਕਛੂ ਨ ਰਹਿਆ। ਗ੍ਰਹਿਨ ਤਿਆਗ ਸਭ ਉਸ ਤੇ ਗਯਾ।
ਸੰਸਾਰ ਭਰਮ ਕੋ ਦੇਖੇ ਨਾਂਹਿ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਇਸਥਿਤ ਆਂਹਿ।
ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਚਹੈ ਜੋ ਕਰੈ। ਆਪ ਤਰੈ ਅਵਰਾਂ ਲੈ ਤਰੈ।
ਅਬ ਆਗੇ ਕਰਮੋ ਕੀ ਬਾਤ। ਖੋਲ ਬਖਾਨੋ ਸੁਨਹੋ ਤਾਤ।

ਅਥ ਕਰਮ ਨਿਰੂਪਣੰ-ਚੌਪਈ

ਸਤਿ ਕਰਮ ਅਰ ਤਿਸਦੇ ਧਰਮ। ਫਲ ਤਿਸਕੇ ਗੁਨ ਜਾਮੈ ਕਰਮ।
ਫਲ ਅਰਪੇ ਮੁਝ ਈਸੁਰ ਮਾਂਹਿ। ਸੋ ਤੋ ਮੁਝ ਈਸ਼ਰ ਕੋ ਪਾਂਹਿ।
ਅਰਜਨ ਜਨਕਾਦਿਕ ਜੋ ਰਾਜਾ। ਸੁਤਹਿ ਸਿਧ ਗਯਾਨ ਜਿਨ ਛਾਜਾ।
ਸੋ ਭੀ ਦੇਹਿ ਕਰਮ ਸਭ ਕਰੈ। ਲੋਕ ਦੇਖ ਤਿਨ ਕੇ ਅਨੁਸਰੈ।
ਲੋਕ ਨਮਿਤ ਕਰਮ ਤਿਨ ਕੀਏ। ਹ੍ਰਿਦ ਮੈ ਗਯਾਨ ਧਾਰ ਕੈ ਜੀਏ।
ਅਰੁ ਜੋ ਕਰਮਨ ਕਰਤੈ ਓਹੁ । ਦੇਖ ਲੋਕ ਊਨ ਬੇਮੁਖ ਹੋਹੁ।
ਗਯਾਨ ਨ ਗਹੈ ਕਰਮ ਸਭ ਤਿਆਗੈ। ਤਮਗੁਨ ਕੇ ਮਗ ਮੈਂ ਉਹਿ ਲਾਗੈ।
ਥੌ ਸਭ ਰਹਿ ਹੈਂ ਆਪਸ ਮਾਂਹਿ। ਕਰਮਨਿ ਕੋ ਰਾਜਾ ਨ ਕਰਾਂਹਿ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਹਮ ਭੀ ਕਰਮਨਿ ਐਸੇ ਕਰੈ। ਕਰਮ ਸੰਸੇ ਸੋ ਡਰ ਡਰ ਮਰੈ।
ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੈ ਗਯਾਨੀ ਜੋਇ। ਦੇਹਾਦਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਨਿਤ ਸੋਇ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਹੇ ਪਾਰਥ ਅਬ ਆਖਹੋ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ ਮੀਤ।
ਬੇਦ ਕਰਮ ਸਭ ਮੈਂ ਕਰੋ ਇਸ ਕਾਰਨ ਧਰ ਚੀਤ।
ਸੁਵਰਗ ਨਰਕ ਕਿਸ ਲੋਕ ਕੀ ਮੁਝ ਕੋ ਇੱਛਾ ਨਾਹਿ।
ਕਰੋ ਕਰਮ ਤੋ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਤਿਆਗ ਪਾਪ ਨਹੀ ਪਾਹਿ।
ਜਗਤ ਲੋਕ ਮੁਝਿ ਜਾਨ ਹੈ ਈਸ਼ੁਰ ਪਰਮ ਅਵਤਾਰ।
ਜੋ ਮੈਂ ਕਰੋ ਸੋ ਸਭ ਕਰੈ ਭਾਖੈ ਸੋਈ ਬਿਚਾਰ।
ਜੈਸੇ ਕਰਮਨਿ ਮੈ ਕਰੋ ਜਗ ਭੀ ਕਰ ਹੈ ਸੋਇ।
ਜਿਸ ਕੋ ਤਿਆਗੋ ਮੈਂ ਜੁਗਤਿ ਤਿਸ ਨਹੀ ਕਰ ਹੈ ਕੋਇ।
ਗਯਾਨ ਨ ਆਵੈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਭੀ ਪਾਪ ਕੋ ਪਾਹਿ।
ਲੋਕੋ ਕੀ ਕਲਯਾਨ ਕੋ ਮੈਂ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਾਂਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਜੌ ਅਰਜਨ ਮੈਂ ਕਰਮ ਨ ਕਰੋ। ਬੇਦ ਬਾਤ ਮੈਂ ਚਿਤ ਨ ਧਰੋ।
ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਖਿ ਛੋਡਿ ਹੈ ਲੋਗੁ। ਸਬ ਜਗੁ ਬਰਨ ਸੰਕਰ ਤਬ ਹੋਗ।
ਪਸੁ ਜੈਸੇ ਮਾਨੁਖ ਸਭ ਹੋਵੈ। ਗਯਾਨ ਕਰਮ ਤੇ ਦੋਨੋ ਖੋਵੈ।
ਤਿਨ ਦੁਖਦਾਇ ਮੈਂ ਤਬ ਹੋਵੋਂ। ਇਸ ਨਮਿਤ ਕਰਮ ਮੈ ਗੋਵੈ।
ਬਿਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਜੋ ਉਤਮ ਅਹੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗ ਲੋਕ ਬਹੁ ਰਹੈ।
ਤਿਨ ਹਿਤ ਕੈ ਵਹਿ ਕਰਮਨਿ ਕਰੈ। ਤੌ ਕਰਮਨਿ ਮਹ ਚਿਤ ਨ ਧਰੈ।
ਜੋ ਉਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਪ੍ਰਥਮੈ ਤਿਨ ਕੋ ਗਯਾਨ ਬਤਾਵੈ।
ਜੇਕਰ ਗਿਆਨ ਉਸ ਰਿਦੈ ਨ ਆਵੈ। ਤੌ ਕਰਮਨਿ ਕੋ ਤਿਸੈ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ।
ਦੇਹਿ ਇੰਦ੍ਰੀਅਨਿ ਤੇ ਕਰਮ ਸੁ ਹੋਇ। ਗੁਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਨਾਨਾ ਹੈ ਸੋਇ।
ਜੈਸੇ ਗੁਨ ਹੋਇ ਬਪੁ ਕੇ ਮਾਂਹਿ। ਸੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਕਰਮ ਕਰਾਂਹਿ।
ਪਾਰਥ ਗਯਾਨ ਈਸ਼ੁਰ ਯਹਿ ਕਹੈ। ਗੁਨ ਸੰਜੁਗਤਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇਹਿ ਅਹੈ।
ਗੁਨ ਵਰਤੈ ਸੋ ਗੁਨ ਕੇ ਮਾਂਹਿ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਹਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਰਤਾਂਹਿ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਆਤਮ ਸਾਖੀ ਸਭਨ ਕਾ ਅਕ੍ਰੈ ਗਯਾਨ ਸਰੂਪ।
ਮੂੜ ਸੁ ਅਹੰ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਬੂਡੈਂ ਸੰਸੈ ਕੂਪ।

ਚੌਪਈ

ਬਿਬੇਕੀ ਉਦਾਸ ਦੇਹਿ ਤੇ ਰਹੈ। ਜੀਵਤ ਮੁਕਤਿ ਇਹੁ ਲੱਛਨ ਅਹੈ।
ਮਾਯਾ ਤੇ ਇਹੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਭਿੰਨ ਹੈ ਸੋਇ।
ਮਮਤਾ ਦੇਹਿ ਕੇ ਸਾਥ ਨ ਕਰੈ। ਆਤਮ ਮਾਂਹਿ ਚਿਤ ਕੋ ਧਰੈ।
ਆਤਮ ਸੰਗ ਸੁ ਮਨ ਕੌ ਲਾਵੈ। ਬਿਖਯਾ ਤੇ ਮਨ ਵਰਜ ਰਹਾਵੈ।
ਜਬ ਮਨ ਰਾਖੇ ਆਤਮ ਮਾਂਹਿ। ਮਨ ਵਿਤ੍ਰੇਕ ਕਛੁ ਹੋਵੈ ਲਾਂਹਿ।
ਸਹਿਜੈ ਹੀ ਸਬ ਕਰਮ ਛੂਟਿ ਜਾਵੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਹਿ ਮੁਝ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਤੈਸੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਭੀ ਜਾਨ। ਮਨ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਮੈਂ ਆਨ।
ਦੇਹਿ ਕਰਮ ਸੋ ਜੁਧ ਕਰਿ ਮੀਤ। ਫਲ ਕਰਮੋ ਕਾ ਨਾ ਧਰ ਚੀਤ।
ਲਾਭ ਅਲਾਭ ਏਕ ਸਮ ਜਾਨ। ਰਾਗੁ ਦਵੈਖ ਨਹੀ ਮਨ ਮੈ ਆਨ।
ਮਨ ਮੈ [illegible] ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਧਾਰੋ ਕੋਇ। ਸਗਲ ਬਿਖੈ ਕੋ ਵਸ ਕਰਿ ਸੋਇ।
ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਜੁੱਧ ਸੋ ਲਾਗ। ਸਰਧਾ ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਤਿਆਗ।
ਇਹ ਉਪਦੇਸ ਮੇਰਾ ਜੋ ਮਾਨੇ। ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਮੈ ਆਨੇ।
ਜੋ ਇਹੁ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਚਲੇ। ਲੇਪ ਕਰਮ ਤਿਸ ਨਰ ਨਹੀ ਛਲੇ।
ਅਰੁ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਤਿ ਨਹੀ ਮਾਨੇ। ਮੇਰੇ ਮਤਿ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਠਾਨੇ।
ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਮੂੜ੍ਹ ਮਤਿ ਹੀਨ। ਤਿਨ ਕੀ ਬੁੱਧ ਨਾਸ ਤੂੰ ਚੀਨ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਹੇ ਕੁਰਨੰਦਨ ਔਰੁ ਸੁਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਗੁਣੈ ਕਰਿ ਦੇਹਿ।
ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਤੈਸੀ ਕਿਰਤ ਕਰੇਹਿ।
ਅਪਨਿ ਅਪਨਿ ਪਰਕ੍ਰਿਤ ਮੈਂ ਦੇਹੀ ਕਰਮ ਕਰੈ।
ਤਬ ਜੀਅ ਐਸੇ ਸਮਝ ਕੈ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦ ਨ ਧਰੈ।
ਕਿਸ ਕੋ ਐਸੋ ਨਾ ਕਹੈ ਕਿਆ ਇਹੁ ਬੁਧ ਕਰਾਇ।
ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਮਤ ਤਿਆਗ ਕੇ ਗਯਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਇ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਅਰਜੁਨ ਅਬ ਜੋ ਤੁਧ ਕਰਨਾ। ਮੁਝ ਤੇ ਸੁਨ ਕਰ ਚਿਤ ਮੈ ਧਰਨਾ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਰਥ ਨ ਵਰਤੋ ਮੀਤ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਰਥ ਦੁਖ ਧਰ ਹੋ ਚੀਤ।
ਮਨ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਮੈ ਰਾਖ। ਅਪਨਾ ਕਲਯਾਨ ਇਸੀ ਮੈਂ ਲਾਖ।
ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਗੁਨ ਸਭ ਖੋਇ। ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਮਾਨ ਲੈ ਸੋਇ।

ਜਬ ਇਹ ਬਿਧ ਭਗਵਾਨ ਬਖਾਨੀ। ਅਰਜਨ ਮਨ ਮੈਂ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨੀ।
ਪੁਨ ਤਿਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਿਓ ਇਹੁ ਭਾਇ। ਮੁਹਿ ਉਤਰ ਦੇਹੁ ਜਾਦਵ ਰਾਇ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ

ਪਾਪੀ ਪੁਰਖ ਜੋ ਜਗ ਮੈਂ ਆਂਹਿ। ਸੋ ਭੀ ਪਾਪ ਕੋ ਬੁਰਾ ਕਹਾਂਹਿ।
ਜਾਨੈ ਬੁਰਾ ਅਰੁ ਨਿਤ ਉਹਿ ਕਰੈਂ। ਬੁਰੀ ਬਾਤ ਮੈਂ ਕਿਉ ਚਿਤ ਧਰੈਂ।
ਐਸਾ ਕੌਨ ਜੁ ਪਾਪ ਕਰਾਵੈ। ਸਮਝ ਬਾਤ ਕੋ ਬਹੁੜ ਭੁਲਾਵੈ।
ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ ਮੋਹਿ ਬਤਾਵੋ। ਸੰਕ ਤਿਆਗ ਮਨ ਸੰਗ ਕਮਾਵੋ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਿਰਾ

ਬਾਸਦੇਵ ਐਸੇ ਕਹਿਓ ਸੁਨ ਪਾਰਥ ਪਰਧਾਨ।
ਓਪਤਿ ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਕੀ ਰਜ ਗੁਨ ਤੇ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਸੋਈ ਪਾਪ ਕਰਾਤ ਹੈ ਜਾਨੋ ਮਨ ਮੈਂ ਮੀਤ।
ਦੋਊ ਸਤ੍ਰ ਹੈਂ ਅਤਿ ਬਲੀ ਜਿਨ ਭਰਮਾਯੋ ਚੀਤ।
ਅਹਾਰ ਘਣਾ ਤਿਹ ਦੁਸ਼ਟਿ ਕਾ ਕਬ ਹੂੰ ਤੋਖ ਨ ਪਾਂਹਿ।
ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੈਂ ਦੁਊ ਇਹੁ ਓਹੀ ਪਾਪ ਕਰਾਂਹਿ।
ਤਬ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਸੁਨਿਓ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਿਓ ਤਬ ਹੋਰੁ।
ਉਤਪਤਿ ਦੋਨੋ ਸਤ੍ਰ ਕੀ ਸੁਊ ਬਤਾਈਏ ਮੋਰੁ।
ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੈ ਸਤ੍ਰ ਇਹੁ ਬਡੋ ਭ੍ਰਾਤ ਕੇ ਹੋਇ।
ਕਰਤੂਤ ਇਨੋ ਕੀ ਕੌਨ ਹੈ ਅਰੁ ਆਤਮ ਇਨ ਕੋਇ।
ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਿ ਮੁਝੈ ਬਤਾਵੋ ਦੇਵ।
ਇਹੁ ਜੋ ਦੋਨੋ ਦੁਸ਼ਟਿ ਹੈਂ ਇਨ ਕਾ ਪਾਵੋ ਭੇਵ।

ਸੋਰਠਾ

ਜਿਸਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜਬ ਸੁਨਿਓ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਸੋਂ।
ਬੋਲੇ ਹਰਿ ਨਰਾਨ, ਹੇ ਪਾਰਥ ਸੁੰਨ ਸਮਝ ਲੈ।

ਚੌਪਈ

ਅਰਜਨ ਏਹਿ ਸੂਖਮ ਹੈ ਸਤ੍ਰ। ਦੇਹਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ।
ਨਿਵਾਸ ਇਨੋ ਕਾ ਬਧ ਕੇ ਮਾਂਹਿ। ਦੇਹਿ ਬਿਖੇ ਅਤਿ ਸੂਛਮ ਆਂਹਿ।
ਦੇਹਿ ਬਿਖੇ ਇਹੁ ਸੋਹਿ ਉਪਜਾਵੈਂ। ਤਿਸ ਕੋ ਸੰਗ ਮੋਹਿ ਲੈ ਜਾਵੈ।
ਅਬ ਇਨ ਕੀ ਉਤਪੱਤਿ ਬਖਾਨੋ। ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਭਏ ਸੋ ਜਾਨੋ।

ਭਲੇ ਖਾਏ ਸੂੰਘੇ ਔ ਪਹਿਰੇ। ਮਨ ਕੇ ਮਾਂਹਿ ਹਰਖ ਕੀ ਲਹਿਰੇ।
ਹਰਖ ਤੇ ਕਾਮ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ। ਕਾਮ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਕ੍ਰੋਧ ਗੀ ਹੋਇ।
ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਇਹ ਬਿਧ ਹੋਇ। ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਸਮਾਨ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਵਹੀ ਅਹੰਕਾਰ ਅਭਿਮਾਨ ਕਹਾਵੈ। ਅਹੰਕਾਰ ਕਾਮ ਤੇ ਨਰ ਦੁਖ ਪਾਵੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਇਹ ਦੋਊ ਸਤ੍ਰ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਅਬ ਇਨ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਤ ਹੋ ਸੁਨ ਪਾਰਥ ਮਨ ਆਨ।

ਕਾਮ ਫਲ - ਚੌਪਈ

ਅਪਨੀ ਤ੍ਰਿਅ ਸੋ ਜੋ ਸੰਗ ਕਰੈ। ਸੰਗ ਉਪ੍ਰਾਂਦ ਗਿਲਾਨ ਚਿਤ ਧਰੈ।
ਗ੍ਰਿਹ ਚਿੰਤਾ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਮਨ ਕੋ ਅੰਧ ਕਾਮ ਤੇ ਪਾਵੈ।
ਜੋ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰੈ। ਰਾਜ ਦਵਾਰ ਡੰਡੈ ਕੌ ਭਰੈ।
ਬੰਧਿਆ ਮਾਰਿਆ ਲੂਟਿਆ ਜਾਇ। ਇਸੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਬਹੁ ਦੁਖ ਤਾਇ।

ਕ੍ਰੋਧ ਫਲ - ਚੌਪਈ

ਪ੍ਰਥਮ ਕਿਸੇ ਕਟਿ ਵਾਕ ਸੁਨਾਵੈ। ਪੁਨ ਆਯੁਧ ਕਰਿ ਕ੍ਰੋਧ ਚਲਾਵੈ।
ਤਬ ਉਹ ਜਾਵੈ ਰਾਜ ਦੁਆਰ। ਕਿਸੈ ਜੋਰ ਕੀ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰ।
ਤਬ ਰਾਜਾ ਤਿਸ ਡੰਡ ਦਿਵਾਵੈ। ਪਰਲੋਕ ਬਿਖੈ ਜਮ ਸਾਸਨਿ ਪਾਵੈ।
ਇਹ ਫਲ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੋ ਕਹੈ। ਦੁਖ ਘੋਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲਹੈ।
ਇਹ ਸੁਖ ਕਾ ਮੈਂ ਨਿਜ ਤ੍ਰਿਅ ਹੋਇ। ਪੁਤ੍ਰ ਉਤਪਤਿ ਤਾਸ ਤੇ ਜੋਇ।
ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਕਾਮ ਨੀਚ ਅਤਿ ਹੋਹੈਂ। ਪਾਪ ਰੂਪ ਔ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹੈ।
ਹੇ ਪਾਰਥ ਇਹ ਦੋਨੋ ਵੈਰੀ। ਜੀਉ ਸੰਤਾਵੈ ਨਹ ਦੈ ਥੈਰੀ।
ਏਹ ਕਹੇ ਇਹ ਆਪਸ ਮਾਂਹਿ। ਕਬ ਇਹ ਸਿਮਰਨਿ ਤੇ ਭੁਲਿ ਜਾਂਹਿ।
ਤਬ ਹਮ ਚੋਟ ਚਲਾਵੈਂ ਇਸ ਪਰ। ਗੋਇੰਦ ਸਿਮਰਨਿ ਨਹੀ ਦੇਹਿ ਨਗਰ।
ਰਜਗੁਨ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਇਨ ਕੀ। ਮੋਹਿ ਬਢਾਵੈਂ, ਸੁਧ ਨ ਭਜਨ ਕੀ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਦੋਊ ਉਪਦ੍ਰਵ ਰੂਪ ਹੈਂ ਦੋਊ ਵਸੈਂ ਨਰ ਮਾਂਹਿ।
ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਇਹੈ ਇਨ ਸੰਗ ਨਰ ਦੁਖ ਪਾਂਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਮਾਂਹਿ। ਜੋ ਇਨ ਰਮੇ ਅਸਾਰ ਸੋ ਆਂਹਿ।
ਇਨ ਕਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੈ ਭਾਈ। ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਹੋਇ ਪੁਤ੍ਰ ਉਪਜਾਈ।

ਤਾਂ ਤੇ ਐਸੇ ਵਰਤੋ ਮੀਤ। ਦੇਹਿ ਅਨਿੱਤ ਜਾਨ ਧਰ ਚੀਤ।
ਦੇਹਿ ਅਨਿੱਤ, ਕਿਸ ਕਾਜ ਅਨਿੱਤ। ਸਭ ਸੰਤੋ ਕੀ ਮਤ ਇਹ ਮਿੱਤ।
ਕਾਮ ਅਭਰ ਹੈ ਰਜਤਾ ਨਾਂਹਿ। ਪਾਪ ਰੂਪ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਮਾਂਹਿ।
ਮਨ ਬੁਧ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਮੈਂ ਬਸੈ। ਜੀਉ ਕੋ ਕਰਤਾ ਅਪਣੇ ਵਸੈ।
ਤਿਸ ਕਾਰਨਿ ਤੇ ਸੁਨ ਤੂੰ ਪਾਰਥ । ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕੇ ਤਿਆਗੋ ਸਭ ਸਵਾਰਥ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਨ ਏਕੋ ਹੈ ਮੀਤ। ਮਨ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਸਾਚੀ ਰੀਤ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਦੇਹਿ ਬਿਖੈ ਮਨ ਨ੍ਰਿਪਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਾਨ।
ਚੈਤਨਿ ਮਲ ਕਰਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤਾਂ ਤੇ ਬੁੱਧ ਪਛਾਨ।
ਜੌ ਮਨ ਹੋਵੈ ਔਰ ਠੌਰ ਸੁਨੈ ਨ ਦੇਖੈ ਸੋਇ।
ਮਨ ਜਬ ਹੋਵੈ ਠੌਰ ਮੈ ਤਬੈ ਬੁੱਧ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਇ।
ਉਤਮ ਬੁੱਧ ਇਸ ਕਾਰਨੈ ਜਾਨਨਿ ਹੈ ਜਿਸ ਧਰਮ।
ਸੁਨ ਕਰਿ ਬਚ ਮਨ ਮੈ ਧਰੈ ਫੇਰ ਕਹੈ ਤਿਸ ਮਰਮ।
ਬੁਧ ਸਮਝੇ ਸਭ ਬਾਤ ਕੋ ਦੇਖੀ ਸੁਨੀ ਜੁ ਹੋਇ।
ਮਨ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀ [illegible] ਸ਼ਕਤਿ ਨਹਿ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਇ।
ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਬੁਧ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਹੈ ਬੁਧ ਗਹੈ ਭਗਵਾਨ।
ਜਿਸ ਤੇ ਮਨ ਬੁਧ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸਭੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ ਜਾਨ ।
ਹੈ ਪਾਰਖ ਸਭ ਆਤਮਾ ਬੁਧ ਧਾਰੈ ਜਬ ਚੀਤ।
ਤਬ ਆਤਮ ਕੋ ਜਾਨ ਕੈ ਤਾ ਸੋ ਜੁੜ ਤੂੰ ਮੀਤ।
ਜਬ ਤੈ ਆਤਮ ਜਾਣਿਆ ਸਭ ਹੀ ਘਟਿ ਕੇ ਮਾਂਹਿ।
ਤਬ ਸਮਾਧ ਤੁਝ ਹੋਇਗੀ ਤਿਸ ਤੇ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਂਹਿ।
ਸੁਖ ਦਾਇਕ ਜੋ ਕਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਰਹੋ ਮੀਤ।
ਐਸਾ ਗਯਾਨ ਜੁ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਕੋ ਰਾਖੋ ਚੀਤ ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ

ਤੀਸਰਾ ਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਕਹਿਆ। ਜੈਸੇ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ।
ਸ਼ਾਂਖ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਇਹ ਨਾਮ ਉਚਾਰੈ। ਜੋ ਧਾਰੈ ਸੋ ਆਪ ਕੋ ਤਾਰੈ।
ਜੁਉ ਤਤੁ ਹੈ ਬੇਦੋ ਮਾਂਹਿ। ਸੋਊ ਕਹਿਓ ਹਰਿ ਅਰਜਨ ਪਾਂਹਿ।
ਜੇਕੋ ਸੁਨੈ ਔ ਮਨ ਮੈ ਧਾਰੈ । ਆਤਮ ਜਾਨ ਅਗਿਆਨ ਨਿਵਾਰੈ।

ਜਬ ਐਸੀ ਤਿਨ ਮਨ ਮੈ ਧਰੀ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਤਿਸੈ ਕਰ ਪਰੀ।
ਜਨਮ ਮਰਨ ਫਿਰ ਤਿਸੈ ਨ ਹੋਇ। ਅਬਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆਂ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੰਬਾਦੇ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਨਾਮ ਤਿਤੀਯੋ ਅਧਿਆਇ। ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਯਾ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਤੀਸਰੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੋਂ। ਸੁ ਤੁਮ ਸੁੰਨੋ। ਏਕ ਸੂਦ੍ਰ ਨਾਮ ਪੁਸ ਕਾ ਜੜਾ। ਐਸਾ ਏਕੁ ਮਾਨੁਖ ਥਾ। ਸੋ ਉਸ ਅਨਰਥ ਕਰਿ ਧਨੁ ਬਹੁਤ ਜੋੜਿਆ ਥਾ। ਅਨਰਥ ਕਾ ਧਨ ਜੋੜਿਆ ਅਨਰਥ ਹੀ ਕਰਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਮਹਾਂ ਚਿੰਤਾ ਭਈ। ਬਡਾ ਦੁਖ ਲਾਗਤਾ। ਤਬ ਹਰਿ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪੂਛੈ। ਜੀ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕਉ ਧਰਤੀ ਕਾ ਸੂੰਘਨਾ ਸਿਖਾਵੋ। ਜੋ ਕਹੂੰ ਧਨੁ ਪੂਰਿਆ ਹੋਵੈ ਤਉ ਖੋਦਿ ਲਿਆਵੋ। ਅਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕਹੈ ਮੁਝ ਕਉ ਅੰਜਨ ਸਿਖਾਵੋ। ਜੋ ਅੰਜਨ ਅਖੀਓ ਮੈ ਦੇ ਕੈ ਕਿਸੀ ਕੀ ਥੈਲੀ ਚਾਇ ਲਿਆਵੋ। ਕੋਈ ਮੁਝ ਕਉ ਪਤੀਏ ਨਾਹੀ। ਕੋਈ ਕਹੈ ਹੇ ਤੂੰ ਮਾਸ ਖਾਉ। ਅਧਰਮ ਕਰਿ ਤਉ ਮੈ ਮਾਸ ਭੀ ਖਾਉ। ਕੋਈ ਕਹੈ ਹੇ ਤੂੰ ਮਦ ਪੀਉ। ਤਉ ਮੈ ਮਦ ਭੀ ਪੀਓ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਕਹੈ ਹੇ ਤੂੰ ਚੋਰੀ ਕਰਿ। ਤਉ ਮੈ ਚੋਰੀ ਭੀ ਕਰੈਂ। ਐਸੇ ਅਧਰਮ ਕਰ ਤੇ ਕਰਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ। ਏਕ ਦਿਨ ਬਨ ਕਾਮਨਾ ਕਹਿ ਬਨਿ ਮੈ ਗਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਕਉ ਚੋਰੋ ਨੇ ਮਾਰਿਆ। ਤਬ ਮਰਿਕੇ ਪ੍ਰੇਤ ਭਇਆ। ਸੋ ਏਕੁ ਜੰਡ ਕੇ ਮੂੰਡ ਮੈ ਰਹੈ। ਮਹਾਂ ਦੁਖੀ ਰਹੈ। ਹਾਇ ਹਾਇ ਪੜਾ ਕਰੈ। ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਪੜਾ ਕਰੈ। ਅਰ ਕਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਭੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੁਲ ਮੈ ਮੇਰੇ ਬੰਸ ਮੈ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਡਾਵੈ। ਐਸੇ ਹਾਇ ਹਾਇ ਕਰਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ। ਤਬ ਏਕ ਬੇਟਾ ਓਸ ਪ੍ਰੇਤ ਕਾ ਬਡਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਨੈ ਮਾਤਾ ਕਉ ਪੂਛਿਆ। ਹੇ ਮਾਤਾ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਕਉਨ ਵਾਪਾਰ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਅਰ ਉਸ ਕਾ ਮਰਨਾ ਕਿਸ ਭਾਂਤ ਭਇਆ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਨੇ ਕਹਯਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਧਨੁ ਬਹੁਤ ਥਾ। ਸੋ ਅਨਰਥ ਕਰਿ ਧਨੁ ਆਇਆ ਥਾ। ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਧਨੁ ਕੇ ਗਏ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੋਕ ਮਾਨ ਭਇਆ। ਅਰ ਧਨੁ ਕਾਮਨਾ ਕਹਿ ਗਏਆ ਥਾ। ਤਹਾਂ ਉਸ ਕਉ ਬਨ ਵਿਖੇ ਚੋਰੋ ਨੇ ਮਾਰਿਆ। ਤਬ ਬਾਲਕੁ ਬੋਲਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਿਸ ਦਿਸ ਵਿਖੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਮਰਨਾ ਭਇਆ। ਹੈ ਬਾਲਕੁ ਧਨੁ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕਹਿ ਗਇਆ ਥਾ ਕਿਆ ਜਾਨੀਐ ਕਿਸ ਦਿਸਾ ਵਿਖੇ ਮਰਨਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਾਲਕੁ ਬ੍ਰਹਮਨਹੁ ਕਉ ਪੰਡਤਹੁ

ਪੂਛੈ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਅਕਾਲ ਮ੍ਰਿਤ ਮੂਆ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਭਾਂਤ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬੋਲਿਅਜ ਤੂੰ ਗਇਆ ਜਾਇ। ਪਿੰਡ ਭਰਾ ਸਿਰਾਧ ਕਰਿ। ਬ੍ਰਹਮਨ ਜਿਵਾਇ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਉਰ ਤੇਰੇ ਪਿਤਰ ਸਭ ਉਧਰੈਂਗੇ। ਤਬ ਬਾਲਕੁ ਬੋਲਿਆ ਮੈ ਗਇਆ ਪਿੰਡ ਡਾਲੋਂਗਾ। ਤਬ ਗਇਆ ਕਉ ਚਲਿਆ। ਪਹਲੇ ਪਿਰਾਗ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ। ਤਬ ਆਗੈ ਚਲਿਆ ਜਾਤਾ ਥਾ। ਜੋ ਏਕ ਜੰਡ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਤਲੇ ਉਤਰਯਾ। ਸੋ ਓਹੀ ਜੰਡ ਕਾ ਬ੍ਰਿਛ ਥਾ। ਜਿਸ ਕੇ ਮੁੰਡ ਮਹਿ ਇਸ ਕਾ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋਇ ਰਹਯਾ ਥਾ। ਤਬ ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੇ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ। ਅਉਰ ਇਸ ਕਾ ਨੇਮ ਥਾ। ਏਕ ਗੀਤਾ ਕਾ ਅਧਿਯਾਇ ਨਿਤ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਤਉ ਉਸ ਦਿਨ ਗੀਤਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ ਅਧਿਯਾਇ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਉਸੀ ਜੰਡ ਕੇ ਤਲੇ ਤਬ ਜੰਡ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਤਲੇ ਓਸ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਸੁਨਿਆ। ਤਬ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਸੁਰਗ ਤੇ ਵਿਬਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸੁ ਊਪਰਿ ਬੈਠਕੇ ਬੇਟੇ ਕੈ ਆਗੈ ਆਨ ਖੜਾ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਹਯਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੌਂ। ਮਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰੇਤਹੂਆ ਥਾ। ਤੈਨੇ ਇਸ ਗੀਤਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ ਅਧਿਆਇ ਪੜਿਆ। ਸੋ ਮੈ ਨੇ ਸੁਨਿਆ। ਇਸ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟਾ ਹੌਂ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਸੁਰਗ ਲੋਕ ਤੇ ਵਿਬਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਊਪਰਿ ਬੈਠ ਕੈ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਜਾਤਾ ਹੌਂ ਪੁਨਿ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਅਬ ਗਇਆ ਕਉਨ ਜਾਇ। ਤੂੰ ਜਾਤਾ ਥਾ ਮੇਰੇ ਉਧਾਰਨੇ ਕਉ। ਸੋ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਗੀਤਾ ਕੇ ਤੀਸਰੇ ਅਧਿਯਾਇ ਕੇ ਸੁਨਨੇ ਕਰਿ ਭਇਆ। ਤੂੰ ਧੰਨਿ ਹੈ ਤੇਰਾ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਬਾਲਕ ਬੋਲਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੁਝ ਕਉ ਕਛੁ ਆਗਿਆ ਕਰੋ। ਜੋ ਮੈ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਂ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੀ ਸਾਤ ਪੀੜੀ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪੜੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਏਕ ਏਕ ਵਾਰ ਗੀਤਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ ਅਧਿਯਾਇ ਪਾਠ ਕਰਿ। ਏਕ ਏਕ ਪੀੜੀ ਕੀ ਪੁੰਨ ਦੇਹ। ਉਹ ਸਾਤੋ ਪੀੜੀ ਨਰਕ ਤੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ ਵੈਕੁੰਠ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਿ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੈ ਓਹੁ ਵੈਕੁੰਠ ਗਇਆ। ਤਬ ਇਸ ਬਾਲਕੁ ਨੇ ਏਕ ਏਕ ਵਾਰੀ ਗੀਤਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ ਅਧਿਯਾਇ ਪਾਠ ਕੀਆ ਏਕ ਏਕ ਪਿਤਰ ਕੌ ਪੁੰਨ ਦੀਆ। ਓਸ ਪਿਤਰੋਂ ਕਉਨ ਨਰਕ ਤੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਆ। ਸਭ ਪਿਤਰ ਵਿਬਾਨ ਊਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਚਲੇ। ਤਬ ਜੋ ਜਮ ਨਰਕ ਕੇ ਰਖਵਾਲੇ ਥੇ। ਸੋ ਜਮਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕੂਕੇ। ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ ਹੇ ਜਮ ਰਾਜਾ ਜੀ ਨਰਕ ਤਉ ਉਜਾਰ ਭਇਆ। ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਥੇ। ਤਿਨ ਕਉ ਪਾਰਖਦ ਵਿਬਾਨ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾਇ ਕਰਿ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਲੇ ਗਏ ਹੈ। ਸੁਨਿ ਤੇ ਹੀ ਜਮਰਾਜਾ ਉਠ ਚਲਿਆ। ਜਹਾਂ ਪਾਤਾਲ ਖੰਡ ਹੈ। ਸੇਖ ਕੀ ਸਿਜਾ

ਉਪਰਿ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਪੋੜੇ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀ ਚਰਨ ਮੰਡਤੀ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਕੈ ਜਮਰਾਜਾ ਡੰਡਉਤ ਕਰਤ ਭਇਆ। ਅਰੁ ਕਹਨੈ ਲਾਗਾ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕਈ ਜਨਮੋ ਕੇ ਜੀਵ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪੜੇ ਥੇ। ਤਿਨ ਕਉ ਪਾਰਖਦ ਵਿਬਾਨੋ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾਇ ਕੈ ਵੈਕੁੰਠ ਲੈ ਗਏ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਏਹ ਡੰਡ ਅਰੁ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਆਪਣੀ ਕਿਸੀ ਅਉਰ ਕਉ ਦੇਵੈਂ। ਜੋ ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਏ। ਤਉ ਹਮ ਕਿਸ ਕਉ ਡੰਡ ਦੇਵਹਿਗੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਜਮ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਦੁਖੀ ਨ ਹੋਇ। ਕਛੁ ਅਪਣੇ ਮਨਿ ਮੈ ਨ ਆਣਾ। ਜੋ ਮੈ ਕਹੌ ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਇਹ ਜੀਵ ਪਾਪੀ ਤਬ ਹੀ ਥੇ। ਅਬ ਇਨ ਕਾ ਪੁੰਨ ਕੋਈ ਉਦੈ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈ। ਏਕ ਮੇਰੀ ਆਗਿਯਾ ਹੈ। ਤੋ ਤੂੰ ਸਾਨ। ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਅਥਵਾ ਪੜ ਕੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪੁੰਨ ਦੇਵੈ। ਤਿਨ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਨਰਕ ਵਿਖੇ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਓ। ਭੁਲ ਕੇ ਭੀ। ਹੇ ਧਰਮਰਾਜਾ ਇਹ ਮੇਰੀ ਤੁਝ ਕਉ ਆਗਿਯਾ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਸੁਨਿ ਕੈ ਜਮਰਾਜਾ ਨੇ ਡੰਡਉਤ ਕੀਆ। ਆਗਿਯਾ ਮਾਨ ਕੈ ਜਮ ਲੋਕ ਕਉ ਆਇਆ। ਤਬ ਜਮੋ ਕਉ ਆਗਿਆ ਕਰੀ। ਹੇ ਜਮੋ ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਕਉ ਪੁੰਨ ਦੇਇ । ਅਰ ਗੀਤਾ ਕਉ ਸੁਨੈ ਤਿਨ ਜੀਵਹੁ ਕਉ ਭੁਲ ਕੇ ਭੀ ਨਰਕ ਵਿਖੇ ਨਹੀ ਲੇ ਜਾਵਨਾ। ਏਹ ਮੇਰੀ ਤੁਮ ਕਉ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪੁੰਨ ਦੀਏ ਤੇ ਭੀ ਨਰਕ ਤੇ ਨਿਕਾਸ ਕਰਿ ਵੈਕੁੰਠ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਏ। ਅਰ ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੈ ਹੈ ਅਥਵਾ ਸੁਨਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਫਲੁ ਤੋ ਕਿਤਨਾ ਵਰਨਨ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਲਛਮੀ ਅਬ ਤੀਸਰੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਯਾ ਸੋ ਤੈਨੇ ਸਣਿਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਤ੍ਰਿਤਯੋ ਅਧਿਯਾਇ।।3।।

ਆਗੇ ਚਉਥਾ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਸੋਰਠਾ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਅਬ ਅਰਜਨ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੌਂ।
ਪਰਾ ਪੁਰਾਤਨ ਜਾਨ ਰਾਜ ਰਿਖ ਵਰਤੇ ਤਿਸੀ ਮੈਂ।

ਸਵੈਯਾ

ਪ੍ਰਥਮੈ ਮੈ ਸੂਰਜ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਇਹੀ ਗਯਾਨ ਕੀਓ,
ਤਿਸ ਕੋ ਵਹਿ ਧਾਰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਥੀਓ ਹੈ।

ਕਹਿਓ ਰਵਿ ਪੂਤ ਮਾਂਹਿ ਯਹਿ ਗਯਾਨ ਮਨ ਜੀ ਕੋ,
ਮਨ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੈ ਇਖਵਾਕੋ ਕੋ ਦੀਓ ਹੈ।
ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਿਨੈ ਰਾਜ ਲੇਪ ਲਾਗੀ ਨਾਹਿ,
ਪਰਮ ਤਤ ਸੋਈ ਗਿਆਨ ਪਾਰਥ ਤੁਹਿ ਲੀਓ ਹੈ।
ਬੀਤਿਓ ਹੈ ਚਿਰੰਕਾਲ ਭਾਖਾ ਇਹੀ ਗਯਾਨ ਕੋ,
ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰਬੇ ਕੋ ਫੇਰ ਤੋਹਿ ਕੀਓ ਹੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਸ ਕਾਰਨੈ ਐਸਾ ਉਤਮ ਗਿਯਾਨ।
ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਰਮ ਭਗਤਿ ਤੌ ਮੈਂ ਕੀਆ ਬਖਾਨ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ-ਸੋਰਠਾ

ਅਰਜਨ ਸੁਨ ਕੇ ਬਾਤ ਪੁਨ ਭਾਖੀ ਭਗਵਾਨ ਪੈ
ਰਵਿ ਕੀ ਕਹੋ ਜੋ ਬਾਤ ਸੋ ਤੁਮ ਤੇ ਆਗੈ ਭਯਾ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਹੇ ਜਦੁਪਤਿ ਤੁਮ ਅਬ ਭਏ ਬਾਸਦੇਵ ਗ੍ਰਹਿ ਮਾਂਹਿ।
ਆਗੇ ਤੁਮਰੇ ਸੂਰ ਥਾਂ ਕਬ ਭਾਖੋ ਤੁਮ ਤਾਂਹਿ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਿਰਾ

ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਐਸੇ, ਕਹਿਆ ਸੁਨ ਪਾਰਥ ਕੁਰਨੰਦ।
ਤੋਰੇ ਮੇਰੇ ਬਹੁ ਜਨਮ ਬੀਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖਕੰਦ।
ਮੈਂ ਜਾਨੋ ਸਭ ਜਨਮ ਕੋ ਤੂੰ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਮੀਤ।
ਈਸ੍ਵਰ ਅਜ ਅਬਿਨਾਸ਼ ਹੋਂ ਯਹਿ ਧਾਰੋ ਤੁਮ ਚੀਤ।
ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਿਖੈ ਨਾਨਾ ਰਚਨ ਕਰੋ।
ਜਬ ਅਧਰਮ ਪ੍ਰਗਟੈ ਜਗਤ ਤਬ ਹੋਂ ਜਨਮ ਧਰੋ।

ਕਬਿਤ

ਸਾਧੋ ਕੇ ਸੁਖ ਨਮਿਤ ਦੇਹਿ ਧਰੋ ਜਗਤਿ ਮਾਂਹਿ,
ਆਇ ਦੁਖ ਜਗਤਿ ਕੇ ਖੰਡਨਿ ਕਰਤਿ ਹੋ।
ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਕਲਪ ਪ੍ਰਤਿ ਔਤਾਰ ਧਾਰ ਜਗਤਿ ਮਾਂਹਿ,
ਜੈਸੇ ਮੇ ਹੈ ਦ੍ਰਿਬ ਕਰਮ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਰਤਿ ਹੋ।
ਅਜਨਮ ਔ ਅਬਰਨ ਹੌਂ ਅਕ੍ਰੈ ਔ ਅਕਰਮ ਹੌਂ,
ਤੌ ਤੇ ਕੇ ਦੇਹਿ ਮੈਂ ਤੇ ਭਿੰਨ ਹੀ ਰਹਤਿ ਹੋ।

ਜੈਸੇ ਜੀਉ ਕਰਮ ਸਾਥ ਫਾਸ ਰਹੇ ਜਗਤ ਮਾਂਝ,
ਤੈਸੇ ਹੌ ਕਰਮ ਤੇ ਜੁਦਾ ਹੀ ਰਹਤਿ ਹੌ।

ਚੌਪਈ

ਜਗਤ ਲੋਗੁ ਹੈ ਕਰਮ ਅਧੀਨ। ਕਰਮ ਸਭੈ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਦੀਨ।
ਮੈਂ ਹੋ ਸਦਾ ਅਕਾਲ ਸਰੂਪ। ਭੀਤਰ ਬਾਹਰ ਮੇਰੋ ਰੂਪ।
ਬਿਆਪ ਰਹਿਆ ਮੈ ਜਗ ਕੈ ਮਾਂਹਿ। ਜਹਿ ਤੇ ਚਾਹੋ ਤਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਂਹਿ।
ਦਿੱਬ ਜਨਮ ਅਪਨਾ ਤੁਝ ਕਹਿਓ। ਸੋ ਤੈਂ ਸੁਨ ਕਰਿ ਮਨ ਮੋ ਲਹਿਓ।
ਕਰਮ ਦਿਬ ਅਬ ਤੋਹਿ ਬਤਾਵੋ। ਅਨੂਪ ਕਰਮ ਸੋ ਤੁਝੈ ਸੁਨਾਵੋ।
ਕਰਮਾ ਕਰਤਿ ਮੁਹਿ ਕਸ਼ਟਿ ਨ ਲਾਗੈ। ਲੇਪ ਕਰਮ ਕਾ ਮੁਝ ਤੇ ਭਾਗੈ।
ਜੌ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਦੇਹਿ ਕੌ ਮਾਰੋ। ਸੋ ਬਡ ਭਾਗੀ ਤਿਸ ਕੋ ਤਾਰੋ।
ਵਹਿ ਤੋ ਮੋਹਿ ਰੂਪ ਹੁਇ ਜਾਇ। ਦਿੱਬ ਕਰਮ ਯਹਿ ਕਹੇ ਸੁਨਾਇ।
ਜੋ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਸੁ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨ। ਦੇਹਿ ਛਾਡਿ ਮੁਹਿ ਪਦ ਮੈਂ ਠਾਨੈ।
ਬਹੁੜੋ ਮਾਤਾ ਗਰਭ ਨ ਆਵੈ। ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਮੁਝ ਸੰਗ ਸਮਾਂਵੈ।
ਐਸਾ ਫਲ ਮੁਹਿ ਜਾਨਨਿ ਹਾਰ। ਪਾਵੈ ਹੋਇ ਤਿਸੇ ਨਿਸਤਾਰ।
ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਸ ਮੁਝ ਸੰਗ ਲਾਗੀ। ਤਾਂ ਕੇ ਲੱਛਨ ਸੁਨ ਵਡ ਭਾਗੀ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਲੱਛਨ ਤਿਸ ਕੇ ਕਹਿਤ ਹੋ ਮੋਹਿ ਨਹੀ ਉਸ ਮਾਂਹਿ।
ਕ੍ਰੋਧ ਕਰੈ ਨਹੀ ਕਿਸੀ ਪਰ ਨਿਰ ਭੌ ਹੈ ਜਗ ਮਾਂਹਿ।
ਮਨ ਰਾਖੇ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਬਾਛੇ ਮੇਰਾ ਗਯਾਨ।
ਗਯਾਨ ਭਾਨ ਭਾਸੈ ਜਬੈ ਮੁਜ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਜਾਨ।

ਛੰਦ

ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਗੋਪਾਲ ਬਖਾਨੈ, ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੁਮ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰੋ।
ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭਜਨ ਮੁਹਿ ਕਰਤਾ, ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਉਸ ਸਾਥ ਉਚਾਰੋ।
ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਥਮ ਯਾਦ ਮੈਂ ਕਰਤਾ, ਪਾਛੇ ਮੁਹਿ ਸਿਮਰਨਿ ਵਹਿ ਸਾਰੈ।
ਭਗਤਨਿ ਕਾ ਸੰਗੀ ਹੌ ਸਦ ਹੀ, ਅਪਨੀ ਓਰ ਸੁ ਤੂੰ ਨਿਰਧਾਰੋ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੋ ਭਗਤਨਿ ਹਿਤ ਮੈਂ ਕਰੋ ਸਭ ਹੀ ਜਾਨੈ ਲੋਗ।
ਬਿਘਨ ਹਰੋ ਤਿਨ ਜਗਤਿ ਕੇ ਅੰਤ ਮਿਲੈ ਮੁਝ ਜੋਗ।
ਅਬ ਸੁਨਿ ਮੁਝ ਕੋ ਛਾਡ ਜੋ ਔਰ ਦੇਵ ਪੈ ਜਾਂਹਿ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰੈਂ ਕਾਮਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿ ਚਿਤ ਚਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਸੋ ਤੌ ਜਾਇ ਦੇਵਤਨ ਪੋਖੈ। ਮਨਸਾ ਧਾਰ ਹੀਆ ਸੰਤੋਖੈ।
ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਤੇ ਦੇਵਨਿ ਪੂਜੈਂ ਤਿਨ ਤੇ ਅਪਨਿ ਕਾਮਨਾਂ ਸੂਝੈ।
ਅਬ ਆਗੇ ਤੁਝ ਔਰ ਸੁਨਾਵੋਂ। ਚਾਰ ਬਰਨ ਕੀ ਬਾਤ ਬਤਾਵੋਂ।
ਬ੍ਰਹਮਨਿ ਖਤ੍ਰੀ ਸੂਦਰ ਬੈਸ। ਇਹ ਸਭ ਹੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਅੰਸ।
ਇਨ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਮੁਝ ਤੇ ਜਾਨ। ਕਰਮ ਅਧਿਕਾਰ ਸੁ ਨਿਆਰੇ ਮਾਨ।
ਚਾਰ ਬਰਨ ਇਹ ਮੁਝੈ ਬਨਾਏ। ਤਿਨ ਕੇ ਕਰਮ ਸੁ ਭਿੰਨ ਬਤਾਏ।
ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਮੁਝ ਜਾਨ। ਜੈਸੇ ਹੋ ਸੋ ਸੁਨ ਕਰ ਮਾਨ।
ਸੰਸਾਰੀ ਜੋ ਕਰਮ ਕੋ ਕਰੈ। ਚਾਹਿਕਾ ਤਿਨ ਕੀ ਹਿਰਦੈ ਧਰੈ।
ਸੋ ਕਰਮੋ ਕਾ ਲੇਪ ਤਿਨ ਲਾਗੈ। ਔਰ ਜਨਮ ਪਾਵੈ ਸੋ ਆਗੈ।
ਅਰ ਜੋ ਮੈਂ ਕੁਛ ਕਰਮਨਿ ਕਰੋਂ। ਤਿਨ ਕੀ ਚਾਹਿ ਨ ਰਿਦ ਮੈ ਧਰੋਂ।
ਤਿਸ ਕਰਨਿ ਮੁਝ ਲੇਪ ਨ ਲਾਗੈ। ਗਿਆਨ ਅਗਨਿ ਮੁਹਿ ਰਿਦ ਮੈਂ ਜਾਗੈ।
ਕਿਸੀ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮੋਹੁ ਨ ਲਾਵੋਂ। ਨਿਰਮਮ ਸਦਾ ਆਪ ਕੋ ਪਾਵੋਂ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਕੋਈ ਮਨੋਰਥ ਨਹਿ ਕਰੋਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਮਾਂਹਿ।
ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਖੇਲ ਕਰਿ ਲੇਪ ਨਹੀ ਕਛੁ ਤਾਂਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਜੌ ਉਪਜਾਵੈ ਤੌ ਭੀ ਖੇਲੈ। ਫੈਰੈ ਤਬ ਮਾਟੀ ਸੰਗ ਮੇਲੈ।
ਤੈਸੇ ਮੈ ਬਾਲਕ ਕੀ ਨਿਆਈ। ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਸੰਸਾਰ ਬਨਾਈ।
ਖੇਲੋ ਰਚ ਸੰਸਾਰ ਅਪਾਰ। ਜਬ ਚਾਹੋ ਤਬ ਕਰੋ ਸੰਘਾਰ।
ਗੜਨ ਭੰਜਨਿ ਕਾ ਲੇਪ ਨ ਲਾਗੈ। ਜੋ ਮੁਝ ਜਾਨੈ ਸੋ ਵਡ ਭਾਗੈ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਗੁਰ ਦਾਸ- ਚੌਪਈ

ਜੋ ਕੁਝ ਬਾਸ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਜਿਸ ਸਿਖ ਸੁਖ ਸੋ ਮਨ ਮੈ ਲਹਿਆ।
ਵਹਿ ਨਿਰਲੇਪ ਕਰਮੋ ਤੇ ਹੋਵੈ। ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਬੰਧਨ ਸਭ ਖੋਵੈ।
ਵਰਤੈ ਸਭ ਕੇ ਮੱਧ ਵਹਿ ਆਪ। ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੋ ਰਹਿਆ ਵਿਆਪ।
ਨਿਰਗੁਨ ਹੀ ਸੋ ਸਰਗੁਨ ਹੋਇ। ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਰਚਨਾ ਕਰੈ ਸੋਇ।
ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਕੁਛ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਮਝੈ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
ਅਬ ਫਿਰ ਆਗੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੁਪਾਲ। ਕਹੈ ਸੁਨੋ ਤੁਮ ਹੋ ਪੰਡ ਲਾਲ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਕਰ ਦੇਹਿ ਕਰਮ ਨਿਤ ਧਾਰ।
ਜਿਨ ਕੀ ਇੱਛਾ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਕਰਮ ਕਰੈਂ ਸੋ ਸਾਰ।
ਸਤਿ ਕਰਮੋ ਕੇ ਕੀਏ ਤੇ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨ ਹੁਇ ਮੀਤ।
ਨਿਰਮਲੁ ਮਨ ਜਬ ਹੋਇਗਾ ਗਯਾਨ ਹੋਇ ਤੁਝ ਚੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਬ ਉਪਜਿ ਤੁਝ ਗਯਾਨ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੋਇਗਾ।
ਪਾਰਥ ਐਸੇ ਮਾਨ ਸਤਿ ਕਰਮ ਤੂੰ ਨਿੱਤ ਕਰ।
ਜੋ ਕੋ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰਥਮ ਕਰਮ ਤਿਨ ਕੀਏ ਹੈ।
ਜਬ ਤਿਨ ਉਪਜਿਓ ਗਯਾਨ ਗਏ ਕਰਮ ਤਿਹ ਰਿਦੈ ਤੇ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਕਰਮ ਅਕਰਮੈ ਸਮਝ ਕੀ ਬੁਧ ਭੀ ਸਮਰਥ ਹੋਇ।
ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਕੀ ਕਹੋ ਬਾਤ ਸੁਨ ਸੋਇ।

ਛਪੈ ਛੰਦ

ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਬਿਕਰਮ ਸੋਊ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤੁਹਿ ਆਖੋ।
ਜੈਸੇ ਗਯਾਨੀ ਕਹੀ ਸੋਈ ਮੈਂ ਤੁਮ ਕੋ ਭਾਖੋ।
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਬਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਆਹੀ।
ਅਪਨੇ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਾਹੀ।
ਸੋ ਹੈਂ ਕਰਮ ਕਹਾਵਤੈਂ ਇਹੀ ਧਰੋ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ।
ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋਊ ਅਕਰਮ ਕਹਾਤਿ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੋ ਜਾਨੋ ਮੈਂ ਸਤਿ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੋ ਨਿਤਸੋਗੁ।
ਸਾਸਤਰ ਤੇ ਵੈ ਭੂਲ ਕਰ ਕਰੇ ਦਿਖਾਵੈ ਲੋਗੁ।
ਸੋਊ ਅਕਰਮ ਕਹਾਵਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕੇ ਮਤਿ ਮਾਹਿ।
ਆਗੈ ਬਾਤ ਬਿਕਰਮ ਕੀ ਸੁਨੋ ਕਹਿਤ ਹੋ ਤਾਹਿ।
ਜੋ ਅਪਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਗਯਾ ਤਿਆਗ।
ਬਰਨ ਕਰਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਮੈ ਸੋ ਬਿਕਰਮ ਸੁਨ ਜਾਗ।
ਤੀਨੋ ਮੈਂ ਵਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਗਿਆ ਪਾਇ।
ਕਰਮ ਕਰੈ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਖ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਪੰਡ ਰਾਇ।

ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਅਬ ਚਿਤ ਧਰ ਗਯਾਨੀ ਕੀ ਇਹੁ ਬਾਤ।
ਮਨ ਸੇ ਵਿਖੈ ਮਿਟਾਇਕੈ ਬ੍ਰਹਮ ਲੀਨ ਭਯੋ ਸਾਂਤਿ।
ਰਹੀ ਨ ਮਨ ਮੈ ਕਾਮਨਾ ਅਰੰਭ ਕਰੈ ਕੋ ਨਹਿ।
ਗਯਾਨ ਅਗਨਿ ਪਰ ਜੁਲਤਿ ਕਰ ਅਰੰਭ ਭਏ ਸਭ ਦਾਹਿ।
ਗਯਾਨੀਸੁਰ ਜੋ ਪੁਰਖ ਹੈ ਪੰਡਿਤ ਕਹੀਏ ਸੋਇ।
ਤਿਸ ਕੇ ਲੱਛਨ ਕਹਿਤ ਹੋ ਜੈਸਾ ਗਯਾਨੀ ਹੋਇ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਇਹੁ ਗਯਾਨਵਾਨ ਮਤੰਤ, ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਹੈ ਮੀਤ।
ਸੰਸਾਰ ਕਰਮ ਤਿਆਗ।, ਰਹਿਓ ਗਯਾਨ ਹੀ ਸੋ ਲਾਗ।
ਗਯਾਨ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਕਰ ਪਾਨ, ਸਦ ਮਸਤ ਸੇ ਭਯੋ ਜਾਨ।
ਕੋਊ ਆਸ ਮਨ ਮੈ ਨਾਂਹਿ, ਹਰਿ ਬਾਝ ਕੋਊ ਨ ਚਾਂਹਿ।
ਬਾਛਾ ਨ ਰਾਖੈ ਚਿੱਤ, ਨਿਰਬਾਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਨਿੱਤ।
ਸੰਸਾਰ ਬਿਖਿਆ ਮਾਂਹਿ, ਮਨ ਵਰਜ ਰਾਖਯੋ ਤਾਂਹਿ।
ਸੰਚਨ ਨ ਕਰ ਹੈ ਕੋਇ, ਬਪ ਮਾਤ੍ਰ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।
ਜਿਮ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਹੋਇ, ਸੋ ਕਿਰਤ ਕਰਤਾ ਸੋਇ।
ਤਿਸ ਲੇਪ ਕਰਮ ਨ ਹੋਇ, ਮਨ ਤੈ ਸੁ ਦੀਨੇ ਖੋਇ।
ਨਿਰ ਜਤਨ ਜੋ ਕੁਛ ਆਹਿ, ਤਿਸ ਮਾਂਹਿ ਸੁ ਵਰਤਾਂਹਿ।
ਸੰਤੁਸ਼ਟਿ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸੋਇ, ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ।
ਜੌ ਭਲੀ ਵਸਤ ਆਇ ਮਿਲੈ, ਤਬ ਹਰਖ ਨਹੀ ਹਵੈ ਗਿਲੈ।
ਜੋ ਨੀਚ ਵਸ਼ਤ ਉਪਾਇ, ਤਬ ਸੋਗ ਨਹਿ ਉਪਜਾਇ।
ਐਸੇ ਨਿਰਬੰਧਨ ਰਹੈ, ਭਾਉ ਦੁਤੀਆ ਮਨ ਸੋ ਦਹੈ।
ਅਰ ਗਯਾਨ ਜੱਗ੍ਯ ਨਿਤ ਕਰੈ, ਸਭ ਪਾਪ ਤਿਸ ਤੈ ਜਰੈ।
ਅਗ੍ਯ ਕਰੈ ਪ੍ਰਜੈ ਮੋਹਿ, ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਐਸੇ ਕਰਮ ਸੋ ਕਰਤਿ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਧ ਲਗਾਇ।
ਉਸਤਤਿ ਐਸੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪੁਨ ਅਬ ਕਹੋ ਸੁਨਾਇ।
ਹੋਮ ਸਮਗਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਅਗਨਿ ਜਾਨੈ ਗੋਬਿੰਦ ।
ਖੀਰ ਆਦਿ ਜੋ ਭੱਖ ਹੈ ਸਭ ਮਾਨੈ ਗੋਬਿੰਦ।

ਐਸਾ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਜੋ ਸੋ ਹੈ ਮੇਰਾ ਰੂਪ।
ਇਨ ਲੱਖਣ ਤੇ ਮਾਨੀਐ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ।

ਚੌਪਈ।

ਸੁਨ ਪਾਰਥ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੋ। ਜਿਸ ਜਾਨੈ ਆਨੰਦ ਕੋ ਲਹੋ।
ਹੋਰ ਜਗ ਕਰ ਭੀ ਮੋਹਿ ਪੂਜੈ। ਸੋ ਭੀ ਭਗਤਿ ਮੋਹਿ ਕੋ ਸੂਝੈ।
ਜੈਸੀ ਕਰੈ ਉਪਾਸਨਾ ਮੇਰੀ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੈ ਤਿਸ ਕੋ ਹੇਰੀ।
ਅਨਿਕ ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਕਰਤੈ। ਬਿਖੈ ਬਾਸਨਾ ਤਿਨ ਕੀ ਜਰਤੈ।
ਏਕ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਜੋ ਤ੍ਰਵਨ। ਹੋਮੈ ਆਤਮ ਮੈ ਵਹਿ ਪਵਨ।
ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਿ ਮੁਝ ਕੋ ਜਜੈ। ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਮਾਹਿ ਵਹਿ ਰਜੈ।
ਇਕ ਮੁਝ ਕੋ ਦ੍ਰਵ ਜਗ ਕਰਿ ਪੂਜੈ। ਦ੍ਰਬ ਜੱਗ ਅਰਥ ਐਸੇ ਸੂਝੈ।
ਦੇਹਿ ਨਾਰੀਓ ਪਰ ਦਇਆ ਨ ਕਰੈ। ਭੋਜਨ ਬਸਨ ਤਿਨ ਆਗੀ ਧਰੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਮੀਠਾ ਬੋਲੈ ਹੇਤਿ ਸੋ ਪੱਖਾ ਆਦਿਕ ਫੇਰੈ।
ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਮੁਝ ਜਜੀ ਸਭ ਮੈਂ ਮੁਝ ਕੋ ਹੇਰ।

ਚੌਪਈ।

ਪਾਰਥ ਇਕ ਪੂਜਾ ਮੁਹਿ ਕਰਹੈ। ਬੇਦ ਰਿਚਾ, ਅਸਤੋਤਰ ਪੜਤੈ।
ਸਹੰਸ੍ਰ ਸੀਰਖਾ ਔਰ ਪੁਰਾਨ। ਤਿਨ ਛਿਤਿਹਾਸ ਕਰੈ ਵਖਿਆਨ।
ਐਸੇ ਪੂਜੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ। ਜੋ ਚਿਤਵੈ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਈ।
ਪੂਜੈ ਏਕ ਮੁਝ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਮੇਰੈ ਨਾਮ ਸੋ ਕਰੈ ਪਿਆਰ।
ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਣ ਆਖੈ। ਬਿਸ਼ਨ ਪਦੈ ਮੈਰੈ ਨਿਤ ਭਾਖੈ।
ਸੁਨ ਕਰ ਕਥਾ ਮਗਨ ਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵੈ।
ਇਕ ਪੂਜੈ ਮੁਝ ਐਸੇ ਜਾਨੈ। ਕਥਾ ਭਾਗਵਤਿ ਨਿਤ ਬਖਾਨੈ।
ਗੋਸਟ ਕਰੈ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗ। ਰਾਖੈ ਨਿਤ ਹੀ ਹਰਿ ਸੋ ਰੰਗ।
ਗਿਯਾਨ ਜੱਗ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ। ਗਿਆਨ ਮਾਹਿ ਪਾਵੈ ਬਿਸਰਾਮ।
ਸਤ ਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਇਹ ਜਗ ਸਾਰਾ। ਸ੍ਰਵਨ ਕਥਨ ਮਮ ਨਾਮ ਪਿਆਰਾ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਏਕ ਭਗਤਿ ਮੁਹਿ ਮਨੈ ਮਹਿ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਬਿੰਦ।
ਰਿਦ ਮੈਂ ਮੋਹਿ ਅਰਾਧ ਕੈ ਪਾਵੈ ਪਰਮਾਨੰਦ।

ਚੌਪਈ

ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਇਹ ਜਗ ਆਂਹਿ। ਮੇਰੇ ਨਮਿਤ ਜੁ ਭਗਤਿ ਕਰਾਂਹਿ।
ਜਾਪੋ ਸਭ ਜੱਗੋ ਕੋ ਆਪ । ਤਿਨ ਜੱਗੋ ਕਾ ਕਹੋ ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਇਹ ਸਭ ਜੱਗ ਮੁਕਤ ਕੇ ਦਾਤੇ। ਜੋ ਨਿਸ ਕਾਮ ਕਰੈ ਹਰਿ ਰਾਤੇ।
ਜਬ ਲਗ ਜੀਵੈ ਜਗ ਕੇ ਮਾਂਹਿ। ਤਿਨ ਕਾ ਜੀਵਨ ਸਫਲਾ ਆਂਹਿ।
ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨਮ੍ਰਿਤ ਸੋ ਜੀਵੈ। ਮੁਝ ਪੂਜਨ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵੈ।
ਤਿਨ ਦੀਆ ਮੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨ ਸਭ ਆਪਾ ਖੋਵੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਜੈਸੇ ਅਰਜਨ ਮੈਂ ਕਹੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੱਗ।
ਆਦਿ ਕਲਪ ਜਬ ਉਪਜਿਆ ਬ੍ਰਿਹਮਾ ਕਹੇ ਸਰਬੰਗਿ।
ਜੋ ਪੂਜਾ ਮੁਹਿ ਨਾ ਕਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਕਿਆ ਸੁਖ ਹੋਇ।
ਇਸੁ ਲੋਕੈ ਦੁਖ ਪਾਇ ਹੈ ਆਗੈ ਭੀ ਪਤਿ ਖੋਇ।
ਏਤੈ ਜੋ ਜਗ ਮੈਂ ਕਹੇ ਜਿਸ ਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਜਜੈ।
ਤਿਨ ਕਾ ਇਹ ਫਲ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪੈ ਮੈ ਰਚੈ।
ਗਯਾਨ ਸਭਨਿ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਧਾਰੋ ਮੀਤ।
ਪਰਾਰਬਧ ਵਸ ਦੇਹਿ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੋ ਤੁਮ ਨੀਤ।
ਸਭ ਜਗ ਗਯਾਨ ਨਮਿੱਤ ਹੈ ਗਯਾਨੀ ਮੁਕਤਿ ਸੁ ਹੋਇ।
ਪੂਰਨ ਜਗੁ ਇਹੁ ਗਯਾਨ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਪਾਛੈ ਸੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਗਯਾਨ ਉਪਜੈ ਜਬ ਮੀਤ ਸਰਬ ਕਰਮ ਤਿਸ ਛੁਟਿ ਗਏ।
ਐਸੇ ਰਾਖੋ ਚੀਤ ਜਿਉ ਅਬ ਮੈਂ ਤੁਹਿ ਕਹਿਤ ਹੌ।

ਕਬਿੱਤ

ਜੈਸੇ ਕੂਏ ਖੋਦਨੇ ਨਮਿਤ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਪਕੜ ਲੀਨ,
ਤੋਇ ਪਰਿਓ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਮਾਂਹਿ ਖੋਦਨਿ ਛਡ ਦੀਓ ਹੈ।
ਤੈਸੇ ਗਯਾਨ ਕਾਰਨ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਜੀਉ ਕਰੇ,
ਗਯਾਨ ਜਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਯੋ ਤਬ ਕਰਮ ਤਯਾਗ ਕੀਓ ਹੈ।
ਤੁਹੀ ਸਤਿ ਚਿਦ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਪਾਇਓ ਜਬ,
ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਤਬ ਆਪੇ ਪਾਇ ਲੀਓ ਹੈ।

ਜੀਵ ਮਾਨਿਓ ਸੁਪਨ ਭ੍ਰਮ ਆਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਤੋ,
ਜਾਗਯੋ ਜਬ ਸਰੂਪ ਨਿਜ ਗਯਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਓ ਹੈ।

ਚੌਪਈ

ਜਿਨ ਚੇਤਨਿ ਕਾ ਪਾਯਾ ਗਯਾਨ। ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂੰ ਮਾਨ।
ਆਗੇ ਜੋ ਕੋਊ ਉਸ ਤੇ ਲੇਵੈ। ਤੌ ਤਾ ਕੋ ਸੋ ਐਸੇ ਸੇਵੈ।
ਹਾਥ ਜੋਰ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸ। ਮਿ ਸੇਵਕ ਆਇਆ ਤੁਮ ਪਾਸ।
ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਭਗਤਿ ਤੁਮ ਦਿਆਲ। ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ।
ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮੁਝ ਗਯਾਨ ਸੁਨਾਵਹੁ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤਮਿਟਾਵਹੁ
ਇਹੁ ਅਰਦਾਸ ਸੇਵਕ ਜਬ ਕਰੈ। ਬਿਨਤੀ ਕਰਿ ਤਿਸ ਪਾਇਨ ਪਰੈ।
ਆਗੇ ਗੁਰ ਗਯਾਨੀ ਕੀ ਬਾਤ। ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੌਢ ਸੁਨੋ ਹੈ ਤਾਤ।
ਹੁਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ ਸਤਕਾਰ। ਧੰਨ ਸੇਵਕ ਮੁਹਿ ਕੀਆ ਉਧਾਰ।
ਤੁਮ ਮੁਹਿ ਪਰ ਬਡ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ। ਤੁਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਗਾਵੌ ਹਰੀ।
ਅਦੁਤ ਮਹਿਮਾ ਭਾਖਨ ਲਾਗੇ। ਕਹਿਤ ਸੁਨਤਿ ਦੋਊ ਵਡ ਭਾਗੀ।
ਮੇਰੇ ਜਾਨਨਿ ਠਾ ਜੋ ਗਯਾਨ। ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨ।
ਸਰਬ ਮਾਹਿ ਜੋ ਆਤਮ ਪੇਖੈ। ਸੁਨਤਿ ਕਰਹਿ ਹੁਇ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸੇਖੈ।

ਕਬੋ ਵਾਚ - ਸਵੈਯਾ

ਜੀਵਨ ਮੈ ਜਲ ਮੈ ਥਲ ਮੈ
ਸਭ ਰੂਪਨ ਮੈ ਸਭ ਭੂਪਨ ਮਾਂਹੀ।
ਪਾਵਕ ਮੈਂ ਅਰੁ ਪੌਨ ਹੂੰ ਮੈਂ,
ਛਿਤ ਬਿਓਮ ਹੂੰ ਮੈਂ ਸੁ ਕਹੋ ਕਤ ਨਾਂਹੀ ।
ਸੂਰਜ ਮੈਂ ਸਸ ਮੈਂ ਤਰ ਮੈਂ, ਗਿਰ ਮੈਂ
ਬਨ ਮੈਂ ਸੁ ਰਮਿਓ ਸਭ ਠਾਂਹੀ।
ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਬਿਖੈ
ਜਿਨ ਜਾਨਿਓ ਬਡੋ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ਤਿਨਾਂਹੀ।

ਚੌਪਈ

ਐਸਾ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਜਿਸ ਪਾਇਆ। ਸੋ ਹੈ ਹਰਿ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਇਆ
ਜਿਸ ਜਨ ਬਾਸਦੇਵ ਪਹਿਚਾਨਾ। ਅਚੁੱਤ ਕਾ ਤਿਨ ਰੂਪ ਪਛਾਨਾ।
ਜੱਦਪ ਹੈ ਅਤਿ ਅਘ ਕੋ ਪਾਤਰ। ਤੌ ਭੀ ਹੈ ਸਭ ਆਗਮ ਚਾਤਰ।
ਸੋ ਮੇਰੇ ਜਾਨਨਿ ਪਰਸਾਦਿ। ਗਏ ਪਾਪ ਤਿਹ ਦਿਜ ਹਤਯਾਦਿ ।

ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਭਯਾ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੈ ਕਿਲ ਵਿਖ ਗਯਾ।
ਤਿਸ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਪਾਪ ਮਿਟਾਹਿ। ਗਯਾਨ ਤੁੱਲ ਦੂਜਾ ਕੋਊ ਨਾਹਿ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਸੋਰਠਾ

ਗਯਾਨ ਪਾਵਨ ਕੀ ਬਾਤ ਪਾਰਥ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹਿਤ ਹੌ।
ਮਨ ਜੋੜੈ ਮੁਝ ਸਾਥ ਜੋਗੀ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ।

ਛੰਦ

ਐਸੀ ਜੋਗੀ ਨਿਤ ਕਰੈ ਜੋ ਸਿਮਰਨਿ ਮੇਰਾ।
ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਜੈ ਗਯਾਨ ਦੂਰ ਸਭ ਹੋਇ ਅੰਧੇਰਾ।
ਏਕ ਬਾਰ ਕੇ ਸਿਮਰਨਿ ਤੇ ਨਹਿ ਗਯਾਨੈ ਪਾਵੈ।
ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਕੈ ਭਜਨ ਸਾਥ ਮੋ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਾਵੈ।
ਜਿਸ ਤਰ ਉਪਜੈ ਗਯਾਨ ਮੁਹਿ, ਸੋ ਬਿਧ ਕਹੋ ਉਚਾਰ ਤੁਹਿ।
ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਚਿਤ ਲਾਇ ਮਮ, ਤਬ ਅਤਿ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰ ਮੁਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਕਥਾ ਸੁਨਨਿ ਕੀ ਬਿਧ ਅਬ ਕਹੀਂ। ਨੇਤ੍ਰ ਕਾਨ ਮੇਰੇ ਹੁਐ ਰਹੀਂ।
ਮਨ ਕੋ ਭੀ ਜਬ ਵਸਜਤਿ ਰਾਖੈ। ਤਬ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਚਾਖੈ।
ਇੰਦ੍ਰੀਅਨਿ ਕੋ ਭੀ ਵਰਜ ਰਹਾਵੈ ਤੌ ਅਤਿ ਰਸ ਕੇ ਸਵਾਦ ਸੁ ਪਾਵੈ।
ਜੋ ਐਸੀ ਬੁੱਧ ਕੋ ਚਿਤ ਧਾਰੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਸੁਨ ਪਾਰਥ ਪਿਆਰੇ ।
ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਰੂਪ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਾਯਾ। ਤਾ ਕੋ ਤਰ ਮੁਝ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਯਾ।
ਸਭ ਤਰੰਗ ਤਿਸ ਕੇ ਮਿਟ ਗਏ। ਅਚਲ ਸਮਾਧ ਚਿਤ ਠਹਰਏ।
ਔਲ ਨਹੀ ਮੁਕਿ ਪਾਵਨ ਮਾਂਹਿ। ਐਸੇ ਸੁਨੈ ਜੁ ਚਿਤ ਲਗਾਇ।
ਅਰੁ ਜੋ ਹੈਂਜੇ ਮੂਰਖ ਅੰਗ। ਤਿਨ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਤੰਗ।
ਚਿੰਡਾ ਹੀ ਮੈਂ ਮਾਨ ਵਹਿ ਰਹੈ। ਮੇਰੈ ਵਿਖੈ ਸੰਦੇਹ ਇਹ ਕਹੈ।
ਕਿਆ ਜਾਨੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਹਾਂ। ਕਹੀ ਨ ਪਾਈਅਤੁ ਹੈ ਕਿਨ ਲਹਾ।
ਤਿਨ ਕੋ ਦੁਹੂੰ ਲੋਕਨਿ ਸੁਖ ਨਾਹੀ। ਦੁਖੀ ਰਹੈ ਔ ਬਹੁ ਛਤਾਹੀ।
ਮਾਨਸ ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ ਭੂਲੈ। ਫਿਰ ਕਬ ਪਾਵੈ ਦੇਹਿ ਅਨੁਕੂਲੈ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਜੁ ਪਾਇਕੈ ਹਰਿ ਕੋ ਭਜਤੇ ਨਾਂਹਿ।
ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੁਖ ਕੋ ਤਿਨੈ ਪਸੂ ਜੋਨੋ ਕੇ ਪਾਂਹਿ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਗੁਰ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ

ਹੇ ਸਿਖੋ ਇਹੁ ਨਿਸਚੈ ਅਹੈ। ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਾਰਥ ਕੋ ਕਹੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਨੋ। ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨ ਸਭ ਝੂਠ ਪਛਾਨੋ।
ਜਬ ਵਹਿ ਜਾਨਤ ਨਾਮ ਔ ਰੂਪ। ਧਾਰੇ ਬਬ ਸੋਈ ਬਨੈ ਸਰੂਪ।
ਰੂਪ ਧਾਰ ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਹੋਵੈ। ਰੂਪ ਤਿਆਗ ਨਿਜ ਛੀਰ ਮੈਂ ਸੋਵੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਿਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੁਹਿ ਜਪੈ ਜੋ ਮਨ ਔ ਰਸਨਾ ਮਾਂਹਿ।
ਤਾਂ ਕੀ ਉਸ੍ਤਤਿ ਕਹਿਨ ਤੋਂ ਸਮਰਥ ਹੋਈ ਨਾਂਹਿ।
ਜਿਸ ਕਾ ਮਨ ਮੁਹਿ ਭਗਤਿ ਮੈ ਜੁੜਿਆ ਦਿਨ ਔ ਰਾਤਿ।
ਲੀਨ ਭਇਆ ਸੋ ਮੁਝ ਵਿਖੇ ਸੁਨ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਾਤਿ।
ਮੇਰੇ ਗਿਯਾਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਸ ਸੰਸਾ ਰਹਿਆ ਨ ਕੋਇ।
ਸਰਬ ਸੁ ਸੰਸੇ ਖੋਇ ਕੈ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਹੋਇ।
ਗਯਾਨ ਖੜਗ ਕਰ ਪਕੜ ਕਰ ਸਭ ਸੰਦੇਹਿ ਕੱਟ ਡਾਰ।
ਲਾਭ ਅਲਾਭ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਅਪਨੋ ਧਰਮ ਬਿਚਾਰ।
ਜਬ ਪਾਰਥ ਕੋ ਕਹਿ ਭੈ ਐਸੇ ਬਚ ਭਗਵਾਨ।
ਸੁਨ ਕਰਿ ਕੇਸ਼ਵ ਰਾਇ ਸੋ ਅਰਜਨ ਕਰੇ ਬਖਾਨ।

ਚੌਪਈ

ਤੀਜਾ ਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਮੀਤ। ਜੋ ਸੰਬਾਦ ਮਾਧਵ ਜੀ ਕੀਤ।
ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਦ ਇਸ ਨਾਮ ਬਖਾਨੈ। ਜਿਨ ਕੇ ਭਾਗ ਉਦੈ ਸੋ ਜਾਨੈ।
ਜੋ ਕੋ ਸੁਨੈ ਪੜੈ ਮਨ ਲਾਵੈ। ਈਹਾਂ ਸੁਖ ਆਗੈ ਜੋ ਪਾਵੈ।
ਬੀਚ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਲੀਨ ਸੁ ਹੋਵੈ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਨੋ ਕੋ ਖੋਵੈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਦ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਐ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਕਰਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਚਤਰਥੋ ਅਧਿਆਇ॥ 4॥

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਚਉਥੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੌਂ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਨਿ। ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਅੰਗੋ ਕਉ ਅਥਵਾ ਚਰਨੋ ਕਉ ਭੀ ਜੋ ਕੋਈ ਛੋਹੇ ਸੋ ਭੀ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ। ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ

ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਬੋਲੀ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੈ ਵਾਲੇ ਚਰਨ ਚਰਨ ਛੂਹਤੇ ਕੋਈ ਆਗੈ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੂਆ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹਾਂ ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਮੁਕਤਿ ਹੂਏ ਹੈ। ਏਕ ਪੂਰਬਲੀ ਕਥਾ ਹੈ ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਕਹਤਾ ਹੌ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਨਿ । ਏਕ ਭਾਗੀਰਥੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਨਦੀ ਤਿਸੁ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਕਾਸੀ ਨਾਮ ਨਗਰੀ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਏਕ ਜਾਤਿ ਕਾ ਬਾਨੀਆ ਨਾਮੁ ਤਿਸ ਕਾ ਭਰਥ ਸੇਠ ਉਹਾਂ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਉਸ ਕਾ ਨੇਮ ਥਾ ਜੋ ਨਿਤ ਇਸਨਾਨ ਕਰੈ। ਅਰ ਗੀਤਾ ਕਾ ਚਉਥਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਸੋ ਬਡਾ ਤਪਸੀਰ ਥਾ। ਸੋ ਏਕ ਦਿਨ ਬਨ ਕੀ ਸੈਲ ਕਰਨੈ ਕਉ ਗਇਆ। ਤਬ ਬਨ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਖਤੇ ਤਹਾਂ ਤਿਸ ਕਉ ਧੂਪ ਲਾਗੀ। ਗਰਮੀ ਕਰਿ ਵਿਆਕੁਲ ਭਇਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਇਆ ਤਲੇ ਆਨ ਬੈਠਾ। ਦੋ ਬ੍ਰਿਛ ਬੇਰੋ ਕੇ ਸਘਨ ਥੇ। ਨਜੀਕ ਨਜੀਕ ਥੇ। ਤਿਨ ਕੇ ਬੀਚ ਸੋਇਰਹਯਾ। ਏਕ ਬੇਰ ਪੈਰਾ ਤਲੈ ਕਰੀ। ਤਿਨ ਸੋ ਚਰਨ ਛੂਹੇ। ਅਰ ਏਕ ਬੇਰ ਸਿਰਾਧੀ ਕਰੀ ਤਿਸ ਸੌ ਮਾਥਾ ਉਸ ਕਾ ਛੂਹਯਾ। ਇਸ ਕਉ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਆਇ ਗਈ। ਸੋਇ ਰਹਯਾ। ਇਸ ਕੇ ਅੰਗ ਛੂਹਤੇ ਹੀ ਦੋਨੋ ਬੇਰੀ ਕੇ ਪਤ੍ਰ ਸੂਕ ਗਏ। ਦੋਨੋ ਬੇਰੀ ਸੂਕ ਗਈ। ਇਤਨੇ ਮੈ ਪਵਨ ਲਾਗੀ। ਓਹੁ ਦੋਨੋ ਬੇਰੀ ਅਰਧਾਇਕੈ ਧਰਤੀ ਪਰ ਗਿਰ ਪੜੀ। ਦੋਨੋ ਬੇਰੀ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਅਵਤਾਰ ਪਾਇਆ। ਤਬ ਦੋਨੋ ਕੰਨਯਾ ਭਈ। ਸੋ ਏ ਦੋਨੋ ਬਚਪਨ ਸਿਉ ਤਪ ਕਰਤੀ ਰਹੈ। ਜਬ ਬਡੀ ਭਈ ਤਬ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਹਿਆ। ਹੇ ਪੁਤ੍ਰੀਓ ਤੁਮਾਰਾ ਮੈ ਕਾਜ ਕਰਤਾ ਹੌ। ਤਬ ਕੰਨਿਆ ਬੋਲੀ। ਹੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹਮ ਵਿਵਾਹ ਨ ਕਰਹਿ ਗੀ। ਹਮਾਰੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਏਕ ਕਾਮਨਾ ਹੈ। ਸੋ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ। ਤਉ ਹਮ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਸਫਲੁ ਮਾਨੈ। ਸੋ ਏ ਦੋਨੋ ਕੰਨਿਆ ਕਉ ਅਪੁਨੈ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਯਾਦ ਰਹੀ। ਸੋ ਮਨਿ ਮਹਿ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੀ ਰਹੈ। ਜਿਸ ਸਾਧਨੇ ਹਮ ਕਉ ਬੇਰੀ ਕੀ ਜੂਨਿ ਤੇ ਛੁਡਾਇਆ ਹੈ। ਹੋਵੈ ਤਉ ਓਸ ਸਾਧ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਕੰਨਿਆ ਬੋਲੀ । ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੈ ਤੁਮ ਆਗਿਆ ਦੇਵੋ । ਤਉ ਹਮ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬੋਲੇ ਭਲੀ ਬਾਤ ਹੈ । ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋ। ਤਬ ਓਹੁ ਦੋਨੋ ਕੰਨਿਆ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਲੈ ਕਰਿ ਚਲੀ। ਸੋ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤੀ ਕਾਸੀ ਪੁਰੀ ਮਹਿ ਆਈ। ਜੋ ਦੇਖੈ ਤਉ ਓਹੀ ਤਪੀਸਵਰ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਹਮ ਕਉ ਬੇਰੀ ਕੀ ਜੋਨਿ ਤੇ ਛੁਡਾਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਕੰਨਿਆ ਤਿਸੁ ਤਪਸਵੀ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਆਈ। ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ ਚਰਨੈ ਲਾਗੀ। ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਧੰਨਿ ਹੋ ਤੁਮ ਜੋ ਹਮ ਕਉ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ

ਲੀਆ। ਤਬ ਤਪਸਵੀ ਬੋਲਿਆ। ਤੁਮ ਕਉਨ ਹੋ। ਮੈ ਤਉ ਤੁਮ ਕਉ ਸਿੰਞਾਨਤਾ ਨਹੀ। ਤਬ ਕੰਨਿਆ ਬੋਲੀ। ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਸਿੰਞਾਨਤੀ ਹੈ। ਹਮ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਬੇਰੀ ਥੀ। ਤੁਮ ਏਕ ਦਿਨ ਬਨ ਮੈ ਆਏ ਥੇ। ਜਬ ਧੂਪ ਲਾਗੀ ਤਬ ਤੁਮ ਬੇਰੀ ਕੀ ਛਾਇਆ ਤਲੇ ਆਨ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਤਬ ਤੁਮਾਰਾ ਅੰਗ ਹਮ ਕਉ ਲਾਗਾ ਥਾ। ਤਬ ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਬੇਰੀ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੀ ਕੰਨਿਆ ਭਈ। ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੋਂ। ਤਬ ਤਪਸਵੀ ਬੋਲਿਆ। ਮੁਝ ਕਉ ਤੋਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੀ ਖਬਰ ਨਾਹੀ। ਅਬ ਤੂ ਆਗਿਆ ਕਰੋ। ਤੋ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਉ। ਤਬ ਕੰਨਿਆ ਬੋਲੀ। ਹੇ ਤਪਸਵੀ ਜੀ ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਗੀਤਾ ਕਾ ਚਉਥਾ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਫੇਰ ਦੇਵੈ। ਅਰ ਤੁਮ ਐਸਿ ਕਹੋ ਜੋ ਤੁਮ ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਉ ਛੋਡ ਕੈ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਵੋ। ਆਵਾਗਵਨ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਵੋ। ਤਬ ਤਪਸਵੀ ਬੋਲਿਆ ਅਰ ਸੰਕਲਪ ਐਸੇ ਸੇ ਹੀ ਹੋਵੈ। ਗੀਤਾ ਕੇ ਚਉਥੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਉਤਮ ਪੁੰਨ ਮੈ ਨੇ ਤੁਮ ਕਉ ਦੀਆ। ਤੁਮ ਆਵਾਗਵਨ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਵੋ। ਇਤਨਾ ਕਹਤੇ ਹੀ ਬਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਊਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਬੈਕੁੰਠ ਕਉ ਚਲੀ ਗਈ। ਆਵਾਗਵਨ ਤੇ ਰਹਤ ਭਈ। ਤਬ ਤਪਸਵੀ ਬੋਲਿਆ। ਮੈ ਨ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਜੋ ਚਉਥੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਐਸਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਨਿ ਵਿਚ ਕ੍ਰਮ ਕਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਚਉਥੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਐਸਾ ਹੈ। ਸੋ ਮੈ ਨੇ ਤੁਝ ਕਉ ਕਹਿ ਸੁਣਾਇਆ। ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਨਿਆ। ੴ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਚਉਥਾ ਅਧਿਆਇ॥ 4॥ ਆਗੈ ਪਾਂਚਵਾਂ ਚਲਿਆ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਮਾਧੋ ਤੁਮ ਕਹਤ ਹੋ ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਤਿਆਗ।
ਸੰਨਿਆਸੀ ਪਦ ਧਾਰ ਕੈ ਆਤਮ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਲਾਗ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਬਹੁਰਿ ਕਹੋ ਉਠ ਜੁਧ ਕਰਿ ਖਤ੍ਰੀ ਦੇਹ ਏਹ ਧਰਮਾ।
ਮਿਸਰਤਿ ਬਾਤੈ ਇਹ ਆਪ ਕੈ ਮੋਕਉ ਉਪਜਾਵੇ ਭਰਮਾ।

ਸੋਰਠਾ

ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਇਕ ਬਾਤ ਮਦ ਸੂਦਨ ਮੁਝ ਕੋ ਕਹੋ।
ਕਲਿਆਨ ਹੋਇ ਮੁਝ ਤਾਤ ਜਿਹਤੇ ਸੰਸਾ ਨਾ ਰਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਧਸੂਦਨ ਇਹ ਸੁਨਤ ਹੀ ਭਾਖੇ ਅਰਜਨ ਮਾਹਿ।
ਸੁਨ ਪਾਰਥ ਅਬ ਤੁਝ ਕਹੌਂ ਜੈਸੇ ਨਿਸਚੈ ਆਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਕਰਮ ਫਲੁ ਤਿਆਗ ਨਾਮੁ ਸੰਨਿਆਸ। ਤਿਸਤੇ ਹੋਵੈ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸ।
ਸਤਿ ਕਰਮ ਹੈ ਈਸਰ ਅਰਥਾ। ਕਰਮ ਜੋਗ ਤਿਸਨਾਮ ਸਮਰਥਾ।
ਜੋਗ ਅਰਥ ਜੁੜਨੇ ਕਾ ਮੀਤ। ਗਿਆਨ ਨਾਮ ਜਾਨਨ ਧਰ ਚੀਤ।
ਜਬ ਕੋ ਮਿਲਤਾ ਦੂਜੇ ਮਾਹਿ। ਮਿਲਨ ਬਾਤ ਤਿਸ ਤੇ ਉਠ ਜਾਹਿ।
ਜੋਗ ਕਰਮ ਸੌਂ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਤਬ ਕਰਮ ਭੁਲਾਵੈ।
ਕਰਮ ਜੋਗ ਅਰ ਤਿਆਗ ਸੰਨਿਆਸ। ਦੋਵੈ ਪਰ ਕਲਯਾਣ ਕੇ ਬਾਸ।
ਜਿਸ ਕੋ ਸਮਝ ਗਯਾਨ ਨਹੀ ਆਵੈ। ਵਹੁ ਨਰ ਕਰਮ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਲਾਵੈ।
ਇਹ ਬਿਧ ਸਤਿ ਕਰਮ ਵਹੁ ਕਰੈ। ਮੁਝ ਅਰਪੈ ਫਲੁ ਮਨ ਨਹੀ ਧਰੈ।
ਤਿਸ ਕੋ ਕਰਮ ਜੋਗ ਅਤਿ ਨੀਕਾ। ਕਰਤੇ ਹੋਵੈ ਸੁਧ ਮਨਿ ਜੀਕਾ।
ਬਹੁਰਿ ਅਬ ਤਿਸ ਕੀ ਰਹਤ ਬਖਾਨੋ। ਐਸੇ ਕੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜਾਨੋ।
ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਕਾ ਹਰਖ ਨ ਸੋਗ। ਲਾਭ ਅਲਾਭ ਸਮ ਕ ਤਿਸ ਹੋਗ।
ਕੰਚਨ ਮਾਟੀ ਏਕ ਸਮਾਨ। ਜਿਸ ਭਾਸੈ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨ।
ਜੋਗ ਸਾਂਖ ਕਾ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰ। ਦੋਨੋ ਏਕ ਪਾਰਥ ਮਨਿ ਧਾਰ।
ਜਾਨਨ ਮਿਲਨ ਏਕ ਹੀ ਭਾਈ। ਵਰਤ ਏਕੁ ਦੋ ਨਾਮੁ ਕਹਾਈ।

ਸਾਂਖ ਮਤ ਚੌਪਈ

ਗੋਸਟ ਮੇਰੀ ਸਾਧੋ ਸੰਗ ਕਰੈ। ਸਾਧ ਨਾਮਿ ਨਿਤ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੈ।
ਸਾਂਖ ਜੋਗ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮੁ। ਨਿਤ ਅਨਿਤ ਬੀਚਾਰ ਕਰਾਨ।

ਜੋਗ ਕਰਮ ਚੌਪਈ

ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਧਿਆਨ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਜੁਰੈ ਨਿਤ ਅਰ ਇਸਥਿਤ ਆਹਿ।
ਏ ਭੀ ਕਰਮ ਜੋਗ ਮਨਿ ਧਰੋ। ਦੋਨੋ ਕਉ ਸਮ ਮਨਿ ਮੈਂ ਕਰੋ।
ਸਾਂਖ ਜੋਗ ਜੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭਾਖੈ। ਪੰਡਤਿ ਤਿਨਕੋ ਬਾਲਕੁ ਲਾਖੈ।
ਪੰਡਤਿ ਕਹੈ ਦੋਊ ਸਮ ਦੇਖੈ। ਸਾਧ ਕ ਸਾਂਖ ਜੋਗ ਇਕ ਪੇਖੈ।
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਹਾਂ ਸਾਂਖ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਕਰਮ ਜੋਗੀ ਭੀ ਤਹਾਂ ਸਮਾਵੈ।
ਜਿਨ ਸਾਂਖ ਜੋਗ ਇਕ ਕਰਿ ਜਾਨਿਆ। ਤਿਨ ਕਾ ਰਿਦਾ ਆਤਮ ਸਿਉ ਮਾਨਿਆ।

ਛੰਦ

ਮੁਝ ਸਿਮਰਨਿ ਧਿਆਨ ਸਾਥ ਜਬ ਨਰ ਮਨ ਨਹੀ ਜੁੜੇ।
ਤਬ ਨਰੁ ਮਾਇਆ ਜਗਤਿ ਸੌ ਤਿਸ ਮਨ ਨਹੀ ਮੁੜੈ।
ਮਨ ਮੁੜਨੇ ਕੇ ਬਾਝ ਤਿਆਗ ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਪਾਵੈ।
ਨਠਨ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਤਿਯਾਗ ਮਨਿ ਬਿਖਿਆ ਕਉ ਧਾਵੈ।
ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਧਿਆਨਿ ਸਾਥ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨਿ ਜੁੜਿਆ।
ਜੁੜਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨਿ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਮੁੜਿਆ।
ਸੰਸਾਰ ਮਾਇਆ ਕਉ ਤਿਆਗ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਵਹੁ ਮਿਲੈ।
ਸੁਖ ਮਹਿ ਮਗਨਿ ਹੋਇ ਜਾਇ ਸੰਸੇ ਸਭ ਤਿਸਕੇ ਗਲੈ।
ਸਿਮਰਨਿ ਧਿਆਨ ਕੀ ਬਾਤ ਏਹੀ ਕਹੀ ਮੈ ਸਤਿ।
ਅਬ ਸੁਨਿਅ ਅਰਜਨ ਮੀਤ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗੀ ਕੀ ਮਤਿ।

ਦੋਹਿਰਾ

ਏਤੇ ਲਛਨ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਸੋ ਮੁਝ ਜੋਗੀ ਜਾਨ।
ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋ ਜੁੜ ਰਹਿਆ ਅਰ ਮੇਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਧਿਯਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਮਿਟ ਗਏ ਸਗਲੇ ਰੋਗ।
ਹਿਰਦਾ ਤਿਸਕਾ ਸੁਧ ਭਇਆ ਨਿਸਚਲ ਹੈ ਤਿਸ ਜੋਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੈਸੇ ਮੈ ਹੋ ਆਤਮਾ ਭੂਤੋ ਪ੍ਰਾਣੀਓ ਮਾਹਿ।
ਲੇਪਨ ਲਾਗੈ ਕਰਮ ਕਾ ਮੁਝ ਬਧ ਕਰਮ ਕਰਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਕਰੈ ਕਰਮ ਲੇਪ ਨ ਲਾਗੈ ਤਾਹਿ।
ਏਹੀ ਬੀਚਾਰ ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਮਨਿ ਕੇ ਸੰਸਾ ਦਾਹਿ।

ਛੰਦ

ਦੇਖਨ ਸੁਨਨ ਸਪਰਸ ਸੂੰਘਨ ਬੋਲਨ ਜੋ ਕਹੀਐ।
ਪਲਕ ਫੁਰਨ ਅਰ ਸੁਆਸ ਲੈਨ ਗ੍ਰਹਨ ਤਿਆਗ ਜੋ ਕਹੀਐ।
ਮੀਟਨ ਖੋਲਨਿ ਨੈਨਿ ਅਰ ਪਾਛੈ ਜੋ ਕਹਿਆ।
ਵਰਤੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਰਮ ਸਭੀ ਤਤੋ ਤੇ ਲਹਿਆ।

ਜੋਗੀ ਐਸੇ ਕਹੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਤ ਗੁਨ ਮਿਲ ਵਰਤੈ।
ਮੈਂ ਸਾਖੀ ਸਭ ਮਾਂਹਿ ਕਰਮ ਮਿਲ ਕਰਿ ਏਹ ਕਰਤੈ।

ਚੌਪਈ

ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਹੁ ਬਪੁ ਭਿੰਨੁ ਜਾਣੈ। ਕਰਮ ਲੇਪ ਆਪ ਮਹਿ ਨ ਮਾਣੈ।
ਨਿਰਲੇਪ ਬਪ ਮਹਿ ਜੋ ਰਹਤਾ। ਨਿਸਦਿਨ ਵਹੁ ਆਤਮ ਹੀ ਕਹਤਾ।
ਤਿਸਕਾ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਮਾਂਹਿ। ਮੁਝ ਬਤ੍ਰੇਕ ਕੋਊ ਦੇਖੈ ਨਾਹਿ।
ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਹ ਕੀ ਇਹੁ ਗਤਿ ਜਾਣੈ। ਬਸਤ ਰਹੀ ਤ ਦੇਹ ਤਿਸ ਮਾਣੈ।
ਜੈਸੈ ਬਸਤਰ ਅੰਗ ਲਗਾਏ। ਭਿੰਨੁ ਦੇਹ ਬਸਤਰ ਸਿਉ ਪਾਏ।
ਬਸਤਰ ਨਿਆਈ ਦੇਹ ਤਿਸ ਧਰੈ। ਬਸਤਰ ਜੁਗਤਿ ਬਪ ਤਿਨ ਕਰੈ।
ਬਪੁ ਕਰਮ ਤਿਸ ਲੇਪ ਨ ਲਾਗੈ। ਕਮਲਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹੌਂ ਅਬ ਆਗੈ।
ਜਿਉ ਜਲ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਪੰਕਜ ਰਹੈ। ਤਿਉਂ ਨਿਆਰਾ ਵਹੁ ਬਪੁ ਮੈ ਲਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਮਨਸਾ ਮੁਝ ਮਿਲਨ ਕੀ ਤਿਸੁ ਕੀ ਸੁਨਿ ਅਬ ਬਾਤਾ।
ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਰ ਬੁਧ ਸਿਉ ਕਰਮ ਨਿਹਕਾਮ ਕਮਾਤਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਤਿ ਕਰਮ ਜੋਗੀ ਕਰੈ ਅਰਪੈ ਮੇਰੇ ਮਾਂਹਿ।
ਆਤਮ ਹੀ ਸਭ ਜਾਨ ਕੈ ਮਨਿ ਬਾਂਛੈ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਪਨੇ ਅੰਤਹ ਸੁਧ ਕਉ ਸਤਿ ਕਰਮ ਨਿਤ ਕਰੈ।
ਕਰੈ ਸਮਰ ਪੈ ਵਹੁ ਮੁਝੈ ਫਲੁ ਤਿਸੁ ਚਿਤ ਨਾ ਧਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਸਚਲ ਸਾਂਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮੁਝ ਮੇ ਸੋਇ।
ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਜੋ ਕਰਤ ਹੈ ਕਰਮ ਬੰਧ ਤਿਸੁ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਸਕਲ ਕਰਮ ਅਰ ਮਨਿ ਕੀ ਚਿਤਵਨ ਜੋਇ।
ਸਕਲੇ ਤਿਆਗੈ ਰਿਦੈ ਤੈ ਸੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੰਨਿਆਸੀ ਸੋਈ ਜਾਣੀਐ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਜਿਸ ਨਾਹਿ।
ਸਦਾ ਰਹੈ ਭਿੰਨ ਦੇਹ ਤੇ ਅਕ੍ਰੈ ਕਹੀਐ ਤਾਹਿ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਅਪੁਨੀ ਸੋਭਾ ਤੁਝ ਕਹੌ ਜੋ ਮੈ ਅਕ੍ਰੈ ਰੂਪ।
ਜੋ ਮੁਝ ਐਸਾ ਜਾਨਤਾ ਸੋ ਭੀ ਮੁਝ ਸਰੂਪ।

ਸੋਰਠ ਛੰਦ

ਅਬ ਕਛੁ ਮੇਰੀ ਸੋਭਾ ਸੁਨਿ। ਜੋ ਕਹੌ ਅਪੁਨੇ ਗੁਨ।
ਮੁਝ ਕਛੁ ਪਰੌ ਜਨ ਨਾਹਿ। ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਪਜਾਇ।
ਤਿਸ ਲੇਪ ਮੁਝ ਨ ਕੋਇ। ਅਕ੍ਰਿ ਅਚਲ ਜਾਨੋ ਸੋਇ।
ਮੁਝ ਕਰਮ ਬੰਧਨਿ ਨਾਹਿ। ਸਿ ਮੁਕਤਿ ਨਿਤ ਹੀ ਆਹਿ।
ਸੰਸਾਰ ਉਪਜਤਿ ਜੋਇ। ਅਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਤਿਨ ਜੋ ਹੋਇ।
ਸਭ ਮਾਇਆ ਮੇਰੀ ਕਰੈ। ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਨਹ ਧਰੈ।
ਜਿਉ ਕੰਨਿਆ ਹੈ ਕੁਆਰ। ਗੁਡੀਆ ਸਾਥ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਿਆਰ।
ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਐਸਾ ਜਾਨ। ਵਹੁ ਖੇਲ ਮਾਇਆ ਮਾਨ।
ਹਉ ਨਿਰਲੇਪ ਨਿਆਰਾ ਰਹੋ। ਨਿਰੰਜਨ ਰੂਪ ਅਪੁਨਾ ਕਹੌ।
ਮੈ ਨਾ ਕਰਾਵੈ ਪਾਪ। ਪੁੰਨ ਨ ਕਰਾਵੈ ਆਪ।
ਜਿਉ ਅਛਾਦਿਆ ਅਗਿਆਨ। ਵਹੁ ਮੋਹੁ ਰੂਪੀ ਜਾਨ। [illegible]
ਵਹੁ ਕਹੈ ਕਰਮ ਹਮ ਕਰੈ। ਨਿਰਲੇਪ ਚਿਤ ਨ ਧਰੈ।
ਤਿਨ ਭਾਂਤ ਮੈ ਭਿੰਨ ਮੀਤ। ਨਿਰਲੇਪ ਮੇਰੀ ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਕਰਨਿ ਕਰਾਵਨ ਮੁਝੀ ਤੇ ਜੋ ਐਸਾ ਮੁਝ ਜਾਨ।
ਇਸ ਜਾਨ ਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਨਾ ਸੋ ਤਿਸ ਅਗਿਆਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਵ ਰਵਿ ਕੋ ਹੈ ਚਾਦਨਾ ਅਨੁਨੇ ਚਾਂਦਨ ਮਾਹਿ।
ਤੈਸੇ ਗਯਾਨੀ ਗਿਆਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਆਹਿ।

ਸਵੈਯਾ

ਬੁਧ ਨਿਸਚਾ ਗਿਯਾਨੀ ਨਾ ਸਦਾ ਰਹੈ ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ,
ਮੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮੁ ਭਜੈ ਮੇਰੀ ਭਾਖੈ ਮਹਿਮਾ ਜੀ।
ਮੇਰੇ ਹੀ ਪਹਿਚਾਨ ਕੀ ਗਯਾਨ ਤੈਸੇ ਅਗਨਿ ਭਈ
ਉਸ ਹੀ ਅਗਨਿ ਸਾਥ ਸਕਲ ਪਾਪ ਘੋਰ ਧਮਾ ਜੀ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਮੇਰੇ ਅਯਠਾਸੀ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਹੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆ
ਜਗਤਿ ਸਭ ਅਨਿਤ ਮਿਥਯਾ ਤਿਨੁ ਰਹਮਾ ਜੀ।
ਐਸੀ ਉਸ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਭਈ ਜੈਸੇ ਅਬ ਕਹਤ ਹੌਂ
ਕੀਟੀ ਅਰੁ ਕੁੰਚਰ ਮਹਿ ਦ੍ਰਿਖੈ ਏਕ ਰਹਮਾ ਜੀ।

ਚੌਪਈ

ਐਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਤਿਸ ਕੀ ਭਈ। ਜਿਉ ਆਗੈ ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧ ਕਹੀ।
ਜੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਕਾ ਉਪਕ੍ਰੋਤਾਰ। ਮੁਖਹੁ ਪੜੈ ਬੇਦ ਹੀ ਚਾਰ।
ਬ੍ਰਹਮਨ ਧਰਮ ਅਰ ਵਿਦਿਆ ਮਾਹਿ। ਦੋਨੋ ਮੈ ਅਹੰਕਾਰੀ ਨਾਹਿ।
ਨਿਮ੍ਰ ਭੂਤ ਐਸਾ ਕੋ ਸਾਧੂ। ਐਸਾ ਵਿਰਲਾ ਬਪ ਕੋ ਲਾਧੂ।
ਕੁੰਚਰ ਸੁਆਨ ਅਰ ਨੀਚ ਚੰਡਾਲ। ਚਤੁਰਥ ਸੁਰ ਭੀ ਹੋਵੈ ਨਾਲ।
ਇਹ ਪਾਚੋ ਵਹੁ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ। ਬਬੇਕੀ ਐਸਾ ਪੰਡਤਿ ਮਾਨੈ।
ਗਿਆਨ ਸਮਝ ਕਰਿ ਸਮ ਵਹੁ ਦੇਖੈ। ਸਭਹੂੰ ਨਰ ਅੰਤਰਿ ਆਤਮ ਪੇਖੈ।
ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੋ ਆਤਮ ਜਾਨੈ। ਨਾਨਾ ਦੇਹ ਕੋ ਮੂਲ ਨ ਮਾਨੈ।
ਇਸ ਸਮ ਤਾਮਿਉ ਜਿਸ ਮੁਝ ਦੇਖਿਆ। ਸੋ ਨਰ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਮੈ ਪੇਖਿਆ।
ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਹਉ ਤਿਸੈ ਨ ਦੇਉ। ਅਪੁਨੇ ਸੰਗ ਆਪ ਕਰਿ ਲੇਉ।
ਜਿਨਿ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਨਿਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਹਿ ਤਿਸੁ ਕਾਮਨ ਮਾਨਿਆ।
ਭਲੇ ਪਾਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨ ਹੋਇ। ਬੁਰੇ ਪਾਇ ਚਿੰਤਾ ਨਹਿ ਕੋਇ।
ਸੋ ਅਸਥਿਰ ਬੁਧ ਗਿਆਨੀ ਕਹੀਐ। ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵਤਾ ਕੋ ਲਹੀਐ।
ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਹਿ ਇਸਥਿਤ ਜ ਰਹੈ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਭੋਗ ਵਹੁ ਮੂਲ ਨ ਚਹੈ।
ਆਤਮ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਮਗਨਿ ਵਹੁ ਭਇਆ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇਰਹਯਾ।
ਜੋ ਮਨਿ ਚਲ ਹੈ ਬਾਛਾ ਮਾਹਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਜਰੈ ਬਾਛਾ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ।
ਐਸੇ ਜੋਗ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਨਿਰਬਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਮਗਨਿ ਹੁਇ ਜਾਵੈ।
ਹੈ ਪਾਰਥ ਇਹ ਸੁਖ ਜਿਸ ਪਾਇਆ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਾ ਤਿਸੁ ਸਵਾਦ ਗਵਾਇਆ।
ਅਨਿਤ ਸੁਖ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਜਾਨੋ। ਜੋਗੀਸਰ ਤਹਾ ਰਮਤ ਨ ਮਾਨੋ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਸੁਖ ਨੇ ਦੇਖੈ। ਐਸਾ ਭਗਤਿ ਵਹੁ ਮੁਝ ਕਉ ਪੇਖੈ।
ਜਿਸ ਕਉ ਜਨਮ ਆਵੈ ਫਿਰਿ ਨਾਹੀ। ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਅਬ ਤੁਝੈ ਸੁਨਾਈ।

ਦੋਹਰਾ

ਲਛਨ ਮੁਕਤੇ ਪੁਰਖ ਕੇ ਅਰ ਭਾਖੋਂ ਮੈ ਤੋਹਿ।
ਸੋ ਨਰ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨੀਐ ਜਿਸ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਹੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਤਿਸਕਾ ਅਥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਹੈ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਸਮਝ ਲੇਹੁ।
ਸਮਝੇ ਆਵੈ ਸਾਂਤਿ ਜਿਹ ਬਿਧ ਸਿਉ ਘਰ ਕਹਤ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਬੈਨ ਪਾਤ੍ਰ ਜੋ ਅਗਨਿ ਪਰ ਪਾਕ ਨਮਿਤਿ ਚੜਾਇ।
ਨਿਰਕਾ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਲਾਗਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਲਗਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਵਹੁ ਨਿਰਕਾ ਗਲਿ ਗਇਆ ਤਬ ਮੀਨ ਪਕਿਓ ਮੀਤ।
ਤੈਸੀ ਜਬ ਨਹੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਧਰਿ ਚੀਤ।

ਸਵੈਯਾ

ਜਿਸ ਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀ ਉਪਜੈ
ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੀਸਾਨੈ।
ਸੋਈ ਨਰ ਸੁਖੀਆ ਅਰ ਮੁਕਤਾ
ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਅਨੂਪ ਪਛਾਨੈ।
ਮੈਥਨ ਕਰਨਿ ਮਹਿ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਹੈ
ਤਿਹੁ ਸੁਖ ਸੇਵਾ ਕੋ ਮਨਿ ਮਾਨੈ।
ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋਵੈ
ਐਸੇ ਭਾਂਤ ਵਹੁ ਮਾਨੈ ਗਿਆਨੈ।

ਚੌਪਈ

ਮਗਨ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦ੍ਵੈਤ ਮਹਿ ਭਇਆ। ਸਕਲ ਦੁਖ ਤਿਸ ਨਰ ਕਾ ਗਇਆ।
ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਤਿਸੁ ਤੇ ਗਤਿ ਹੋਇ। ਜਾਨੈ ਗੋਬਿੰਦ ਅਦ੍ਵੈਤ ਸੋਇ।
ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਮਨਿ ਤਿਸ ਨਰ ਜੀਤੋ। ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਤਿਸੁ ਨਰ ਪੀਤੋ।
ਸਭ ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਸਿਉ ਤਿਸੁ ਨਰ ਪ੍ਰੀਤ। ਕਲਿਆਨ ਸਭਹੂੰ ਕੀ ਬਾਂਛੇ ਮੀਤ।
ਏਹੀ ਕਹੈ ਸਭ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਸਭ ਸੁਖੀ ਕਹਾਵੈ।
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਰਹਤ ਜਹੁ ਲਹੀਐ। ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਚੇਤਨ ਜੀ ਕਹੀਐ।
ਮਨਿ ਚੇਤਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭ ਸੈ ਰਖਿਆ। ਨਿਸ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਸੁ ਹੀ ਚਾਖਿਆ।
ਅਉਰ ਭਾਂਤਿ ਇਕ ਮੂੜ ਕੋ ਜਾਪੈ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਸੁਖ ਸਗਲੈ ਕਾਟੈ।
ਚਖ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵੈ। ਪੌਨ ਬਾਉ ਕੋ ਸੀਸ ਚੜਾਵੈ।
ਨਾਸਿਕਾ ਮਾਹਿ ਬਾਉ ਕਉ ਰਾਖੈ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤ ਰਾਮ ਰਸ ਚਾਖੈ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਬੁਧ ਨਿਸਚਾ ਅਰ ਮਨ ਕਾ ਚੇਤਾ। ਮਰੋਰੇ ਸਿਖੇ ਰਾਖ ਸੁਖ ਲੇਤਾ।
ਮੁਖ ਸਿਉ ਮੋਨਿ ਬਾਣਾ ਤੇ ਰਹਤਾ। ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਮਮ ਏਨ ਪ੍ਰਭ ਕਥਤਾ।
ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਗਿਆਨ ਤਿਸੁ ਆਵੈ। ਪਾਇ ਗਿਆਨ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਸੋ ਤੋ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਭਾਈ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਜਿਸ ਮਨਿ ਲਾਈ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਰਾਜਨ ਅਬ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਿ ਮੇਰਾ ਟਹੁ ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਨਾਨਾ ਭਾਂਤ ਸੇ ਸਾਜ ਕੈ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਯਾ ਬਿਯਾਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਹੁ ਭਾਇਨ ਮਨਿ ਧਾਰਨੈ ਸਕਲ ਜਗਤਿ ਕੇ ਲੋਕ।
ਜੋ ਉਪਜਿਆ ਮੁਝ ਨਮਿਤਿ ਤਿਨ ਕਾ ਭੇਟੋ ਭੇਦ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜਾਦਾਨ ਜਿਨ ਕਰੁ ਭੇਗਹੁ ਮੀਤ।
ਸਾਂਛੇ ਭਲਾ ਹੋਇ ਸਭੀ ਕਾ ਨਿਸਚੈ ਧਰਿ ਤੂੰ ਚੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਐਸੋ ਦਾਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜਾਨਤਾ।
ਤਿਸੁ ਨੇ ਮਿਟੈ ਸੰਤਾਪ ਸਾਂਤ ਪਦ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ।

ਅਰਥ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ

ਸੂਰ ਜਗੋ ਕਾ ਪਾਲਕਾ। ਸੂਰ ਤਪੋ ਕਾ ਪਾਲਕਾ।
ਸੂਰ ਲੋਕੋ ਕਾ ਮਹਾਨ ਸ਼ੋਜਾਵਰਾ। ਸੂਰ ਕਾ ਪ੍ਰਤ ਸਮੂਹੋ ਕਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਤਾ।

ਟੀਕਾ ਨਾਰ ਚਾਰ - ਚੌਪਈ

ਪੰਦਿਮ ਧਿਆਇ ਜੋ ਕਹਯਾ ਸੁਨਾਇ। ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਮ ਜੋਗ ਚਿਤ ਠਾਇ।
ਜੋ ਠਾਕੁਰ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਖਿਓ। ਖਾਲਸੇ ਕੋ ਸਭਹੀ ਮੈ ਆਖਿਓ।
ਗੀਤਾ ਅਰਥ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਜੋ ਜਾਨੈ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਪਹਚਾਨੈ।
ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਾਵੈ। ਅਨ੍ਹੈ ਅਦਵੈ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਲਾਵੈ।
ਇਹੁ ਜਾਨੈ ਸਭ ਘਟ ਹੈ ਰਾਮਾ। ਬਮਨੀਤ ਅਰਥ ਰਾਮ ਕੋ ਮਾਨਾ।
ਤਾਂਤੇ ਵਹੁ ਭੀ ਰਾਮ ਹੀ ਆਹੀ। ਰਾਮ ਬਿਨਾਂ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ।
ਜੋ ਇਹੁ ਸੁਨੈ ਅਰ ਮਨ ਮੈ ਧਾਰੈ। ਰਾਮ ਹੋਇ ਸੋ ਕਹੈ ਪੁਕਾਰੈ।
ਜੇ ਕੋ ਭਿੰਨ ਦੇਹ ਤੇ ਹੋਇ। ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ਨਿਸਚੈ ਸੋਇ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਦੂ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆਂ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਮਜੋਗੋ ਨਾਮੁ ਪੰਚਮੋ ਅਧਿਆਇ॥ 5॥

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀ ਅਬ ਪਾਂਚਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਤਾ ਹੋਂ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਨਿ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸਕਾ ਪਿੰਗਲ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਕਰਮ ਭ੍ਰਿਸਟੋ ਕੇ ਕਰੈ। ਅਰ ਸੋ ਕੁਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਬੈਠੇ। ਮਾਸ ਖਾਵੇ ਮਦ ਪੀਵੇ। ਤਬ ਉਸ ਪਿੰ ਗਲ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੋ ਪੰਚੋ ਨੇ ਅਪਣੀ ਪੰਚਾਇਤ ਸਿਉ ਨਿਕਾਸ ਦੀਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਨ ਅਉਰ ਨਗਰ ਕਉ ਗਇਆ। ਅਜੀਵਕਾ ਕੇ ਨਮਿਤਿ। ਏਕ ਰਾਜਾ ਕਾ ਚਾਕਰ ਭਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕੇ ਆਗੇ ਲੋਕੋ ਕੀਆ ਚੁਗਲੀਆ ਮਾਰੇ। ਜਬ ਬਹੁਤਾ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ। ਤਬ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵੰਤ ਭਇਆ। ਤਬ ਵਿਵਾਹੁ ਕੀਆ। ਸੋ ਉਸ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਭਚਾਰਨੀ ਭਈ। ਜੈਸਾ ਉਹ ਅਧਰਮੀ ਥਾ। ਤੈਸੀ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਸ ਕਉ ਮਿਲੀ। ਜੋ ਕਛੁ ਓਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਕਹੈ ਸੋ ਓਹੁ ਨ ਕਰੈ। ਏਹ ਕਹੈ ਤੂੰ ਬਾਹਰਿ ਨ ਜਾਇ। ਓਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹਾ ਨ ਮਾਨੈ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਰਨ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋ ਵਿਖਦੇ ਕਰਿ ਮਾਰਿਆ। ਓਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਰਿ ਕੈ ਗੀਧ ਪੰਖੀ ਭਇਆ। ਕਿਤਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਮੂਈ । ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਸੂਵਟੀ ਕੀ ਦੇਹ ਪਾਈ। ਤਬ ਤੋਤੇ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਈ। ਸੋ ਏਕ ਜਾਹਗਾ ਦੋਨੋ ਰਹੈ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਓਸ ਗੀਧ ਨੇ ਪਹਚਾਨਿਆ। ਜੋ ਏਹ ਸੂਵਟੀ ਓਹੀ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਮੁਝ ਕਉ ਵਿਖ ਦੇ ਕੈ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਮੈ ਮਰਿ ਕੇ ਗੀਧ ਭਇਆ ਹੋਂ। ਕਿਤਨੇ ਕ ਦਿਨ ਪੀਛੈ ਗੀਧ ਸੂਵਟੀ ਕਉ ਮਾਰਨੇਂ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਸੂਵਟੀ ਭਾਗੀ। ਏਕ ਭਾਗੀ ਜਾਵੇ ਗੀਧ ਪੀਛੇ ਤੇ ਮਾਰਤਾ ਆਵੈ। ਤਬ ਐਸੇ ਹੀ ਗਿਰਤੀ ਪੜਤੀ ਏਕ ਮਸਾਨ ਮੈ ਆਈ । ਊਹਾ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਜਲਿਆ ਥਾ। ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਕੀ ਖੋਪਰੀ ਮਹਿ ਮੀਹ ਕਾ ਜਲ ਭਰਿ ਰਹਯਾ ਥਾ। ਤਬ ਏਹ ਸੂਵਟੀ ਓਸ ਖੋਪੜੀ ਮਹਿ ਜਾਇ ਕੇ ਗਿਰ ਪੜੀ। ਇਤ ਨੇ ਮੇ ਪੀਛੇ ਤੇ ਗੀਧ ਆਨ ਪਹੁਚਾ । ਲਾਗਾ ਮਾਰਨੇ। ਇਤਨੇ ਮੈ ਓਹੁ ਖੋਪਰੀ ਕਾ ਜਲ ਉਛਲ ਕੈ ਅੰਗਹੁ ਕਉ ਲਾਗਾ। ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਤਤਕਾਲ ਇਨ ਦੋਨੋ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਚਲੇ। ਤਬ ਸੂਵਟੀ ਬੋਲੀ ਹੇ ਗੀਧ ਐਸਾ ਹਮਾਰਾ ਪੁੰਨ ਕਉਨ ਥਾ ਜੋ ਹਮ ਵਿਵਾਨ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਚਲੇ ਹੈ। ਹਮ ਤੋ ਜਨਮ

ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪੀ ਥੇ। ਤਬ ਗੀਧ ਬੋਲਿਆ। ਮੈ ਨੇ ਭੀ ਏਹ ਚਲਿਤ੍ਰ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਪਾਰਖਦ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਲੇ ਆਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਕਉਨ ਹੋ। ਤਬ ਗੀਧ ਬੋਲਿਆ ਮੈ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਧਰਮ ਸਿਉ ਭ੍ਰਿਸਟ ਹੂਆ ਥਾ। ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਏਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਵਾਹੀ ਥੀ। ਜੋ ਕਿਛੁ ਮੈ ਕਹੋ ਸੋ ਏਹ ਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਇਸ ਕਉ ਮਾਰਿਆ। ਤਬ ਕਿਤਨੇ ਕ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਇਸ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਵਿਖ ਦੇ ਮਾਰਿਆ। ਤਬ ਮੈ ਮਰਿ ਕੈ ਗੀਧ ਭਇਆ। ਅਰਜਬ ਏਹ ਮੂਈ ਸੋ ਸੂਵਟੀ ਭਈ। ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਇਸ ਕਉ ਸਿੰਵਾਣਿਆ। ਜੋ ਏਹ ਓਹੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਵਿਖ ਦੇ ਕੈ ਮਾਰਿਆ ਥਾ। ਤਬ ਮੈ ਇਸ ਕਉ ਮਾਰਨ ਲਾਗਾ । ਤਬ ਏਹ ਭਾਗੀ। ਏਕ ਮਸਾਨ ਮਹਿ ਚਲੀ ਗਈ । ਊਹਾ ਜਾਇ ਗਿਰ ਪੜੀ। ਤਹਾਂ ਮੈ ਭੀ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਮਾਰਨ ਲਾਗਾ। ਸੋ ਓਸ ਮਸਾਨ ਮਹਿ ਏਕ ਖੋਪਰੀ ਪਰੀ ਥੀ। ਤਿਨ ਮਹਿ ਜਲ ਭਰ ਰਹਿਆ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਜਲ ਹਮ ਦੋਨੋ ਕੇ ਅੰਗਹੁ ਕਉ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਓਹੁ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਚਲੇ। ਪਰ ਏਹ ਕਉਤਕ ਮੈ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਗੀਧ ਜਿਸ ਕੀ ਵਹੁ ਖੋਪਰੀ ਥੀ। ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਤੀਰ ਪਰ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੰਦ ਥਾ। ਸੋ ਨਿਤ ਇਸਨਾਨ ਕਰਿ ਕੈ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੈ ਪਾਂਚਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਉਸ ਕਾ ਨੇਮ ਥਾ। ਤਿਸ ਕੇ ਖੋਪਰੀ ਕੇ ਜਲ ਛੁਹੇ ਤੇ ਤੁਮ ਵਈਕੁੰਠ ਕੋ ਚਲੇ ਹੋ। ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ ਹੋ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਯਾ। ਹੇ ਪਾਰਖ ਦੋ ਤੁਮ ਕੋ ਮੈ ਨੇ ਪਹਲੇ ਹੀ ਕਹਯਾ ਥਾ । ਜੋ ਜੀਵ ਨਰਾਇਨ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਵੈ। ਅਰ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੈ ਅਰ ਨਵਧਾ ਭਗਤਿ ਕਰੈ। ਅਰ ਹਰਿ ਭਗਤੋ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਤਿਨ ਕੋ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਪੂਛੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਵਈਕੁੰਠ ਲੈ ਜਾਵੋ। ਤਬ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਆਗਯਾ ਦਈ। ਇਨ ਦੋਨੋ ਕਉ ਵੈਕੁੰਠ ਲੇ ਜਾਵੋ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਪਾਂਚਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਓ। ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਣਿਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮੁ ਪੰਚਮੋ ਅਧਿਆਇ।

ਆਰੀ ਛਤਵਾ ਚਠਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਆਤਮ ਜੁੜਨੇ ਕੈ ਨਮਿਤਿ ਜਤਿ ਕਰਮ ਜੋ ਧਾਰ।
ਫਲੁ ਬਾਛੈ ਵਹੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਸੋ ਹੈ ਜੋਗੀ ਸਾਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੰਨਿਆਸੀ ਸੋਈ ਜਾਨੀਐ ਜਹ ਕਰਮੋ ਕਾ ਫਲੁ ਤਿਆਗ।
ਪ੍ਰਭ ਜੁੜਨੇ ਜੋਗੀ ਭਇਆ ਫਲੁ ਤਿਆਗੇ ਬੈਰਾਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋਗ ਸੰਨਿਆਸ ਮੇਰੇ ਨਮਿਤਿ ਕਰੈ ਐਸਾ ਅਉਰ ਭਾਂਤ ਨ ਕੋਇ।
ਅਗਨਿ ਜਲਾਏ ਜਟਾ ਵਧਾਏ ਭਸਮ ਸੰਨਿਆਸ ਨ ਹੋਇ।

ਸਲੋਕ

ਜੋਗੀ ਸੋ ਜਿਸ ਨਾਹੀ ਆਸਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ।
ਫਲੁ ਤਿਆਗੇ ਤੇ ਹੋਇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਕਹਾਵੈ।

ਸਲੋਕ

ਮਨਿ ਚਲਤੇ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ।
ਹੈ ਅਰਜਨ ਜਿਨ ਆਸਾ ਛਾਡੀ ਸੋ ਆਤਮ ਸੁਖ ਬਾਸੀ।

ਸਲੋਕ

ਜੋ ਚਾਹੈ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਨ ਕੋ ਸੋ ਇਹੁ ਕਰਮ ਕਰੇਇ।
ਜੈਸਾ ਆਖੈ ਮੈ ਕਹੌ ਸੋ ਅਰਜਨ ਸੁਨਿ ਲੇਇ।

ਪਉੜੀ

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਚਾਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਕਰੇਇ। ਗਿਆਨ ਨ ਸਾਕੈ ਧਾਰ ਕਰਮ ਸਤਿ ਚਿਤ ਧਰੈ
ਕਰਮ ਕਰੈ ਵਹੁ ਨਿਤ ਅਰਪੈ ਪ੍ਰਭ ਹਰੇ। ਨਿਹਕਾਮ ਕਰਮ ਕੀਏ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਜਰੇਇ।
ਜੋਗ ਅਰੂੜ ਇਸ ਕਹੀਏ ਸੁਖ ਸੋਈ ਪਰੇਇ।
ਗਿਆਨ ਜਗੈ ਘਟ ਮਾਹਿ ਕਰਮ ਫਿਰ ਨਾ ਕਰੇਇ।
ਇਛਿਆ ਜੈਸੀ ਹੋਵੈ ਵਰਤੈ ਸੋ ਕਰੇਇ।
ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਨੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਹਚਾਨੈ ਕੋਊ ਹਰੇਇ।

ਦੋਹਿਰਾ

[illegible]
ਜੋ ਹੋਵੈ ਜੋਗ ਅਰੂੜ ਲਛਨ ਤਿਸ ਕਹੌ।
ਚਲ ਤਿਨ ਬਿਖਿਓ ਮਾਹਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਿਸ ਲਹੌ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਬਿਨ ਆਤਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੈ ਚਿੰਤਾ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ।
ਮਨਿ ਮਹਿ ਉਠੈ ਨ ਬ੍ਰਿਤ ਕਛੁ ਜੋਗ ਅਰੂੜ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ ਸਲੋਕ

ਐਸਾ ਜੋਗ ਅਰੂਢ ਬਿਖਯੋ ਸਿਉ ਮਨ ਰਾਖਤਾ।
ਓਹੁ ਮਿਲਆ ਮੁਝ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਬਿਖੈ ਸੁਆਦੁ ਨ ਚਾਖਤਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੈ ਤੁਝ ਕਹੋ ਨਿਸਚੈ ਏਕੋ ਬਾਤ।
ਅਪੁਨਾ ਹੀ ਆਤਮ ਆਪ ਹੀ ਮਿ੍ਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਨਿ ਹੀ ਕਰਿ ਸਭ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਮਨਿ ਹੀ ਕਰਿ ਬੰਧ ਮਾਹਿ।
ਬਾਹਰਿ ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਸਤ੍ਰ ਤੋ ਮਨਿ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਭ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਵਰਜਿ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਾਖਿਓ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।
ਸੋ ਮਨਿ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਤੇ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕੇ ਬਿਖਿਯੋ ਮੈ ਮਨ ਕੋ ਦੇਵੈ ਮੀਤ।
ਵਹੁ ਮਨਿ ਤਿਸਕਾ ਸਤ੍ਰ ਹੈ ਨਿਸਚੈ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।

ਪਉੜੀ

ਜੋ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਮਨਿ ਵਰਜਿ ਪਰਮਾਤਮ ਸੰਗ ਲਾਗੈ।
ਸੋਈ ਸੰਤ ਤੁਮ ਜਾਨੋ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਸੁ ਭਾਗੈ।
ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੁਝ ਔਖੀ ਜਿਸ ਤੇ ਵਹੁ ਨਰੁ ਜਾਗੈ।
ਮਨਿ ਬਧ ਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਸਗਲੇ ਤਿਹ ਬੇਗ ਤਿਆਗੈ।
[illegible] ਸੀਤ ਉਸਨ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਿਟਾਗੈ।
ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਆਦਰ ਅਨਾਦਰਿ ਤਿਸ ਸਮ ਲਾਗੈ।
ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਸੁਖ ਪਾਇ ਗਿਆਨ[illegible] ਬਿਗਯਾਨ ਤੇ ਆਗੈ।
ਨਿਰਹੰਕਾਰੀ ਨਿਰਮਮ ਸਗਲੈ ਸੰਸੇ ਤਹ ਦਾਗੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਾਟੀ ਕੰਚਨ ਏਕ ਜਿਸ ਸੋ ਅਰੂੜ ਹੈ ਜੋਗ।
ਸਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮ ਜਾਨ ਤਾ[illegible] ਤਿਸੁ ਕੋ ਹਰਖ ਨ ਸੋਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਦਾਸ ਰਹੈ ਨਿਤ ਜਗਤਿ ਸਿਉ ਬਾਂਧਵ ਪਖ ਨ ਕਰੈ।
ਬੁਰਾ ਨ ਚਿਤਵੈ ਸਤ੍ਰ ਕਾ ਦੋਨੋ ਸਮ ਮਨਿ ਧਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਾਧ ਪਾਪੀ ਸਮ ਜਾਨਤਾ ਲੋਹ ਕੰਚਨ ਸੋ ਹੋਇ।
ਚੇਤਾ ਮਨਿ ਕਾ ਮੁਛ ਬਿਖੈ ਰਾਖੈ ਹੈ ਨਿਤ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਕੰਤ ਠਉਰ ਮਹਿ ਬੈਠ ਕਰਿ ਮਨਿ ਕੀ ਬਿਰਤਿ ਤਿਆਗ।
ਆਸਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੈ ਆਤਮ ਕੈ ਸੰਗ ਲਾਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੀ ਠਉਰ ਬਨਾਇ ਕੈ ਆਸ ਨ ਧਾਰੈ ਸੋਇ।
ਚਾਰ ਅੰਗਲ ਲਉ ਚਾ ਭੂਮਿ ਤੇ ਉਹ ਨੀਚ ਨ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਗੋਬਰ ਸਿਉ ਲੇਪਨ ਕਰੈ ਊਪਰਿ ਕੁਸਾ ਬਿਛਾਇ।
ਮ੍ਰਿਗ ਤੁਚਾ ਤਿਹ ਡਾਲ ਕੈ ਉਸ ਪਰ ਆਸਨ ਲਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੀ ਠਉਰੇ ਬੈਠ ਕਰਿ ਚਿਤਵਨਿ ਮਨਿ ਕੀ ਤਿਯਾਗ।
ਏਕਾਂਤ ਕਰੈ ਮਨਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਆਤਮ ਜੋਗ ਸਿਉ ਲਾਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਟੇਢਾ ਤਾਠਾ ਨਾ ਧਰੈ ਚਉਕਰੀ ਆਸਨ ਧਾਰ।
ਸਭ ਅੰਗ ਸੂਧੇ ਰਖੇ ਸਗਲੀ ਚਿਤਵਨ ਤਿਆਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਗ੍ਰ ਨਾਸਕਾ ਆਪਨੀ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਦੇਖੈ ਜੋਇ।
ਬਾਏ ਦਾਏ ਨ ਪੇਖਤਾ ਪਰਮ ਸਾਂਤ ਤਬ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਨਿ ਮਹਿ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਰਹੈ ਧੀਰਜ ਗਿਰਨ ਨ ਦੇਇ।
ਸੰਜਮ ਕਰ ਕੈ ਇਉ ਰਹੈ ਮਨ ਚਲਤੇ ਕੋ ਠੋਇ।

ਪਉੜੀ

ਐਸਾ ਜੋ ਜੋਗੀ ਸਿਵ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭ ਆਤਮ ਮਾਹੀ।

ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਨਿਸ਼ਚਲ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੂਲ ਪਰ ਆਹੀ।
ਮਨਿ ਜੁੜਨੇ ਕੇ ਸਾਥ ਸਾਂਤ ਪਦ ਵਹੁ ਪਾਹੀ।
ਰਹਤ ਜੋਗ ਇਹਰੀਤ ਪੇਟ ਭਰਿ ਅੰਨ ਨ ਖਾਹੀ।
ਬੋਲਨ ਚਲਨ ਬਿਉਹਾਰ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਕਰਾਹੀ।
ਦੇਹ ਬਿਉਹਾਰ ਤਿਸ ਜੁਗਤਿ ਸੋਵਨ ਜੋ ਖਾਹੀ।
ਜੋ ਵਰਤੈ ਐਸੀ ਪਾਂਤਿ ਅਘ ਬਧ ਕੇ ਸਭ ਦਾਹੀ।
ਸਿਧ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤਾਂਹਿ ਸੰਸੈ ਨਰਹਾਹੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਿਸ ਪਾਪ ਨਾਸ ਤਿਹ ਹੋਇ।
ਮਨਿ ਰਾਖੈ ਆਤਮ ਮਾਹਿ ਬਿਖੈ ਚਾਹਿ ਨ ਬਾਛੈ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੇ ਕੋ ਐਸਾ ਹੋਤ ਹੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਤਿਹ ਜੁਗਤਿ।
ਧਿਆਨ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਮੂਲ ਗਤਿ ਤੇ ਨਿਜਾਨੋ ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋਗੀ ਕਉ ਏਕਾਂਤਾ ਲਖੁਤ ਇਤ ਬਿਧ ਕਹੀਐ ਮੀਤ।
ਤਿਸੁ ਕਾ ਅਬਿਲੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸੁਨਿ ਤੁਮ ਰਾਖੋ ਦੇ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੈਸੇ ਦੀਪਕ ਪਵਨ ਮੈ ਜਲੈ ਨਹੀ ਸੁਭ ਬਿਧਾ।
ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਪਵਨਿ ਨ ਲਾਗਈ ਦੀਪਕ ਜਲੈ ਪ੍ਰਸਿਧ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਸੰਸਾਰ ਲੋਕ ਤਿਸ ਪਵਨ ਹੈ ਜੋ ਗ ਮਾਹਿ ਜੋ ਨੀਠ।
ਦੇਖਨ ਸੁਨਨਿ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਏਕਾਂਤਿ ਠਉਰ ਤਿਨ ਕੀਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਾਨੈ ਸਗਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਮਹਿ ਬੋਲਨਿ ਨਾਹਿ।
ਜੋ ਕੋ ਧਾਰੈ ਮੋਨਿ ਏਹ ਸੋ ਨਿਰਬਚਨੀ ਆਹਿ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਮਨਿ ਵਰਜ ਕਰ ਆਤਮ ਮਹਿ ਕੀਓ ਲੀਨ।
ਆਪੁਨੇ ਆਤਮ ਕੈ ਬਿਖੈ ਪਰਮਾਤਮ ਤਿਹ ਚੀਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਦੇਖੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇਖਰ ਹੈ ਮਨ ਮਾਹਿ।
ਐਸਾ ਸੁਖ ਤਿਸ ਉਦੈ ਹੋਇ ਜੈਸਾ ਕਹੈ ਖਬ ਤਾਂਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਵਹੁ ਸੁਖ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਤੇ ਪਰੈ ਬੁਧ ਜਾਨੈ ਏਹ ਖਾਤ।
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਿਸ ਕਉ ਵਹੁ ਭਇਆ ਸਕਲ ਬਿਖੈ ਤਿਹ ਕਾਟਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੇ ਸੁਖ ਕੇ ਲਾਭ ਤੇ ਜੋਗੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿਓ ਮੀਤ।
ਤਿਸ ਕੈ ਤੁਲਿ ਨ ਔਰ ਸੁਖ ਏਹੀ ਭਾਂਤ ਧਰ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੇ ਸੁਖ ਕੇ ਲਾਭ ਤੇ ਜੋਗੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿਓ ਮੀਤ।
ਤਿਸ ਕੇ ਤੁਲ ਨ ਅਉਰ ਸੁਖ ਏਹੀ ਭਾਂਤ ਧਰ ਚੀਤ।

ਚੌਪਈ

ਤਿਸ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਮਗਨਿ ਜੋ ਭਇਆ। ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਰਜ ਕੋਈ ਨ ਰਹਿਆ।
ਜੋ ਦੁਖ ਤਿਸਕੋ ਬਧ ਕੋ ਦੇਇ। ਸਸਤ੍ਰ ਕੇ ਸੰਗ ਦੇਹ ਕਟੇਇ।
ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਤਿਸ ਕੋ ਜੋ ਜਾਰੇ। ਤਉ ਭੀ ਤਿਸੁ ਕਉ ਦੁਖ ਨਹੀ ਪਧਾਰੇ।
ਅਪੁਨੈ ਸੁਖ ਮਹਿ ਲੀਨ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਤਿਸਤਨ ਸੁਖ ਸੈ ਆਪ ਕੋ ਲਹੈ।
ਇਸ ਸੁਖ ਤੇ ਦੁਖ ਸਭ ਮਿਟ ਜਾਵੈ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਪਾਰਬ ਮੁਕਤਿ ਵਹੁ ਪਾਵੈ।
ਮਾਇਆ ਤੀਰ ਤਿਸੁ ਸੁਖ ਤੇ ਤਰੈ। ਮਾਇਆ ਤਿਆਗ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਜੁਰੈ।
ਜੋਗ ਸੁਖ ਜਿਸ ਨਰ ਨੈ ਪਾਇਆ। ਆਤਮ ਜੁਰੈ ਆਤਮ ਚਿਤ ਲਾਇਆ।
ਚਿਤਵਨਿ ਤਿਆਗ ਮਨਿ ਕੋ ਬਸਿ ਕਰੈ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤ ਗਿਆਨ ਮਾਨ ਧਰੈ।
ਮਨਿ ਚਲਤੇ ਕੋ ਪਕੜ ਲਿਆਵੈ। ਦਿਹ ਅਨਿਤ ਤਿਸੁ ਜਾਪੁ ਜਪਾਵੈ।
ਮਨਿ ਧਰੋ ਸਗਲੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਭਾਈ। ਏਕ ਬਾਰ ਪਕੜੀ ਨਹੀ ਜਾਈ।
ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਬੁਧਿ ਸਿਉ ਮਨੋ ਪਕੜੇਓ ਸਤਿ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਮਨ ਕੋ ਜਕੜੇ।
ਚਿਤ ਆਡੈ ਮੁੜ ਸਿਮਰਨਿ ਮਾਹੀ। ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਤ ਕਰਿ ਵਰਜਿ ਰਖਾਹੀ।
ਮਨਿ ਕੋ ਚਲਨੈ ਮੂਲ ਨ ਦੇਵੈ। ਬੁਧ ਸਿਉ ਖੇਗ ਪਕੜ ਕਰਿ ਲੇਵੈ।
ਯਾ ਐਸੇ ਮਨਿ ਕੋ ਸਮਝਾਵੈ। ਜਹਾਂ ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖਾਵੈ।
ਮਿਥਿਆ ਮਾਇਆ ਤੇ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਆਤਮ ਬੁਧ ਸਿਉ ਮਨਿ ਕੋ ਗਹੈ।
ਇਹੁ ਸਾਧਨਿ ਮਨਿ ਕਾ ਤਬ ਹਗ ਕਰੈ। ਜਬ ਲਗ ਦ੍ਰਿੜ ਅਭਿਆਸ ਮਨਿ ਨਧਰੈ।

ਮਨਿ ਜਬ ਮਾਇਆ ਤੇ ਫ੍ਰਿਰ ਰਾਖੈ। ਆਤਮ ਮਾਹਿ ਆਪ ਕੋ ਨਾਖੈ।
ਆਪ ਬੀਚਾਰ ਆਤਮ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਏਹੀ ਮਨਿ ਆਤਮ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਸਾਂਤ ਸੁਖ ਮਹਿ ਲੀਨ ਵਹੁ ਹੋਇ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਗੁਨ ਤਬ ਸਗਲੈ ਖੋਵੈ।
ਰਜ ਤਮ ਮਿਟੈ ਪਾਪ ਸਭ ਜਾਵੈ। ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਕਹਾਵੈ।
ਤਬ ਮੁਝ ਆਤਮ ਸਿਉਂ ਇਕ ਹੋਇ। ਮਹਾਂ ਆਨੰਦ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।
ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਸੈ ਤੇਨ੍ਰੂਪਾ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇ ਤਬ ਅਤਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
ਸਭ ਕੋ ਮਾਨੈ ਅਪੁਨੇ ਮਾਹਿ। ਆਪ ਜਾਨੈ ਸਭਹੂੰ ਮੈ ਆਹਿ।
ਐਸਾ ਜੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਲੀਨ। ਦੇਖੈ ਮੁਝ ਕੋ ਐਸਾ ਚੀਨ।
ਬੈਰਾਟਿ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ ਦੇਖੈ। ਚਤੁਰਾਸੀਹ ਲਖ ਜੀਉ ਬ੍ਰਿਛ ਪਰ ਪੇਖੈ।
ਜੋ ਕਛੁ ਦੇਖੈ ਮੁਝ ਮੈ ਬਸੈ। ਇਹ ਜਾਨਿ ਮਨਿ ਤੇ ਦੁਖ ਨਸੈ।
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈ ਸਭਹੂੰ ਮਾਹਿ। ਅਬ ਏਹ ਕਹੌ ਜੈਸੇ ਸਭ ਆਹਿ।
ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਭੀਤਰਿ ਵਿਆਪਿਆ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈ ਸਭ ਬਿਧ ਜਾਪਿਆ।
ਮੁਝ ਕੋ ਸਭ ਕੇ ਮਧ ਜਾਨੈ। ਆਪ ਤੇ ਭਿੰਨ ਮੁਝ ਕੋ ਨਹੀ ਮਾਨੈ।
ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਸਦਾ ਹਉ ਰਹੌਂ। ਜੋ ਵਹੁ ਕਹੈ ਸੋ ਹਉ ਹੀ ਕਹੌਂ।
ਉਹ ਮੁਝ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਤ ਆਗੈ ਰਹੈ। ਉਸ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਮੁਝ ਪਰ ਨਿਤ ਅਹੈ।

ਪਉੜੀ

ਸਭਹੂੰ ਪ੍ਰਾਨੀਓ ਮਾਹੀ ਮੁਝ ਆਤਮ ਕੋ ਜੋ ਦੇਖਤਾ।
ਏਕ ਅਦ੍ਵੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਹੂੰ ਮਹਿ ਪੇਖਤਾ।
ਐਸਾ ਹਉਮੈ ਬ੍ਰਹਮ ਜਿਸ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖਤਾ।
ਮੁਝ ਕੋ ਜੋ ਪਹਿਚਾਨੈ ਕਰਮ ਨ ਲੇਖਤਾ।
ਤਿਸੁ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵੈ ਜਨਮ ਮੇਰੈ ਸੇਖਤਾ।
ਮੁਝ ਮੈ ਵਰਤੈ ਉਹਿ ਮੈ ਤਿਸੁ ਵਲ ਦੇਖਤਾ।
ਤਿਸ ਕੀਏਹ ਨਿਮਾਨੀ ਜੋ ਮੁਝੈ ਨ ਰੇਖਤਾ।
ਜੋ ਅਪੁਨੇ ਮੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਅਉਰ ਮੈ ਪੇਖਤਾ।

ਸਲੋਕ

ਪਰਮ ਜੋਗੀ ਤਿਸ ਨਾਮੁ ਦੁਖਾਦੇ ਜਿਸੀ ਨਾਹਿ।
ਸਭ ਆਪਨੀ ਰਉ ਦੇਖੈ ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਹਿ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਇਹ ਬਿਧ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਿ ਮੁਖ ਤੇ ਭਾਖਿਓ ਏਹ।
ਤਿਨਕੀ ਜੁਗਤਿ ਅਤਿ ਕਠਨ ਹੈ ਕਰਨੈ ਮਹਿ ਦੁਖ ਦੇਹ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੁਮ ਜੋ ਕਹੋ ਬਿਧ ਜੋਗ ਕੀ ਜਾਨੋ ਕਠਨ ਮਤਿ ਏਹ।
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਬੇਗ ਉਤਰ ਮੁਹਿ ਦੇਹ।

ਦੋਹਰਾ

ਚੰਚਲ ਮਨਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਭੀ ਕਉਨ ਭਾਂਤਿ ਥਿਰ ਹੋਇ।
ਅਤਿ ਬਲਿਵਾਨ ਮਨ ਰੂਪ ਹੈ ਪਕੜਾ ਨ ਸਾਕੋ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਹੁ ਮਨਿ ਪਵਨ ਤੇ ਸਰਸ ਹੈ ਕਿਹ ਬਿਧ ਪਕੜੋ ਮੀਤ।
ਜਿਨ ਸਾਧ ਨ ਜਿਸ ਤੇ ਜਾਹੀ ਸੋਈ ਬਤਾਵਹੁ ਮੀਤ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਰਿਖੀ ਕੇਸ਼ ਸੁਨਿ ਉਤਰ ਕਹੀ। ਅਰਜਨ ਤੋਹਿ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਦਹੀ।
ਹੇ ਮਹਾਂ ਬਾਹੁ ਮਨਿ ਐਸੇ ਆਹੋ। ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਰੂਪ ਹੈ ਸੰਸੈ ਨਾਹੀ।
ਅਤਿ ਕਠਨ ਮਨਿ ਪਕੜਨ ਹੋਇ। ਏਹੁ ਅਭਿਆਸ ਕਰੈ ਨਿਤ ਕੋਇ।
ਅਭਿਆਸ ਬੀਚਾਰ ਜਬ ਮਨਿ ਮਾਹਿ ਆਇਆ। ਚਿਤਵਨੇ ਰਹੀ ਸੁਖ ਤਿਸੁ ਪਾਇਆ।
ਚਿਤਵਨ ਨਹਿਰ ਬੀਚਾਰ ਜਬ ਕਹਿਆ। ਤਬ ਬੀਚਾਰ ਭੀ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ।
ਉਨ ਮਨਿ ਅਵਸਥਾ ਸੋਈ ਹੋਇ। ਰਹਿਤੇ ਰਹਤ ਮਨਿ ਹੋਵੈ ਸੋਇ।
ਦਉ ਬਾਤੈ ਇਹ ਬਸ ਹੋਇ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਅਭਿਆਸ ਬੈਰਾਗ ਹੈ ਸੋਇ।
ਅਭਿਆਸ ਬੈਰਾਗ ਤੇ ਨਿਸਚਲ ਰਹੈ। ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਕੋ ਲਹੈ।
ਸੰਸਾਰ ਫਿਰ ਮਨ ਮਹਿ ਨਹੀ ਆਵੈ। ਜੋ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਬੇਗ ਮਟਿ ਜਾਵੈ।
ਜਾਨੈ ਏਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪਾ। ਜਹਾਂ ਜਾਇ ਤਹਾਂ ਵਹੀ ਸਰੂਪਾ।
ਜਿਨਿ ਅਭਿਆਸ ਮਹਿ ਮਨਿ ਨਹੀ ਦੀਨਾ। ਘਰ ਬੈਠਾ ਰਾਜ ਗਤਿ ਤੇ ਹੀਨਾ।
ਤਿਨ ਕੋ ਜਗਤਿ ਨਿਰਤਹੀ ਭਾਸੀ। ਜਗਤਿ ਜਾਲ ਮਹਿ ਵਹੁ ਨਰ ਫਾਸੀ।
ਬੈਰਾਗ ਜਗਤਿ ਜਿਉ ਜਿਨਿ ਨਰ ਕੀਆ। ਸਤਿ ਬੀਚਾਰ ਰਿਦੈ ਮੈ ਲੀਆ।
ਆਠ ਪਹਰ ਮਨਿ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰ। ਸੋ ਨਿਸਚੈ ਮੁਕ ਮਿਲਿਆ ਯਾਰ।
ਅਖੰਡ ਸੁਖ ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਜਲ ਮਹਿ ਬਪੁ ਮਲ ਧੋਵੈ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਫਿਰਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਉ ਅਰਜਨ ਕਹੈ। ਸੁਖ ਤਬ ਹੋਏ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਲਹੈ।
ਅਰ ਜੋ ਜੁਰੈਂ ਜੋਗ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਚਿਰੰਕਾਲ ਅਭਿਆਸ ਕਰਾਂਹਿ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਤਿਸ ਤੇ ਮਨ ਕੋ ਸਾਂਤ ਨ ਆਵੈ। ਪਦਵੀ ਸਿਧਹੁ ਕੀ ਨਹੀ ਪਾਵੈ।
ਛੂਟਿ ਜਾਇ ਬੀਚਾਰ ਜਿਸ ਦੇਹ। ਛੂਟਨ ਸਮੇ ਅਭਿਆਸ ਭੁਲੇਹ।
ਅਉਰ ਬਾਤ ਮੈ ਮਨ ਤਿਸ ਲਾਗੈ। ਕਿਆ ਗਤਿ ਤਿਸੁ ਕੀ ਕਹੀਐ ਆਗੈ।
ਮੈ ਸੁਨਿਯੋ ਬੇਦੋ ਸੋਊ ਏਹ। ਤਿਯਾਗ ਸਮੇ ਜਿਸ ਮੋਮਨਿ ਦੇਹ।
ਤੈਸੀ ਹੀ ਦੇਹ ਵਹੁ ਪਾਵੈ। ਐਸੀ ਬਾਤ ਸਭ ਬੇਦ ਬਤਾਵੈ।
ਜਿਸ ਕਾ ਦੇਹ ਛੂਟਨ ਕੇ ਸਮੇ। ਅਉਰ ਠਉਰ ਮੈ ਮਨਿ ਤਿਸ ਰਮੇ।
ਤੁਮਰਾ ਧਿਆਨ ਬਿਸਰ ਤਬ ਜਾਇ। ਬ੍ਰਹਮ ਅਭਿਯਾਸ ਵਹੁ ਦੇਇ ਭੁਲਾਇ।
ਐਸਾ ਜੋਗ ਭ੍ਰਿਸਟ ਜੋ ਹੋਇ। ਤਿਸੁ ਕੀ ਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹੈ ਕੋਹਿ।
ਤਿਸ ਕਾ ਦਿਟਾਂਤ ਐਸੇ ਮਾਂ ਪਾਇਆ। ਜੈਸੇ ਮੇਘ ਉਮਗ ਕਰਿ ਆਇਆ।
ਸਭ ਕੋ ਕਹੈ ਜੋ ਬਰਖਾ ਹੋਇ। ਪਰਜਾ ਕਉ ਸੁਖ ਦੇਵੈ ਸੋਇ।
ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਅਤਿ ਤੀਖਨ ਬਾਉ। ਤਿਸੀ ਮੇਘ ਕਉ ਦੇਇ ਚਲਾਇ।
ਤਬ ਵੁਹੁ ਮੇਘ ਬਰਖਾ ਤੇ ਰਹੈ। ਸਭ ਕੋ ਮੇਘ ਗਇਆ ਤਬ ਕਹੈ।
ਜੋਗੀ ਜੁਰੈ ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਮਾਹਿ। ਦੇਹਿ ਤਿਆਗ ਮੈ ਮਨਿ ਤਿਸੁ ਜਾਇ।
ਅਉਰ ਠਉਰ ਮਹਿ ਮਨਿ ਤਿਸ ਜਾਵੈ। ਮੇਘੋ ਕਉ ਜਿਉ ਪਵਨ ਚਲਾਵੈ।
ਜੋਗੀ ਜੋਗੁ ਤਬ ਕਛੁ ਨ ਰਹੈ। ਜਾਵੈ ਜੋਗ ਗਤਿ ਕੈਸੀ ਲਹੈ।
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਿਸ ਉਤਰ ਕਹੋ। ਉਤਰ ਕਹਿ ਮੁਝ ਸੰਸਾ ਕਹੋ।
ਤੁਮਰੇ ਤੁਲ ਮੈ ਅਵਰ ਨ ਜਾਨੋ। ਜਿਸ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨ ਅਰ ਮਾਨੋ।
ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਸਾ ਮਿਟਿ ਜਾਵੈ। ਇਹੁ ਮਨਿ ਦੁਖੀ ਤਬ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਮਧਿ ਸੂਦਨ ਇਉ ਸੁਨਤ ਹੀ ਬੋਲੈ ਅਰਜਨ ਮਾਹਿ।
ਅਰਜਨ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨ ਤੂੰ ਜੋ ਆਖੋ ਅਬ ਤਾਂਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨਿ ਭਜਨ ਨਰ ਏਕ ਬਾਰ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਕਲਿਆਨ ਬੀਜਿ ਜਿਹ ਬੀਜਿਆ ਸੁਨਿ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਤਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਮ੍ਰਿਤ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਸਮੈ ਜਿਸ ਅਭਿਆਸ ਮਿਟਿ ਜਾਇ।
ਬੇਗ ਜਾਇ ਵਹੁ ਸੁਰਪੁਰ ਮੈ ਦੇਵ ਠ ਪਦਵੀ ਪਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੁਰਗ ਮਾਹਿ ਦਿਬ ਭੋਗ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਹਿ।
ਤਿਸ ਭੋਗਹੁ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ਅਬ ਤੁਝ ਕਹੋ ਸਮਝਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੁਘਿਨ ਕੋ ਹੈ ਦਿਬ ਸੁੰਗਧ ਸੁਨਨੇ ਕੋ ਬਹੁ ਰਾਗ।
ਅਪਸਰਾ ਸੁੰਦਰਿ ਦਿਬ ਹੈ ਬਹੁ ਭੂਖ ਨਿਤ ਨ ਲਾਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪੁਰਖ ਹੈ ਪੁਰਖ ਨਹੀ ਕੋ ਨਾਰ।
ਜਬ ਇਛ ਤਿਨ ਹੋਤ ਹੈ ਤਬ ਰਮਤੇ ਕਰਿ ਪਿਆਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋਗ ਭਰਿਸਟ ਤਬ ਸੁਰਗ ਮੈ ਐਸੇ ਭੋਗੈ ਭੋਗ। ਬ
ਬਹੁਭੋਗਬਤਬ ਹੋਇਆ ਰੁਚ ਗਿਰੈ ਭਰਿਸਟੀ ਜੋਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਕੁਲ ਮੈ ਜਨਮ ਲੈਇ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਖਤ੍ਰੀ ਹੋਇ।
ਬਹੁਤ ਦ੍ਰਬ ਜਿਸ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਖੈ ਐਸਾ ਕੁਲ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਹਾਂ ਉਪਜੇ ਸੁਖ ਭੋਗ ਕੈ ਬਹੁਰਿ ਜੋਗ ਵਹੁ ਕਰੈ।
ਨਿਸਚਲ ਮਨਿ ਵਹੁ ਹੋਇ ਕਰਿ ਨਿਸਦਿਨ ਮੁਕ ਸੰਗਿ ਜੁਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੁੜਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੁਕ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
ਲਾਘ ਅਭਿਆਸ ਜਿਸ ਨਰ ਕੀ ਅਤਿ ਸਕੀ ਗਤਿ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੂਸਰ ਜੋਗੀ ਅਉਰ ਹੈ ਬਹੁ ਅਭਿਆਸ ਜਿਸ ਕੀਨ।
ਮ੍ਰਿਤ ਅਵਸਥਾ ਦੇਹ ਕੀ ਮਨਿ ਜਗ ਮੈ ਭਇਓ ਲੀਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਇਹ ਹੋਤ ਹੈ ਵਹੁ ਭੀ ਸੁਰਗੇ ਜਾਹਿ।
ਅਘਾਇ ਰਹੈ ਜਬ ਭੋਗ ਤੇ ਗਿਰੈ ਸੁਰਗ ਤੇ ਆਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋਗੀਸਰ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਖੇ ਜਨਮ ਲੈਵੈ ਵਹੁ ਸਾਧ।
ਜਿਉ ਸੁਕਦੇਵ ਬਿਆਸ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਭਏ ਅਗਾਧ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਨਮ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਬੁਧ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸਾ।
ਬਹੁਰਿ ਜੁੜੇ ਮੁਛ ਜੋਗ ਮੈ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਮੈ ਬਾਸਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੈਸੇ ਕਾਰਜ ਕਿਰਤਿ ਮੈ ਸੋਇ ਜਾਇ ਕੋਇ ਮੀਤ।
ਜਬ ਜਾਗੈ ਤਬ ਤੇਰ ਵਹੁ ਕਾਰਜ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਮੈ ਲਗੈ ਤੈਸੇ ਜੋਗੀ ਜਾਨਾ।
ਜੋਗੀਸਰ ਤੇ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਖੇ ਉਜਤ ਜੋਗ ਕਮਾਨਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਭਿਆਸ ਜੋ ਪੂਰਨ ਜੋਗ ਕਾ ਤਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਮੈ ਸੋਇ।
ਜਤਨ ਬਿਨਾ ਅਭਿਆਸ ਵਹੁ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਧ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਨਿਤ ਅਭਿਆਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਬ੍ਰਹਮ ਸਬਦ ਵਹੁ ਪਾਇ।
ਅਰਥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦਾਂਤ ਕਾ ਅਪੁਨੇ ਮਨਿ ਮੈ ਲਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਬੀਚਾਰ ਬੇਦਾਂਤ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਮੁਛ ਕਉ ਜਾਨੈ ਮੀਤ।
ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਆਤਮਾ ਤਿ ਕਉ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਮਹਾ ਬਾਹੁ ਜੋ ਮੈ ਤੁਝੈ ਕਹਾ। ਜੋਗੀ ਗਤਿ ਤੈ ਮਨਿ ਮੈ ਲਹਾ।
ਏਕ ਜਨਮ ਵਹੁ ਸਿਧ ਨ ਪਾਵੈ। ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਬਹੁ ਦੇਹ ਹੰਢਾਵੈ।
ਕਰਮ ਜੋਗ ਸਿਉ ਜਬ ਸੁਧ ਹੋਵੈ। ਸਕਲ ਪਾਪ ਮਨਿ ਕੇ ਤਬ ਖੋਵੈ।
ਤਬ ਗਿਆਨ ਤਿਸ ਰਿਦੈ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਗਿਆਨ ਧਾਰ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਤੀਨ ਮਾਰ ਠਾਕਰ ਮੂਲ ਕਉ ਮਿਲੈ। ਤੀਨੋ ਮਾਰਗ ਹੈ ਅਤਿ ਭਲੈ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਗਿਆਨ ਹੈ ਦੂਤੀ ਤਪਸਿਆ। ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਮਾਰਗ ਜੋਗ ਕਾ ਦਸਿਆ।
ਤਪਤੇ ਗਿਆਨ ਅਧਿਕ ਕਹਾਵੈ। ਕਰਮ ਜੋਗ ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਪਾਵੈ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਮਨਿ ਰੋਕਨਿ ਕਰਮ ਕਾ ਅਰਥ। ਜੋ ਮਨਿ ਰੋਕਨਿ ਹੋਇ ਸਮਰਥ।
ਐਸਾ ਕਰਮ ਜੋ ਕਰੈ ਜੋ ਕੋਈ। ਮਨਿ ਚਲਤੇ ਸਾਂਤ ਕਰੈ ਹੈ ਸੋਈ।

ਮਨਿ ਚਲਤੇ ਸਾਂਤ ਜਬ ਭਇਆ। ਤਬ ਓਸ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਰਹਿਆ।
ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਹੈ ਨੀਕਾ। ਸੰਸਾਰ ਜੋਗ ਤੇ ਲਾਗੈ ਫੀਕਾ।

ਚੌਪਈ

ਗਿਯਾਨ ਅਰਥ ਈਹਾਂ ਇਹ ਹੋਇ। ਜੋ ਜਾਨੈ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋਇ।
ਮਨਿ ਕੀ ਦਉੜ ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਕਰੈ। ਬਿਖਿਆ ਮੈ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮਨ ਧਰੈ।
ਵਹੁ ਗਿਯਾਨ ਦੁਖ ਸਮੇ ਨਹਿ ਹੋਇ। ਮਨਿ ਜਿਸ ਬਿਖਿਓਂ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।
ਤਪਸਿਆ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ ਗਿਆਨ । ਤਪ ਕੋ ਦੋਖ ਰੂਪ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਤਪ ਨਿਰਮਮ ਜੋ ਨਰ ਕੋ ਕਰੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਤਬ ਜਰੈ।
ਗਿਆਨ ਤੇ ਕਰਮ ਜੋਗ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਜੋਗ ਬਿਚਾਰ ਤੇ ਚਿਤ ਨ ਧਾਵੈ।
ਜਬ ਮਨਿ ਅਸਥਿਰ ਹੋਵੈ ਮੀਤਾ। ਸੋਈ ਬ੍ਰਹਮ ਤੁਮ ਰਾਖੋ ਚੀਤਾ।
ਤਾਂ ਤੇ ਅਰਜਨ ਕੋ ਭਗਵਾਨਾ। ਕਰਮ ਜੋਗ ਹੀ ਕਰੈ ਬਖਾਨਾ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਪਉੜੀ

ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਜੋਗੀ ਹੋਇ ਮੀਤ ਅਉਰ ਭਾਂਤਿ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਆਖੋ।
ਸੋ ਸਭ ਜੋਗੀਓਂ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਤਿਸ ਕੀ ਬਾਤ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਖੋ।
ਗਲਤ ਭਇਆ ਮਨਿ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਝ ਮੈ ਜੈਸੇ ਤੋਇ ਮੈ ਮਿਸਰੀ ਲਾਖੋ।
ਜਿਸ ਕੋ ਆਪਾ ਭੂਲ ਗਇਆ ਹੈ ਅਪੁਨੇ ਸਿਮਰਨਿ ਮਹਿ ਤਿਸ ਰਾਖੋ।
ਸਰਧਾ ਸੰਯੁਕਤ ਮੁਝ ਦੇਖੈ ਚਾਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਲਾਖੋ।
ਮੁਝ ਬਤੈਕ ਤਿਸ ਮਨਿ ਨਹੀ ਜਾਵੈ ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਤ ਮੈ ਮਨਿ ਮੋ ਰਾਖੋ।
ਸਭ ਜੋਗੀ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਜੋਗੀ ਹੈ ਅਰਜਨ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਖੋ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ

ਛਿਹਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਅਰਥ ਕਹਿਆ ਗਾਇਆ। ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਕਾ ਭੇਦ ਬਤਾਇਆ।
ਮੁਖ ਸਿਉ ਕਹੈ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਵਰਤੈ। ਮਨਿ ਥਾਕੈ ਨਹੀ ਬਿਖਯਾ ਕਰਤੈ।
ਗਿਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਵਹੁ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਜਬ ਦੁਖ ਹੋਇ ਤਹ ਗਯਾਨ ਭੁਲਾਵੈ।
ਕਰਮ ਜੋਗ ਹੈ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮੁ। ਮਨ ਚਲਤੇ ਕੋ ਸਾਂਤ ਕਰਾਂ।

ਕਰਮ ਜੋਗ ਨਿਰੂਪਨ ਅਰਥਾ॥ ਚਉਪਈ ॥

ਮਨਿ ਧਾਵਤਿ ਵਰਜ ਕਰਿ ਰਾਖੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਪੁਨੇ ਅੰਤਰਿ ਚਾਖੈ।
ਅਮਨ ਹੋਇ ਕੁਰੈ ਕਛੁ ਨਾਹਿ। ਸਭ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਕਰਮਇਉ ਆਹਿ।
ਦੋਨੋ ਮਾਰਗ ਮੁਕਤੇ ਮੀਤਾ। ਦੋਨੋ ਸਾਧ ਮਨਿ ਅਪੁਠਾ ਜੀਤਾ।
ਮਨਿ ਜੀਤਾ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ। ਸਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਤਬ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ।

ਏਹੀ ਗਿਯਾਨ ਬਾਤ ਪ੍ਰਭ ਕਹੀ। ਕਰਮ ਜੋਗ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਲਹੀ।
ਕਰਮ ਜੋਗ ਗਿਯਾਨ ਕੇ ਮੀਤ। ਦੋਨੋ ਕੀ ਹੈ ਏਕੋ ਰੀਤ।
ਜੋ ਨਰ ਸਭੀ ਏਕ ਹਰਿ ਦੇਖੈ। ਆਪਸ ਕਉ ਭੀ ਹਰਿ ਹੀ ਪੇਖੈ।
ਜੋ ਇਹੁ ਜਾਨੈ ਮੁਕਤਾ ਸੋਇ। ਤਿਸ ਕੋ ਆਵਾਗਵਨ ਨਹੀ ਹੋਇ।
ਆਵਾਗਵਨ ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਾਈ। ਮੁਕਤਿ ਬੰਧ ਸਭ ਮਨਿ ਤੇ ਪਾਈ।
ਮਨਿ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨੋ। ਮਨਿ ਕਹਿ ਬੰਧ ਸੁ ਬੰਧ ਪਹਚਾਨੋ।
ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਏਕੋ ਮਨਿ ਹੈ। ਮਨਿ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮਨਿ ਦੀ ਬਹੁ੍ਰਤਨ ਹੈ।
ਜੋ ਮਨਿ ਦਾਹੈ ਕਛੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਵੈ। ਅਵਾਤ੍ਰ ਦਸਾ ਐਸੇ ਕਹਿਲਾਵੈ॥ 111 ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪਨਿਖਦ੍ਹ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਆਤਮ ਸੰਜਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮੁ ਖਸਟਮੋ ਅਧਿਆਇ।6। ਆਗੇ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਲਛਮੀ ਅਬ ਛਿਹਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੌ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਨਿ। ਗੋਦਾਵਰੀ ਕਾ ਏਕ ਰਾਜਾ ਥਾ। ਨਾਮ ਉਸ ਕਾ ਜਾਨ ਸੁਰਤਿ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਬਡੋਈ ਧਰਮਾਤਮਾ। ਉਸ ਰਾਜੇ ਕੇ ਨਗਰ ਮਹਿ ਪੰਛੀ ਜੀਵ ਸਭ ਉਸ ਰਾਜਾ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ। ਏਕ ਦਿਨ ਹੰਸ ਉਸ ਨਗਰ ਮਹਿ ਉਡਤੇ ਆਇ ਨਿਕਸੇ। ਤਿਨ ਮਹਿ ਏਕ ਹੰਸ ਉਤਾਵਲਾ ਉਡੇ। ਤਬ ਔਰ ਪੰਛੀ ਨਗਰ ਕੇ ਬੋਲੇ। ਅਰੇ ਹੰਸ ਤੂੰ ਜੋ ਉਤਾਵਲਾ ਉਡਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਕਿਆ ਰਾਜਾ ਜਨ ਸੁਰਤਿ ਤੇਹੂੰ ਆਗੇ ਸੁਰਗ ਕੋ ਪਹੁਚਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਉਹੁ ਹੰਸ ਬੋਲਿਆ । ਪੰਛੀਓ ਕਿ ਕਾ ਰਾਜਾ। ਰਾਜਾ ਜਾਨਸੁਰਤਿ ਤੋ ਸੁਰਗ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰ ਉਸ ਤੇ ਏਕ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਰਖੀਸਰ ਹੈ। ਨਾਮ ਉਸ ਕਾ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਹੈ। ਸੋ ਵਈਕੁੰਠ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੈਗਾ। ਸਵਰਗ ਲੋਕ ਤੇ ਭੀ ਉਚਾ। ਤਬ ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਰਾਜਾ ਜਾਨਸੁਰਤਿ ਨੇ ਸੁਨੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਵੀਚਾਰਿਆ। ਮੇਰੈ ਤੇ ਭੀ ਉਸ ਕਾ ਪੁੰਨ ਅਧਿਕਾ ਹੋਵੈਗਾ। ਜਿਸ ਕੀ ਇਹ ਹੰਸ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਹੋਵੈ ਤਉ ਉਸ ਰਖੀਸਵਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀਐ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬਹਲਵਾਨ ਕੋ ਬੁਲਾਇਆ । ਕਹਿਆ ਹੇ ਬਹਲਵਾਨ ਮੇਰਾ ਰਥ ਲੇ ਆਉ। ਜੋ ਉਸ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੌ। ਦੇਖਹੁ ਜੋ ਕਉਨ ਨਗਰ ਮੇ ਕਉਨ ਤੀਰਥ ਮਹਿ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਥ ਰਾਜਾ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਲਿਆ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੋ ਬਨਾਰਸ ਮੋ ਗਇਆ। ਉਹਾ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ। ਅਰ ਲੋਕੋ ਕਉ ਪੂਛਿਆ। ਜੋ ਕੋਈ

ਏਹਾ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਭੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਲੋਕ ਬੋਲੈ ਈਹਾਂ ਤੋ ਨਹੀ ਰਹਤਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਆਗੈ ਕਉ ਚਲਿਆ । ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਜਗਨਿ ਨਾਥ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ। ਲੋਕੋ ਕਉ ਪੁਛਿਆ ਈਹਾ ਕੋਈ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਭੀ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਲੋਕ ਬੋਲੈ ਈਹਾਂ ਤੋ ਨਹੀ ਰਹਤਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਆਗੈ ਕਉ ਚਲਿਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਦਖਨ ਦੇਸ ਕਉ ਗਇਆ। ਆਗੈ ਦੁਆਰਕਾ ਗਇਆ। ਦੁਆਰਕਾ ਨਾਥ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ। ਊਹਾਂ ਕੇ ਲੋਕੋ ਕਉ ਪੂਛਾ । ਕੋਈ ਰਈਕ ਰਖੀਸੁਰ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਲੋਕ ਬੋਲੈ ਈਹਾਂ ਤੋ ਨਹੀ ਰਹਤਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਪਛਮ ਦੇਸ ਗਇਆ। ਜੋ ਜੋ ਤੀਰਥ ਆਵੈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੈ। ਅਰ ਪੁੰਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਉਤਰ ਦੇਸ ਕਉ ਚਲਿਆ। ਬਦ੍ਰੀ ਕਾ ਆਸ੍ਰਮ ਆਏ। ਤਬ ਰਥ ਚਲੈ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੈ ਮਨਿ ਮਹਿ ਬੀਚਾਰਿਆ। ਸਗਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰੀ ਮੈ। ਕਹੀ ਮੇਹਾ ਰਥ ਥਾਕਿਆ ਨਹੀ। ਅਰ ਈਹਾਂ ਜੋ ਥਕਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਾਧਾ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਰਹਤਾ ਨਦਰ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੇ ਤੇਜ ਤੇ ਮੇਰਾ ਰਥ ਚਲਤਾ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਰਥ ਤੇ ਉਤਰਿਆ। ਆਗੈ ਕਉ ਚਲਿਆ ਜੋ ਦੇਖੇ ਤੋ ਏਕ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦਰਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਮਹਿ ਏਕ ਰਖੀਸ੍ਰ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇ ਤੇਜ ਸੋ ਕੰਦਰਾ ਮੈ ਉਜਾਲਾ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਨਾ ਉਦੈ ਭਈ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਜਾਨਿਆ ਜੋ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਈਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ ਚਰਨੋ ਪਕੜ ਰਹਿਆ। ਹਾਥ ਜੋਰ ਕੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀਏ ਤੇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਭਇਆ ਹੈ। ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਇਆ ਹੋ। ਤਬ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੁਮ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਤਿ ਹੋ। ਚਾਰ ਧਰਮ ਕੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਬਡੇ ਪੁੰਨ ਆਤਮ ਹੋ। ਮੈ ਭੀ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਨਿਆ ਹੈ। ਤੁਮ ਰਾਜਾ ਜਾਨਸੁਰਤਿ ਹੋ। ਬਡੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੋ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕਉ ਬਡਾ ਆਦਰ ਦੀਆ। ਬੈਠਾਇਆ ਸਿਖ ਕਉ ਆਗਿਆ ਦੀਨੀ। ਤੁਮ ਕੰਦ ਮੂਲ ਲੈ ਆਵੋ। ਤਬ ਸਿਖ ਲੈ ਆਏ ਰਾਜਾ ਕਉ ਦੀਏ। ਤਬ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਜਾਨਸੁਰਤਿ ਕਛੁ ਆਗਿਆ ਕਰੋ। ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਰਖੀਸਰ ਜੀ ਊਹ ਪੁੰਨ ਧਰਮ ਮੁਝ ਕੋ ਕਹੋ। ਜਿਸ ਸੋ ਤੁਮਾਰੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਉਸਤਤਿ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ । ਲੋਕ ਸਭ ਤੁਮਾਰੀ ਉਸਤਤ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਉਰ ਸੂਰਜ ਕੇ ਕਿਰਨੋ ਕੀ ਨਿਆਈ ਚਾਂਦਨਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਹਮ ਤੋ ਅਤੀਤ ਹੈ ਭਸਮ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈ। ਹਮ ਨੇ ਤੋ ਕੋਈ ਪੁੰਨ ਧਰਮ ਐਸਾ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਹਾਂ ਏਕ ਬਾਤ ਹੈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਛਿਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਤਿਸ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੈ। ਜਿਸ ਤੇ ਸੰਸਾਰ

ਉਬ੍ਰਤਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਉਰ ਇਸ ਪਰਬਤ ਕੀ ਕੰਦਰਾ ਮੈ ਚਾਂਦਨਾ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਪਰਤਾਪ ਗੀਤਾ ਕੇ ਛਿਹਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਹੈ। ਏਹ ਬਾਤ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੁਨਿ ਕੇ ਅਾਪਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ। ਅਰੁ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਏਹ ਰਾਜ ਤੂੰ ਕਰਿ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਜਾਨਸੁਰਤਿ ਰਈਕ ਰਖੀਸਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਵਿਰਕਤ ਭਇਆ। ਤਿਸ ਕਉ ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ। ਅਰ ਕਹਿਆ ਮੁਝ ਕਉ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਸਿਖਾਵੋ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੈਸੀਖਿਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦਰਸੀ ਭਇਆ। ਐਸੇ ਹੀ ਬਨਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ਹੂਏ ਬਹੁਤ ਵਰਖ ਗੁਜਰੇ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਾਨਾਯਾਮ ਕਰਿ ਕੈ ਦੋਨੋ ਨੇ ਦੇਹ ਛੋਡੀ। ਤਬ ਏਕ ਵਿਵਾਨ ਪਾਰਖਦ ਲੈ ਆਏ। ਤਬ ਏਕ ਵਿਵਾਨ ਪਰ ਦੋਨੋ ਬੈਠਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਗਏ । ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਛਿਹਵੈ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਨਿਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਖਸਟੋ ਧਿਆਇ॥ 6 ॥

ਅਾਗੈ ਸਾਤਵਾ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ -

ਚੇਤਾ ਅਪੁਨੇ ਮਨ ਕਾ ਜਿਹ ਰਾਖਿਓ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।
ਸੋ ਜੋਗੀ ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜੋਗ ਪਾਇਓ ਹੈ ਤਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਜੋ ਨਰ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਸਿਉ ਜੁੜਿਆ। ਮਨਿ ਤਿਸੁ ਕਾ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਮੁੜਿਆ ।
ਮੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੋਇ ਮੁਝ ਕਹੈ। ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁਤੇ ਇਹ ਜੋਗ ਲਹੈ।
ਸ੍ਰੀ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵੈ ਸੁਆਮੀ। ਹੇ ਕੇਸਵ ਜੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ। ਸ੍ਰੀ
ਐਸੇ ਸਮਝ ਜੋ ਜੋਗ ਕਮਾਵੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਝੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਸੰਦੇਹ ਸਭ ਜਾਈ। ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਮੁਝ ਦੇਖੈ ਭਾਈ।
ਜੈਸਾ ਮੁਝ ਕੋ ਜੋਗੀ ਜਾਨਓ ਜਿਉ ਜਾਨੈ ਸੋ ਕਰੋ ਬਖਾਨੈ।
ਸਕਲ ਨਰੋ ਮੈ ਬਿਰਕਤ ਕੋ ਹੋਇ। ਕੋਟਿ ਬਿਰਕਤੋ ਮੈ ਸਿਧ ਹੋ ਕੋਇ।
ਕੋਟਿ ਸਿਧੋ ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਕਟਨਿ ਸਿਉ ਮੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ।
ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਮੁਝ ਕੋ ਪਹਚਾਨੈ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਮਨ ਮੋ ਮਾਨੈ।
ਆਗੈ ਤੁਝ ਕੇ ਜੁਗਤਿ ਬਤਾਉ। ਦੇਹ ਸੰਜੋਗ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਉ।

ਛੰਦ

ਭੂਮ ਅਰਜ਼ ਜਲ ਅਗਨ ਬਾਇ ਪੰਚਮ ਅਕਾਸ ਤਤ ਹੈ ਮੀਤਾ।
ਇਹ ਪਾਂਚੋ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਵਰਤੈ ਪਾਂਚੋ ਵਰਤੈ ਦੇਹ ਕੇ ਭੀਤਾ।
ਮਨ ਬੁਧ ਅਹੰਕਾਰ ਇਹ ਤੀਨੋ ਤਿਨ ਉਪਜਨ ਮਾਇਆ ਤੇ ਕੀਤਾ।
ਨਾਵਾ ਜੀਵ ਤਿਹ ਮਾਹਿ ਰਲਾਇਆ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰ ਤਿਹ ਤੇ ਉਪਜੀਤਾ।

ਛੰਦ

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਜੀਵ ਤਿਹ ਤੇ ਜਬ ਸਾਜੈ।
ਸਭ ਦੇਹ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਹ ਮਾਹਿ ਬਿਰਾਜੈ।
ਮੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਸੁਨੋ ਜੈਸਾ ਮੈ ਆਹੀ।
ਜਗ ਸਾਜੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੋ ਪੁਹਰਿ ਸੰਘਾਰ ਕਰਾਹੀ।
ਮੁਝ ਤੇ ਪਰੈ ਨ ਕੋਈ ਐਸਾ ਜਾਨ ਤੂੰ।
ਸਗਲ ਸੰਸਾਰ ਪੋਰੋਇਆ ਜਾਨੋ ਸੰਗ ਮੂੰ।
ਸੂਤ ਸਾਥ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਪੋਏ ਜਾਨੀਐ।
ਤਿਉ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਭੀਤਰਿ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨੀਐ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਉ ਜਾਨ ਤੂੰ ਸਭ ਜਗ ਤੋਇ ਅਧਾਰ।
ਤਿਸ ਜਲ ਕਾ ਜੀਵ ਰਸ ਹੈ ਜਲ ਕੋ ਰਸੈ ਅਧਾਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੋ ਰਸ ਮੇਰੇ ਆਸਰੇ ਮੁਝ ਅਧਾਰ ਸੋ ਆਹਿ।
ਜੋ ਮੈ ਵਰਤੋ ਸਰਬ ਮੈ ਸਭ ਕੋ ਤਬ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਅਪੁਨੀ ਮਹਿਮਾ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੋ। ਸਭ ਕਛੁ ਅਪੁਨੈ ਹੀ ਮੈ ਲਹੌ।
ਸੂਰਜ ਸੋਮਕੀ ਜਿਉ ਜੋਤਿ। ਤਿਸਕੈ ਆਸਰੇ ਸਭ ਲੋਕ।
ਸੋਮ ਰਵਿ ਜੋਤਿ ਕਾ ਆਧਾਰ। ਜੋਤਿ ਮੁਝ ਆਸਰੇ ਹੈ ਯਾਰ।
ਸਭ ਗਿਯਾਨ ਬੇਦੋ ਮਾਹਿ। ਸੋ ਪਰਕਾਸ ਜਗਤਿ ਕਰਾਹਿ।
ਜਗ ਅਧਾਰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਗਿਆਨ। ਬੇਦੋ ਆਧਾਰ ਓਅੰ ਜਾਨ।
ਸੋ ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਓਅੰਕਾਰਜ ਤਿਸ ਓਅੰਕਾਰ ਮੁਝ ਅਧਾਰਾ।
ਸਭ ਜਗ ਆਸਰੇ ਆਕਾਸਾ। ਜਿਸ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਕਾਹੁ ਹੈ ਬਾਸਾ।

ਅਕਾਸ ਸਬਦ ਆਧਾਰ। ਸਬਦੁ ਆਸਰੇ ਹੈ ਮੁਝ ਯਾਰ।
ਬਲ ਅਧਾਰ ਸਭ ਜਗ ਭਰੈ। ਸੋ ਬਲ ਆਸਰਾ ਮੁਝ ਕਰੈ।
ਸਭ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੀਵ ਹੈ ਗੰਧ। ਭੂਮਿ ਆਸਰੇ ਤਿਸ ਬੰਧ।
ਗੰਧ ਅਧਾਰ ਮੇਰਾ ਅਹੈ। ਤਿਸੁ ਅਧਾਰ ਸੇਵਹੁ ਰਹੈ।
ਅਧਾਰ ਅਗਨਿ ਸੰਸਾਰ। ਤੇਜ ਅਗਨਿ ਕੋ ਅਧਾਰ।
ਤੇਜ ਅਧਾਰ ਮੇਰਾ ਹੋਇ। ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਹੈ ਸਭ ਕੋਇ।
ਜੀਵ ਕਾ ਜੀਵਨੁ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨ। ਸਰਬ ਮਾਹਿ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨ।
ਤਪਸੀ ਤਪ ਕਾ ਆਧਾਰ । ਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਤਪ ਬੀਚਾਰ।
ਅਰਜਨ ਐਸਾ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨ। ਮੁਝ ਕੋ ਜਗਤਿ ਕੇ ਮਧ ਮਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਬੀਜ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੋਂ ਮੀਤ ਤੂੰ।
ਐਸੇ ਹੀ ਤੂੰ ਸਮਝ ਸਭ ਕਾ ਬੀਜ ਏਕ ਆਤਮਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਨਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਮੈ ਹੋ ਮੀਤ। ਜਿਨ ਇਹੁ ਸਕਲ ਪਸਾਰਾ ਕੀਤਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਨੈਤ੍ਰ ਉਘਾਰੋ ਤਬ ਜਗ ਦ੍ਰਿਸਟਾਵੈ। ਮੂੰਦੋ ਆਖ ਸਭ ਲੈਹੋ ਜਾਵੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਮਹਿ ਸੁਪਨ ਬਨਾਊ।
ਸੁਪਨਿ ਤਿਆਗ ਸੁਖੋ ਪਤਿ ਮੈ ਜਾਊ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਹਾ ਅਰੂਪ ਨਿਰਦੂੰਦ ਬਿਰੰਜੋ। ਸਭ ਕਾ ਸਾਙੀ ਸਭ ਕੋ ਸਾਜੋ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਕਲ ਅਕਾਲ। ਹਰਿ ਹੈ ਬਿਰਧ ਤਰਨ ਅਰੁ ਬਾਲ।
ਸਭ ਕੋ ਰੂਪ ਬਿਸਨ ਕਾ ਭਾਈ। ਏਕੋ ਬਿਸਨ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਰਾਈ।
ਵਹੀ ਬਿਸਨ ਜਬ ਮਾਇਆ ਰਾਚੈ। ਵਰਨ ਆਸ੍ਰਮ ਮੈ ਆਪੇ ਨਾਚੈ।
ਆਪ ਤੇ ਭੂਲਾ ਗੈਰ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਜੀਵ ਦੁਖੀਆ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨੈ।
ਜਬ ਚਾਹੈ ਹੈ ਸੈ ਪਾਵੈ ਆਪ। ਨਿਤ ਅਨਿਤ ਕਾਜਾਪੇ ਜਾਪੁ।
ਅਨਿਤ ਦੇਹ ਕੋ ਜਬ ਵਹੁ ਮਾਨੈ। ਤਬ ਵਹੀ ਬਿਸਨ ਆਪ ਕੋ ਜਾਨੈ।
ਵਹੀ ਬਿਸਨ ਆਪ ਫੁਨਿ ਹੋਵੈ। ਆਪ ਤੇ ਭੂਲਾ ਮਨਿ ਸਿਉ ਖੋਵੈ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਏਕ ਅਦਮੈਤ ਭਲਾ ਨ ਬੁਰਾ। ਸੋ ਜਾਨੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਜੁੜਾ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਤੇਜੋ ਕਾ ਮੈ ਤੇਜ ਹੋ ਅਰ ਬੁਧੀ ਕੀ ਮੈ ਬੁਧਾ।

ਬਲਵੰਤੋ ਕੋ ਮੈ ਬਲ ਮੈ ਅਰ ਸਿਧੋ ਹੀ ਮੈ ਸਿਧਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਰਾਖੋ ਨ ਮਨ ਮਾਹਿ।

ਮੋਹੁ ਨ ਰਾਖੋ ਕਿਸੀ ਸਿਉ ਐਸੇ ਭਾਖੋ ਤਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਜੋ ਤੇ ਧਰਮ ਧਾਰੈ ਜਗ ਮਾਹਿਂ। ਸਭ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਮੈ ਹੀ ਆਹੀ।

ਧਰਮ ਜਗ ਜੋ ਮਾਰਨ ਹਾਰੇ। ਤਿਨ ਮਹਿ ਕਾਮਦੇਵ ਮੈ ਪਿਆਰੈ।

ਤੀਨੋ ਗੁਨ ਭੀ ਮੁਝ ਤੇ ਜਾਨੋ। ਅਤੀਤ ਸਭ ਤੇ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨੋ।

ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਮਈ ਮਾਇਆ ਮੈ ਕੀਨੀ। ਸੋ ਮਾਇਆ ਮਿ ਜਗ ਕੋ ਦੀਨੀ।

ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਨੇ ਜਗ ਕੋ ਮੋਹਿਓ। ਮਾਇਆ ਲਾਗ ਮੁਝ ਜਾਨਹਿ ਖੋਇਓ।

ਮੈ ਹੋ ਪਰਮ ਅਬਨਾਸੀ ਰੂਪ। ਸਭ ਹੀ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੋ ਭੂਪ।

ਹੇ ਅਰਜਨ ਤ੍ਰਿਗੁਨੀ ਜੋ ਮਾਇਆ। ਜਿਨ ਏਹ ਸਗਲਾ ਜਗਤਿ ਭੁਲਾਇਆ।

ਅਤਿ ਦੁਤਰ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੇਰੀ। ਤਿਸ ਕਾ ਤਰਨ ਕਠਨ ਘਨੇਰੀ।

ਜੋ ਮੇਰੀ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਸੋਇਹੁ ਕਠਨ ਮਾਇ ਤਰ ਜਾਵੈ।

ਮੂੜ ਪਾਪੀ ਮਾਨੁਖ ਜੋ ਆਹੀ। ਸੋਇਹੁ ਮਾਇਆ ਤਰਤੇ ਨਾਹੀ।

ਤਿਨ ਕਾ ਰਿਦਾ ਮਾਇਆ ਨੇ ਛਾਇਆ। ਅਗਿਆਨ ਮੋਹੁ ਸਿਉ ਤਿਨਹੀ ਬਾਧਿਆ।

ਤਿਸ ਤੇ ਅੰਧ ਭਏ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ। ਤਿਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਅਸਰੋਕੀ ਮਾਨੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਮੁਝ ਕੋ ਸਿਮਰੇ ਮੀਤ।

ਗਿਆਨੀ ਜਗਿਆਸੀ ਰੋਗੀ ਅਰਥੀ ਏਹ ਚਾਰੋ ਧਰ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਗਿਆਨੀ ਇਸ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਮੁਝ ਜਾਨ।

ਏਕੋ ਮੁਝ ਕਉ ਦੇਖਤਾ ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਪਹਚਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਛਾ ਵਹੁ ਕਛੂ ਨਾ ਕਰੈ। ਮੈ ਤਿਸ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ।

ਗਿਆਨੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਉ ਮੁਝ ਕਉ ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਗਿਯਾਸੀ ਇਸ ਬਿਧ ਸਿਮਰਤਾ ਮੁਝ ਦੇਖਹਿ ਧਰਿ ਚੀਤ।
ਰੋਗੀ ਅਰੋਗ ਸਰੀਰ ਕਉ ਅਰਥੀ ਅਰਥ ਨਮਿਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਹੁ ਤੀਨੋ ਮੁਝ ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਯਾ ਮਨਿ ਕਰਿ ਜਾਪ ਕਰੇਇ।
ਤੀਨੋ ਮਹਾਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਮਨਿ ਦੇਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਗਿਯਾਨੀ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੀ ਮੇਰਾ ਰੂਪ।
ਪਰਮਈਸੁਰ ਮੁਝ ਜਾਨਤਾ ਵਹੈ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਗਿਯਾਨੀ ਸਿਉ ਮੁਝ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਬਸੋ ਪ੍ਰਤਖ ਤਿਸ ਮਾਹਿ।
ਮੁਝ ਗਿਯਾਨੀ ਮਹਿ ਭੇਦ ਨਾਹਿ ਦੋਨੋ ਏਕੋ ਆਹਿ।

ਸੋਰਠਾ।

ਹੇ ਅਰਜਨ ਸੁਨਿ ਬਾਤ ਆਗੈ ਤੁਝ ਕੋ ਮੈ ਕਹੋ।
ਤੁਝ ਸੰਦੇਹ ਮਿਟਿ ਜਾਤਿ ਜਿਸ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਬੇਗਹੀ।

ਛੰਦ

ਜੋਗ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈ ਕਰਿ ਸਾਧਨ ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਕਰਤੇ ਜਬ ਬੀਤੇ।
ਤਿਹ ਕਰਤੇ ਅੰਤਹ ਸੁਧ ਹੋਵੈ ਅੰਤਹ ਸੁਧ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤੇ।
ਜਬ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਨਿ ਮੈ ਲੈ ਹੋਈ ਮਨਿ ਬੁਧ ਆਤਮ ਮੈ ਲੈ ਕੀਤੇ।
ਤਬ ਗਿਆਨੀ ਮੇਰਾ ਤਿਸ ਉਪਜਿਆ ਸਮ ਲਾਗੈ ਉਸ ਵੈਰੀ ਮੀਤੇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਮੇਰਾ ਉਪਜਿਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜੈਸੀ ਤਿਸ ਹੋਇ।
ਜਾਨੈ ਸਗਲਾ ਬਾਸਦੇਵ ਦੁਤੀਆ ਨਾਹੀ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਬਕਤਾ ਸੁਨਤਾ ਏਤਾ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹੋਇ।
ਬਾਸਦੇਵ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਧਾਸ ਦੇਵ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਖ ਵਿਰਲਾ ਜਗ ਮੈ ਜਾਨੀਐ।
ਸੰਸਾਰ ਬਿਖੈ ਦੁਰਲਭ ਮੁਝ ਸਰੂਪ ਵਹੁ ਮਾਨੀਐ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਰਥ ਨਮਿਤਿ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇਵੋ ਕੀ ਜੋ ਕਰੈ।
ਮੋਹੇ ਹੂਏ ਕਾਮਨਾ ਮੁਝ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਕਰੈ।

ਚੌਪਈ

ਕਾਮਨਾ ਨਮਿਤਿ ਦੇਵ ਜੋ ਮਾਨੈ। ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਵਹੁ ਮੂਲ ਨਾ ਜਾਨੈ।
ਉਪਾਸਨਾ ਦੇਵੈ ਕੀ ਮਨਿ ਧਰੈ। ਨਿਸਚਾ ਦ੍ਰਿੜ ਸੁਰੋ ਮੈ ਕਰੈ।
ਤਿਨ ਕਾ ਨਿਦਾ ਸੁਰੋ ਸਿਉ ਲਾਊ। ਤਿਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁਰ ਮਾਹਿ ਬਢਾਊ।
ਜਿਸ ਜਿਸ ਦੇਵਤਾ ਕੋ ਜੋ ਜਾਪੈ। ਉਪਾਸਕ ਉਪਾਸਨਾ ਜਿਸ ਮਨਿ ਥਾਪੈ।
ਪੂਜਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਫਲੁ ਕਉ ਚਾਹੀ। ਤਿਸੀ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਵਰੁ ਪਾਹੀ।
ਤਿਸ ਦੇਵਤਾ ਕੋ ਮੈਂ ਬੁਲਾਊ। ਮਾਗਨਿ ਹਾਰੇ ਕਉ ਫਲੁ ਦਿਵਾਊ।
ਜੋ ਨਰ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਵਰ ਪਾਵੈ। ਸੋ ਬਹੁਅੰਤ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਹੈ ਮਹਾ ਮਲੀਨ। ਮੁਝ ਕਉ ਤਿਆਗ ਸੁਰੋ ਕੋ ਲੀਨ।
ਅਰਾਧੇ ਸੁਰ ਅਰ ਪੂਜਾ ਕਰੈ। ਸੋ ਦੇਵਤਿਓ ਕੇ ਲੋਕ ਮੈ ਪਰੈ।
ਜਬ ਦੇਹ ਛਾਡੈ ਦੇਵ ਪੁਰਿ ਜਾਵੈ। ਦੇਵਪੁਰਿ ਤੇ ਵਹੁ ਫਿਰਿ ਕਰਿ ਆਵੈ।
ਅਰ ਜੋ ਮੁਝ ਕੋ ਅਵਿਕਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਵਿਕਤਿ ਜਨਮਿਆ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨੈ।
ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਹੁ ਮਾਨੈ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਉਤਮ ਮੈ ਸਭ ਤੇ ਆਹੀ।
ਮੁਝ ਤੇ ਉਤਮ ਅਉਰ ਨ ਕੋਈ। ਅਬਨਾਸੀ ਮੈ ਆਤਮ ਸੋਈ।
ਐਸਾ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ। ਮੋਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਮਾਹੀ।
ਵਹੁ ਮੂਰਖ ਮੁਝ ਨਾਹਿ ਪਛਾਨੈ। ਹਉ ਅਜਨਮ ਕੋ ਜਨਮ ਮੁਝ ਮਾਨੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਚਉਦਾ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮਹਿ ਜੋ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਜੀਵ।
ਸਭ ਹੂੰ ਕੋ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਅਰੁ ਸਭ ਹੀ ਕੋ ਮੈ ਕੀਉ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਕੋ ਆਗੈ ਹੋਵਨਾ ਤਿਨ ਕੋ ਜਾਨੋ ਮੀਤ।
ਬੀਤੇ ਪੀਛੇ ਲੋਕ ਜੋ ਸੋ ਸਭ ਹੀ ਮੁਝ ਕਉ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੁਝ ਕੋ ਨਾ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਵਾਨ।
ਸਭ ਦੇਵੋ ਕੇ ਅੰਤਰੇ ਮੈ ਹੀ ਪੁਰਖ ਪਰਧਾਨ।

ਅਰਜਨ ਇਕ ਤੂੰ ਜਾਨਤਾ ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਮੁਝ ਮੀਤ।
ਸੰਸਾਰੀ ਮੁਝੈ ਨ ਜਾਨਤੇ ਭੋਗਹੁ ਸਿਉ ਤਿਨ ਪ੍ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਭਲੀ ਵਸਤ ਕਉ ਚਾਹਤੇ ਬੁਰੀ ਵਸਤ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ।
ਅਗਿਆਨੀ ਹੀ ਕਰਿ ਮੂਰ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਨਾਹੀ ਬੋਧ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੁੰਦ ਭਾਵ ਕਰਿ ਪਾਖ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰੈ ਵਹੁ ਨੀਤ।
ਉਪਜੈ ਤਿਨੈਸਿ ਜਗਤਿ ਮੈ ਹੈ ਅਰਜਨ ਧਰਿ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਪਾਰਥ ਅਬ ਅਰਜੁਨ ਸੁਨਿ ਨਸ਼ਤ ਕੀਏ ਜਿਹ ਪਾਪ।
ਸੋ ਪੁੰਨ ਆਤਮ ਜੀਵ ਹੈ ਤਿਨ ਪਛਾਤਾ ਆਪ।

ਸੋਰਠਾ

ਕਰਮ ਜੋਗੀ ਸੋ ਜਾਨ ਪਾਚ ਤੀਨ ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਹੈ।
ਸੋ ਮੈਰੇ ਸੰਗ ਮਾਨ ਜਿਨਿ ਨਿਹਚਾ ਮੇਰੀ ਬੁਧਕਾ।

ਕਬਿਤ

ਮੇਰੇ ਹੀ ਆਸਰੇ ਮੇਰੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਸਿਉ ਮੇਰੇ ਹੀ ਧਿਆਨ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਜੁਰੇ ਹੈ।
ਜਰਾ ਮਰਣ ਆਦਿ ਤੇ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਹੈ ਅਉਰ ਪਾਪ ਦੇਹ ਕੇ ਤਿਸ ਤੇ ਸਭ ਮੁੜੇ ਹੈ।
ਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਜਾਨੈ ਮੁਝਈਸਵਰ ਕੋ ਮੇਰਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨਿ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਮਹਿ ਫੁਰੇ ਹੈ
ਅਧਿਆਤਮ ਵਹੁ ਸਭੀ ਤੇ ਜਾਨੈ ਹੈ ਮੁਝੀ ਕੋ ਮੇਰੇ ਪਹਚਾਨ ਕਰਿ ਆਨੰਦ ਮਹਿ ਦੁਰੇ ਹੈ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਧ ਭੂਤਕਉ ਅਧ ਦਇਵਤਾ ਗਿਆਨੀ ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਕੋ।
ਤਿਸ ਜਾਨਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਿਸ ਦਿਨ ਰਹਤੇ ਮੁਝੀ ਮੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹ ਤਿਆਗਤਿ ਕੇ ਸਮ ਮੁਝ ਸਿਮਰਨਿ ਮਹਿ ਆਹਿ।
ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਤਬ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾਸ਼ੂ ਮੁਝ ਪਦਵੀ ਕੋ ਪਾਹਿ।

ਸੋਰਠਾ

ਮੇਰੇ ਪਦ ਮਹਿ ਆਇ ਜੋ ਨਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤ ਹੈ।
ਮਹਾ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇ ਸਦਾ ਰਹੈ ਵਹੁ ਮੁਝ ਬਿਖੈ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ -

ਸਪਤਮੋ ਅਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰ ਇਹੁ ਭਇਆ। ਹਸ ਜੋਗ ਨਾਮੁ ਤਿਸ ਕਹਿਆ।
ਜੋ ਸੁਨਿ ਧਾਰੈ ਮਨਿ ਕੈ ਮਾਹਿਸ ਸੋ ਭੀ ਬਾਸ ਦੇਵ ਹੋ ਜਾਹਿ।
ਸੰਸਾਰ ਭਰਮ ਤਿਸ ਦਿਸਟ ਨ ਆਵੈ। ਏਕੋ ਬਾਸ ਦੇਵ ਸਭ ਪਾਵੈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਜੋਗ ਸਾਸ਼ਤ੍ਰੇ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਹੰਸ ਜੋਗੋ ਨਾਮੁ ਸਪਤਮੋ ਅਧਿਆਇ ॥7॥

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਸਾਤਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਸੁ ਤੂੰ ਸੁਨਿ। ਏਕ ਨਗਰ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸਕਾ ਪਾਟਲ ਥਾ। ਓਸ ਮਹਿ ਏਕ ਬਾਨੀਆ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸਕਾ ਸੰਕੂ ਕਰਨ ਥਾ। ਸੋ ਵਾਪਾਰ ਕਰਨੇ ਕਉ ਅਉਰ ਨਗਰ ਕਉ ਚਲਿਆ ਅਉਰ ਵਾਪਾਰੀ ਭੀ ਚਲੈ। ਸੋ ਮਾਰਗ ਮਹਿ ਚਲੇ ਜਾਤੇ थੇ। ਜੋ ਏਕ ਸਰਪ ਨੇ ਸੰਕੂ ਕਰਨਿ ਕਉ ਕਾਟਿਆ। ਸੋ ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਤਤਕਾਲ ਮਰਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਅਉਰ ਵਾਪਾਰੀ ਸਭ ਸਾਥ ਥੇ। ਤਿਨੋ ਨੇ ਦਾਗ ਦੀਆ। ਤਬ ਵਾਪਾਰੀ ਆਗੈ ਕਉ ਚਲੇ। ਐਸੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਦਿਨੋ ਮੈ ਵਾਪਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਫੇਰ ਆਏ। ਤਬ ਸੰਕੂ ਕਰਨ ਕੇ ਬੇਟੇ ਨੇ ਇਨ ਵਾਪਾਰੀ ਕਉ ਪੂਛਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਵਾਪਾਰ ਕਉ ਗਇਆ ਥਾ। ਸੋ ਕਹਾ ਰਹਿਆ ਥਾ। ਤਬ ਵਾਪਾਰੀ ਬੋਲੇ। ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਸਰਪ ਨੇ ਡੰਸਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਵਹੁ ਮੂਆ ਹੈ, ਏਹ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਧਨੁ ਸਾਥ ਉਠਾਇਆ ਥਾ। ਸੋ ਤੂ ਲੇਹਿ। ਏਕ ਕਾਮ ਕਰਿ ਰੇ ਬਾਲਕ ਤੂੰ ਉਸ ਕੀ ਗਤਿ ਕਰ। ਜੋ ਵਹੁ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੈ ਤਬ ਬਾਲਕੁ ਅਪਣੇ ਘਰਿ ਆਇਆ। ਓਸ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣਹੁ ਕਉ ਪੂਛਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਸਰਪ ਨੇ ਕਾਟਿਆ ਹੈ। ਸੋ ਕੁਮਉਤ ਮੂਆ ਹੈ। ਉਸ ਕਾ ਕਛੁ ਉਪਾਉ ਬਤਾਵੋ। ਜੇ ਮੈ ਕਰੋ ਜਿਸ ਸਿਉ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਨੀਚ ਦੇਹ ਸੋਂ ਛੂਟੈ। ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲੇ। ਤੂੰ ਨਾਰਾਇਨੀ ਕਰਿ। ਮਾਹ ਕੇ ਆਟੇ ਕਾ ਉਸ ਕਾ ਸਰੀਰ ਬਨਾਇ। ਔਰ ਰਤਨ ਚੂਨੀ ਆ ਉਸ ਕੇ ਅੰਗਹੁ ਕੋ ਲਗਾਉ। ਜੈਸੀ ਜੈਸੀ ਵਿਧ ਉਸ ਨੇ ਬਤਾਈ। ਤੈਸੀ ਤੈਸੀ ਸਭ ਕਰੀ। ਤਿਲਾਜਲੀ ਕਰੀ। ਪਿੰਡ ਭਰੇ ਜੇਵਨ ਵਾਰ ਕੀਨੀ। ਅਰ ਬਹੁਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਿਵਾਏ। ਸਿਰਾਧ ਕੀਆ ਜੋ ਕੋ ਕਛੁ ਬ੍ਰਹਮਨੋ ਨੇ ਬਤਾਇਆ ਸੋ ਸਭ ਕੀਆ। ਤਬ ਜੋ ਕਛੁ ਦਰਬ ਬਚਾ ਸੋ ਚਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਥੇ। ਤਿਨੋ ਨੇ ਬਾਂਟ ਲੀਆ। ਤਬਭਏ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ। ਜਿਸ ਸਰਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਖਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸਰਪ ਕਉ ਮਾਰੋਗਾ। ਤਬ ਓਸ ਨੇ ਵਾਪਾਰੀ ਕਉ ਪੂਛਾ। ਤੁਮ

ਉਹ ਠਉਰ ਬਤਾਵਹੁ। ਜਹਾਂ ਸਰਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਕਾਟਿਆ ਥਾ। ਤਬ ਵਾਪਰੀ ਬੋਲੇ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਆਉ। ਤੁਝ ਕਉ ਓਹੀ ਠਉਰ ਬਤਾਵਹੁ। ਤਬ ਉਹਾਂ ਗਇਆ, ਜੋ ਦੇਖੈ ਤਉ ਏਕ ਖੰਡ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਕੁਹਾਰੇ ਸਾਥ ਖੋਦਨੇ ਲਾਗਾ। ਭੁਇ ਬਹੁਤ ਖੋਦੀ। ਤਬ ਏਕ ਸਰਪ ਭੀਤਰ ਸੇ ਬੋਲਿਆ। ਤੂੰ ਕਉਨ ਹੈ ਈਹਾਂ ਖੋਦਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਏਹ ਬਾਲਕ ਬੋਲਿਆ। ਮੈ ਸੰਕੂ ਕਰਨ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕਉ ਸਰਪ ਨੇ ਖਾਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਮੈ ਓਸ ਕਉ ਮਾਰੋਗਾ। ਤਬ ਪੀਤਰਿ ਸਿਉ ਸਰਪ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੋਂ। ਧਨੁ ਤੂੰ ਅਬ ਇਸ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਮੁਝ ਕਉ ਛੁਡਾਵਹੁ। ਤੂੰ ਸਰਪ ਕਉ ਨ ਮਾਰ। ਮੇਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮ ਥਾ ਸੋ ਭਇਆ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਪਿਤ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਕਹੁ ਮੈ ਕਉਨ ਜਤਨ ਕਰੋ। ਜਿਸ ਕਰਿ ਤੂੰ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ। ਤਬ ਪਿਤਾ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਫੇਰਿ ਅਪੁਨੇ ਨਗਰ ਮਹਿ ਜਾਇ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਜਿਵਾਇ। ਜੋ ਸਾਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਜਿਵਾਇ। ਓਹੁ ਤੁਝ ਕਉ ਅਸੀਰ ਵਾਦ ਦੇਵੈਗੇ। ਤਬ ਇਸ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਮੈ ਛੂਟੋਗਾ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਸੁਨ ਕੈ ਅਪਨੇ ਘਰਿ ਆਇਆ। ਇਸ ਤ੍ਰੀਆ ਕਉ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਸਰਪ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿਵਾਇ ਜੋ ਨਿਤ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ।ਸਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ । ਤਿਨਹੁ ਕਉ ਭੋਜਨ ਕਰਾਉ। ਤੇ ਤੁਝ ਕਉ ਅਸੀਰ ਵਾਦੇ ਦੇਵਹਿ ਗੇ। ਤਬ ਇਸ ਨੀਚ ਦੇ ਤੇ ਛੂਟੇਗਾ। ਤਬ ਉਸ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬੋਲੀ। ਅਵਸ ਕਰੋ। ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਿਵਾਏ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਸਹੁਰੇ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੋ ਬਹੁਤ ਭਲਾ। ਜਿਵਾਵੋ । ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਥੇ ਜੋ ਸਾਤਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਥੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਭੋਜਨ ਜਿਵਾਇਆ। ਦਖਨਾ ਦੀਆ ਹਾਥ ਜੋਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ । ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣੋ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਕੁਮਉਤ ਮੂਆ ਹੈ। ਸਰਪ ਨੇ ਡੰਸਾ ਹੈ ਤੁਮ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇਵੋ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਸੀਰ ਵਾਦ ਦੀਆ। ਤਬ ਤਤਕਾਲ ਸਰਪ ਦੇਹੀ ਛੂਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਬਿਵਾਨ ਆਇਆ ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੈ ਵਈਕੁੰਠ ਗਇਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਸਾਤਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਨਿਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮੁ ਸਪਤਮੋ ਅਧਿਆਇ।

ਆਗੀ ਆਫਵਾ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਮੁਖ ਸਿਉ ਇਉ ਕਹੈ ਹੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਦੇਵ।
ਬ੍ਰਹਮ ਅਖਰ ਕਾ ਅਰਥ ਕਿਆ ਤਾਕਾ ਆਖੋ ਭੇਵ।

ਸੋਰਠਾ।

ਅਧਿਆਤਮ ਅਧਿ ਦੈਵ ਅਧਭੂਤ ਅਧ ਜਗਤੁਮ ਭਾਖੋ।
ਆਖੋ ਤਿਹ ਕਾ ਭੇਵ ਅਰਥ ਜਾਨੋ ਤਬਸਾਂਤ ਹੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਮਧਸੂਦਨ ਭਗਵਾਨ ਇਹ ਭੀ ਕਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ।
ਛਾਡਨ ਪ੍ਰਾਣ ਜਾਮੈ ਕਿਉਂ ਕਹਿ ਤਿਆਗੈ ਦੇਹ ਕੋ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਆਗ ਦੇਹ ਕਾ ਜਬ ਕਰੈ ਤੁਮਰੈ ਪਦ ਕਉ ਜਾਹਿ।
ਕਿਹ ਬਿਧ ਇਹ ਪਦਵੀ ਲਹੈ ਮੁਝ ਸਮਝਾਵਹੁ ਤਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਨ ਜਬ ਆਖਿਓ ਉਤਰ ਕਹੈ ਭਗਵਾਨ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਮੁਝ ਮਾਨ।

ਚੌਪਈ

ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਅਬਨਾਸੀ ਆਹੀ। ਯਹਿ ਬਿਧ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹੌ ਤੁਝ ਮਾਹੀ।
ਅਧਿਆਤਮ ਨਾਮੁ ਜੋ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ। ਤਿਸੁ ਕਾ ਅਰਥ ਤੂੰ ਐਸਾ ਜਾਨ।
ਅਪੁਨੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪਾ। ਅਪਨੈ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਜਾਨੋ ਆਪਾ।
ਅਪੁਨੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੋਤਿ ਮੁਝ ਅਹੈ। ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਭ ਥਪ ਮੋ ਰਹੈ।
ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਚੀਟੀ ਪਰਜੰਤਾ। ਤਿਨ ਕੇ ਮਧ ਮੈ ਹੀ ਵਰਤੰਤਾ।
ਸਭ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਮੈ ਹੀ ਕਰਤਾ । ਕਰਮ ਰੇਖ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰਿ ਧਰਤਾ।
ਜੈਸਾ ਲਿਖੋ ਮਸਤਕੁ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਤਿਸੀ ਭਾਂਤ ਵਹੁ ਦੇਹ ਵਰਤਾਹਿ।
ਅਬ ਅਧਭੂਤ ਕਾ ਅਰਥ ਸੁਨਾ ਉ। ਭੂਤ ਅਰਥ ਥਪ ਕੋ ਪਾਉ।
ਤਿਨ ਤੀਨੋ ਮਹਿ ਰਵਿਓ ਰਾਮ। ਇਉ ਅਧਭੂਤ ਹੈ ਮੇਰੋ ਨਾਮੁ।

ਅਧ ਦੈਵ ਅਰਥਾ

ਅਧ ਦਈਵ ਅਖਰ ਅਰਥ ਇਹੁ ਜਾਨੋ। ਦਈਵ ਨਾਮੁ ਹੋਵਨਹਾਰ ਕੋ ਮਾਨੋ।
ਤਿਸ ਹੋਨਹਾਰ ਕਾ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਆਪ। ਅਧਦਈਵ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪ।

ਮੈ ਠਾਕੁਰ ਸਭ ਸੁਰਕਾ ਮੀਤਾ। ਸੁਰੋ ਜਾਪ ਮੇਰਾ ਨਿਤ ਕੀਤਾ।
ਤਾਂਤੇ ਖਾਦਈਵ ਅਖਰ ਮੈ ਆਪਾ। ਸਭ ਨੇਹਿਤਰਿ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।
ਖਧ ਜਗ ਅਰਥਾ
ਖਧ ਜਗ ਮੈ ਇਹ ਬਿਧ ਹੂਆ। ਜੇਤੇ ਜਗ ਹੂਏ ਵਿਚ ਭੂਆ।
ਦੇਵਤਾ ਪਿਤ੍ਰ ਨਮਿਤਿ ਜੋ ਕਰਤੇ। ਠਾਕੁਰ ਕੋ ਅਧਿਕਾਰੀ ਧਰਤੇ।
ਸਭ ਜਗੋ ਕਾ ਮੈ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਸਭ ਮੁਝ ਨਾਮ ਵੁਚਾਰੀ।
ਜਿਨ ਜਗ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮੁਝ ਪੂਜੈ। ਸਫਲ ਜਗ ਸੋ ਸਭ ਕੋ ਸੂਝੈ।
ਸੁਰ ਪਿਤ੍ਰਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਖਧ ਜਗ ਨਾਮੁ ਐਸਾ ਮੁਝ ਸੋਇ।

ਦੇਹ ਭ੍ਰਾਤਾ

ਦੇਹ ਭ੍ਰਤਾ ਵਰ ਨਾਮੁ ਮੁਝ ਸੁਨੋ। ਸੋ ਅਰਜਨ ਤੁਮ ਸੋਂ ਅਬ ਭਨੋ।
ਮੁਝ ਬਪ ਸਾਰਖਾ ਦੇਹ ਨ ਕੋਇ। ਸਭ ਤੇਸੁੰਦਰ ਬਪੁ ਮੁਝ ਹੋਇ।
ਜੋ ਬਲ ਮੇਰੇ ਦੇਹ ਮੈ ਅਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਮ ਅਉਰ ਨ ਲਹੈ।
ਦੇਹਧਾਰੀਓ ਬਿਖੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਆਹਿ। ਦੇਹ ਭ੍ਰਤਾਵਰ ਮੁਝ ਨਾਮੁ ਕਹਾਹਿ।
ਸਭ ਨਾਮੁ ਕਾ ਅਰਥ ਤੁਝ ਕਹਾ। ਸਭੀ ਨਾਮੁ ਅਨਾਮੁ ਮੈ ਲਹਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਪ੍ਰਾਨ ਛਾਡਨ ਕੇ ਸਮੈ ਸਿਮਰੈ ਮੇਰੋ ਜਾਪੁ।
ਜਬ ਵਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗ ਹੈ ਮੁਝ ਮੈ ਰਹੈ ਬਿਆਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਨ ਮਹਿ ਸੰਸਾ ਕੋਇ ਨਾਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮੁਝ ਮੈ ਹੋਇ।
ਜੋ ਜੀਵਤਿ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਲੈ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਇ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਸਭ ਬੈਦਨ ਭੀ ਇਉ ਕਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਲੋਕ ਜੇ ਅਹੈ।
ਜੋ ਵਸਤ ਸਿਮਰਿਨ ਕਰੈ। ਨਿਤ ਜੀਵਤਿ ਸਮੈ ਧਰੈ।
ਜਬ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਯਾਗੈ ਆਹਿ। ਤਿਸ ਵਸਤ ਹੀ ਕੋ ਪਾਹਿ।
ਤਿਸ ਕਾਰਨ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੋ। ਅਪੁਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤੁਝ ਕੋ ਲਹੋ।
ਨਿਸਦਿਨ ਸਿਮਰਨਿ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨਿ ਮਾਹਿ ਕਰਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ।
ਛਿਨ ਭੰਗਰ ਦੇਹ ਹੈ ਮੀਤਾ। ਨਿਤ ਤਿਯਾਗ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾ।
ਕਿਆ ਜਾਨੀਐ ਨਬਜਾਇ। ਤਿਸ ਅਭਿਯਾਸ ਹੀ ਕੋ ਪਾਹਿ।
ਜੋ ਜਾਨਤੇ ਮੁਝ ਨਾਮੁ। ਮੁਝ ਮਾਹਿ ਤਿਨ ਬਿਸ੍ਰਾਮ।

ਨਾਮ ਬਾਝ ਜੋ ਬਿਸ੍ਰਾਮ।
ਸੋ ਨਿਤ ਦੁਖ ਹੀ ਕਾ ਕਾਮ।
ਨਾਮ ਬਾਝ ਜੋ ਅਭਿਆਸ। ਤਿਸ ਮੈ ਸਦਾ ਦੁਖ ਕੋ ਬਾਸ।
ਜੈਸਾ ਅਭਿਯਾਸ ਨਿਤ ਕੋ ਕਰੈ। ਤੈਸੀ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਪਰੈ।
ਤਾਂਤੇ ਸੁਨੋ ਪਾਰਬ੍ਰ ਗਾਥਾ। ਜੋਗ ਕਰੋ ਮਨਿ ਲੈ ਸਾਥਾ।
ਮਨਿ ਚਲਤਿ ਪਕੜ ਲੈ ਆਇ। ਬੁਧ ਸਾਥ ਮਨਿ ਠਹਰਾਇ।
ਚੇਤਾ ਰਾਖੇ ਮੇਰੈ ਮਾਹਿ। ਤਾਂਤੇ ਜੋਗ ਕੋ ਤੂੰ ਪਾਹਿ।
ਇਹੁ ਜੋਗ ਕਰਤਾ ਜੋਇ। ਮੁਝ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਇ।
ਇਸ ਮਾਹਿ ਸੰਸਾ ਨਾਹਿ। ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਸੋ ਗਤਿ ਪਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਾਖਯੋ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।
ਚਿਤਵਨ ਮਨਿ ਕੀ ਸਾਂਤ ਕਰਿ ਮੁਝ ਧਿਆਨ ਮਹਿ ਆਹਿ।
ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਮੈ ਦਿਬ ਪੁਰਖ ਜਿਸ ਕਰਿ ਮੁਝ ਕੋ ਪਾਹਿ।
ਸਰਬ ਗ ਸਭ ਕਛੁ ਜਾਨਤਾ ਸਨਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਹਿਲਿਓਂ ਤੇ ਪਹਲਾ ਹੋ ਸਭ ਕੋ ਆਗਿਆ ਕਰੋ।
ਮੁਝ ਕੋ ਆਗਜਾ ਕੋ ਨਾ ਕਰੈ ਮੈ ਸੂਖਮ ਦੇਹ ਧਰੋ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕਾ ਐਸਾ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪ।
ਚਿਤ ਕਰਿ ਚਿਤਵਿਆ ਨ ਜਾਇ ਅਚਿੰਤ ਰੂਪ ਮੈ ਆਪਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੂਰਜ ਤੇ ਜੋ ਆਦਿ ਲੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੈ ਜੋਗੁ ਸੋਇ।
ਤਿਸੁ ਕੀ ਜੋਤਿ ਮੈ ਜੋਤਿ ਮੁਝ ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੁਝਿ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਮੁਝੈ ਪਹਚਾਨ ਕਹਿ ਮਨਿ ਸਿਉ ਸਿਮਰੈ ਜੋਇ।
ਜਬ ਪਤਾਵਹੁ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗਤਾ ਮੁਝ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

ਚੌਪਈ

ਭਗਤਿ ਦੇਹ ਤਿਯਾਗਨ ਤੇ ਸਮੇ। ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਮਹਿ ਮਨਿ ਕਰ ਰਮੇ।
ਜਨਮ ਤੇ ਆਦਿ ਦੇਹ ਨਾਸ ਪ੍ਰਜੰਤਾ। ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕੈ ਮਾਹਿ ਵਰਤੰਤਾ।

ਭਗਤਿ ਜੋਗ ਕੇ ਬਲ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਨੀ। ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਮੈ ਮੈਰੋ ਧਿਆਨੀ।
ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਸਿਉ ਮੁਝ ਹੋਮਿਲੈ। ਐਸਾ ਭਗਤਿ ਕਲੰਕ ਸਭ ਦਲੈ।
ਅਰ ਜੋਗੀ ਸਰ ਭਲੇ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਨਿਆਵੈ ਪ੍ਰਾਨ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਮੈ ਧਾਰ।
ਪ੍ਰਾਨੋ ਕੋ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਮਾਹਿ ਠਾਨੈ। ਦਿਬ ਪੁਰਖ ਪਰੇ ਤੇ ਵਹੁ ਮਾਨੈ।
ਤਿਸੀ ਜਾਪ ਮੈ ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗੈ। ਬੇਗ ਮੇਰੇ ਪਦ ਮੈ ਆਇ ਲਾਗੈ।
ਹੈ ਅਰਜਨ ਸਭ ਤੈਜ ਪ੍ਰਤਾਪ। ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੋ ਸਕਲ ਮੈ ਆਪ।
ਅਬਿਨਾਸੀ ਬੇਦ ਬਕਤਾ ਜਿਸ ਕਹਤੈ। ਸਕਲ ਜੀਵ ਤਿਸਹੀ ਮਹਿ ਰਹਤੈ।
ਸਭ ਪ੍ਰਾਨੀ ਸੰਸਾਰੀ ਜੇਹੇ। ਪ੍ਰਾਨ ਤਿਆਗ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਹੈ।
ਨਮਿਤ ਪਾਵਨੇ ਤਿਸ ਕਾ ਕਾਰਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਧਾਰਨਿ।
ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਏਹੁ ਪਰਤਾਪ। ਥੋਰੇ ਮਹਿ ਕਹਯੋ ਤਿਸ ਜਾਪ।
ਆਗੇ ਤੁਝ ਕਉ ਅਉਰ ਸੁਣਾਊ। ਜੋਗੀਸਰੋ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਬਤਾਉ। ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਇਕ ਮੁਝ ਕੋ ਚੇਤੈ। ਨਉ ਦੁਆਰ ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਬੈਠੈ। ਮਨਿ ਕੋ ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਰਾਖੈ।
ਪ੍ਰਾਨ ਵਾਉ ਮਸਤਕੁ ਮੈ ਲਾਖੈ। ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਧਾਰਨਾ ਧਾਰੈ
ਓਅੰ ਬ੍ਰਹਮ ਇਹੁ ਜਾਪ ਉਚਾਰੈ।
ਇਮੀ ਜਾਪੁ ਮੈ ਧਪ ਕੋ ਛੋਰੈ। ਬਾਰ ਤੀਨ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਲੋਰੈ।
ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਮੁਝ ਸਿਉ ਲਾਗ ਬਪੁ ਮਲ ਧੋਵੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮੇਰੈ ਭਗਤਿ ਕਾ ਬਰਤੰਤ ਸੁਨੋ ਤੁਮ ਮੀਤ।
ਨਿਸ ਚਲ ਚੇਤਾ ਚਿਤ ਕਾ ਮੁਝ ਮੈ ਰਾਖੈ ਨੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੇਹਾਂ ਕਰੈ ਉਪਾਸ ਨਾ ਮੇਰੋ ਨਾਮੁ ਮੁਖ ਲੇਇ।
ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰ ਬਿਨੁ ਸੁਆਸ ਨ ਜਾਨੇ ਦੇਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਨ ਕੋ ਮੈ ਸੁਖ ਦੇਤ ਹੋਂ ਕਸਟ ਖਿਨਾ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।
ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮਿਉ ਮਗਨਿ ਹੋਇ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਸਿ ਉਜੁਰਿ ਜਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੁਝ ਕਉ ਭਗਤਿ ਵਹੁ ਪਾਵਤੇ ਸਭ ਤੁਖ ਤਿਨਕੇ ਦਾਹਾ।
ਫਿਰ ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਰਹੈ ਸਦਾ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੰਸਾਰ ਜਨਮ ਅਤਿ ਦੁਖ ਹੈ ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਤਿਹ ਕੋਇ।
ਜਿਨ ਪੁਰਖੋ ਹਰਿ ਜਾਨਿਆ ਇਹੁ ਜਾਨੈ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰਮ ਪਦ ਬੈਕੁੰਠ ਮੁਕਤਿ ਜੋ ਤਿਸ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਇ।
ਐਸੀ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਲਾਭ ਤੇਬਹੁਰਿ ਨ ਜਗ ਮੈ ਆਇ।

ਸਵੈਯਾ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਲੋਕ ਲਗਿ ਕਰਮੀ ਜੀਵਜਾਤਿ ਹੈ
ਕਰਮੋ ਫਲੁੰ ਭੋਗ ਕਰਿ ਤਹਾਂ ਤੇ ਫਿਰ ਆਵੈ ਹੈ।
ਫਿਰ ਕਰਿ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਕਰਮੋ ਕੇ ਭਾਵ ਤੇ
ਵਹੀ ਜੀਵ ਕਰਮੀ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਪਾਵੈ ਹੈ।
ਕਰਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੀ ਐਸੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਮੋਹੁ
ਨਿਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੋ ਹਰਿ ਮੈ ਸਮਾਵੈ ਹੈ।
ਜਾਨੈ ਅਨਿਤ ਦਿਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਮਾਨਸ ਕਾ
ਥੋਰਾ ਅਰ ਬਹੁਤ ਬਰਾਬਰ ਮਨਿ ਲਾਵੈ ਹੈ।

ਚੌਪਈ

ਜਿਹ ਮੁਝ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸੋਂ ਦੇਖਿਆ। ਤਿਨ ਕਾ ਗਿਆਨ ਐਸਾ ਮੈ ਪੇਖਿਆ।
ਐਸਾ ਮਨ ਮੇਂ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰ। ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਜੁਗ ਵਰਤੇ ਚਾਰ।
ਚਾਰੋ ਸਹੰਸਰ ਬਾਰ ਜਬ ਵਰਤੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਾ ਮਨ ਧਰਤੈ।
ਜਬ ਬਹੁਰ ਚਾਰ ਸਹੰਸ੍ਰ ਬਾਰ। ਵਰਤੈ ਤਬ ਰਾਤਿ ਤਿਹ ਯਾਰ।
ਜਿਹ ਨਰਿ ਗਿਆਨ ਸਿਉ ਮੁਝੈ ਪਹਚਾਨਿਆ। ਤਿਸ ਮੁਝ ਭਗਤਿ ਨੇ ਐਸਾ ਜਾਨਿਆ।
ਬ੍ਰਹਮੇ ਕਾ ਦਿਨ ਨ ਰੋਸ ਮਾਨ। ਲਘ ਦੀਰਘ ਅੰਤ ਤਹ ਜਾਨ।
ਜੋ ਜੋ ਵਸਤ ਬਿਨਾਸੀ ਹੋਇ। ਲਘ ਦੀਰਘ ਏਕ ਸਮ ਸੋਇ।
ਜੋ ਕਛੁ ਗਨਤੀ ਕੇ ਮਧਿ ਆਇਆ। ਸੋ ਅਨਿਤ ਬੇਦੋ ਨੇ ਗਾਇਆ।
ਇਸ ਕਾਰਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ। ਬ੍ਰਹਮੈ ਨਰ ਕੀ ਅਉਧ ਸਮਜਾਨੀ।
ਅਬ ਆਗੀ ਜੋ ਅਬਗਤਿ ਰੂਪ। ਤਿਸੁ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਅਰਜਨ ਭੂਪ।
ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਅਬਗਤਿ ਸੈ ਹੋਇ। ਉਤਪਤਿ ਦਿਨ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੀ ਜੋਇ।
ਤਿਸੁ ਕੇ ਦਿਨ ਮਹਿ ਸਭ ਜਗ ਹੋਇ। ਤਿਸਕੀ ਰਾਤ੍ਰ ਮੈ ਤੈਸੈ ਸੋਇ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਰਾਤ੍ਰ ਮਾਹਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਲੈ ਕਰੈ। ਅਪੁਨੈ ਅਬਯਕ੍ਤਿ ਮੈ ਸਭ ਧਰੈ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਉਤਪਤਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਿਨ ਮਾਨੋ।
ਤਿਸਕੇ ਦਿਨ ਸਮਾਹਿ ਜਗ ਹੋਇ। ਰਾਤ੍ਰ ਮਾਹਿ ਤੈਸੇ ਸਭ ਸੋਇ।
ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੀ ਰਾਤ੍ਰ ਪ੍ਰਲੈ ਭਾਈ । ਉਤਪਤਿ ਪ੍ਰਲੈ ਅੰਤ ਕਹਿ ਗਾਈ।
ਤਾਤੇ ਜੀਉ ਹਾਥ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ। ਇਸਰ ਕੀ ਮਾਇਆ ਵਰਤਾਹਿ।
ਸੋ ਮਾਇਆ ਮੇਰੈ ਅਧੀਨ। ਅਬਯਕ੍ਤਿ ਰੂਪ ਐਸਾ ਮੁਝ ਚੀਨ।
ਵਹੁ ਸਰੂਪ ਉਪਜਿਓ ਹੀ ਨਾਹਿ। ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਸਨਾਤਨ ਆਹਿ।
ਪਰਾਤਨ ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੋਇ। ਜਗਤਿਬ੍ਰਿਨਸ ਵਹੁ ਨਾਸ ਨ ਹੋਇ।
ਹਰਿ ਅਬਿਗਤਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੂਪ। ਅਖੰਡ ਅਤਲ ਅਨਾਸ ਅਰੂਪ।
ਜਿਸ ਕੇ ਲਾਭ ਤੇ ਦੁਖ ਮਿਟਿ ਜਾਵੈ। ਬਹੁੜਿ ਜਗਤਿ ਮੇ ਜਨਮ ਨ ਆਵੈ।
ਸੋ ਪਰਮ ਧਾਮ ਮੇਰਾ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਮਾਨੋ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜੋ ਐਸਾ ਜਾਨੈ। ਆਪ ਕੋ ਜੀਵ ਬੰਧ ਪਹਚਾਨੈ।
ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ ਅਉਰ ਹੈ ਕੋਈ। ਜਿਸ ਤੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਰਗਟ ਹੋਈ।
ਜੋ ਤਿਸ ਇਛਾ ਸੋਈ ਕਰੈ। ਭਰੈ ਸਖਨਾਵੇ ਖਾਲੀ ਭਰੈ।
ਸਭ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ। ਜਿਤ ਭਾਵੈ ਤਿਤ ਜੀਵ ਕੋ ਲਾਇ।
ਜੀਵਹੁ ਮਹਿ ਸਕਤਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤਾਹਿ।
ਤਾਤੇ ਆਪਾ ਬੇਗ ਤਿਆਗੋ। ਤਿਸ ਕੇ ਹੁਕਮਿ ਮੈ ਨਿਸਦਿਨ ਲਾਗੋ।
ਜਾਨੋ ਹਮ ਸੌ ਹੋਇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਵਰਤਾਹੀ।
ਤਾ ਭੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਭਾਈ। ਏਹੀ ਬਾਤ ਨਿਆਇ ਕਹਿ ਗਾਈ।
ਜੋ ਜਾਨੈ ਬੇਦਾਤ ਕੋ ਜਾਪੁ। ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸਭ ਕਛੁ ਆਪ।
ਤਿਸ ਤੇ ਦੂਜਾ ਹੈ ਕੋ ਨਾਹੀ। ਏਕੋ ਰਾਖੋ ਮਨ ਕੇ ਮਾਹੀ।
ਅਰਥ ਮੀਮਾਸਾ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਕਰਮ ਬਾਤ ਰਿਦੈ ਮੇ ਮਾਨੋ।
ਭਲੇ ਕਰਮ ਤੇ ਸੁਖ ਤੁਮ ਪਾਵੈ। ਬੁਰੈ ਕਰਮ ਤੇ ਦੁਖ ਮਹਿ ਧਾਵੈ।
ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਤੁਮ ਤੇ ਹੀ ਹੋਇ। ਸੁਖ ਦੁਖ ਤੁਝ ਕਉ ਦੇਇ ਨ ਕੋਇ।
ਤਾ ਤੇ ਮੀਮਾਸਾ ਇਉ ਕਹੀ। ਜੈਸਾ ਬੀਜੇ ਤੈਸਾ ਲਹੀ।
ਸਭ ਕਿਛ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮਰੈ ਹਾਥ। ਤੁਮ ਕਿਉ ਰਾਚੋ ਦੁਤੀਏ ਸਾਥ।
ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰਮ ਸਭ ਬੋਵਹੁ। ਜੈਸਾ ਬੋਵਹੁ ਤੈਸਾ ਹੋਵਹੁ।

ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਰਮਾ।

ਅਰ ਜੋ ਸਾਖ ਬਾਤ ਚਿਤ ਧਰੋ। ਨਿਤ ਅਨਿਤ ਬਬੇਕ ਨਿਤ ਕਰੋ।

ਤਾਂ ਭੀ ਜਗਤਿ ਨਾਂਹੀ ਏਕ ਸਾਹੀ। ਭਰਮ ਮਾਹਿ ਜਗਤਿ ਸਭ ਆਹੀ।

ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਖ ਕਹਿ ਗਾਇਓ। ਦ੍ਰਿਸਟ ਮਾਹਿ ਅਨਿਤ ਬਤਾਇਓ।

ਜੋ ਬਸੇਖ ਕੋ ਤੁਮ ਧਾਰੋ। ਸਭੀ ਅਤੀਤ ਕਾਲ ਬੀਚਾਰੋ।

ਸਮੇ ਮਾਹਿ ਜੋ ਕਛੁ ਤੁਮ ਦੇਖੋ। ਸਾਖੀ ਸਭ ਮਹਿ ਆਪ ਕੋ ਪੇਖੋ।

ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਜਾਨੋ। ਸੀਤ ਉਸਨ ਕੋ ਏਕ ਪਛਾਨੋ।

ਤੁਮਰੀ ਇਛਾ ਸਮਾਹੈ ਭਾਈ। ਇਛਿਆ ਤੁਮ ਤਬ ਬੀਜ ਕਹਾਈ।

ਤੁਮਰੈ ਇਛਿਆ ਸਹਜੇ ਹੋਇ। ਵਹੀ ਸਮਾ ਜਿਹਿ ਆਵੈ ਜੋਇ।

ਤਾਂਤੇ ਸਮਾ ਤੁਮ ਇਛਿਆ ਮਾਹਿ। ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਸਮਾ ਇਕ ਆਹਿ।

ਤੁਮ ਅਰ ਇਛਿਆ ਏਕੋ ਆਹੀ। ਜੈਸੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਾਹਿ ਪਰਛਾਹੀ ।

ਤਾਂ ਭੀ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਮੀਤ। ਬ੍ਰਹਮ ਇਛ ਏਕ ਹੈ ਨੀਤ।

ਜੋ ਪਤੰਜਲ ਪਰਜਿਤ ਧਰੈ। ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕੋ ਤੂੰ ਨਿਤ ਕਰੈ।

ਦਸਵੇ ਚੜਾਇ ਜੋ ਤਿਨ ~~ਤਿਨ~~ ਕਉ ਦੇਖੈ। ਸੋ ਭੀ ਏਕ ਆਪ ਕੋ ਪੇਖੈ,

ਐਸਾ ਹੈ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਾਨੀ ਉਦਮ ਕਰਿ ਜੋ ਤਿਤੁਮ ਜਾਨੀ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੋਤਿ ਕੇ ਤੁਮ ਹੋ ਮੀਤਾ। ਜਿਨਿ ਦੇਖਨ ਕਾ ਉਦਮ ਕੀਤਾ।

ਅਪੁਨਾ ਖਿਆਲ ਸਭ ਜੋਤਿ ਬਨਾਏ। ਤੂੰ ਨ ਦੇਖੈ ਤਬ ਹੋਇ ਨ ਦਿਖਾਏ।

ਸਭ ਕਾ ਦੇਖਨਿ ਹਾਰਾ ਤੂੰ ਆਪ। ਸਰਬ ਮਾਹੀ ਤੂੰ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।

ਸਰਬ ਠਾਹੀ ਤੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਏਕ। ਏਕੋ ਤੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਅਨੇਕ । ~~ਤੂੰਏ~~

ਤਾਂਤੇ ~~ਨਿਰਅੰਜਨੀ~~ ਨਿਰਅੰਜਨੀ ਇਹ ਬਾਤ। ਖਾਲਸੇ ਮਾਹਿ ਕਹੀ ਅਬ ਗਾਥਾ।

ਖਾਲਸਾ ਵਹੀ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਜਗਤਿ ਆਪ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਮਾਨੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਸੋਰਠਾ -

ਅਬਗਤਿ ਸਰੂਪ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ ਪਾਰਸ ਤੁਹ ਕੋ ਮੈ ਕਹੀ।

ਅਬਿ ਤੂੰ ਸੁਨ ਹੋ ਤਾਤ ਜਿਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸੁ ਲਾਭ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਬਗਤਿ ਸਰੂਪ ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਕਠਨ ਪਾਵੈ ਤਿਸੁ ਕੋਇ।

ਅਖੰਡ ਭਗਤਿ ਮੈ ਜੋ ਰਹੈ ਤਿਸੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਖੰਡ ਭਗਤਿ ਕਾ ਅਰਥ ਏਹੁ ਜਾ ਜਾਨੈ ਸਭ ਏਕੁ।
ਆਠ ਪਹਰ ਇਕ ਦੇਖਤਾ ਮੁਝ ਅਬਗਤਿ ਪਰ ਟੇਕ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੁਆਸ ਨ ਲੈਤਾ ਮੁਝ ਬਿਨਾ ਸੁਨੈ ਨਹੀ ਬਿਆ ਬਾਤ।
ਸੁਨੈ ਸੁਨਾਵੈ ਮੁਝ ਕਥਾ ਚਿਤ ਦੇ ਮੇਰੀ ਗਾਥ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਸੁਆਸ ਨ ਲੈਤਾ ਹੋਇ।
ਇਸ ਭਾਂਤ ਜੋ ਵਰਤਦਾ ਅਮਲ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ ਜਿਤੈ ਪਾਵੈ ਮੋਹਿ।
ਮੇਰੇ ਤੇ ਸਭ ਉਪਜਿਓ ਹੈ ਬਹੁਰਿ ਲੀਨ ਮੁਝ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਪਰਤਾਪ ਜੋਂ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹਾ ਬਖਾਨ।
ਕਹੋ ਜੋਗੀਸਰ ਕੀ ਕਥਾ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮਾਰਗ ਜਾਨ।

ਚੌਪਈ

ਏਕ ਜੋਗੀ ਦੇਹ ਕਉ ਤਿਆਗ। ਮੁਝ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਗ ਰਹਤਾ ਲਾਗ।
ਮੁਝ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜੋਗੀ। ਜਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਏਕ ਹਰਿ ਸਭ ਲੋਗੀ।
ਏਕ ਚੰਦਮਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ਪਰਜੰਤਾ। ਜਾਵੈ ਫਿਰ ਬਹੁਰਿ ਜਗ ਵਰਤੰਤਾ।
ਤਿਸ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰ ਸੁਨੋ। ਹੈ ਅਰਜਨ ਜੈਸੇ ਅਬ ਭਨੋ।
ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਹੈ ਇਛਾ ਚਾਰ। ਆਵਨ ਜਾਵਨ ਇਛਾ ਧਾਰੀ।
ਜਬ ਇਛਾ ਤਿਨ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਹੋਇ। ਦੇਹਿ ਤਿਆਗ ਮੁਝ ਮਿਲਈ ਸੋਇ।
ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ ਲੀਨ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਮਾਰਗ ਰਹੈ।
ਛਾਡੈ ਦੇਹ ਵਹੁ ਐਸੀ ਭਾਂਤ। ਬ੍ਰਿਤੰਤ ਸੁਨੋ ਤੁਝ ਆਖੈ ਸਾਂਤ।
ਸੁਕਲਪ ਖਪਿਤ੍ਰੋ ਦਿਨ ਲਹੋ। ਦੇਵਤਾ ਦਿਨਸ ਅਉਰ ਅਬ ਕਹੋ।
ਓਹੁ ਕਾਲ ਸੂਰਜ ਉਤਰਾਇਣ ਆਵੈ। ਸੋਈ ਦੇਵ ਤਿਓ ਕੈ ਵਹੁ ਹਾਰੁ ਕਹਾਵੈ।
ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਦੇਵਤਿਓ ਦਿਨ ਮਾਹੀ। ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰ ਮਹਿ ਜਾਹੀ।
ਪਰੋਜਨ ਤਿਨ ਕਾ ਅਬ ਸੁਨਿ ਲੇਹ। ਸੁਕਲ ਪਖ ਜੋਤਿਆਹੀ ਦੇਹ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੇਵਤਿਓ ਕੈ ਲੋਕੋ ਮਾਹੀ। ਤਿਨ ਕੇ ਲੋਕ ਦੇਖਤੇ ਜਾਹੀ।
ਦੇਵ ਦਿਵਸ ਮੈ ਵਾਕੋ ਦੇਖੈ। ਦੇਵਤਿਓ ਕਾ ਮਾਰਗ ਸਭ ਪੇਖੈ।
ਵਹੁ ਮਾਰਗ ਕਉ ਦੇਖ ਤਿਆਗੀ। ਅੰਨਤ ਜਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸੰਗ ਲਾਗੀ।
ਸੁਭ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਲੀਨ ਜਬ ਹੋਇ। ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ਸੋਇ।
ਬ੍ਰਹਮ ਪਹਿਚਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਆਵਾ ਗਵਨਿ ਜਗਤਿ ਤੇ ਰਹਿਆ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਬ ਜੋ ਬਹੁਰਿ ਜਗਤਿ ਸੇਵਤਾ ਤਾਂਕੀ ਆਖੋ ਬਾਤ।
ਦੇਹ ਤਿਆਗੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਜੋ ਸੁਰਾ ਪਿਤ੍ਰੋ ਕੀ ਰਾਤਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੂਰਜ ਦਖਿਰਾਇਨ ਹੋਤ ਹੈ ਜਬ ਵਹੁ ਤਿਆਗੈ ਦੇਹ।
ਸੋ ਦੇਵਤਿਓ ਕੀ ਰਾਤ੍ਰ ਹੈ ਹੈ ਅਰਜਨ ਸੁਨ ਲੇਹ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋਗੀ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸੋਮ ਜੋਤਿ ਮੈ ਜਾਇ। ਤ
ਤਹਾਂ ਦੇਹੀ ਕਾ ਮੰਦਰ ਹੈ ਤਾ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜੋ ਭਇਆ ਬਹੁਰਿ ਗਿਰੇ ਜਗ ਮਾਂਹਿ।
ਜਨਮ ਲੇਤ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਕਰਮ ਨਦੀ ਕੋ ਪਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਦੋ ਮਾਰਗ ਜੋਗੀ ਕੈ ਮੀਤਾ। ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੋਨੋ ਦੈ ਚੀਤਾ।
ਏਕ ਮਾਰਗ ਸੁਕਲਗਤਿ ਕਹੀਐ। ਤਿਸ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪਦਾਰਥ ਲਹੀਐ।
ਦੁਤੀਆ ਮਾਰਗ ਕ੍ਰਿਸਨ ਗਤਿ ਜਾਨੋ। ਤਿਸਤੇ ਕਰਤਾ ਜੋਗੀ ਮਾਨੋ।
ਪੁਰਾਤਨ ਤੇ ਮਾਰਗ ਦੋ ਕਹੀਐ। ਤਿਨਕੀ ਗਤਿ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਲਹੀਐ।
ਏਕ ਮਾਰਗ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨਰ ਪਾਵੈ। ਦੁਤੀਏ ਮਾਰਗ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਆਵੈ।
ਹੈ ਪਾਰਥ ਦੋ ਗਤਿ ਤੁਝ ਆਖੀ। ਤਿਨਿ ਸੋ ਸਮਝੀ ਹਿਰਦੈ ਮੈ ਰਾਖੀ।
ਸੋ ਜੋਗੀ ਐਸੀ ਗਤਿ ਪਾਵੈ। ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਮੋਹਿਆ ਨਹੀ ਜਾਵੈ।
ਰੈਨਿ ਦਿਨ ਸਮੁਝ ਜੋਗ ਕਮਾਵੈ। ਐਸੇ ਜੋਗ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ

ਟੀਕਾਕਾਰ ਆਗੈ। ਇਉ ਆਖੈ। ਅਰਥ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸੁਕਲ ਕਾ ਭਾਖੈ।
ਦੋ ਪਖ ਅਰਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਕਹੈ। ਤਿਨੈਕੈ ਅਰਥ ਮੈ ਐਸੇ ਲਹੈ।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਸੁਕਲ ਅਰਥ ਇਉ ਕਹੋ। ਸੁ ਕਲ ਨਾਮ ਚਾਂਦਨ ਕੋ ਲਹੋ।
ਚਾਂਦਨ ਅਰਥ ਗਿਯਾਂਨ ਧਰ ਚੀਤ। ਗਿਯਾਨ ਮੈ ਧਪੁ ਜੋ ਤਿਆਗੀ ਮੀਤ।
ਤਿਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਰਲੋਕ ਵਹੁ ਦੇਖੈ। ਤਿਸੁ ਕੋ ਦੇਖ ਅਨਿਤ ਸਭ ਪੇਖੈ।
ਸੁਰਗ ਬੈਕੁੰਠ ਮਾਹਿ ਨਾਰਹੀ। ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜੋਗੀ ਲਹੈ।
ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲੈ ਫਿਰਿ ਜਨਮ ਨ ਆਵੈ।
ਜਿਉ ਬੂੰਦ ਭਿੰਨ ਸਾਗਰ ਤੇ ਹੋਇ। ਪਾਨੀ ਬੂੰਦ ਕਹੈ ਸਭ ਕੋਇ।
ਨਾਮੁ ਬੂੰਦ ਤਿਸ ਤੇ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਜਬ ਲਗ ਸਾਗਰ ਮਿਲੈ ਨ ਧਾਇ।
ਜਬ ਵਹੁ ਬੂੰਦ ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਮਿਲੈ। ਵਹੀ ਬੂੰਦ ਸਾਗਰ ਹੀ ਹੋਇ ਚਲੈ।
ਬੂੰਦ ਨਾਮ ਤਬ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ। ਵਹੀ ਬੂੰਦ ਸਾਗਰ ਹੀ ਹੋਇ।
ਬੂੰਦ ਪਾਨੀ ਸਾਗਰ ਏਕ ਭਾਈ। ਗਿਯਾਨ ਨੈਤ੍ਰ ਮਹਿ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਾਈ।
ਆਪ ਮਾਹਿ ਐਸੈ ਲਿਵਲਾਵੈ। ਬੂਦ ਮਾਹਿ ਸਾਗਰ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਤਬ ਜੀਵ ਬੁਧਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਰਹੈ। ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪ ਕੋ ਲਹੈ।
ਤੈਸੈ ਗਿਯਾਨ ਮਾਹਿ ਬਪੁ ਤਿਯਾਗੈ। ਸੋ ਤੋ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰਗੁਣ ਮਹਿ ਲਾਗੈ।
ਤਹਾਂ ਲਾਗ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਨ ਧਾਰੈ। ਬੂੰਦ ਬਿਸਾਰ ਸਾਗਰ ਬੀਚਾਰੈ।
ਜਿਸਮੋ ਭਗਤਿ ਤਿਆਗ ਅਰ ਗਿਆਨ। ਤਹਾਂ ਗਿਯਾਨ ਉਤਰਾਇਨ ਜਾਨ।
ਗਿਯਾਨੀ ਨਰ ਮੈ ਚਾਹਿ ਨ ਕੋਇ। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਵਹੁ ਹੋਇ।
ਸੁਕਲ ਪਖ ਉਤਮ ਇਹ ਹੋਇ। ਦਿਨਸ ਸੁਰੋ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਸੋਇ।
ਸੁਰ ਕਾ ਅਰਥ ਗਿਆਨੀ ਜਾਨੋ। ਆਤਮ ਰਮੈ ਸੋ ਸੁਰ ਤੁਮ ਜਾਨੋ।
ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਕਾ ਅਰਥ ਇਉ ਭਇਆ। ਅਰਥ ਸਿਆਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਾ ਲਹਿਆ।
ਅੰਧਕਾਰ ਜੜ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਈ। ਸੋ ਦੇਵਤਿਓ ਕੀ ਰਾਤ੍ਰ ਕਹਾਈ। 7
ਰਾਤ੍ਰ ਕੋ ਅਰਥ ਕਰਮ ਚਿਤ ਧਰੋ। ਕਰਮ ਮਾਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਕਰੋ।
ਬਪੁ ਕੋ ਤਿਆਗੈ ਕਰਮੋ ਮਾਹੀ। ਚੰਦ ਲੋਕ ਮਹਿ ਸੁਕ੍ਰ ਹੋ ਜਹੀ।
ਵਹੁ ਬੀਰ ਜਲ ਬਰਖਾ ਸੰਗ ਗਿਰੈ। ਬਹੁੜਿ ਆਨ ਧਰਤੀ ਪਰ ਪੜੈ।
ਸੋ ਬੀਰਜ ਬਹੁਰਿ ਅੰਨ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਟਿ ਕੈ ਸਭ ਜਗ ਖਾਵੈ।
ਜੋ ਖਾਵੈ ਤਿਸੁ ਬੀਰਜ ਹੋਇ। ਓਹੀ ਬੀਰਜ ਫਿਰਿ ਜਨਮੈ ਸੋਇ।
ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਜੋ ਦੇਹ ਤਿਆਗੈ। ਆਵਾਗਵਨਿ ਮਾਹਿ ਜੋ ਲਾਗੈ।
ਕਰਮ ਸਿਆਮ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਇ। ਅਗਿਆਨ ਮਾਹਿ ਕਰਮ ਸਭ ਹੋਇ।
ਗਿਆਨ ਬਾਤ ਕੋ ਚਿਤ ਨ ਧਰੈ। ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਮਹਿ ਸਹਜੇ ਪਰੈ।

ਤਪਸਿਆ ਵਰਤਿ ਹੋਇ ਜਿਹ ਮਾਹਿ। ਸੋ ਕਰਮ ਪਖ ਦਖਿਨਾਇਨ ਆਹਿ।
ਤਾਂ ਤੇ ਫਿਰਰਿ ਵਹੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਹਿ। ਭੂਪ ਹੋਇ ਕਰਮੋ ਕੋ ਪਾਇ।
ਭੋਗੈ ਰਾਜ ਫਿਰਿ ਨਰਕੈ ਪਾਇ। ਐਸੇ ਹੀ ਆਵੈ ਅਰੁ ਜਾਇ।
ਖਾਲਸੈ ਮਾਹਿ ਐਸੇ ਅਬ ਭਾਖੋ। ਅਕਾਲ ਜਾਪ ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਤ ਆਖੋ।
ਤੁਮ ਭੀ ਸੁਕਲ ਗਿਆਨ ਹੋ ਧਾਰੋ। ਅਕਾਲ ਸਰਬ ਕੇ ਮਾਹਿ ਬੀਚਾਰੋ।
ਸਭ ਮਹਿ ਤੁਮ ਭੀ ਆਪ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਆਪ ਮਧਿ ਆਕਾਲ ਪਹਚਾਨੋ।
ਜੋ ਅਕਾਲ ਹੈ ਤੁਮਰੇ ਮਾਹਿ। ਤੁਮ ਨਾਹੀ ਅਕਾਲ ਹੀ ਆਹਿ।
ਜਬ ਅਕਾਲ ਏਕ ਤੁਮ ਜਾਨਿਆ। ਅਕਾਲ ਮਾਹਿ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨਿਆ।
ਤਬ ਤੁਮ ਮੁਕਤਿ ਸੁ ਕਲ ਮਹਿ ਹੋਵਹੁ। ਅਗਿਆਨ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਖ ਹੋ ਖੋਵਹੁ।
ਐਸੇ ਬਾਸੁ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਓ। ਅਪੁਨੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਅਰਜਨ ਲਹਿਓ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਫਲੁ ਇਮ ਆਠਵੇ ਧਿਆਇ ਕਾ ਐਸੇ ਤੂੰ ਚਿਤ ਲਾਇ।
ਜੋ ਕੋ ਸੁਨੈ ਅਰ ਪੜੈ ਹੀ ਸੋ ਅਤਿ ਫਲੁ ਕੋ ਪਾਇ।

ਕਬਿਤ

ਚਾਰੋ ਬੇਦ ਪੜੈ ਤੇ ਸਰਬ ਜਗ ਕਰੈ ਤੇ
ਤੀਰਥਨੁ ਕੇ ਨਾਏ ਤੇ ਜੋ ਕਛੁ ਫਲ ਪਾਵ ਹੀ।
ਪੁੰਨ ਐਗ ਧਰੇ ਤੇ ਅਨਾਥ ਉਦਰ ਭਰੇ ਤੇ
ਰਨ ਮ੍ਰਿਤ ਪਾਏ ਤੇ ਜੋ ਅਪਸਰਾ ਰਮਾਵਹੀ।
ਤਿਸ ਤੇ ਵਸੇਖ ਫਲੁ ਜੋ ਕੋ ਏਹ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਸੁਨੈ ਅਰ
ਪੜੈ ਅਰ ਧਾਰੇ ਸਮਝਾਵਹੀ।
ਪਾਵੈ ਵਹੁ ਐਸਾ ਨਰ ਪਦਵੀ ਮੁਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਲੀਨ ਹੋਇ ਸੁਖ ਮੈ ਸਮਾਵਹੀ।

ਚੌਪਈ

ਆਠਵਾ ਅਧਿਆਇ ਅਤਿ ਨੀਰਮਲਿ ਰੀਤ। ਭਾਖਿਆ ਕਹੀ ਤਿਸਕੀ ਹੇ ਮੀਤ।
ਜੋ ਕੋ ਪੜੇ ਅਰ ਮਨ ਮੇ ਧਾਰੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਨਿਤ ਬੀਚਾਰੈ।
ਮੁਕਤਿ ਪਾਵੈ ਹੈ ਐਸਾ ਸੋਇ। ਸੋਹੀ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋਇ।

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਦ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮੁ ਅਸਟਮੋ ਧਿਆਇ। 8 ।

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਯਾ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਆਠਵੇ ਅਧਿਆਏ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ । ਏਕ ਨਰਪਦਾ ਨਦੀ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਏਕ ਮਾਂਡੋ ਨਗਰ ਹੈ। ਸ਼ੌ ਤਹਾਂ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸਕਾ ਮਾਧੋ ਸੁ ਸਰਮਾ। ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਰ ਉਸ ਕੇ ਧਨ ਬਹੁਤ ਥਾ। ਪਰ ਉਸ ਕੇ ਸੰਤਾਨ ਨ ਹੋਵਈ ਸੋ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਨ ਜਗ ਬਹੁਤ ਕਰੈ। ਤਬ ਏਕ ਨੈ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਅਜਾ ਜਗ ਕਰਿ । ਦੇਵੀ ਕਉ ਚੜਾਇ। ਦੇਵੀ ਤੁਝ ਕਉ ਪੁਤ੍ਰ ਦੇਵੈਗੀ। ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੈ ਅਜਾ ਜਗ ਕਾ ਆਰੰਭ ਕੀਆਈਂ ਏਕ ਬਕਰਾ ਲੇ ਆਇਆ। ਉਸ ਕਉ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਇਆ ਮੇਵਾ ਖਵਾਇਆ। ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਲਾਗੇ ਮਾਰਨਿ। ਤਬ ਉਹੁ ਬਕਰਾ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਰਿ ਹਸਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੇ ਕਹਯਾ ਹੇ ਬਕਰੇ ਤੂੰ ਕਿਉ ਹਸਾ। ਤਬ ਬਕਰਾ ਬੋਲਿਆ। ਮੈ ਜੋ ਹਸਾ ਹੋ ਸੋ ਮੇਰੇ ਭੀ ਸੰਤਾਨ ਨ ਹੋਤੀ ਥੀ। ਸੋ ਮੈ ਨੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਜਗ ਕੀਏ ਥੇ। ਤਬ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਅਜਾ ਜਗ ਕਰਿ। ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਕਹਯਾ ਭਲੀ ਬਾਤ। ਉਸ ਨਗਰ ਮਹਿ ਬਕਰੇ ਬਹੁਤ ਸ਼੍ਰੀ ਢੂਢੇ । ਪਰ ਕੋਈ ਨ ਪਾਇਆ । ਤਬ ਏਕ ਬਕਰੀ ਥੀ । ਉਸ ਕਾ ਏਕ ਬਚਾ ਥਾ। ਉਸ ਬਕਰੀ ਕਉ ਬਚੇ ਸਮੇਤ ਮੋਲ ਲੀਆ। ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਲੇ ਆਇਆ। ਤਬ ਉਸ ਬਕਰੀ ਕੇ ਥਣੋ ਸਿਉ ਉਸ ਬਚੇ ਕਉ ਛੁਡਾਇਆ। ਛਡਾਇ ਕਰਿ ਲਾਗਾ ਜਗ ਮਹਿ ਹੋਮਨਾ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਕਰੀ ਬੋਲੀ। ਅਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨਹੁ ਅਰੇ ਪਾਪੀ ਅਹੁ ਤੁਮ ਮੇਰੈ ਬਚੇ ਕਉ ਮਾਰਤੇ ਹੋ । ਸੋ ਕਿਸੀ ਠਉਰ ਮਧਿ ਐਸੇ ਭੀ ਸੁਣਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਮਾਰ ਕੈ ਕਿਸੀ ਨੈ ਪੁਤ੍ਰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਸੰਤਾਨ ਕੇ ਲੀਏ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰਕਉ ਮਾਰਤੇ ਹੋ। ਤੁਮਾਰੇ ਭੀ ਸੰਤਾਨ ਨ ਹੋਵੈਗੀ। ਤੁਮ ਨਿਰਦਈ ਹੋ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਕਰੀ ਕਹਤੀ ਰਹੀ। ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੇ ਉਸਕੈ ਬਚੇ ਕਉ ਜਗ ਮਹਿ ਹੋਮਿਆ। ਤਬ ਵਹੁ ਬਕਰੀ ਬੋਲੀ। ਅਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਏਹ ਮੇਰਾ ਤੁਝ ਕਉ ਸਰਾਪ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਗਲਾ ਭੀ ਇਸੀ ਭਾਤ ਕਟੀਵੇਗਾ। ਤਬ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੈ ਬਕਰੀ ਤੜਫ ਕੈ ਮਰਿ ਗਈ। ਜਬ ਬਹੁਤ ਦਿਨੁ ਗੁਜਾਰੇ ਤਬ ਜਮ ਆਏ ਬਾਂਧ ਕਰਿ ਮੁਝ ਕਉ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜੇ ਆਗਿਆ ਕਰੀ । ਇਹ ਪਾਪੀ ਹੈ ਇਸ ਕਉ ਨਰਕ ਮਹਿ ਡਾਲੋ। ਤਬ ਮੁਝ ਕਉ ਬਾਂਤਰ ਕਾ ਜਨਮ ਦੀਆ । ਸੋ ਏਕ ਬਾਜੀਗਰ ਨੈ ਮੋਲ ਲੀਆ। ਸੋ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮਾਂਗਤਾ ਫਿਰੈ। ਮੁਝ ਕਉ ਖਾਵਨ ਕਉ ਭੀ ਕਛੁ ਨ ਦੇਵੈ। ਜਬ ਬਾਤਰ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਤਬ ਕੁਤੇ ਕੀ ਦੇਹੀ ਪਾਈ । ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਏਕ ਕੀ ਰੋਟੀ ਛਪਾਇ ਖਾਈ। ਤਬ ਤਹਾਂ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੇਖਤਾ ਸਾ। ਤਿਸ ਕਉ ਓਸਨੇ ਕਹਿ ਦੀਆ। ਅਰੇ ਤੇਰੀ ਰੋਟੀ ਕੁਤਾ ਖਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਓਸ ਨੇ ਏਕ ਡਾਂਗ ਮੇਰੀ ਕਮਰ ਮੈਂ ਮਾਰੀ। ਕਮਰ ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਟੂਟਿ ਗਈ। ਤਬ ਉਸ ਕਸਟ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਮਰਨਾ ਭਇਆ। ਤਿਸ ਕੇ ਪੀਛੇ ਮੇਰਾ ਘੋੜੇ ਕਾ ਜਨਮ ਭਇਆ। ਮੋ ਏਕ ਭਠਿਆਰੇ ਨੇ ਮੋਲ ਲੀਆ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਫਿਰਾਇਆ ਕਰੈ। ਕਛੂ ਖਾਣੇ ਕਊ ਭੀ ਨ ਪਾਵੈ। ਜਬ ਸੰਧਿਆ ਹੋਵੈ ਤਬ ਰਸੈ ਸਿਉ। ਛਿਟ ਕਰਿ ਬਾਂਧੈ। ਸੋ ਮਥਾ ਭੀ ਉਠਾਇਨਿ ਸਕੋ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਤੀਨ ਮਨੁਖ ਚੜ ਬੈਠੇ। ਏਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੋਇ ਲੜਕੇ। ਤਬ ਏਕ ਠੰਢੁੜ ਗਬਨ ਥੀ। ਤਹਾਂ ਮੈ ਫਾਥਾ। ਤਬ ਮੁਝ ਕਉ ਉਪਰ ਤੇ ਮਾਰੇ। ਤਬ ਤਿਸੀ ਦੁਖ ਸਾਥ ਮੈ ਮਰਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਇਸੀ ਭਾਂਤਿ ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਪਾਏ। ਤਿਸਕੈ ਪੀਛੈ ਮੈ ਬਕਰੇ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ। ਸੋ ਮੈ ਜਾਨਤਾ ਹੋ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਮੋਲ ਲੀਆ ਹੈ। ਅਬ ਮੈ ਸੁਖ ਪਾਵੋਗਾ। ਸੋ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕਉ ਪਹਲੇ ਹੀ ਛੁਰੀ ਹਾਥ ਲੈ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਉ ਤਿਯਾਰ ਹੋ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਅਰੇ ਬਕਰੇ ਤੁਝ ਕਉ ਜੀਉ ਪਿਯਾਰੇ ਹੈ। ਜਿ ਚਿਰੀ ਕਉ ਡਿਲ ਉਨਾਵਤੇ ਹੈ। ਤਉ ਚਿਰੀ ਉਡ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਬਕਰਾ ਬੋਲਿਆ ਅਬ ਏਕ ਕਥਾ ਆਪਨੇ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਕੀ ਦੇਖੀ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੋਂ ਏਕ ਰਾਜਾ ਇਸਨਾਨ ਕਉ ਆਇਆ। ਨਾਮੁ ਓਸ ਕਾ ਚੰਦ੍ਰਸੁਰਮਾ ਥਾ। ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨਹੁ ਕਉ ਪੂਛਾ। ਜੋ ਮੈ ਗ੍ਰਹਣ ਮੋ ਕਉਨ ਵਸਤ ਦਾਨ ਕਰੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੁਮ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਉ ਦਾਨ ਕਰੋ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਲੋਹੇ ਕਾ ਪੁਰਖ ਬਨਵਾਇਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਓਸ ਕੇ ਲਾਲੋ ਕੇ ਬਨਾਏ। ਔਰ ਗਹਨੇ ਸਭ ਸੋਇਨੇ ਕੇ ਪਹਰਵਾਏ। ਤਬ ਤਿਸੁ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਉ ਬਨਾਇ ਤਿਆਰ ਕੀਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨ ਕਉ ਗਇਆ। ਜਬ ਇਸਨਾਨ ਕਰਿ ਆਇਆ। ਤਬ ਓਸ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਉ ਲਾਗਾ ਦਾਨ ਕਰਨ। ਤਬ ਵਹੁ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਟਹਕਾ ਮਾਰਕੇ ਹਸਿਆ। ਤਬ ਓਸ ਕੇ ਹਸਨੇ ਸੇ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਡਰਿਆ। ਏਹ ਕੋਈ ਉਪਦ੍ਰਵ ਨਜਰ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਦੀ ਲੋਹੇ ਕਾ ਮਾਨੁਖ ਭੀ ਹਸਤਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸਿਤਾਬੀ ਪੁੰਨ ਕਰਿ ਦੀਆ। ਤਬ ਓਹੁ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕਉ ਦੇਖ ਕੇ ਫਿਰਿ ਹਸਾ। ਅਰ ਕਹਾ ਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਮੁਝ ਕਉ ਤੂੰ ਲੇਵੈ ਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਹਾਂ ਹਾਂ ਹਮ ਲੇਵੈਗੇ। ਤੁਮ ਸਾਰ ਖੇ ਬਹੁਤ ਮੈ ਨੇ ਪਚਾਏ ਹੈ। ਤਬ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬੋਲਿਆ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕਉ ਓਹੁ ਕਾਰਨਿ ਬਤਾਉ। ਜਿਸਤੇ ਤੂੰ ਅਨੇਕ ਦਾਨ ਪਚਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਗੁਣ

ਕਾਰਣ ਜਾਨਤੇ ਸੋ ਹੈ ਸੋ ਹੈ। ਤਬ ਇਤਨਾ ਕਹਤੇ ਹੀ ਓਹੁ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਉਹ ਅਧਬੀਚ ਤੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਪੜਾ। ਤਿਸ ਕੇ ਬੀਚ ਤੇ ਏਕ ਕਾਲ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਨਿਕਸੀ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਆਠਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਸੋ ਉਸ ਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਸੁਨਾ। ਤਬ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਰੂਪ ਉਸ ਕਾ ਅਉਰ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਤਬ ਜਲ ਕੀ ਚੁਲੀ ਭਰਿ ਕੈ ਓਸ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਨੈ ਓਸ ਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਕੇ ਉਪਰਿ ਡਾਲੀ। ਜਲ ਕੇ ਪੜਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਦੇਹ ਛੂਟੀ । ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਤਬ ਬਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਊਪਰਿ ਬੈਠ ਕੈ ਵਈਕੁੰਠ ਗਇਆ। ਤਬ ਏਹ ਬਕਰਾ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋ ਤੁਮ ਮੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੈ। ਜੋ ਗੀਤਾ ਕਾ ਆਠਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਜੋ ਸੁਨ ਕੈ ਮੈ ਇਸ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੋਂ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲੈ। ਕੋਈ ਕਹੈ ਮੈ ਦੋ ਵੇਦ ਪੜੇ ਹੈ। ਕਿਸੀ ਕਹਾ ਮੈ ਤੀਨ ਵੇਦ ਪੜੇ ਹੈ। ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਭੀ ਓਸ ਨਗਰ ਮੈ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਆਠਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪੜਿਆ। ਤਬ ਉਸ ਕੈ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਬਕਰੇ ਨੈ ਦੇਹ ਛੋਡੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਬਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਊਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਗਇਆ। ਤਬ ਬਿਵਾਨ ਊਪਰਿ ਖੜਾ ਹੂਆ ਊਪਰਿ ਤੇ ਬੋਲਾ। ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨੋ ਤੁਮ ਵੈਸਨਵ ਹੋਵਹੁ। ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰੋ। ਤੁਮਾਰਾ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਓਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਸਭ ਵੈਸਨਵ ਭਏ। ਤਬ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ । ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਲਛਮੀ ਅਬ ਆਠਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਾ ਸੋ ਤੁਮ ਨੈ ਸੁਨਿਆ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਨੇ ਸਖੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ
ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਆਠਵੋ ਅਧਿਆਏ ॥ 8 ॥

ਆਗੈ ਨਾਵਾ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਸੋਰਠਾ -

ਬੋਲੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਅਰਜਨ ਪਿਆਰੇ ਮੀਤ ਕੋ।
ਸੁਨਹੋ ਪਾਰਥ ਇਹ ਗਯਾਨ ਗੁਹਜਿ ਤੇ ਗੁਹਜਿ ਮੈ ਕਹਤ ਹੌ।

ਸੋਰਠਾ

ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੌ ਇਸ ਕਾਰਨੈ ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੀਤ।
ਮੋ ਅਭਾਖਨ ਨਿੰਦਾ ਨਾਕਰੈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਚੀਤ।

ਕਬਿਤ

ਜੇਤੀ ਹੈ ਵਿਦਿਆ ਸਭਹੂੰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਏਹ ਗੁਝਜਿ ਬਾਤ ਸਕਲ ਤੇ ਉਤਮ ਇਹ ਗਿਯਾਨ ਹੈ
ਆਗਮ ਤੇ ਆਗਮ ਜਾਨ ਆਗਮ ਕੀ ਪਛਾਨ ਮਾਨ ਜਿਸ ਕੇ ਉਚਰੈ ਅਰ ਸੁਨੈ ਅਗਮ ਪੁਰਖ ਮਾਨ ਹੈ।
ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜੋ ਕੋ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ਸੋ ਮਹਿਮਾ ਇਸ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ।
ਤਿਸ ਕੇ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ਤੇ ਬਪੁ ਸਿਉ ਨਿਆਰਾ ਮਾਨ ਆਪਨੇ ਹੀ ਆਪ ਮੈ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਭਾਨ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਇਹ ਗਿਯਾਨ ਨ ਜਾਨਤੇ ਐਸੀ ਹੈ ਤਿਹ ਸਾਤ।
ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵੈ ਦੇਹ ਮੈ ਆਵਾਗਵਨ ਭ੍ਰਮਾਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਰੰਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਜਨਮ ਮਰੈ ਵਹੁ ਨੀਤ।
ਬਿਨ ਸਰਧਾ ਮੇਰੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ਮੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਹਰਜਨ ਤੂੰ ਔਰ ਸੁਨਿ ਤ੍ਰੈ ਬਿਧ ਮੇਰੋ ਰੂਪ।
ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਅਬਗਤਿ ਦੁਤੀਏ ਬੈਰਾਟ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਰੂਪ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਬਗਤਿ ਰੂਪ ਅਪਾਰ ਸਭ ਕਛੁ ਪਰਗਟਿ ਤਿਨ ਕੀਆ।
ਨਾਨਾ ਬਿਧ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਉਪਜਿਓ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸੌ।

ਸੋਰਠਾ

ਬੈਰਾਟ ਰੂਪ ਮੁਝ ਜਾਨ ਧਾਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸਰਬ ਕੋ।
ਸੋ ਭੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਧਾਨ ਏਕ ਸਰੀਰ ਏਹ ਜਗਤ ਹੈ।

ਸੋਰਠਾ

ਏਕ ਸਰੂਪ ਏਹ ਪੇਖ ਅਪੁਨੇ ਰਥ ਕਾ ਸਾਰਥੀ।
ਪਰਤਖ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਖ ਗਿਯਾਨ ਉਪਦੇਸੋਂ ਭਗਤਿ ਕੋ।

ਅੜਲ

ਸਰਬ ਜਗਤਿ ਕਾਈਸਰ ਸਭ ਕਾ ਤੇਜ ਮੈ ।
ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਮਧ ਵਰਤੇ ਰਹੋ ਅਭੇਜ ਮੈ।
ਨਿਰਲੇਪ ਨਿਆਰਾ ਬਸੌ ਉਪਜਾਵੇ ਸਰਬ ਕੋ।
ਜੈਸੇ ਪਵਨ ਨਿਤ ਰਹੈ ਅਕਾਸ ਕੇ ਉਦਰ ਮੌ
ਅਕਾਸ ਨਾਹਿ ਸਪਰਸੈ ਤੈਸੇ ਜਾਨ ਮੁਝ।
ਇਹ ਬਿਧ ਬੀਚ ਨਿਯਾਰਾ ਭਾਖੋ ਤੁਝ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਉਤਪਤਿ ਕਰੋ ਸਭ ਜਗਤਿ ਕੋ ਲੇਪ ਨ ਲਾਗੈ ਮੋ।
ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪੀ ਮੈ ਰਹੋ ਉਪਜਾਵੋ ਸਭ ਕੋ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦਾ

ਹੇ ਕੁੰਤੇ ਸੁਤ ਤੁਝ ਕਹੋਂ। ਤੁਝ ਕੋ ਅਪਨੁ ਮਿਤ੍ਰ ਲਹੋਂ।
ਕਲਪ ਅੰਤ ਕੀਜੈ ਏਹ ਬਾਤ। ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਲੈ ਜਬ ਹੋਇ ਜਾਤ।
ਤਬ ਸਕਲ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜੋਇ। ਲੀਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਧ ਹੋਇ।
ਸੋ ਮਾਇਆ ਮੁਝ ਮੈ ਰਹੈ। ਅਰਥ ਮਾਇਆ ਕਾ ਇਛਿਆ ਹੈ।
ਜਬ ਬਹੁਰਿ ਇਛਿਆ ਮੈ ਕਰੌ। ਆਦਿ ਰੂਪ ਅਪੁਨਾ ਧਰੂੰ।
ਸੋ ਇਛਿਆ ਮਾਇਆ ਰੂਪਾ। ਸੰਸਾਰ ਇਣ ਸਰੂਪਾ।
ਸਿਰ ਜੋ ਜਗਤਿ ਮਾਇਆ ਸਾਥ। ਸਭ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਾ ਮੈ ਨਾਥ।
ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਆਪ ਬਸਿ ਨਾਹਿ। ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਸਿ ਆਹਿ।
ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੋਇ। ਤਿਸ ਕੋ ਲੇਪ ਨਾਹੀ ਹੋਇ।
ਮੁਝ ਇਛ ਵਰਤੈ ਕੀਤਾ । ਸਭ ਕਰਮ ਮਾਇਆ ਕੀਤਾ।
ਅਬਿ ਸੁਨਿ ਧੰਨਜੈ ਧਾਰਾ। ਸਿਰ ਜੋ ਅਨਿਕ ਬਿਧ ਸੰਸਾਰਾ।
ਰਚਨਾ ਰਚੋ ਅਰ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲੋ। ਸੰਘਾਰੋ ਆਪ ਮੈ ਡਾਲੋ।
ਲਾਗੈ ਨਾ ਹਿਤੁ ਮੁਝ ਕਛੁ ਲੇਪ। ਰਹਤਾ ਸਕਲ ਮਧ ਅਲੇਪ।
ਅਬ ਨਿਰਲੇਪ ਗਤਿ ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੈਸੇ ਮੈ ਕਨੋ।
ਮਮ ਮੋਹੁ ਨਾਹੀ ਕਰੌ। ਉਦਾਸ ਰੀਤ ਅਪੁਨੀ ਧਰੌ।
ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਜੋ ਉਦਾਸ। ਨਿਰਲੇਪ ਜਾਨੋ ਤਾਸ।
ਜੋ ਉਦਾਸ ਜਗ ਤੇ ਰਹੈ। ਤਿਸ ਬੰਧਨਾ ਕੋ ਨਹੈ।
ਹੇ ਸਖੇ ਇਉ ਧਰਿ ਚੀਤ। ਉਦਾਸੀ ਨ ਹੋਹੁ ਤੂੰ ਮੀਤ।
ਤਬ ਤੁਝ ਲੇਪ ਨਾਕੋ ਲਾਗੈ। ਮਮ ਮੋਹੁ ਤੁਝ ਸਿਰੁ ਭਾਗੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਬ ਮੇਰੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਸੁਨੋ ਜੋ ਮੈ ਕੈਸਾ ਮੀਤ।
ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਜਗਤਿ ਸਭ ਮਾਇਆ ਮੇਰੀ ਕੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਪਜਨ ਠਉਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਮੁਝ ਸੋ ਅਵਰ ਨ ਜਾਨ।
ਮੁਝ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਨ ਅਵਰੁ ਕੋ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮਤਿ ਮਾਨ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਬਿਰਾਜੋ ਤੇਰੇ ਰਥ ਬਿਖੇ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਨਾਥ।
ਜੋ ਕਛੁ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਵਤਾ ਏਕੋ ਮੈ ਸਭ ਸਾਥ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੈ ਈਸਰ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਰ ਅੰਧ।
ਮਾਨੁਖ ਰੂਪ ਜੋ ਧਾਰਿਆ ਦੇਖੈ ਨਾਹਿ ਕਰਿ ਤੰਧ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਾਨੈ ਨਹੀ ਪਰਤਾਪ ਮੁਝ ਪਹਚਾਨੇ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਕਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਇਕ ਦੇਹ ਹੈ ਅਵਰੁ ਬਪੁ ਜਿਉ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਨ ਕਾ ਫਲੁ ਤੂੰ ਸੁਨ ਸਖੇ ਕਿਆ ਪਾਵਹਿ ਵਹੁ ਲੋਕ।
ਰਹੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਹੀਨ ਵਹੁ ਬੂਡੇ ਸਾਗਰ ਸੋਕ।

ਦੋਹਰਾ

ਕਰਮ ਭੂਲੈ ਜੋ ਵਹੁ ਕਰੈ ਤਿਨਕਾ ਫਲੁ ਦੁਖ ਹੋਇ।
ਗਿਆਨ ਸੁਨੈ ਅਰ ਪੜੇ ਵਹੁ ਰਿਦੈ ਨ ਆਵੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੁਝ ਪਹਚਾਨੈ ਨਾਹਿ ਜੋ ਸੋ ਅਗਿਆਨੀ ਮੂੜਾ।
ਰਾਖਸਣੀ ਦੈਤ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤਿਹ ਮੋਹੇ ਹੈ ਸੁਨਿ ਕੂੜ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੈਵੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਜਿਹ ਨਰੋ ਕੀ ਸੋਹੀ ਪੁਰਖ ਸੁਜਾਨ।
ਐਸਾ ਹੈ ਪਰਤਾਪ ਮੁਝ ਸੋ ਵਹੁ ਐਸਾ ਜਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰੈ ਪਹਚਾਨੇ ਬਿਨਾ ਕਰਮ ਕਰੈ ਜੋ ਕੋਇ।
ਸੋਈ ਕਰਮ ਤਿਸੁ ਬੰਧ ਹੈ ਜਨਮੇ ਮਰਤਾ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਨ ਮੁਝ ਕੋ ਪਹਚਾਨਿਆ ਕਰਮ ਨ ਕਰਤੇ ਕੋਇ।
ਅਘਾਇ ਰਹੈ ਹਰਿ ਦੇਖ ਕੈ ਅਵਰੁ ਚਾਹ ਨਹੀ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੁਝ ਈਸਰ ਕੋ ਜਾਨ ਕੈ ਸਿਮਰਹਿ ਮਨਿ ਮਹਿ ਧਾਰ।
ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਜਗਤਿ ਕੈ ਮੁਝ ਕੋ ਆਦਿ ਬੀਚਾਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਮੁਝ ਜਾਨ ਕੈ ਨਿਤਾ ਸਿਮਰਨੁ ਮੁਝ ਕਰੈ।
ਨਰੰਤਰਿ ਜਪੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਨਿਸਚਾ ਤਿਸ ਮੈ ਧਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਪੂਜਾ ਮੇਰੀ ਕਰੈ ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੈ ਸਾਥ।
ਬਾਰੰਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਿ ਗਾਵੈ ਮੇਰੀ ਗਾਥ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਤ ਜਗਤਿ ਸੋਂ ਦੈਵੀ ਪੁਰਖ ਹੋ ਜੋਇ।
ਦੂਜੇ ਗਜਾਨੀ ਕੀ ਕਥਾ ਅਬ ਕਹਾਤਾ ਹੈ ਸੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਗਿਆਨੀ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਗਿਆਨ ਜਗ ਕਰਿ ਪੂਜਨਾ।
ਗਿਆਨ ਪੀਮ੍ਰਿਤੁ ਕੋ ਲਗਤਿ ਜੈਸਾ ਜੋਊ ਤੈਸਾ ਕਰੈ।

ਕਬਿਤ

ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਈਸਰ ਤੇ ਰਚਨਾ ਹੈ ਰੰਗਾ ਰੰਗ
ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਕ ਈਸਰ ਹੀ ਬਿਆਪਿਆ ਜੀ।
ਕਾਰਜ ਕਾਰਨ ਵਹੀ ਜਗ ਹੋਮ ਸਭ ਵਹੀ
ਕਰਤਾ ਤਿਸੁ ਜਗ ਕਾ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜਾਪਿਆ ਜੀ।
ਸਮਗ੍ਰੀ ਘਰ ਘਿਰ ਵਹੀ ਹੋਮ ਹੋਮਾਨਰਰ ਵਹੀ
ਸਭੀ ਆਪ ਥਾਪਿਆ ਜੀ।
ਐਸੇ ਮੁਝ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਨੈ ਵਹੁ ਗਿਆਨੀ ਨਰ
ਤਿਸਕੇ ਬਿਚਾਰ ਸੋਂ ਮਗਨਿ ਹੋ ਧ੍ਰਾਪਿਆ ਜੀ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਤੂੰ ਜਾਨਾ। ਪਿਤਾਮਾ ਜਗ ਕਾ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨਾ।
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਮੈ ਹੋਉਂ ਬੰਧੂ ਪਿਤਾ ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਕਹਿ ਹੋ।
ਬੇਦੋ ਬਿਧਿ ਜੋ ਹੈ ਓਅੰਕਾਰ। ਸੋ ਭੀ ਮੈ ਹੋ ਅਰਜਨ ਯਾਰ।
ਤੀਨੋ ਬੇਦ ਭੀ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪ੍ਰਿਤਿ ਸਭ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨੋ।31।

ਸਭ ਕਾ ਸਾਖੀ ਮੈ ਹੋ ਪਿਆਰੇ। ਭਜਨ ਜੋਗ ਸਭ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ।
ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਭ ਮਹਿ ਆਪਾ। ਸਰਬ ਹੋਇ ਮੈ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪਿ।
ਸਭ ਜਗ ਮੁਝ ਤੇ ਉਪਜਤਿ ਪਾਰਥਾ। ਸਭ ਕੀ ਪ੍ਰਲੈ ਕਰੌ ਜਥਾਰਥਾ।
ਬਹੁਰਿ ਸਭ ਲੀਨ ਆਪ ਮੈ ਕਰੌ। ਕਉਤਕ ਅਪੁਨਾ ਆਪ ਹੌ ਧਰੌ।
ਪੂਰਨ ਸਭ ਹੂੰ ਘਾਤੇ ਜਾਣੋ। ਸਭ ਕਾ ਬੀਜ ਏਕ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਣੋ।
ਸੂਰਜ ਹੋਇ ਤਪਾਵੋ ਤਾਪਾ। ਬਰਖੋ ਜਲ ਮੈ ਮੇਘ ਹੋਇ ਆਪਾ।
ਸੰਸਾਰ ਆਪ ਤੇ ਪਰਗਟ ਕਰੌ। ਸੰਘਾਰੌ ਬਹੁਰਿ ਆਪ ਮੈ ਧਰੌ।
ਨਿਰਗੁਨ ਅਮਰ ਮੁਝੀ ਤੇ ਜਾਨ। ਮ੍ਰਿਤ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਮੁਝ ਤੇ ਮਾਨ।
ਅਉਰ ਸੁਨੋ ਅਬ ਅਰਜਨ ਮੀਤ। ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਕੀ ਰੀਤ।
ਤ੍ਰਿਬਿਧ ਕ੍ਰਿਆ ਇਹ ਜਗ ਕਮਾਵੈ। ਕਰਨਿਹਾਰ ਤਿਸੁ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
ਜੋ ਇਹੁ ਜਗ ਕਰਿ ਮੁਝ ਕਉ ਪੂਜੈ ਤਿਸਕੀ ਬਾਤ ਤਿਸੀ ਮੈ ਬੂਝੈ।
ਸੁਮਤਿ ਨਾਮ ਇਕ ਜਗ ਹੈ ਮੀਤ। ਤਿਸ ਕਰਿ ਮੁਝ ਜਿਨ ਪੂਜਨ ਪੂਜਨ ਕੀਤਾ।
ਪੂਜਾ ਕਰਿ ਫਲੁ ਮਾਗੀ ਤਿਸੁ ਕੋ। ਸੁਰਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਉਸਕੋ।
ਸੁਰਗ ਮਾਹਿ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਭੋਗ ਬਹੁ ਭੋਗੈ ਸੋਇ।
ਮਿਰਜਾਦ ਪੁੰਨ ਉਸ ਹੋਵੈ ਜੈਸੀ। ਅਤਿ ਸੁਖ ਭੋਗੀ ਹੋਵੈ ਸੈਤੀ।
ਤਿਸੁ ਕਾ ਪੁੰਨ ਛੀਨ ਜਬ ਹੋਇ। ਜੂਨਿ ਮਾਨੁਖ ਫਿਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।
ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤ੍ਰੈਬਿਧ ਜੋ ਕਰੈ। ਤਿਨਕਾ ਫਲ ਮਨਿ ਮੈ ਨਿਤ ਧਰੈ।
ਸੁਰਗ ਮੈ ਜਾਇ ਬਹੁਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ। ਆਵਾਗਵਨਿ ਨਿਤ ਵਹੁ ਪਾਵੈ।40॥
ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਤੇ ਨਿਤ ਦੁਖ ਲਹੈ। ਨਿਤ ਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਮੈ ਰਹੈ।
ਕਾਮਨਾ ਮਈ ਦੁਖ ਹੈ ਨਿਤ। ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਜਿਸ ਚਲਤਾ ਚਿਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਕਾਮਨਾ ਜਿਨ ਕੌ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ਨਿਹਕਾਮ ਕਰੈ ਵਹੁ ਭਗਤਿ।
ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਸੁਖੀ ਰਹੈ ਵਿਚ ਜਗਤਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਚਾਹ ਅਰ ਅਚਲ ਬੁਧ ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਜੋ।
ਮੈ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧ ਚਹੂੰ ਓਰ ਤਿਸਕੇ ਫਿਰੌ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸਕੀ ਸਭ ਕਲਿਆਨ ਕਉ ਫਿਰਤਾ ਰਹੌ ਮੈ ਮੀਤਾ।
ਤਿਸਕੀਆ ਅਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਏਹੁ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਰਾਖੋ ਚੀਤਾ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ੴ ਦੋਹਰਾ

ਜੈਸੇ ਗ੍ਰਿਹ ਧਨਿਵੰਤ ਕੇ ਪਾਹਰੂ ਚਉਕੀ ਦੇਹ।
ਤੈਸੇ ਮੈ ਹੀ ਭਗਤਿ ਕੀ ਰਖਿਆ ਨਿਤ ਕਰੇਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਆਠ ਪਹਰ ਤਿਸ ਕੇ ਫਿਰਉ ਐਸਾ ਮੁਝ ਕਉ ਜਾਨ।
ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਹੈ ਦੇਵਉ ਤੁਝ ਕਲਿਆਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਐਸੇ ਦੇਖ ਤੂੰ ਆਪ ਤੁਝ ਰਖਿਆ ਕੋ ਸਾਵਧਾਨ ਹੌਂ।
ਰਥ ਤੇਰੇ ਪਰ ਖਿਆਪ ਸੁਨੋ ਦੇਹ ਤੁਝ ਰਾਖਤਾ ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੇਰੇ ਦੇਹ ਅਰ ਰਥ ਕੀ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਨਿਤ ਮੀਤ।
ਮਨ ਤੁਝ ਰਖਿਆ ਇਉ ਕਰਉ ਤਿਸੁ ਕੀਆਖੋ ਰੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਪਨੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਨਾਇ ਮਨਿ ਤੁਝ ਨਿਸਚਲ ਰਾਖਤਾ।
ਐਸਾ ਤੂੰ ਚਿਤਲਾਇ ਸਭ ਬਿਧ ਰਖਿਆ ਤੁਝ ਕਰੌਂ।

ਚੌਪਈ

ਅਬ ਦੇਵ ਉਪਾਸਕ ਕੀ ਸੁਨਿ ਬਾਤ। ਜੋ ਦੇਵਉਪਾਸਕ ਹੈ ਰੇ ਤਾਤਾ।
ਸਰਧਾ ਸੰਗੁਗਤਿ ਦੇਵੈ ਕਉ ਭੂਜੈ। ਅਪਨੇ ਫਲ ਦੇਵਤੇ ਸੂਝੈ॥ 5੭ ॥
ਸੋ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਭੀ ਮੇਰੀ ਜਾਨਾ। ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨਾ।
ਮੁਝੈ ਛਾਡ ਦੇਵ ਚਿਤ ਧਰੈ। ਤੇ ਚਤੁਰ ਨਾਹਿ ਭੂਲ ਕੇ ਕਰੈ।
ਕੈਸੇ ਭੂਲੇ ਵਹੁ ਪੁਜਾਰੀ। ਜੋ ਜਗੋ ਕਾ ਮੈ ਹਿਤਕਾਰੀ।
ਭੋਗਤਾ ਸਰਬ ਜਗੋ ਕਾ ਮੈ ਹੋ। ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਗ ਹੋ ਲੈ ਹੋ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਪੂਜਾ ਸਭ ਮੇਰੀ ਹੋਇ। ਮੁਝ ਪੂਜਾ ਤੇ ਥੇ ਸਭ ਕੋਇ।
ਐਸਾ ਮੁਝੈ ਪਛਾਨੈ ਨਾਹੀ। ਫਿਰਿ ਦੇਵੋ ਕੀ ਪੂਜ ਕਰਾਹੀ।
ਤਿਸ ਪੂਜਾ ਤੇ ਜਨਮੈ ਮਰੈ। ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਤੇ ਭਰਮਤਿ ਫਿਰੈ।
ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਵਹੁ ਪਾਵੈ ਨੀਤ। ਤਿਨ ਪੁਜਾਰੀ ਕੀ ਇਹ ਰੀਤ।
ਔਰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਤੁਝ ਬਾਤ ਸੁਨਾਉ । ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਕਾ ਲਾਭ ਬਤਾਉ।
ਦੇਵਤਾ ਕਉ ਪੂਜੇ ਜੇ ਕੋਇ। ਸੋ ਦੇਵ ਲੋਕ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

ਰਹੈ ਤਹਾਂ ਜੈਤਾ ਪੁੰਨ ਹੋਇ। ਪੁੰਨ ਖੀਨ ਗਿਰੇ ਹੈ ਸੋਇ।
ਪਿਤ੍ਰੋ ਕਉ ਜੋ ਪੂਜਨਹਾਰਾ। ਪਿਤ੍ਰ ਲੋਕ ਮੈ ਬਸੈਬੀਚਾਰਾ।
ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਜੋ ਪੂਜਨ ਹਾਰੈ। ਸੋ ਤਿਨ ਕੇ ਲੋਕੋ ਮਾਹਿ ਸਿਧਾਰੈ।
ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਤੈਸੀ ਇਹ ਗਤਿ । ਏਹੀ ਬਾਤ ਜਾਨੋ ਤੁਮ ਸਤਿ।
ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਜੈ ਬਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ। ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਜੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋਇ।
ਆਗੇ ਅਰਜਨ ਕਹੌਂ ਤੁਝ ਬਾਤ। ਪ੍ਰਤਮਾ ਪੂਜਨਹਾਰੇ ਕੀ ਗਾਤਾ।
ਪ੍ਰਤਮਾ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕੀ ਹੋਇ। ਅਥਵਾ ਧਾਤ ਪਖਾਣ ਕੀ ਜੋਇ।
ਮੁਝ ਕੋ ਨਿਸਚੈ ਉਸ ਮੈ ਜਾਨੈ। ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮਾਨੈ।
ਸਰਧਾ ਸੰਜੁਗਤਿ ਪੂਜੈ ਮੁਝ ਤਾਈ। ਮੈ ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਭੋਜਨ ਖਾਈ।
ਤਿਸਕਾਰਨ ਤੇ ਹੈ ਕੁੰਤੇ ਸੁਤ। ਐਸੇ ਸੁਨਿ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮਤਿ॥60॥
ਜੋ ਕਛ ਕਹੈ ਅਰ ਭੋਜਨ ਖਾਵੈ। ਜੋ ਹੋਮ ਵਸਤ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਪਾਵੈ।
ਸਭੀ ਸਮ ਰਪੈ ਮੁਝ ਕੋ ਆਪ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਫਲੁ ਕਾ ਸੁਨਿ ਪਰਤਾਪ।
ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਭਲਾ ਅਰ ਬੁਰਾ। ਇਨ ਦੋਨੋ ਬੰਧਨ ਮਹਿ ਜਗ ਜੁੜਾ।
ਤਿਨ ਬੰਧਨਿ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਹੋਵੈ। ਮੁਕਤਿ ਆਸਨ ਮਹਿ ਨਿਸਦਿਨ ਸੋਵੈ।
ਜਿਸ ਗਤਿ ਕੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜਾਹਿ। ਸੋ ਗਤਿ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਭੀ ਪਾਹਿ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ -

ਅਬ ਆਗੈ ਫੁਨਿ ਟੀਕਾਕਾਰ। ਪ੍ਰਤਮਾ ਅਰਥ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰ।
ਜੈਕੋ ਗਿਆਨ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਮਾਨੈ। ਕਰਮ ਜੋਗ ਕੋ ਮੂਲ ਨ ਜਾਨੈ।
ਸੋ ਤੌ ਅਧਮ ਪੁਰਖ ਹੈ ਭੋਗੀ। ਉਤਮ ਗਿਆਨੀ ਮਧਮ ਜੋਗੀ ।
ਅਧਮ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪ੍ਰਤਮ ਦੀਜੈ। ਪ੍ਰਤਮਾ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਹ ਕੀਜੈ।
ਜਬ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਤਮਾ ਸੰਗ ਕਰੈ। ਸਹਜੈ ਕਰਮ ਜੋਗ ਚਿਤ ਧਰੈ।
ਕਰਮ ਜੋਗ ਤੇ ਗਿਯਾਨ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਸੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਾਤਮਾ ਕੀ ਸੁਨਿ ਬਾਤਾ। ਬੇਦੋ ਮਾਹਿ ਕਹੀ ਇਹ ਗਾਥਾ।
ਜਬ ਸਤਿ ਜੁਗ ਕਾ ਜੁਗੁ ਪੂਰਨ ਭਇਆ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੁਗ ਨਾਮੁ ਤਬ ਕਹਯਾ।
ਜਬ ਬੁਧ ਮਲੀਨ ਨਰੋ ਕੀ ਹੋਈ। ਨਿਰਮਲ ਬੁਧ ਅਪਨੀ ਤਿਹ ਖੋਈ।
ਸਰੂਪ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਭੂਲ ਵਹੁ ਗਏ। ਪ੍ਰਭ ਖੋਜਨ ਤੇ ਨਉਨਿਧ ਲਹੈ।
ਜੇ ਕੋ ਤਿਨ ਕੋ ਗਿਆਨ ਬਤਾਵੈ। ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੈ ਗਿਆਨ ਨ ਆਵੈ।
ਕਰਮ ਜੋਗ ਕਰੈ ਵਹੁ ਨਾਹੀ। ਕਹੈ ਅਉਧ ਅਲਪ ਸੀ ਆਹੀ॥63॥

ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਢੂਢਤ ਜਬ ਫਿਰੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਚਨ ਇਹੁ ਕਰੈ।
ਧਾਤ ਪਖਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਸਾਜੋ। ਤਿਨ ਕੈ ਧਿਆਨ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਬਿਰਾਜੋ।
ਚਿਰੰਕਾਲ ਧਿਆਨ ਤਿਸ ਕਰਾ। ਐਸਾ ਤਿਨ ਤਬ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰਾ।
ਕਹੈ ਰਿਦੈ ਮੈ ਐਸੀ ਬਾਤ। ਪ੍ਰਿਤਮ ਕਿਆ ਪੂਜੇ ਹਮ ਤਾਤਾ॥ 70 ॥
ਨੇਤ੍ਰ ਨਾਸ ਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਮਾਹੀ। ਸੋ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮੁਝ ਮਿ ਆਹੀ।
ਮੁਖ ਸੀ ਸਜੋ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਅਹੀ। ਜੋ ਨਿਤਵਹੁ ਭੀ ਮੁਝ ਬਪੁ ਮਿ ਅਹੀ।
ਜੋ ਕਛੁ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਮੈ ਮੁਝ ਦੇਖਾ। ਵਸੇਖ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਪੇਖੋ।
ਵਹੁ ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ ਜੜਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਵੈ। ਮੈ ਚੇਤੰਨ ਜੋ ਸਭ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਜਬ ਚੇਤਨ ਤਿਨ ਏਕੋ ਮਾਨਿਆ। ਸਾਖੀ ਜੜ ਮੈ ਚੇਤਨ ਜਾਨਿਆ।
ਕਹੈ ਸਭੀ ਕਛੁ ਮੁਝ ਸੋਂ ਅਹੈ। ਜੈਸੇ ਸੁਪਨ ਮਾਹਿ ਸਭ ਕਛੁ ਲਹੈ।
ਜਗ ਆਪ ਮੈ ਸੁਪਨਾ ਕਰਿ ਜਾਨੈ। ਦੇਖਨ ਹਾਰ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨੈ।
ਤਬ ਅਪੁਨਾ ਸਰੂਪ ਤਿਹ ਪਾਇਆ। ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰਿ ਭਰਮ ਗਵਾਇਆ।
ਤਿਸ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਬਹੁਰਿ ਅਬ ਕਹੌ। ਜੈਸੇ ਸਾਖ ਬੇਦ ਮੈ ਲਹੌ।
ਨੁੰਜ ਦੁਖ ਜੋ ਮੁਖ ਕੋ ਹੋਇ। ਤੇ ਵਾ ਮੁਖ ਹੋਵੈ ਤਬ ਜੋਇ।
ਵੈਦ ਤਿਨ ਕੌ ਇਹ ਜੁਗਤਿ ਬਤਾਵੈ। ਛਿਅ ਮਾਸ ਦਰਪਨ ਦਿਖਲਾਵੈ।
ਦਰਪਨ ਦੇਖ ਵਹੁ ਮੁਖ ਕੋ ਭਰੈ। ਐਸੀ ਕਿਰਤਿ ਤਬੀ ਚਿਤ ਧਰੈ।
ਤਬ ਮੁਖਿ ਤਿਨਕਾ ਸੀਧਾ ਹੋਇ। ਜੈਸਾ ਸਾ ਪਾਵੈ ਹੈ ਸੋਇ।
ਤਿਉ ਮਲੀਨ ਰਿਦਾ ਜਿਨ ਹੋਇ। ਗਿਆਨ ਸਾਤਨ ਸਮਏ ਸੋਇ।
ਕਰਮ ਜੋਗ ਪਰਚਿਤ ਨ ਧਰੈ। ਮੋਹੁ ਲੋਭ ਮਹਿ ਨਿਸਦਿਨ ਪਰੈ।
ਤਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਿਤਮਾ ਪੂਜਨ ਕਹੀਐ। ਬੇਦਨ ਮਾਹਿ ਇਹੁ ਬਾਤ ਲਹੀਐ।
ਅਰਜਨ ਸੋ ਸੁਨਿ ਮੋਹ ਤਿ ਭਇਆ। ਪ੍ਰਤਮਾ ਪੂਜਨ ਜਬ ਹਰਿ ਕਹਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਦੇਵ ਉਪਾਸਕ ਸਾਥ ਵੈਰੁ ਭਾਵ ਮੈ ਨਾ ਕਰੌ।
ਸਭ ਕੋ ਏਕ ਸਮਾਨ ਐਸੇ ਮਨਿ ਅਪੁਨੇ ਧਰੋ।

ਦੋਹਰਾ

ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀ ਮੁਝ ਕਿਸੀ ਸਿਉ ਵੈਰੁ ਨ ਕਾਹੂ ਸਾਥ।
ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਿਨ ਕਰੈ ਬੈਠ ਗਹੌ ਤਿਹ ਹਾਥ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦਹੋਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਬ ਅਉਰ ਸੁਨਿ ਜੇ ਕੋ ਮੂਰਖ ਅਗ।
ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਰਹੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਤਗਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਕਿਸੈ ਸਮੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਮੁਝ ਕੋ ਜਪਤਾ ਸੋਇ।
ਮੁਖਹੁ ਕਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈ ਜੈਸਾ ਤੈਸਾ ਤੋਹਿ।

ਦੋਹੋਰਾ

ਤਿਸ ਕੋ ਭੀ ਤੂੰ ਜਾਨ ਹੇ ਅਰਜਨ ਪਰਧਾਨ ।
ਜਿਸ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਸੋਈ ਸਾਧ ਪਛਾਨ। 84 ॥

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸਕਾ ਅਬਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਸੁਨਿਜੈ ਸਾਈ ਮਨ ਦੇਰ।
ਜਬ ਖੁਸ ਪਹੁਚੈਟੁਕ ਅਗਨਿ ਜਲਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬੇਰਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੈਸੇ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਤੇ ਪਾਪ ਹੋਇ ਸਭ ਨਾਸ।
ਤਾਤਕਾਲ ਮੁਝ ਭਜਨ ਤੇ ਪਾਵੈ ਮੁਝ ਮੈਖਾਸ।

ਸੋਰਠਾ

ਹੇ ਕੁੰਤੇ ਸੁਤ ਜਾਨ ਨਾਸਨ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਾ।
ਭਗਤੇ ਉਪਜੈ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਲੈਂ।

ਸੋਰਠਾ

ਪਾਪ ਜੋਨ ਜੋ ਆਹਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੂਦ੍ਰ ਬੈਸ ਭੀ।
ਵਹੁ ਭੀ ਮੁਕਤੇ ਜਾਨ ਜਬ ਮੁਝ ਕਰੈ ਉਪਾਸਨਾ।

ਸੋਰਠਾ

ਤੇ ਭੀ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਹਿ ਮੇਰੇ ਪਦ ਕੋ ਆਵਤੇ।
ਪੁੰਨ ਜਨਮ ਕੋ ਆਹਿ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਾਜ ਰਿਖਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਨ ਕਿਰਤਾਰਥ ਹੋਵਨਾ ਕਿਆ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਮੀਤ।
ਅਰਜਨ ਇਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਉਤਮ ਧਰ ਤੂੰ ਚੀਤ। 90 ॥

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਸੁਖ ਹੀ ਅਲਪ ਇਸ ਦੇਹ ਮੈ ਤਾਂਕੋ ਕਿਰਿਆ ਜਾਨ।
ਸਦਾ ਰਹੋ ਮੁਝ ਭਜਨ ਮੈ ਤਿਸੁ ਤੇ ਪਾਵੈ ਗਿਆਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਮਨਿ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਏਹੀ ਭਜਨ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਤੂੰ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਾਖੋ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਝ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਾਖੋ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।
ਜੈਸੇ ਜਲ ਸਿਉ ਜਲ ਮਿਲੈ ਤਿਉ ਤੂੰ ਮੁਝੈ ਮਿਲਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਨਵਮੋ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਨ ਭਇਆ। ਬਿਦਿਆ ਨਾਮੁ ਰਾਜ ਤਿਹ ਕਹਿਆ।
ਜੋਕੋ ਸੁਨੈ ਅਰੁ ਮਨਮੋ ਧਾਰੈ। ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਅਤਿ ਹੈ ਪਿਆਰੈ।
ਧਿਆਵਨਹਾਰ ਭਗਵਾਨ ਹੈਂ ਆਪ। ਜਪੈ ਵਹੀ ਸਭ ਅਪੁਨਾ ਜਾਪ।
ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸਭੀ ਕਛੁ ਆਪ। ਬਾਜੀ ਧਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।
ਬਾਜੀ ਬਾਜੀਗਰ ਹੈ ਏਕ। ਤਿਸ ਏਕ ਸੋ ਹੋਇ ਅਨੇਕ॥85॥

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਤੂ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਰਾਜ ਗੁਹਜ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਨਵਮੋ ਅਧਿਆਇ।9॥

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਨਵਮੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਦਖਨ ਦੇਸ ਮੈ ਏਕ ਸੂਦ੍ਰ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸ ਕਾ ਭਾਉਸਰਮਾ ਥਾ। ਮਾਸ ਅਹਾਰੀ ਮਦ ਪੀਵਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀ ਥਾ। ਅਰ ਚੋਰੀ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਪਰਾਈਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਭੋਗਤਾ ਥਾ। ਕੂੜ ਕੁਸਾਖ ਬੋਲਤਾ ਥਾ। ਐਸੀ ਐਸੀ ਰੀਤ ਕੈ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਬਹੁਤ ਅਧਰਮ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਏਕ ਦਿਨੁ ਐਸੇ ਹੀ ਮਰਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਮਰਿ ਕੈ ਪ੍ਰੇਤ ਭਇਆ। ਸੋ ਏਕ ਤਾਰਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਮੈ ਰਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਪਤਿ ਗ੍ਰਿਹਦਾਨ ਲੇਵੈ। ਓਹੁ ਦਾਨ ਲੈਕੈ ਅਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਉ ਆਨ ਦੇਵੈ। ਸੋ ਉਸ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਡੀ ਸੂਮ ਥੀ। ਕਛੁ ਉਸ ਧਨ ਮੈ ਖਰਚੈ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਇਨ ਦੋਨੋ ਕੈ ਭੀ ਪ੍ਰਾਨ ਛੁਟੈ। ਤਬ ਏ ਦੋਨੋ ਭੀ ਪਿਸਾਚ ਭਏ। ਸੋ ਏਹ ਭੀ ਉਸੀ ਤਾਰਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਮੈ ਰਹੈ। ਜਿਸ ਮੋ ਓਹ ਅਗਲਾ ਪ੍ਰੇਤ ਰਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਓਹੁ ਪਿਸਾਚਨੀ ਬੋਲੀ।

ਅਰੇ ਪੁਰਖ ਪਿਸਾਚ ਤੁਝ ਕਉ ਅਪਨੇ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਹੈ। ਤਬ ਪਿਸਾਚ ਬੋਲਿਆ ਹਾਂ ਹਾਂ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਹੈ। ਤਬ ਪਿਸਾਚਨੀ ਬੋਲੀ। ਅਰੇ ਪਿਸਾਚ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਉਨ ਸੁਕ੍ਰਿਤਿ ਕੀਆ ਥਾ। ਜਿਸ ਸਿਉ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੋ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹੋ। ਵਹੁ ਕਰਮ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਕ੍ਰਿਤਿ ਕਉਨ ਕੀਆ ਥਾ। ਅਰ ਅਧਿਆਤਮ ਗਿਆਨ ਕਉਨ ਥਾ। ਅਰ ਓਹੁ ਕਰਮ ਕਉਨ ਥੇ। ਜਿਸ ਸਿਉ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਏਹ ਤੀਨ ਬਾਤਾਂ ਅਨਜਾਨਤੇ ਪੂਛੀ। ਸੋ ਗੀਤਾ ਕੇ ਆਧੇ ਸਲੋਕ ਮੈ ਹੈ । ਸੋ ਏਹ ਤੀਨ ਬਾਤਾਂ ਪਿਸਾਚਨੀ ਨੇ ਪਿਸਾਚ ਕਉ ਅਨਜਾਨਤੇ ਪੂਛੀ। ਇਤਨਾ ਇਸ ਨੇ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਪੁਨਿ ਥੋ ਏਕ ਤਾਰ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤ ਨਿਕਸਾ। ਤਬ ਪ੍ਰੇਤ ਬੋਲਿਆ। ਅਰੀ ਪਿਸਾਚਨੀ ਇਹ ਤੀਨੋ ਵਚਨ ਫਿਰ ਤੂੰ ਕਹੁ। ਜੋ ਤੈ ਨੇ ਅਬ ਕਹੇ ਥੇ। ਤਬ ਪਿਸਾਚਨੀ ਬੋਲੀ। ਤੂੰ ਕਉਨ ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਏਹ ਤੀਨੋ ਵਚਨ ਕਹੋਂ। ਮੈ ਤੋ ਆਪੁਨੇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਪੂਛਤੀ ਥੀ। ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮ ਕਉਨ ਥੇ। ਜਿਸ ਸਿਉ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਇਤਨਾ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਪ੍ਰੇਤ ਕੇ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟਿਆ। ਐਸੇ ਹੀ ਤੀਨ ਵਾਰ ਵਚਨ ਕਹੇ। ਸੋ ਏਹ ਆਧਾ ਸਲੋਕੁ ਗੀਤਾ ਕਾ ਨਵ ਮੈ ਅਧਿਆਇ ਵਿਖੈ ਹੈ। ਸੋਈ ਇਸ ਪਿਸਾਚ ਪਿਸਾਚ ਕਉ ਪੂਛੀ। ਤਬ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਤੀਨੋ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਗਏ। ਤਬ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਆਗੇ ਤੇ ਰੋਕੇ। ਦੇਵਤਾ ਬੋਲੇ। ਇਨੋ ਨੇ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਅਰ ਨਾਰਾਇਨ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਗਤਿ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕੀਨੀ। ਕਛੁ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਭੀ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਏਹ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਚਲੇ ਹੈ। ਤਬ ਅਉਰ ਦੇਵਤਾ ਬੋਲੈ। ਏਹ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਵਈਕੁੰਠ ਚਲੇ ਹੈ। ਇਨ ਕੋ ਜਾਣੇ ਦੇਵੋ । ਤਬ ਉਹ ਤੀਨੋ ਵਈਕੁੰਠ ਗਏ । ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਨਾਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਣਿਆ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ
ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਨਵਮੋ ਅਧਿਆਇ ॥੯॥

ਅਗੈ ਦਸਵਾਂ ਚਲਯਾ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਬ ਅਉਰ ਸੁਨਿ ਤੁਝ ਆਖੋ ਇਹੁ ਰੀਤ।
ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸੁਨਨੇ ਕੀਜੈ ਤੁਝ ਪ੍ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੁਝ ਕਲਿਆਨ ਨਮਿਤਿ ਕੋ ਮੈ ਅਪੁਨਾ ਕਹੋ ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੁਦ੍ਰ ਅਰ ਦੇਵਤਾਨ ਜਾਨੈ ਇਹੁ ਜਾਪ।

ਸੋਰਠਾ

ਸਪਤਿ ਰਿਖ ਤੈ ਆਦਿ ਰਿਖ ਮੁਝ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨ ਜਾਨਤੇ।
ਰਿਖੀ ਅਰ ਦੇਵ ਮਨੁਖ ਸਭ ਉਪਜੇ ਹੈ ਮੁਝੀ ਸਿਉ।

ਚੌਪਈ

ਇਹ ਬਾਤ ਪ੍ਰਗਟਿ ਸਭ ਮਾਨੈ। ਕਾਰਜ ਕਾਰਨਿ ਜਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੈ।
ਜੋ ਸੁਤ ਪਿਤ ਤੈ ਉਪਜਤਿ ਭਾਇਓ। ਪਿਤ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਨਹੀ ਲਹਿਓ।
ਸਰਬ ਮਈ ਜੋ ਮੈ ਉਪਜਾਇਆ। ਮੁਝ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਿਸੀ ਨਹੀ ਪਾਇਆ।
ਇਤ ਕਾਰਨ ਸਭ ਦੇਵ ਰਿਖੀਸਰਿ। ਨਹਿ ਜਾਨਤਿ ਮਹਿਮਾ ਮੁਝ ਈਸਰ।
ਅਬ ਅਰਜਨ ਸੁਨਿ ਮੁਝ ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਤਿਸਕੈ ਸੁਨਤੈ ਮਿਟੈ ਸੰਤਾਪ।
ਜਨਮ ਰਹਤ ਜੋ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਸਭ ਲੋਕੋ ਕਾ ਈਸਰ ਮਾਨੈ।
ਜਿਨ ਹਉ ਐਸਾ ਜਗ ਮਹਿ ਜਾਨਿਆ। ਮੁਕਤਾ ਪਾਪ ਤੈ ਵਹੀ ਪਛਾਨਿਆਂ।
ਤੀਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਲਛਣ ਮਾਹਿ। ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਗਨੇ ਵਰਤਾਹਿ।
ਹਉ ਤੀਸੋ ਤੈ ਨਿਆਰਾ ਭਾਈ। ਤੀਸੋ ਜੁਗਤਿ ਕਹੋ ਪ੍ਰਗਟਾਈ।

ਛੰਦ

ਬੁਧ ਗਿਆਨ ਮੋਹ ਅਰਪਿਆ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤਨ ਬੋਲਨ ਸਤਿ।
ਉਪਜਨ ਖਪਨ ਨਿਰਭੈ ਅਰਪੈਤਾ ਦਇਆ ਸੰਤੋਖ ਅਰੁ ਸਮਤਾ ਮਤਿ।
ਦੁਖ ਸੁਖ ਅਰਦਾਨ ਤਪਸਿਆ ਜਸ ਅਪਜਸ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਮਮਤਿ।
ਹਰਖ ਸੋਗ ਅਰ ਰਗ ਦੋਖ ਅਹੰਕਾਰ ਲੋਭ ਮਤਿ ਸਰ ਅਰ ਜਤ।
ਤੀਸਵੀ ਨਿੰਦਿਆ ਇਹ ਸਭ ਲਛਨ ਇਸ਼ ਮਾਹਿ ਸਭ ਦੇਹ ਵਰਤਤ।
ਮੈ ਨਿਆਰਾ ਤੀਸੋ ਤੈ ਅਰਜਨ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪ ਕੀ ਐਸੀ ਗਤਿ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਅਬ ਜਾਨ ਲੈ ਤੂੰ ਮੀਤ। ਮੁਝ ਬਾਤ ਧਾਰ ਚੀਤ।
ਹਉ ਪੁਰਖ ਅਪਰ ਅਪਾਰ। ਬ੍ਰਹਮ ਉਪਜਿਓ ਮੁਝ ਤੇ ਧਾਰ।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਪਜਿਓ ਜਬ ਮੀਤ। ਮਨ ਸਾ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕੀ ਤਿਨ ਕੀਤ।
ਸਪਤਿ ਰਿਖ ਉਪਜਤ ਭਏ। ਮੁਨ ਚਾਰ ਉਤਪਤਿ ਲਹੈ।
ਤਿਨਹੂੰ ਸਿਰਜਿਓ ਸੰਸਾਰ। ਸਭ ਮੁਝੀ ਸਿਉ ਬੀਚਾਰ।
ਸਭ ਅੰਸ ਮੇਰੀ ਜਾਨ। ਸਭ ਕਾ ਬੀਜ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨ।
ਜਿਨ ਏਹ ਹਿਰਦੈ ਜਾਨੀ ਬਾਤ। ਤਿਨ ਜੋਗ ਪਾਇਆ ਤਾਤ।
ਇਸ ਬਿਖੈ ਸੰਸਾ ਨਾਹਿ। ਉਪਜਾਵਹਿ ਹਾਰ ਸਭ ਕਾ ਮੈ ਆਹਿ।
ਮੁਝ ਕੁੰਭਾਰ ਕੀ ਹੈ ਰੀਤ। ਤਿਸਕਾ ਰਜ ਮਾਟੀ ਕੀਤਾ।
ਭਾਜਨ ਮਾਟੀ ਕ੍ਰਿ ਹੀ ਸਿਉ ਧਰੈ। ਮਾਟੀ ਬਾਝ ਕਛੁ ਨ ਕਰੈ।
ਮੈ ਤਿਸੁ ਨਿਆਈ ਨਾਹਿ। ਸਭ ਲੋਕੋ ਕੋ ਉਪਜਾਹਿ।
ਦੁਤੀਏ ਰਹਤਿ ਸਭ ਕ੍ਰਿਛੁ ਕੀਆ। ਮੁਝ ਇਛ ਤੇ ਸਭ ਹੁਇਆ।
ਜੋ ਕੋ ਐਸਾ ਮੁਝ ਕੋ ਕਹੈ। ਸੋ ਨਰੁ ਗਿਆਨੀ ਮੇਰੇ ਅਹੈ।
ਇਹ ਜਾਨ ਸਿਮਰੈ ਮੋਹਿ । ਨਿਤ ਸੰਜੁਗਤਿ ਸਹਯਾ ਹੋਇ।
ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਮੀਤ। ਨਿਸਦਿਨ ਭਜਨ ਸਿਉ ਤਿਨ ਪ੍ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਵਹੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤ।
ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਨਿਸਚਲ ਰਾਖੇ ਤਾਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਗਲਤ ਭਏ ਤਿਹ ਪ੍ਰਾਨ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਖਾਤ ਸਿਉ।
ਸੰਸਾਰ ਬਾਤ ਮਹਿ ਨਾਹਿ ਜਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਤਿਨ ਸੋ ਰਹੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਆਪਸ ਮਹਿ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕਰਹਿ ਕਥਾ ਮੁਝ ਨੀਤ।
ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਥਾ ਮੋਹਿ ਅਤਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਮੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਨ ਨਰੋ ਕੀ ਮੁਝ ਮੈ ਬਢਤੀ ਜਾਇ।
ਪ੍ਰੀਤ ਸੰਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਸਿਮਰਤੇ ਸੋ ਅਤਿ ਨਉਨਿਧ ਪਾਇ।13॥

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਕਿਰਪਾ ਕਰੌ ਮੈ ਤਿਨੋ ਪਰ ਦੇਵੌ ਤਿਹ ਬੁਧ ਜੋਗ।
ਜਿਸ ਬੁਧਿ ਕਰਿ ਮੁਝ ਪਾਵਤੇ ਆਵੇ ਮੇਰੇ ਲੋਕ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਨਿ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਮੈ ਕਰਉ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਵੌ ਗਿਆਨ।
ਤਿਨ ਕੇ ਘਟਿ ਮੈ ਗਿਆਨ ਦੀਪ ਤੂੰ ਪਰ ਕਾਸੀ ਜਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੇ ਜੀਵ ਬੁਧ ਸਹਜੇ ਗਲਤਿ ਹੋਇ ਜਾਇ।
ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਵਹੁ ਹੋਤ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕੋ ਪਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਅਰਜਨ ਬਾਰਤਾ ਬੋਲੇ ਹੈ ਭਗਵਾਨ।
ਏਕ ਬੇਨਤੀ ਮੈ ਕਰੌ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਦੀਜੈ ਕਾਨ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਚੌਪਈ-

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੁਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ। ਜੋ ਦੇਖੋ ਸੋ ਤੇਰਾ ਰੂਪ।
ਪਰਤਖ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ। ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਜਿਸ ਮੈ ਬਿਸ੍ਰਾਮ।
ਤੁਮ ਰਾ ਧਾਮ ਸਭ ਹੂੰ ਤੇ ਪਰੈ। ਤੁਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਹਰੈ।
ਤੀਰਥ ਸਕਲ ਗੰਗਾ ਤੇ ਆਦਿ। ਤੁਮਰੇ ਚਰਨੋ ਤੇ ਉਉਪਜਾਦਿ।
ਐਸੇ ਹੋ ਤੁਮ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ। ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਸਰਬ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ।
ਪੁਰਾਤਨ ਅਰੁ ਪਹਿਲਿਓ ਤੇ ਪਹਲੇ। ਤੁਮ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕਲਮਲ ਟਲੇ॥ 20॥
ਦਿਬ ਪੁਰਖ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵ। ਅਜਨਮ ਅਜਾਤ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬੇਵ।
ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਰਿਖੋ ਤੇ ਸੁਨੀਸ ਬਿਆਸ ਦੇਵ ਨਾਰਦ ਜੀ ਭਨੀ।
ਸਭ ਰਿਖ ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹੈ। ਏਤੀ ਕਹੈ ਜੇਤੀ ਬੁਧ ਲਹੈ।
ਤੁਮਰੀ ਮਹਮਾ ਹੈ ਬੇਅੰਤ। ਵਰਨ ਨ ਸਕੈ ਸਿਧ ਅਰ ਸੰਤ।
ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੀ ਮਹਮਾ ਆਪੇ ਕਹੋ। ਜੈਸੇ ਭਗਵਾਨ ਪੂਰਨ ਤੁਮ ਅਹੋ।
ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕਾ ਪਰਤਾਪ। ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਨਹੀ ਜਾਨਹਿ ਆਪ।
ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਆਪ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਉਪਜਾਵਨਹਾਰ ਮੈ ਤੁਮ ਕੋ ਮਾਨੋ।
ਹੇ ਈਸਰ ਹੈ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵ। ਅਪੁਨੇ ਪਰਤਾਪ ਕਾ ਆਖੋ ਭੇਵ
ਅਪੁਨੀ ਦਿਬ ਬਿਭੂਤ ਮੁਝ ਕਹੋ। ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਜਿਸ ਮੈ ਨਿਤ ਰਹੋ।

ਹੇ ਮਹਾ ਜੋਗੇਸ਼ਿ ਮੁਝੈ ਬਤਾਵਹੁ। ਦਿਬ ਠਉਰ ਅਪੁਨਾ ਮੁਝੈ ਸਨਾਵਹੁ।
ਤਿਸੀ ਠਉਰ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਪਾਵੌ। ਸਦਾ ਸਰਬ ਦਾਤੁਝੈ ਧਿਆਵੌ।
ਏਹੋਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜੋ ਪਸਰਿਆ ਦੇਖੋਂ। ਏਹੁ ਬਿਭੂਤ ਸਭ ਤੁਮਰੀ ਪੇਖੋ।
ਵਿਭੂਤ ਪਰਤਾਪ ਤੁਮ ਦੇਖਿਆ ਚਾਹੋ। ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਹਰਖ ਉਪਜਾਵੋ।
ਇਹ ਬਚਨ ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਆਖੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਈਮਹਿਮਾ ਮੁਝ ਭਾਖੋ।
ਤਿਸ ਕੋ ਸੁਨਤਿ ਮੁਝ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹੋਇ। ਅਪੁਨੀ ਵਿਭੂਤ ਕਹੀਐ ਹੈ ਸੋਇ।
ਜਬ ਅਰਜਨ ਕੀਨੀ ਅਰਦਾਸ। ਕਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਕੇਸਵ ਪਾਸ।
ਤਬ ਕੇਸਵ ਅਰਜਨ ਕੋ ਕਹੀ। ਕੁਰਤੰਸਿਓ ਮੈਂ ਤੂੰ ਉਤਮ ਅਹੀ।
ਅਪੁਨੀ ਵਿਭੂਤ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਆਖੌ। ਦਿਬ ਪਰਧਾਨ ਬਾਤ ਮੈ ਭਾਖੌ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰੇ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਕਛੁ ਹੋਇ।
ਦਿਬ ਪਰਧਾਨ ਬਿਭੂਤ ਜੋ ਸੁਨਿ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਸੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਤਿਮਰਾ ਇਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜਿਉ ਭੂਪਤਿ ਕੇ ਦੇਸ ਮੈ।
ਮਾਨੁਖ ਹੋਹਿ ਬਹੁ ਭਾਂਤ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਤਿਨ ਮਹਿ ਅਲਪ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਨ ਅਲਪੋ ਸਿਉ ਏਕ ਏਕ ਲੀਜੈ ਪੁਰਖ ਪਰਧਾਨ।
ਨਿਪਟਿ ਅਲਪ ਪਰਧਾਨ ਨਰ ਤਿਨਾ ਸਉ ਨਿਕਸੈ ਜਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੈ ਅਪੁਨੀ ਭਾਖੋ ਅਲਪ ਬਿਭੂਤਾ। [illegible]
ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਮੈ ਵਸਾ ਜਿਉ ਮਨਾ ਕਿਉ ਮੈ ਸੂਤਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਭ ਪ੍ਰਾਨੀਆ ਕਾ ਆਤਮਾ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੋ ਮੀਤ।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਸਭ ਜਗਤਿ ਕੇ ਮੁਝ ਕੋ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਬਿਭੂਤ ਦਿਬ ਪਰਧਾਨ ਅਬ ਪਾਰਥ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੋ।
ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਮਨਿ ਮੈ ਮਾਨ ਮਹਿਮਾ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪ ਕੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਰਹ ਸੂਰਜ ਕੇ ਬਿਖੈ ਵਿਸਨ ਭਾਨ ਜਿਹ ਮਾਨ।
ਵਹੁ ਪਰਕਾਸੇ ਪੁਖ ਮੈ ਸੋ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਪਰਕਾਸ ਕਰ ਨਿਹਾਰੇ ਜੇਤੇ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮਹਿ।
ਰਵਿ ਤਿਨ ਮਹਿ ਮੁਝੈ ਬੀਚਾਰ ਹੈ ਅਰਜਨ ਅਬ ਅਰਿਤ ਸੁਨਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਠਾਈ ਨਿਖਤ੍ਰੋ ਮਾਹਿ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨ ਤੂੰ।
ਉਨ ਚਾਸ ਪਵਨ ਕੇ ਮਾਹਿ ਮਰੀਚ ਪਵਨ ਹੈ ਨਾਮੁ ਤੂੰ।

ਸੋਰਠਾ

ਚਾਰੋ ਬੇਦੋ ਮਾਹਿ ਸਿਆਮ ਬੇਦ ਮੈ ਆਪ ਹੋ।
ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਦੇਵ ਜੋ ਆਹਿ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈ ਹੋਤਿਨੋ ਮੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਮਾਹਿ ਮਨਿ ਰਾਜਾ ਹੈ ਮੁਝ ਸਰੂਪ।
ਜਹਾਂ ਚੇਤੰਨ ਤਾ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਾਹਿ ਸੋ ਚੇਤੰਨਤਾ ਹੈ ਮੁਝ ਰੂਪ।

ਸੋਰਠਾ

ਗਿਆਰਹਰੁ ਦ੍ਰੋ ਮਾਹਿ ਸੰਕਰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ।
ਰਾਖਸ ਜੋਨਿ ਜੋ ਨੀਚ ਮੈ ਕੁਬੇਰ ਹੁੋ ਤਿਨੋ ਮੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਆਠ ਬਿਸੋ ਮੈ ਅਗਨਿ ਹੌ ਅਰ ਪਰਬਤੋ ਬਿਖੈ ਸੁਮੇਰ।
ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਪ੍ਰੋਹਤੋ ਕੇ ਬਿਖੈ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੋ ਫੇਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੈਨਾ ਕੇ ਨਾਇਕੋ ਬਿਖੈ ਸਿਆਮ ਕਾਤਕ ਮੁਝ ਜਾਨਾ।
ਸਲਲ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਬਿਖੈ ਸਾਗਰ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਭ੍ਰਿਗੁ ਰਿਖ ਹੋ ਮੈ ਰਿਖੋ ਮੈ ਅਰ ਬਾਣੀ ਮੈ ਓਅੰਕਾਰ।
ਸਭ ਇਸ ਥਾਵਰ ਕੇ ਬਿਖੈ ਹਿੰਮਾਚਲ ਮੁਝੈ ਬੀਚਾਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਰਾਧੋ ਜੋ ਮੁਝ ਜਗਤਿ ਮੈ ਐਸਾ ਹੋਤਿਨ ਮਾਹਿ
~~[illegible]~~ ਸੁਆਸ ਗ੍ਰਾਸ ਜੋ ਸਿਮਰਿ ਤੈ ਸੋਈ ਜਪ ਮੈ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਿਪਲ ਬ੍ਰਿਛੋ ਕੇ ਸਿਧਿ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੋ ਮੀਤ।
ਗੰਧ੍ਰਬੋ ਮਾਹਿ ਮੈ ਚਿਤਰਥ ਐਸੇ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਿਧੋ ਬਿਖੈ ਮੈ ਕਪਲਹੌਂ ਨਾਰਦ ਹੌ ਰਿਖ ਮਾਹਿ।
ਰਤਨੋ ਮਾਹਿ ਤੁਰੰਗ ਜੋ ਸੋਵਹੁ ਅਸਵ ਮੈ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਰਾਵਤ ਹੌਂ ਗਜੋ ਮਾਹਿ ਨਰੂ ਮੈ ਰਾਜਾ ਸਰੂਪ।
ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਜੋ ਭੂਪ ਹੈ ਸੋ ਹੈ ਮੇਰਾ ਰੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਆਯੁਧੋ ਬਿਖੈ ਮੈ ਵਜ੍ਰ ਹੌਂ ਕਾਮ ਧੇਨ ਗਊ ਮਾਹਿ।
ਪ੍ਰਜਾ ਕੋ ਉਪਜਾਵਹਿ ਮੈ ਕਾਮ ਰੂਪ ਮੁਝ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਸਕ ਸਰਪੋ ਕੇ ਬਿਖੈ ਨਾਗੋ ਮਾਹਿ ਮੈ ਸੇਸਾ।
ਜਲ ਬਿਖੈ ਮੈ ਵਰਨ ਹੌ ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਮੈ ਬਸੇਖਾ।

ਸੋਰਠਾ

ਡੰਡਵਾਲਿਓ ਕੇ ਮਾਹਿ ਜਮ ਜਾਨੋ ਤੁਮ ਮੁਝੀ ਕੋ।
ਸਕਲ ਦਈਤ ਜੁ ਆਹਿ ਤਿਨ ਕੇ ਬੀਚ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਮੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਮ੍ਰਿਗੋ ਮਾਹਿ ਮੈ ਸਿੰਘ ਹੌਂ ਕਾਲ ਰੂਪ ਮੁਝ ਜਾਨ।
ਪੰਖੇਰੂ ਮਾਹਿ ਜੋ ਗਰੜ ਹੈ ਵਹੁ ਮੂਰਤਿ ਮੁਝ ਮਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰੀਓ ਬਿਖੈ ਰਾਮ ਚੰਦ ਬਲਭਦ੍ਰ ਮੇਰਾ ਨਾਮ।
ਮਛੋ ਮਾਹਿ ਮੈ ਸਾਗਰਮਛ ਨਦੀਓ ਗੰਗਾ ਜਾਨ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕਾ ਕਰਤਾ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨ।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਅਰੁ ਮਧਿ ਮੈ ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨ।

ਚੌਪਈ।

ਅਧਿਆਤਮ ਬਿਦਿਆ ਮਾਹਿ। ਅਧਿਆਤਮ ਅਰਥ ਕਹੇ ਪ੍ਰਗਟਾਹਿ।
ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੈ ਜੋ ਤਬੁ ਵਿਆਪਿਆ। ਅਧਿਆਤਮ ਠਾਕੁਰ ਨਾਮ ਤਿਸ ਜਾਪਿਆ।
ਸਭ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਅਧਿਆਤਮ ਜਾਨ। ਠਾਕੁਰ ਅਧਿਆਤਮ ਕੋ ਮਾਨ।
ਝਗੜਾ ਕਰਹਿ ਹਾਰਿਓ ਮਾਹਿ। ਜੋ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਯਾਨ ਕਰਾਹਿ।
ਓਹੁ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਮੇਰਾ ਰੂਪ। ਅਕਾਰ ਅਖਰ ਹੈ ਮੁਝੈ ਸਰੂਪ।
ਵਿਆ ਕਰਨੋ ਮਾਹਿ ਦੂੰਦ ਸਮਾਸਾ। ਸਭੁ ਕਾਲ ਮੈ ਹੋ ਪਰਕਾਸਾ।
ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਬਿਸਨਾ ਮੈ ਹੋ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਰੂਪ ਅਪਨਾ ਮੈ ਲੈ ਦੋਂ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿਖੈ ਜਾਤੋ ਮੈ ਇਸਤ੍ਰੀ । ਕੀਰਤ ਲਖਮੀ ਸੁਰਸਤੀ ਸੈਤ੍ਰੀ।
ਸਿਮਰਤਿ ਬੁਧਿ ਧ੍ਰਿਤ ਅਰਖਿਮਾ। ਏਹ ਸਾਤੋ ਮੈ ਆਪ ਕੋ ਗਨਾ।
ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਛੰਦੋ ਮਾਹਿ ਮੁਝ ਜਾਨਾ। ਮੰਘਰ ਮਾਸੋ ਮਾਹਿ ਪਛਾਨਾ।
ਰੁਤ ਮਾਹਿ ਬਸੰਤ ਮੁਝ ਜਾਨ। ਉਦਮ ਬਿਖੈ ਬਿਆਨ ਉਦਮ ਮਾਨ।
ਕਪਟੋ ਬਿਖੈ ਜੂਆ ਮੈ ਆਪ। ਤਿਜੋ ਬਿਖੈ ਮੈ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।
ਦਾਹਾ ਦੋਦਲ ਜੁਧ ਹੋ ਜਾਵੈ। ਤਿਨ ਮਾਹਿ ਜੋ ਦਲ ਜੀਤ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਜੀਤਨ ਹਾਰ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਬਲਵੰਤੋ ਕੇ ਮੈ ਬਲ ਮੈਰਾ ਮਾਨੋ

ਜਾਦਵ ਬਿਖੈ ਬਾਸ ਦੇਵ ਮੈ ਮੀਤਾ। ਪਾਂਡਵ ਮਾਹਿ ਅਰਜਨ ਪਰਚੀਤਾ।
ਮੁਨੋ ਮਾਹਿ ਬਿਆਸ ਮੁਝ ਰੂਪਾ। ਕਬ ਬੁਧਾ ਸਭ ਮੇਰੋ ਰੂਪਾ।
ਨਿਵਾਵਨਿਹਾਰਿਓ ਮਾਹਿ ਮੈ ਡੰਡਾ। ਧਰਮ ਰੀਤ ਮੈ ਹੋ ਪਰਚੰਡਾ।
ਗਿਆਨੀਓ ਮਾਹਿ ਗਿਆਨ ਮੁਝ ਜਾਨੋ। ਮੋਨ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਪਹਚਾਨੋ।
ਸਭ ਪ੍ਰਾਨੀ ਓ ਕਾ ਬੀਜ ਮੈ ਮੀਤ। ਇਹੁ ਦਿਬ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੋ ਵਰਨਨ ਕੀਤ।
ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ ਅੰਤ ਕਿਛ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਅੰਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੁਝ ਕਹਿ ਸਮਝਾਈ।
ਜਿਉ ਭਰੈ ਪਾਤ੍ਰ ਮਹਿ ਕਲਕਾਲ ਹੀਐ। ਤੈਸੇ ਅਲਪ ਬਿਭੂਤ ਤੁਝ ਕਹੀਐ।
ਔਰ ਸੁਨੋ ਅਬ ਮੀਤ ਸੁਜਾਨ । ਜੇਤੈ ਉਤਮ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ।
ਅਰ ਸੋਭਾਵੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੰਜੁਗਤਿ । ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਅਰ ਜੀਵਨਿ ਮੁਕਤਿ।
ਸੋ ਸਭ ਮੇਰੀ ਅੰਸ ਤੂੰ ਜਾਨ । ਐਸਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੁਝ ਕਹਾ ਬਖਾਨ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਅਲਪ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹਾ। ਏਹ ਸਭ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮਹਿ ਲਹਾ।
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕੀ ਸਾਰੀ ਬਾਤ ਨ ਕਹੀ। ਲਘ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਵਰਨਨ ਭਈ।
ਅਸੰਖ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ । ਮੁਝ ਬਿਭੂਤ ਸਿਉ ਭਰੈ ਬੀਚਾਰ।
ਸਭ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋ ਕੌ ਕਉ ਮੈ ਥਾਪਿਆ ।ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿਉ ਸਭ ਕੋ ਕਾਪਿਆ।
ਨੇਤ੍ਰ ਉਘਾਰੋ ਸਭ ਕਛੁ ਹੋਇ। ਮੂੰਦੋ ਨੈਨ ਨ ਰਹਤਾ ਕੋਇ।
ਏਹ ਵਿਭੂਤ ਕਹੀ ਤੁਝ ਮਾਹਿ। ਜੋ ਤੇਰੈ ਰਥ ਪਰ ਮੈ ਆਹਿ।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਮੇਰੋ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਸਭ ਹੂੰ ਕਾ ਈਸਰ ਮੈ ਆਹੀ।
ਤੇਰੈ ਨਿਕਟਿ ਬਿਰਾਜੋ ਆਪ। ਸਰਬ ਮਧ ਮੈ ਰਹਿਯਾ ਬਿਆਪ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਨੇਤ੍ਰ ਉਘਾਰ ਨਿਕਾਜੋ ਅਰਥਾ। ਸਮਝੈ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਸਮਰਥਾ।
ਹੈ ਨਰ ਐਸਾ ਆਪ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਅਪਨੇ ਹੀ ਮੈ ਸਭ ਜਗ ਮਾਨੋ।
ਨੇਤ੍ਰ ਉਘਾਰੋ ਸਭ ਦ੍ਰਿਸਟਾਵੈ। ਮੂਦੋ ਨੈਨ ਸਗਲ ਮਿਟਿ ਜਾਵੈ ।
ਤਾਂ ਤੇ ਸਭ ਕੋ ਵਿਸਨ ਹੈ ਭਾਈ।ਸਭੀ ਵਿਸਨ ਹੈ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾਈ।
ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਆਪ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਦੇਹ ਸਭੀ ਤੁਮ ਭਰਮ ਪਹਚਾਨੋ।
ਆਗੇ ਬਿੰਦ ਖਾਲਸੇ ਕੋ ਆਪਾ। ਗੋਬਿੰਦ ਅਕਾਲ ਏਕ ਦੀਨੋ ਜਾਪਾ।
ਤਾਂਤੇ ਸਭ ਕਛ ਏਕ ਅਕਾਲ। ਗੁਰਸਿਖ ਏਕ ਅਕਾਲ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ

ਦਸਵਾਅਧਿਆਇ ਸੁਭ ਜੁਗ ਤਿ ਬਤਾਇਆ।ਸਭੀ ਖਾਲਸੇ ਮਾਹਿ ਸੁਨਾਇਆ।
ਤੁਮ ਹਰਿ ਹੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤੁਮ ਮਾਹਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਮੁਕਤਿ ਬੰਧ ਕਛ ਨਾਹਿ।
ਤਾਂਤੇ ਏਕ ਅਕਾਲ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਬਿਨ ਅਕਾਲ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਮਾਨੋ।
ਸੁਨਤੇ ਪੜਤੇ ਮੁਕਤੇ ਆਹਿ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੋਂ ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਕੋ ਪਾਹਿ॥75॥

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ
ਬਿਦਿਆ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜ ਸੰਬਾਦੇ
ਬਿਭੂਤ ਯੋਗੋ ਨਾਮ ਦਸਮੋ ਅਧਿਯਾਇ॥10॥

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ
ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਦਸਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਜਿਸ ਕੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀ ਭੀ ਤਿਰ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਬਨਾਰਸ ਮਹਿ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸ ਕਾ ਧੀਰਧੀ ਥਾ। ਸੋ ਬਡਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਥਾ। ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਭਗਤਿ ਥਾ। ਸੋ ਏਕ ਦਿਨ ਵਿਸਵੇਸਰ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਲਿਆ। ਜਬ ਮੰਦਰਿ ਕੈ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਗਰਮੀ ਕੀ ਰੁਤਿ ਸੋ ਉਸ ਕਉ ਬਹੁਤ ਗਰਮੀ ਹੂਈ। ਗਰਮੀ ਕੇ ਮਾਰੇ ਓਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਾ ਜੀਉ ਸਉਰਾ ਹੋਣੈ ਲਾਗਾ। ਬਹੁਤ ਵਿਆਕੁਲ ਭਇਆ। ਮੁਹ ਤੇ ਝਗ ਚਲਨੈ ਲਾਗੀ। ਮੂਰਛਾ ਹੋਇ ਪਰਾ। ਤਬ ਉਸੀ ਸਮੇ ਏਕ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਗਣ ਆਇ ਨਿਕਸਾ। ਨਾਮੁ ਉਸ ਕਾ ਭਮਰੀਟ ਥਾ। ਸੋ ਓਹੁ ਦੇਖੈ ਤੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੂਰਛਾ ਪਰਾ ਹੈ। ਤਬ ਓਹੁ ਗਣਿ ਫਿਰਿ ਕੈ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਅਰ ਮਹਾਂ ਦੇਵਜੀ ਕਉ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਮੂਰਛਾ ਪੜਾ ਹੈ। ਬਿਸੁਧ ਪਰਾ ਹੈ। ਤਬ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੀ ਚੁਪਿ ਕਰਿ ਰਹੈ। ਕਛੁ ਨ ਬੋਲੇ। ਤਬ ਏਹ ਗਣ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਜੋ ਦੇਖੈ ਤੋ ਮਰਿ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਬ ਏਹ ਗਣ ਫਿਰਿ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਅਰ ਕਹਾ ਹੇ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਓਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੋ ਮੂਆ। ਤਬ ਗਣ ਬੋਲਿਆ। ਅਜੀ ਏਹ ਚਰਿਤ੍ਰ ਮੈ ਨੇ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ। ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਭਲੀ ਮਉਤ ਪਾਈ। ਚਾਰੋ ਜੋਗ ਆਨ ਬਨੇ ਹੈ। ਜੋਬਨਾ ਰਸ ਸਾਰਖਾ ਖੇਤ੍ਰ। ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਇਸਨਾਨ। ਵਿਸਵੇਸਰ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ। ਅਰ ਸਾਧਹੁ ਕਾ ਮਿਲਾਪ। ਅਰ ਅੰਨ ਕਾ ਛੋੜਨਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹੋ। ਇਸ ਨੇ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਥਾ। ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਭਲੀ ਮਉਤ ਪਾਈ। ਤਬ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਤੁਝ ਕਉ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਪਰ ਹਮ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਅਰ ਗਉਰਾ ਪਾਰਬਤੀ ਭੀ ਬੈਠੀ ਥੀ। ਅਰ ਗਨ ਭੀ ਬਹੁਤ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਫੁਲਵਾਰੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਦੇਖਤੇ ਥੇ। ਜੋ ਏਕ ਹੰਸ ਅਕਾਸ ਮਾਰਗ ਤੇ ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਹੰਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਵਾਹਨ ਥਾ। ਸੋ ਏਕ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਤਲਾਵ ਥਾ। ਉਸ ਮੈ ਕਮਲ ਕੇ ਫੂਲ ਥੇ। ਸੋ ਹੰਸ ਕਮਲ ਕੇ ਫੂਲੋ ਕਉ ਉਲੰਘ ਕਰਿ ਆਇਆ। ਓਸ ਕਮਲੋ ਪਰ ਓਸ ਕੀ ਛਾਇਆ ਪਰੀ। ਤਬ ਵਹੁ ਹੰਸ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਕਾਲਾ ਵਰਨ ਹੋਇ ਗਇਆ।

ਅਰ ਆਕਾਸ ਤੇ ਗਿਰ ਪਰਾ। ਉੜ ਨ ਸਕੈ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਏਕ ਗਨ ਮੇਰਾ ਓਸ ਮਾਰਗ ਮੈ ਆਇ ਨਿਕਸਾ। ਜਉ ਦੇਖੈ ਤਉ ਹਸ ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਓਸ ਗਨ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਆਨ ਕਹਿਆ। ਹੇ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਏਕ ਹਸ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਵਤਾ ਥਾ । ਸੋ ਕਾਲਾ ਰੰਗ ਹੋਇ ਕੇ ਆਕਾਸ ਤੇ ਗਿਰਪੜਾ ਹੈ। ਸੋ ਓਸ ਕਉ ਉੜਨੇ ਕੀ ਸਕਤਿ ਨਹੀ ਰਹੀ। ਤਬ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਓਸ ਹੰਸ ਕਉ ਲੈ ਆਵਹੁ ਤਬ ਗਨ ਹੰਸ ਕਉ ਲੈ ਗਏ। ਤਬ ਮੈ ਓਸ ਹੰਸ ਕਉ ਪੂਛਾ। ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਤੁਮਾਰਾ ਰੰਗ ਕਾਲਾ ਭਇਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਕਾਸ ਤੇ ਗਿਰਪੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਹੰਸ ਬੋਲਿਆ। ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਮੈ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਇਸ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਤੇ ਕਮਲ ਫੂਲ ਥੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਉਲੰਘ ਕੇ ਜਬ ਮੈ ਆਇਆ। ਤਬ ਹੀ ਮੈ ਸਿਆਮ ਰੰਗ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਅਰ ਆਕਾਸ ਤੇ ਗਿਰਪੜਾ। ਮੈ ਏਹ ਕਾਰਣ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ। ਏਹ ਸੁਣਕੇ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਚਿੰਤਾ ਲਾਗੇ ਕਰਨੇ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਆਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੁਈ । ਹੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਜੀ ਤੁਮ ਕਾਹੇ ਕਉ ਚਿੰਤਾ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਤਬ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹੇ ਆਕਾਸ ਬਾਨੀ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਆਗੈ ਪਰਗਟਹੋ। ਮੈ ਤੁਮ ਕਉ ਦੇਖਹੁ ਤੂੰ ਕਉਨ ਹੈ। ਤਬ ਚਤਰ ਭੁਜ ਰੂਪ ਧਾਰੀ ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰਿ ਪਾਰਖਦ ਆਏ। ਤਬ ਪਾਰਖਦ ਬੋਲੈ। ਹਮ ਕਿਆ ਕਹੈ। ਤੁਮ ਉਸ ਕਮਲ ਨੀ ਹੀ ਕਉ ਪੂਛੋ। ਤਬ ਕਮਲਨੀ ਬੋਲੀ ਹੇ ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਮੈ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹਤੀ ਹੂੰ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈ ਅਪਛਰਾ ਹੋ। ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਪਦਮਾਵਤੀ ਥਾ। ਸੋ ਏਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾ ਕਾ ਦਸਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਅਰ ਤਪਾਸਿਆ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜੇ ਇੰਦ੍ਰ ਕਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਹਲਿਆ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇਖੇ ਤੋ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਗੀਤਾ ਕਾ ਦਸਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਦਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹਾ ਓਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਉ ਤੂੰ ਜਾਇ ਛਲੁ। ਤਬ ਮੈ ਓਸ ਬ੍ਰਹਮਨ ਪਾਸ ਆਈ। ਜੋ ਦੇਖਹੁ ਤੋ ਏਕਾਂਤ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤਬ ਮੈ ਅਚਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੇ ਗਲੇ ਲਾਗੀ। ਅੰਗੋ ਸੇ ਅੰਗ ਛੁਹਾਏ। ਮੁਖ ਸਿਉ ਮੁਖਿ ਛੁਹਾਇਆ। ਤਬ ਮੁਝ ਕਉ ਦੇਖ ਕੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ। ਅਰੀ ਪਾਪਨੀ ਤੂੰ ਕਮਲਨੀ ਹੋਵੈਗੀ। ਸੋ ਮੈ ਕਮਲਨੀ ਭਈ ਹੋ। ਅਰੁ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹਾ ਜੈਸੇ ਪੰਜ ਅੰਗ ਮੇਰੇ ਤੈਨੇ ਸਪਰਸ ਕੀਏ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਪੰਜ ਅੰਗ ਤੇਰੇ ਭੀ ਹੋਵੈਗੇ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਪੰਜ ਅੰਗ ਹੂਏ ਹੈ। ਦੋ ਕਮਲ ਚਰਨ ਦੋ ਕਮਲ ਹਾਥ ਏਕ ਕਮਲ ਮੁਖ। ਸੋ ਪੰਜ ਅੰਗ ਮੇਰੇ ਹੈ। ਚਾਰ ਆਸ ਪਾਸ ਹੋਏ। ਏਕ ਮੈ ਬੀਚ ਹੋ। ਸੋ ਏਸ ਤਲਾਵ ਮੈ ਆਠ ਹਜਾਰ ਭਵਰ ਰਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਮੇਰੀ ਸੁਗੰਧਿ ਸਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹਤੇ ਹੈ। ਜਾਤੇ ਕਹੀ ਨਹੀ। ਅਰ ਮੇਰੇ ਮੈ ਐਸੀ ਜੁਆਲਾ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਪੰਛੀ

ਮੁਝ ਕਉ ਲੰਘ ਜਾਵੇਂ ਤਾ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਕਮਲਨੀ ਬੋਲੀ। ਅਰੇ ਹੰਸ ਤੂੰ ਕਉਨ ਹੈ। ਈਹਾ ਕਿਉ ਆਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਹੰਸ ਬੋਲਿਆ। ਹਮ ਹੰਸ ਚਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਵਾਹਿਨ ਹੈ। ਤਿਨ ਮੈ ਏਕ ਹੰਸ ਮੈ ਹੋ। ਸੋ ਮੈ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਮੋਤੀ ਚੁਗਨੇ ਆਇਆ ਥਾ। ਜੋ ਚੁਗ ਕੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਇਸ ਮਾਰਗ ਆਇ ਨਿਕਸਾ ਹੋ। ਜਬ ਮੈ ਕਮਲਨੀ ਉਲੰਘੀ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਸੁਪੇਦ ਸਿਉ ਕਾਲਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੋ। ਅਰ ਅਕਾਸ ਤੇ ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੋ। ਤਬ ਏਹ ਚਰਿਤ੍ਰ ਸੁਣਿ ਕੈ ਕਮਲਨੀ ਬੋਲੀ। ਮੈ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਕੰਨਿਆ ਹੋ। ਸੋ ਮੈ ਏਕ ਮੈਨਾ ਪਾਲੀ। ਸੋ ਓਹੁ ਮੈਨਾ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰਿ ਬੋਲੈ। ਸੋ ਮੈ ਓਸ ਕਉ ਪੜਾਵਤੀ ਥੀ। ਇਤਨੇ ਮੈ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਵੂਠ ਰਸੋਈ ਕਰਿ। ਤਬ ਮੈ ਨ ਬੋਲੀ। ਫੇਰ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਕਹਾ ਤਉ ਭੀ ਨ ਬੋਲੀ। ਸੋ ਮੇਰਾ ਮਨਿ ਓਸ ਮੈਨਾ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਥਾ। ਮੇਰਾ ਮਨਿ ਰੋਸੋਈ ਮੋ ਨ ਲਾਗੀ। ਤਬ ਇਤਨੈ ਮੈ ਮੇਰੈ ਪੁਰਖ ਨੇ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ। ਜਾਇ ਤੂੰ ਕਮਲਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੋ ਮੈ ਕਮਲਨੀ ਭਈ ਹੋ। ਅਰ ਉਸ ਮੈਨਾ ਕੀ ਸੁਧ ਮੁਝ ਕਉ ਅਬ ਤਾਈ ਹੈ। ਵਹੁ ਮੈਨਾ ਗੀਤਾ ਕਾ ਦਸਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤੀ ਥੀ। ਸੋ ਮੈ ਭੀ ਪੜੀ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਮੋ ਜੋ ਤਿ ਓਸ ਗੀਤਾ ਕੇ ਦਸਵੇ ਅਧਿਆਇ ਸੁਨਨੇ ਕੀ ਹੈ। ਤਬ ਹੰਸ ਬੋਲਾ ਅਬ ਕਛੂ ਐਸਾ ਉਪਾਵ ਹੈ। ਜੋ ਮੈ ਇਸ ਸਿਆਮ ਵਰਨ ਤੇ ਸੁਪੇਦ ਹੋਵਹੁ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਕਮਲਨੀ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ। ਤਬ ਏਹ ਕਮਲਨੀ ਬੋਲੀ। ਹਾਂ ਹਾਂ ਏਕ ਉਪਾਵ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਦਸਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਅਥਵਾ ਸੁਣੇ ਤਉ ਕਿਰਤਾਰਥ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਏਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਓਸ ਤਲਾਵ ਮੈ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ। ਅਰ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ। ਦਸਵਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਅਰਥਾਤਕ ਇਨੋ ਨੇ ਸੁਣਿਆ। ਤਬ ਏਹ ਹੰਸ ਸੁਪੇਦ ਵਰਨ ਹੋਇਆ। ਓਹੁ ਕਮਲਨੀ ਦੇਵ ਕੰਨਿਆ ਭਈ। ਤਬ ਇਨ ਦੋਨੋ ਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜਿ ਕੈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਨੀ। ਅਰ ਕਹਿਆ ਧਨ ਹੋ ਜੋ ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਇਨੋ ਦੋਨੋ ਨੇ ਕਹਿਆ। ਮੈ ਕਮਲਨੀ ਥੀ ਇਹ ਹੰਸ ਸਿਆਮ ਵਰਨ ਥਾ। ਸੋ ਤੁਮੋ ਨੇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਦਸਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਸੋ ਹਮਨੇ ਸੁਨਿਆ। ਮੈ ਦੇਵ ਕੰਨਿਆ ਭਈ ਅਰ ਏਹ ਹੰਸ ਸੁਪੇਦ ਭਇਆ। ਅਬ ਤੁਮ ਅਸੀਰ ਵਾਦੁ ਦੇਵਹੁ ਹਮ ਦੇਵ ਲੋਕ ਜਾਵਹਿ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਸੀਰ ਵਾਦ ਦਈ। ਤਬ ਹੰਸ ਤੋ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਗਇਆ। ਅਰ ਕਮਲਨੀ ਦੇਵ ਲੋਕ ਗਈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੋ ਜੀਵ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਗੀਤਾ ਸੁਣਤੇ ਹੈ ਤੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਭੀ ਗਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ0ਪੁਰਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਦਸਮੋ ਅਧਿਆਇ॥ 10॥

ਆਰੀ ਯਾਰਵਾਂ ਚਲਯਾ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਕਹੈ ਭਗਵਾਨ ਸੋਂ ਹੇ ਕੇਸਵ ਗੋਬਿੰਦ।
ਜਬ ਸੁਨਿਓ ਪਰਤਾਪ ਤੁਮ ਤਬ ਉਪਜਿਓ ਆਨੰਦ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੁਮਰੇ ਬਚਨ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਤੇ ਮੋਹ ਬਿਨਾਸਯੋ ਮੋਹਿ।
ਹੇ ਕਮਲ ਲੋਚਨ ਜੋ ਤੁਮ ਕਹਾ ਸਭ ਮੈ ਸੁਨਿਓ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਤਪਤਿ ਪਰਲੈ ਕੀ ਕਥਾ ਸਭੀ ਸੁਨੀ ਮੈ ਮੀਤ।
ਅਬਨਾਸੀ ਪਰਤਾਪ ਤੁਮ ਸੋ ਮੈ ਰਾਖਿਓ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਏਹ ਅਬ ਬੇਨਤੀ ਤੁਮ ਪੈ ਭਾਖੋ ਮੀਤ।
ਜੈਸਾ ਤੁਮ ਪਰਤਾਪ ਹੈ ਤਿਨ ਦੇਖਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸ ਬਿਭੂਤ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਇਛਾ ਮੋਹਿ।
ਕਰੋ ਬੇਨਤੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਝੈ ਦਿਖਾਵੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਤੁਮ ਮਾਨੋ ਬੇਨਤੀ ਦੇਹ ਦਰਸਨ ਭਗਵਾਨ।
ਸකਤਿ ਭੀ ਦੇਵਹੁ ਆਪਨੀ ਦੇਖਹੁ ਤੁਝ ਕੋ ਜਾਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਪੁਨੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੰਜੁਗਤਿ ਵਿਭੂਤ ਦਿਖਾਵੋ ਸਿਖ ਕੋ।
ਦੇਖੋ ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਦਰਸਨ ਤੇਰਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਈਸਰ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੋ ਮੋਹਿ ਕਉ।
ਵਿਭੂਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੰਜੁਗਤਿ ਜੋ ਨੈਨੀ ਦੇਖੋ ਸੋਇ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ -ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਸੁਨ ਭਾਖੇ ਗੁਬਿੰਦ ਦੇਵ।
ਹੇ ਪਾਰਥ ਤੂੰ ਦੇਖ ਲੈ ਸਭ ਵਿਭੂਤ ਕੋ ਭੇਵ।

ਚੋਪਈ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਵਿਭੂਤ ਸਭ ਦੇਖ। ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਸਹੰਸਰ ਪੇਖ।
ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਰਨ ਹੈ ਮੇਰੇ। ਮੈਰੇ ਬਪ ਮੈ ਭਾ ਨਘਨੇਰੇ।
ਕਈ ਖਿਸਵ ਮੇਰੇ ਬਪ ਮਾਹਿ। ਕਈ ਰੁਦ੍ਰ ਤਹਾ ਵਰਤਾਹਿ।
ਅਸੁਨੀ ਕੁਮਾਰ ਕੋਟਿ ਹੈ ਭਾਈ। ਦੇਖਹੁ ਮੁਝ ਬਪ ਮੈ ਹੈ ਪੀੜ ਰਾਈ।
ਜੋ ਦੇਖਿਯਾ ਨਾਹੀ ਤੁਝ ਆਗੈ। ਸੋ ਅਬ ਦੇਖ ਮੁਝ ਬਪ ਮੈ ਲਾਗੈ।
ਅਵਰੁ ਅਸਚਰਜ ਨਾਨਾ ਤੂੰ ਦੇਖ। ਅਬ ਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਮੁਝ ਮੈ ਪੇਖ।
ਸੋ ਸਭ ਮੇਰੇ ਬਪੁ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਅਵਰ ਦੇਖ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਚਾਹੀ।
ਚਰਮ ਦਿਸਟ ਸਿਉ ਦਿਸਟ ਨ ਆਵੈ। ਦਿਬ ਦਿਸਟ ਮਹਿ ਦਰਸਨ ਪਾਵੈ।
ਤਾਂ ਤੇ ਦਿਬ ਦਿਸਟ ਸਿਉ ਦੇਖੋ। ਜੋਗ ਸਮਾਧ ਲਾਇ ਸਭ ਦੇਖੋ।
ਦਸਵੈ ਪਵਨ ਚੜਾਵੋ ਮੀਤ। ਈਸਵਰਜ ਮੁਝ ਦੇਖੋ ਇਹ ਰੀਤ।
ਐਸੇ ਪਾਰਥ ਪਹਿ ਹਰਿ ਭਾਖਿਓ। ਅਰਜਨ ਪਵਨ ਦਸਵੈ ਮੈ ਰਾਖਿਓ।
ਸਮਾਧ ਮਾਹਿ ਅਰਜਨ ਜਬ ਦੇਖਿਓ। ਤਾਤਕਾਲ ਵਿਭੂਤ ਹਰਿ ਪੇਖਓ।

ਸੰਜਯੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਸੰਜੈ ਕਹੈ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸਟਰ ਪਹਿ ਹੇ ਰਾਜਨ ਪਰਧਾਨ।
ਅਰਜਨ ਲਾਇ ਸਮਾਧ ਕੋ ਦੇਖਿਓ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਰੂਪ ਤਹ ਦੇਖਿਆ ਮੁਝ ਪਹਿ ਕਹਿਓ ਨ ਜਾਇ।
ਜੋ ਅਰਜਨ ਨਰ ਦੇਖਿਆ ਸੋ ਸਭ ਕਹੋ ਸੁਨਾਇ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ ਸੋਰਠਾ

ਮੁਖ ਚਖ ਕਾਨ ਅਨੇਕ ਹਸਤ ਪਾਦਿ ਅਨੇਕ ਫੁਨਿ।
ਸਭ ਕੋ ਠਾਕਰ ਏਕ ਬੈਰਾਟਿ ਰੂਪ ਜਿਹ ਧਾਰਿਆ।

ਚੋਪਈ।

ਅਦਭੁਤ ਦਰਸਨ ਮਹਾਂ ਅਨੂਪ। ਦਿਬ ਭੂਖਣ ਲਾਗੈ ਤਿਹ ਰੂਪ।
ਅਨੇਕ ਸਸਤ੍ਰ ਤਿਸ ਹਾਥੋ ਮਾਹਿ। ਸਸਤ੍ਰਨ ਗਹਿ ਸਤ੍ਰੋ ਕਉ ਦਾਹਿ।
ਦਿਬ [illegible] ਮਾਲਾ ਤਿਹ ਕੰਠੋ ਮਾਹੀ। ਦਿਬ ਬਸਤ੍ਰ ਸਭ ਬਪ ਕੇ ਆਹੀ।
ਦਿਬ ਸੁਗੰਧ ਤਹਾਂ ਤੇ ਆਵੈ। ਅਰਜਨ ਦੇਖ ਅਸਚਰਜ ਕੋ ਪਾਵੈ।

ਜਹ ਦੇਖੈ ਤਹ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ। ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਵਹੁ ਏਕ ਸੁਜਾਨ।
ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਖੈ। ਸਹੰਸ੍ਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਪੇਖੈ।
ਭਗਵਾਨ ਸਮਾਧ ਮਹਿ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ। ਅਰਜਨ ਦੇਖ ਅਸਚਰਜ ਕੋ ਪਾਇਆ।
ਸਹੰਸ੍ਰ ਰਵਿ ਸਸ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਪੇਖਿਯੋ। ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਕੋ ਦੇਖਿਯੋ।
ਮਾਧਵ ਬਪੁ ਮਹਿ ਇਹੁ ਦਿਸਟਾਵੈ। ਸਗਲ ਸੰਸਾਰ ਪਸਰਿਆ ਤਹਾਂ ਪਾਵੈ।
ਅਨਿਕ ਭਾਂਤ ਸੰਸਾਰ ਜਬ ਦੇਖਿਆ। ਬਿਰਾਟ ਰੂਪ ਕੋ ਪਾਰਥ ਪੇਖਿਆ।
ਸੋ ਸਭ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਧਨੰਜੈ ਦੇਖ ਬਿਸਮੈ ਕੋ ਪਾਹਿ।
ਅਤਿ ਬਿਸਮਾਦੁ ਅਰਜਨ ਜਬ ਭਇਆ। ਅਪੁਨਾ ਸੀਸ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨੀ ਗਹਿਆ।
ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ ਅੰਜਲ ਪੁਟ ਜੋਰ। ਮੁਖ ਸੋਂ ਬੋਲੈ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਮੋਰ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਮਾਧਵ ਨਾਰਾਇਨ ਸੁਆਮੀ। ਦਇਆਲ ਅਕਾਲ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ।
ਤੁਮਰੀ ਦੇਹ ਮੈ ਇਹ ਦੇਖੋਂ। ਸਭ ਸਮੂਹ ਜਗਤਿ ਕਾ ਪੇਖੋਂ।
ਨਾਭ ਕਮਲ ਤੁਮਰੀ ਪਰਦੇਵਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਖੋ ਕਰਤਾ ਸੇਵਾ।
ਤੁਮਰੀ ਦੇਹ ਪਰਸਭ ਰਬ ਦੇਖੋਂ। ਸਪਤਿ ਰਿਖ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁਤ ਪੇਖੋਂ।
ਦਿਬ ਨਾਗ ਮੁਝ ਦਿਸਟੀ ਆਵੈ। ਅਨੇਕ ਰੁਦਰ ਸਮਾਧ ਲਗਾਵੈ।
ਸਹੰਸ੍ਰ ਭੁਜਾ ਸੰਹੰਸ੍ਰ ਹੀ ਨੈਨਾ। ਸਹੰਸ੍ਰ ਮੁਖ ਤੁਮ ਕਰਤੇ ਬੈਨਾ।
ਅਨੇਕ ਰੁਦ੍ਰ ਤੁਮ ਮੁਝ ਦਿਸਟਾਏ। ਤੁਮਰਾ ਆਦਿ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਏ।
ਬਿਸ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਮੈ ਦੇਖੋ। ਅਨੇਕ ਸੀਸ ਪਰਮੁਕਟਿ ਸਭ ਪੇਖੋ।
ਗਦਾ ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਕਰਿ ਮੈ ਪਿਆਰੇ। ਅਨੇਕ ਸਸਤ੍ਰ ਵਿਚ ਹਾਥ ਤੁਮਾਰੇ।
ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਤੁਮ ਰਹੇ ਬਿਆਪ। ਸਭ ਦੇਖੋ ਤੁਮ ਤੇਜ ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਤੁਮਰਾ ਤੇਜ ਦੇਖਿਓ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਮਹਾ ਪ੍ਰਲੈ ਮੁਝ ਦਿਸਟੀ ਆਇ।
ਦਿਬ ਅਗਨਿ ਜਵਲਤਿ ਤਿਹ ਮਾਹੀ। ਅਨੇਕ ਸੂਰਜ ਤਹਾਂ ਤਪਤਾਹੀ।
ਐਸੇ ਠਉਰ ਠਉਰ ਦਿਸਟਾਏ। ਦਰਸਨ ਇਹ ਦੇਖਯੋ ਨਹੀ ਜਾਏ।
ਅਪ੍ਰਮੇਵ ਅਦਵੈ ਤੇਜ ਤੁਮਾਰਾ। ਤੁਮਹੀ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ।
ਦੂਸਰੀ ਦਿਸਟ ਨਹੀ ਕੋ ਪੇਖੋ। ਜਿਸ ਸੋਂ ਤੁਮਰਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖੋਂ।
ਤੁਮ ਸਮਾਨ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਆਪ। ਅਨੇਕ ਭਾਂਤ ਤੁਮ ਰਹੇ ਬਿਆਪ।

ਸੰਜੈ ਵਾਚ

ਭਗਵਾਨ ਰੂਪ ਅਰਜਨ ਇਉ ਪੇਖਿਯਾ।
ਅਪੁਨੇ ਨੇਤ੍ਰੋ ਸੋਂ ਜੋ ਦੇਖਿਆ।

ਹੇ ਰਾਜਨ ਸਭ ਕਹੌਂ ਸੁਨਾਇ।
ਅਤ ਔਰ ਕਹੌਂ ਸੁਨੋ ਚਿਤ ਲਾਇ।
ਜੋ ਕਛੁ ਗਿਆਨ ਨੈਨ ਜਿਉਂ ਜਾਨਿਆ।
ਅਰਜਨ ਕੇਸਵ ਮਾਹਿ ਬਖਾਨਿਆ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਸਵੈਯਾ

ਸਭ ਕੇ ਪਰੇ ਅਬਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁਤੁਮ ਈਸਰ
ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ।
ਏਕ ਰੂਪ ਤੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸਿਰਜਿਓ
ਜਿਉ ਨੈਕੰਤਿਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।
ਜੈਸੇ ਥੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਦੀਸੇ ਊਨ ਨਹੀ
ਤੁਮ ਪਾਰਗਰਾਮੀ।
ਕੋਟਿ ਬਿਸਵ ਉਪਜੀ ਹੈ ਤੁਮ ਮੈਂ
ਤੁਮ ਭਰਪੂਰ ਸਦਾ ਸੁਖਗਾਮੀ।

ਸਵੈਯਾ

ਬਿਸਨਿ ਧਾਨ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਸਨਾਤਨ ਆਹੀ।
ਅਤਿ ਬਲਵੰਤ ਈਸ ਠੇਈ ਸਰ ਧਰਮ ਰਖਿਆ ਤੁਮ ਨਿਤ ਕਰਾਹੀ।
ਨਹੀ ਦੂਸਰਾ ਤੁਮ ਸਮ ਗੋਬਿੰਦ ਐਸੇ ਆਵੈ ਮੁਝ ਮਤਿ ਮਾਹੀ।
ਤੁਮ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹੋ ਪੂਰਨ ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਮਹਿ ਪਰਜਾਹੀ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਨਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭੁ ਆਦਿ ਅੰਤ ਮਧ ਨਾਹਿ।
ਏਹੋ ਜੋ ਰਵਿਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਨੈਤ੍ਰ ਤੁਮਾਰੇ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਦੇਖੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਮਰੇ ਮੁਖ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਮਹਾ ਅਗਨਿ ਅਤਿ ਤੇਜ ਸੋ ਸਕਲੀ ਬਿਸ ਕੋ ਦਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ ਅਰ ਦਹਦਿਸਾ ਤੁਮ ਬਿਆਪੇ ਗੋਬਿੰਦ।
ਅਦਭੁਤ ਭਇਆ ਨਕ ਰੂਪ ਦੇਖ ਮੁਝ ਕੋ ਉਪਜੀ ਚਿੰਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਤੁਮਰਾ ਰੂਪ ਦੇਖ ਡਰਹੀ ਤੀਨੋ ਲੋਗ।
ਕੋਟਿ ਦੇਵ ਤੁਮ ਦੇਹ ਮੈ ਦੀਸਹਿ ਕਰਤੇ ਜੋਗ।

ਸੋਰਠਾ

ਦਿਬ ਪਵਨ ਅਨੇਕ ਸੰਬੂਹ ਕਰੈ ਪ੍ਰਵੇਸ ਤੁਮ ਦੇਹ ਮੈ।
ਅਨਿਕ ਅਕਾਸ ਅਰ ਭੂਹ ਮੁਝ ਕੋ ਦਿਸਟੀ ਆਵਤੈ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਵ ਅਪਾਰਾ। ਤੁਮ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ।
ਕਈ ਦੇਵ ਜਛ ਅਰ ਸਿਧਾ। ਕਰਤੇ ਬੇਨਤੀ ਬਹੁ ਬਿਧਾ।
ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਰਿਖ ਅਰੁ ਦੇਵਾ। ਕਈ ਰਖਾ ਬਹੁਤ ਕਰੇਵਾ।
ਰੁਦ੍ਰ ਅਨੇਕ ਦਿਸਟੀ ਆਹਿ। ਕੋਟਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਤੁਮ ਬਪੁ ਮਾਹਿ।
ਕਈ ਸਾਧ ਦੇਵ ਅਰੁ ਜਛੁ। ਅਸ਼ਨੀ ਕੁਮਾਰ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਤਛ।
ਬਹੁ ਪਵਨ ਤੁਮ ਤੇ ਭਏ। ਕੋਟਿ ਗੰਧ੍ਰਵ ਤੁਮ ਮੈ ਲਹੈ।
ਸਭ ਦੇਖ ਬਿਸਮਿਓ ਮੋਹਿ। ਅਦ੍ਭੁਤ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਸੋਇ।
ਤੁਮ ਸਹੰਸ੍ਰ ਰੂਪ ਅਪਾਰਾ। ਮੁਖ ਨੈਨ ਸੀਸ ਬਿਚਾਰਾ।
ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਮੁਖ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ। ਸੋ ਸਭੀ ਤੁਮ ਬਪੁ ਮਾਹਿ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਬਹੁ ਭੁਜਾ ਪਾਦ ਤੁਮ ਭਏ। ਉਦ੍ਰ ਅਨੇਕ ਤੁਮਰੇ ਲਹੇ।
ਬਹੁ ਭਇਆਨਕ ਅਰ ਬਿਕਰਾਲ। ਅਨੇਕ ਦਾੜ ਤੁਮ ਮੁਖ ਨਾਲ।
ਇਹੁ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਦੇਖਾ। ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਡਰੈ ਬਸੇਖਾ।
ਹਉ ਡਰੋ ਪ੍ਰਭ ਅਬਨਾਸ੍ਰ ਤੁਮ ਬਪੁ ਜਿਉ ਆਕਾਸ।
ਬਹੁ ਭਾਂਤ ਰੰਗ ਹੈ ਤੋਹਿ। ਬਡੇ ਨੈਨ ਦੇਖੇ ਮੋਹਿ।
ਐਸਾ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਦੇਖਾ। ਮੈ ਡਰ ਗਇਆ ਪ੍ਰਭ ਤੁਝ ਪੇਖਾ।
ਧੀਰਜ ਨਾ ਰਹਿਓ ਮੁਝ ਮਾਹਿ। ਜਬ ਦਰਸ ਤੁਮਾਰਾ ਪਾਹਿ।
ਹੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ। ਦਰਸਨ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਮੈ ਤੋਹਿ।
ਦੇਖਹੁ ਅਵਰੁ ਮੈ ਗੋਪਾਲ। ਭਇਆਨਕ ਦਾੜ ਤੁਮ ਮੁਖ ਨਾਲ।
ਸੋ ਦਾੜ ਕੈਸੀ ਆਹਿ। ਸਮਕਾਲ ਕੈ ਵਹੁ ਪਾਹ।
ਦੇਖ ਦਿਸਾ ਭੂਲੀ ਮੋਹਿ। ਨਹੀ ਸਾਂਤ ਮਨਿ ਮਾਹਿ ਹੋਇ।
ਹੇ ਜਗ ਪੁਰਸ ਕ੍ਰਿਪਾਲ। ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ।
ਅਬ ਮੈ ਅਉਰ ਦੇਖੋ ਬਾਤ। ਤੁਮਰੇ ਮੁਖ ਬਿਖੇ ਹੈ ਤਾਤ।
ਏ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸੈਨਾ ਸਹਤਿ। ਭੀਖਮ ਦ੍ਰੋਣਾ ਜੋ ਹੈ ਮਹਤਿ।
ਹੋਰ ਜੋਧਾ ਜੋ ਪਰਧਾਨਾ। ਦੇਖੋ ਇਉ ਤੀਨੋ ਪਹਚਾਨਾ।

ਜੋ ਅਗਨਿ ਤੁਮ ਮੁਖ ਮਾਹਿ। ਦੇਖੋ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਵਹੁ ਦਾਹਿ।
ਵਹੁ ਸਭ ਮੁਖ ਤੁਮਰੇ ਪਰੇ। ਤੁਮਰੀ ਦਾੜ ਮਹਿ ਵਹੁ ਅੜੇ।
ਅਟਕੇ ਕਈ ਦਾੜੋ ਸਾਥ। ਕਈ ਦੰਦ ਸਿਉ ਭਏ ਘਾਤ।
ਕਈ ਸੁਰ ਦੈਤ ਤੇਰੇ ਮਾਹਿ। ਅਟਕੇ ਦੇਖ ਹੋ ਮੈ ਤਾਹਿ।
ਜਿਵ ਸਭ ਨਦੀ ਕੋ ਪ੍ਰਵਾਹ। ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਹੁ
ਤੈਸੇ ਜੋਧਾ ਕੈਰਵ ਜੋਇ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਭ ਤੁਮ ਮੁਖ ਹੋਇ।
ਤਿਸੁ ਮੁਖ ਮਾਹਿ ਜੋ ਹੈ ਅਗਨਿ। ਕੈਰਵ ਭਏ ਤਿਸ ਮੈ ਮਗਨਿ।
ਸਭ ਪਰੈ ਤੁਝ ਮੁਖ ਮਾਹਿ। ਫਿਰ ਵਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵੈ ਨਾਹਿ।
ਤੁਮਰਾ ਤੇਜ ਅਤਿ ਬਲਵਾਨ। ਤਿਸੁ ਕਰਿ ਲੋਕ ਪੂਰਨ ਜਾਨ।
ਐਸਾ ਭਇਆਨਕ ਤੁਮਾਰਾ ਰੂਪ। ਵਹੁ ਹੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ ਸਰੂਪ।
ਤਿਸ ਤੇਜ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ। ਹੈ ਦੇਵ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰ।
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਹਿ ਮੁਝ ਮਾਹਿ। ਤੁਧ ਰੂਪ ਅਸਚਰਜ ਆਹਿ।
ਐਸਾ ਚਾਹਤਾ ਮਨਿ ਮਾਹਿ। ਤੁਝ ਆਦਿ ਅੰਤ ਦਿਖਾਹਿ।
ਦੇਖ ਸਕੋ ਅਬ ਨ ਦਇਆਲ। ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੁਮ ਗੋਪਾਲ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਬ ਅਰਜਨ ਐਸੇ ਕਹਾ ਤਬ ਦਇਆਲ ਭਗਵਾਨਾ।
ਮੁਖ ਸੋਂ ਕਹੀ ਸੁਨ ਪਾਰਥਾ ਮੈ ਤੁਝ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ।

ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਅਬ ਮੁਹਿ ਬਡਾ ਜੋ ਰੂਪ ਐਸੇ ਸਮੈ ਮੈ ਧਾਰਿਆ।
ਸੋ ਹੈ ਕਾਲ ਸਰੂਪ ਸਭ ਨਾਸਨ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ।

ਸੋਰਠਾ

ਸਭ ਕੋ ਨਾਸੋ ਮੀਤ ਏ ਸਭ ਹੀਨ ਹੋਹਿਗੇ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਧਰ ਚੀਤ ਉਠ ਸਤ੍ਰੋ ਸਿਉ ਜੁਧ ਕਰਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਤ੍ਰੂ ਸਭੀ ਤੁਮ ਜੀਤ ਕੈ ਰਾਜ ਭੂਮਿ ਕਾ ਲੇਹਾ।
ਰਾਜ ਭੋਗ ਸਭ ਭੋਗ ਤੂੰ ਪਰਜਾ ਕਉ ਸੁਖ ਦੇਹਾ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਸੋਰਠਾ

ਏ ਸਭ ਜੋਧਾ ਜੋ ਨਾਢੇ ਦੇਖੈ ਅਰਜਨਾ।
ਹਤ ਕੀਏ ਮੈ ਸੋਇ ਜਸ ਲੈ ਤੂੰ ਉਠ ਜੁਧ ਕਰਿ।

ਸੋਰਠਾ।

ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਜਸ ਲੈਹ ਸਭ ਕੋ ਜਗ ਮਹਿ ਕਹੈਗਾ।
ਸੈਨਾ ਕੋਰਵ ਏਹ ਸਭ ਹੀ ਪਾਰਥ ਹਤਿ ਕੀਏ।

ਚੌਪਈ

ਸੋ ਜੋਧਾ ਕੈਸੇ ਮੈ ਆਖੋਂ। ਸਭ ਹੀ ਮਹਾਰਥੀ ਅਬ ਭਾਖੋਂ।
ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਵਿਦਿਆਵੰਤਾ। ਦੇਵੈ ਸਭ ਕੋ ਸਸਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰਾ।
ਸਸਤ੍ਰ ਵਿਦਿਆ ਤਿਹ ਤੇ ਤੁਮ ਲੀਨ। ਬਾਨ ਵਿਦਿਆ ਮਹਿ ਅਤਿ ਪ੍ਰਬੀਨ।
ਬਾਨ ਚੋਟ ਕਰਿ ਕੈਰੋ ਸਭ ਮਾਰੈ। ਅਰ ਸਰਾਪ ਦੇ ਸਭ ਕੋ ਜਾਰੈ।
ਐਸਾ ਦ੍ਰੋਣਾਚਾਰਜ ਬਲੀ। ਭੀਖਮ ਸੋਂ ਧਰਤੀ ਸਭ ਹਲੀ।
ਪਿਤਾਮੈ ਕਉ ਬਰ ਪਿਤਾ ਕਾ ਏਹ। ਜਬ ਭਾਵੈ ਤਬ ਦੇਹ ਤੈਜੇਹਾ।
ਪਿਤਾ ਤੁਮਰਾ ਇਛਾਚਾਰੀ। ਅਰ ਜੈਦਰਥ ਸੂਰਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ।
ਤਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮਾਹਿ। ਤਪ ਕਰੈ ਬੈਠਾ ਹੈ ਤਾਹਿ।
ਬਾਂਛਾ ਮਨਿ ਮੈ ਐਸੇ ਧਰੈ। ਜੋਕੋ ਮੁਝ ਸੁਤ ਕੋ ਹਤਿ ਕਰੈ।
ਸੁਤ ਕਾ ਸੀਸ ਭੁਮਿ ਨ ਗਿਰੈ। ਪਿਤਾ ਜੈਦਰਥ ਇਹੁ ਬਾਂਛਾ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਕਰਨਿ ਕੋਰਵਿ ਕਾ ਸੁਤ ਜਾਨੋ। ਭਾਨ ਅਉਤਾਰ ਕਰਨਿ ਪਹਚਾਨੋ।
ਅਉਰ ਸਭੀ ਜੋ ਜੋਧਾ ਦੇਖੋ। ਅਤਿ ਬਲਵੰਤ ਸਭੀ ਕੋ ਪੇਖੋ।
ਤੁਮ ਸੋ ਏਹ ਮਾਰੇ ਨਹੀ ਜਾਹਿ। ਮਾਰ ਰਾਖੇ ਮੈ ਸਭਹੀ ਆਹਿ।
ਮਾਰਿਓ ਕਉ ਉਠਿ ਹਤਿ ਕਰਿ ਯਾਰ। ਮੋਤਿ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਮੈ ਡਾਰੈ ਮਾਰ।
ਜੁਧ ਕਰਿ ਤੂੰ ਪਾਰਥ ਜਸ ਲੇਹ। ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਮਹਿ ਮਨਿ ਚਿਤ ਦੇਹ।

ਸੰਜਯੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ -

ਸੰਜੈ ਕਹੈ ਧ੍ਰਿਤਰਾਸਟਰ ਕੋ ਹੇ ਰਾਜਾ ਪਰਧਾਨ।
ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਸੋ ਪਾਰਥ ਸੁਨਿ ਯੈ ਭਾਖਿਓ ਭਗਵਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਦੋ ਕਰ ਜੋਰੈ ਕਰ ਕਰੈ ਬੇਨਤੀ ਏਹ।
ਥਰਹਰਿ ਕਾਂਪੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨਮਸਕਾਰ ਮੁਝ ਲੇਹ॥

ਦੋਹਰਾ

ਬਹੁਰਿ ਨਮੋ ਤੁਝ ਕੋ ਕਰਉ ਹੇ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ।
ਤੁਮਰੇ ਬਪੁ ਮੈ ਦੇਖ ਹੌ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਪਰਧਾਨ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਸੋਰਠਾ -

ਤੁਮਰੈ ਬਪੁ ਕੈ ਮਾਹਿ ਜਗਤਿ ਸਭ ਦਿਸਟਾਵਤਾ।
ਤਿਸ ਮਹਿ ਬਹੁ ਠਉੜਾਹਿ ਠਉੜ ਠਉੜ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ।

ਚੌਪਈ

ਕੋਟਿ ਮਹਤਿ ਬਹੁਰਿ ਮੈ ਦੇਖੋ। ਗਯਾਨ ਮੰਡਲੀ ਕੋਟਿ ਹੀ ਪੇਖੋ।
ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵੈ। ਤਿਸਕੋ ਪੜਿ ਪੜਿ ਅਤਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ।
ਤੁਮਰੀ ਕੀਰਤਿ ਕੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਤਿਨ ਸੋ ਰਹਯੋ ਸੰਸਾਰ ਬਿਖਿਾਦਿ।
ਤਰਿ ਸੰਸਾਰ ਸੋਕ ਕੋ ਤੀਰ। ਚਲੈ ਬੈਕੁੰਠ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਧੀਰ।
ਘੋਰ ਰੂਪ ਤੁਮ ਕੈਸਾ ਦੇਖੌ । ਸਕਲ ਦਿਸਾ ਕੋ ਭਖਹਿ ਪੇਖੋ।
ਕੋਟਿ ਸੰਬੂਹ ਸਿਧੋ ਅਵਤਾਰ। ਕਰਤੇ ਹੈ ਤੁਮ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ।
ਕਿਉ ਨ ਕਰੈ ਤੁਮ ਕਉ ਆਦੇਸੁ । ਬਡਿਓ ਤੇ ਬਡਾ ਤੁਮ ਦੇਸ।
ਸੰਸਾਰ ਕਰਤਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹੀਐ। ਸੋ ਤੋ ਉਪਜਿਓ ਤੁਮ ਤੇ ਲਹੀਐ।
ਹੇ ਜਗ ਨਿਵਾਸ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਬਾਸੀ। ਹੇ ਬਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ।
ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਜੀਵ ਕੋ ਕਹੀਐ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਪਰੈ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਕੋ ਲਹੀਐ।
ਹੇ ਬਿਲਨਿ ਧਾਨ ਤੁਮ ਪਰੈ ਤੇ ਪਰੈ। ਚਾਰੋ ਬੇਦ ਤੁਮ ਉਸਤਤਿ ਕਰੈ।
ਜੋ ਕਛੁ ਸਰਵਤਿ ਮੈ ਜਾਨਨਿ ਬਾਤ। ਸੋ ਤੁਮ ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ ਠਾਕੁਰ ਸਾਤ।
ਸਾਰਾ ਤੇਜ ਇਹੁ ਤੁਮ ਤੇ ਭਇਓ। ਬਿਸ ਰੂਪ ਤੁਮਹੀ ਹੋਇ ਰਹੀਓ।

ਕਬਿਤ

ਜਮ ਤੁਹੀ ਨਾਰ ਤੁਹੀ ਪਿਤਾ ਅਰੁ ਪਿਤਾਮਾ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਤੁਮਹੀ ਹੋ।
ਸਹੰਸ੍ਰ ਮੁਖ ਤੁਝ ਮੁਰਾਰ ਚਖ ਪਾਨ ਤੁਝ ਅਪਾਰ ਸਹੰਸ੍ਰ ਹੀ ਸ੍ਰਵਨ ਨਸ਼ਕਾ
ਸਰਬ ਮਾਹਿ ਰਮ ਹੋ। ਦੀਸੈ ਜੋ ਤੁਝ ਸਰੂਪ ਤੁਮ ਹੀ ਸਭ ਰੁਕ ਭੁਪ ਸਹੰਸ੍ਰ
ਪਾਦ ਤੁਮ੍ਹਹੀ ਕਉ ਠਉੜ ਠਉੜ ਗਮ ਹੋ। ਅਦਵੈਕੁ ਤੁਮ ਕਉ ਬੀਚਾਰ ਤੁਮਰਾ ਤੁਮ
ਨਮਸਕਾਰ ਰਾਗ ਨਾਦ ਤੂੰਹੀ ਏਕ ਤੁਹੀ ਜੀਰ ਬੀਮ ਹੋ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਹੰਸ੍ਰ ਮੂਰਤਿ ਤੁਮ ਦੇਖੀਐ ਤਿਨ ਸਭ ਕੋ ਜੁਹਾਰ।
ਤਿਨ ਮੂਰਤੋ ਕਉ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਨਮੋ ਨਮੋ ਅਪਾਰ।

ਅੜਿਲ

ਤੁਮਰੇ ਸਨਮੁਖ ਅਰਧੀਨ ਜਾਂਹੇ ਬਾਂਹੇ ਮੁਛ ਨਮਿਤਿ ਹੈ।
ਤਹਾਂ ਲਗ ਕਹੌ ਜੁਹਾਰ ਜਹਾਂ ਲਗ ਬੁਧ ਰਮਤ ਹੈ।
ਸਰਬ ਮਈ ਭਗਵਾਨ ਨਮੋ ਨਮੋ ਤੁਝ ਬਾਸ ਦੇਵ।
ਨ ਮਾਮ ਕਰੈ ਤੂੰ ਆਪੁ ਅਪੁਨੀ ਆਪ ਲੇਹੋ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭੁ ਅਮਿਤਿ ਰੂਪ ਤੁਝ ਆਹਿ।
ਅਦਵੈ ਅਕਾਲ ਸਰੂਪ ਸਿ ਦੂਸਰ ਕੋਈ ਨਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਮੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੌ। ਦੁਤੀਏ ਭਾਵ ਜੀ ਏਤੇ ਡਰੌ।
ਜੋ ਮੈ ਜਾਨ ਅਵਿਦਿਆ ਕਰੀ। ਸੁ ਤੁਮ ਬਖਸੋ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਹਰੀ।
ਐਸੇ ਬਚਨ ਕਹੈ ਤੁਝ ਪਿਆਰੇ। ਕ੍ਰਿਸਨ ਜਾਦਵ ਤੁਮ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੇ।
ਅਰ ਸੁਖੇ ਬਚਨ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹਾ। ਇਸ ਕਰਣੈ ਸਿਉ ਅਤਿ ਦੁਖ ਲਹਾ।
ਤੁਮ ਅਨਾਮੁ ਅਰੂਪ ਅਦੁਈਤ। ਪੀਛੇ ਕਹਾ ਸੋ ਬਖਸੋ ਮੀਤ।
ਤੁਮ ਅਨਾਮੁ ਕਹਿਓ ਨਹੀ ਜਾਇ। ਅਬਾਚ ਦਸਾ ਮੈ ਬਚਨ ਨ ਕਾਇ।
ਅਰੁ ਭੋਜਨ ਜੋ ਤੁਮ ਸੰਗ ਕੀਨ। ਤੁਮਰੇ ਥਾਨ ਪਰ ਆਸਨ ਲੀਨ।
ਤੁਮ ਸਮਾਨ ਮੈ ਮਾਰਗ ਚਲਿਆ। ਤੁਮਰੇ ਕੰਠਾਂ ਸਿਉ ਸਮ ਹੋਇ ਮਿਲਿਆ।
ਸੋ ਸਭ ਅਜਾਨ ਭਾਵਤੇ ਹੋਇ। ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਖਸੋ ਸੋਇ।
ਜੈਸਾ ਕੈਸਾ ਮੈ ਹੋ ਤੇਰਾ। ਖਿਮਾ ਕਰੋ ਦਖ ਜਾਵੈ ਮੇਰਾ।
ਸਕਲ ਅਪਰਾਧ ਮੇਰੇ ਤੁਮ ਹਰੋ। ਜੋ ਮੈ ਦੁਤੀਏ ਭਾਵ ਮਹਿ ਕਰੋ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਆਪ ਕਉ ਜੋ ਹਰਿ ਸਿਉ ਭਿੰਨੁ ਜਾਨਿਆ। ਬਡਾ ਅਪਰਾਧ ਏ ਪਹਿਚਾਨਿਆ।
ਜੋ ਜਾਨੈ ਹਰਿ ਆਪ ਕੋ ਦੋਇ । ਸੋ ਅਪਰਾਧੀ ਪਾਪੀ ਹੋਇ।
ਪ੍ਰਭ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨਾਹੀ ਕੋ ਭਾਈ। ਹਰਿ ਮਹਿ ਦੂਸਰ ਕਹਾ ਸਮਾਈ।
ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਭ ਸੋ ਭਿੰਨ ਜਬ ਜਾਨਿਆ। ਏਹੀ ਅਪਰਾਧ ਅਪਨੈ ਮਨਮਾਨਿਆ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਅਬ ਅਰਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਪੈ ਭਾਖੈ। ਹਰਿ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਮੁਖ ਸਿਉ ਭਾਖੈ।
ਹੈ ਅਪ੍ਰਮੇਵ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ। ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਕੇ ਪ੍ਰਧਾਨ।

ਸਭ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ। ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਰ ਤੁਮ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।
ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮਾਹਿ ਤੁਮ ਸਮ ਕੋ ਨਾਹੀ। ਮੈ ਜਾਨੋ ਐਸੇ ਮਨਿ ਮਾਹੀ।
ਡੰਡਉਤ ਦੇਹ ਸਾਸ਼੍ਟ ਤੁਝ ਕਰੌ। ਬਾਰੰਬਾਰ ਡੰਡਉਤ ਤੁਝ ਆਗੈ ਧਰੌ।
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਉਸਤਤਿ ਕੇ ਜੋਗ। ਹੇ ਮਾਧਵ ਠਾਕੁਰ ਤ੍ਰੈ ਲੋਗ।
ਮੇਰੇ ਸਭ ਅਪਰਾਧ ਨਿਵਾਰੇ। ਅਪਰਾਧ ਏਈ ਜੋ ਦੂਤੀ ਬੀਚਾਰੇ।
ਮੁਝ ਪਰਖਿਮਾ ਕਰੋ ਪ੍ਰਭ ਸਾਂਤਾ। ਜੈਸੇ ਸੁਤ ਪਰ ਕਰਨਾ ਤਾਤ।
ਜੈਸੇ ਸਖਾ ਸਖੇ ਪਰ ਕਰੈ। ਜਿਉ ਤ੍ਰਿਆ ਅਪਰਾਧ ਭਰਤਾ ਬਿ ਮਰੈ।
ਤੈਸੇ ਖਿਮਾ ਤੁਮ ਮੁਝ ਪਰ ਧਾਰੋ। ਨਿਵਾਰੋ ਪਾਪ ਜੋ ਦੂਤੀ ਬੀਚਾਰੋ।
ਮੈ ਨਹੀ ਇਹੁ ਰੂਪ ਕਬਹੂੰ ਪੇਖਿਆ। ਅਬ ਜੋਰੂਪ ਤੁਮਾਰਾ ਪੇਖਿਆ।
ਡਰ ਆਹੋ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵਾ। ਡਰ ਕਰਿ ਤੁਮਰੀ ਕਰ ਹੋ ਸੇਵਾ।
ਹੇ ਜਗਤਿ ਵਾਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੁਮ ਹੋਵਹੁ। ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਸਭ ਮੇਰੇ ਧੋਵਹੁ।
ਅਬਿ ਵਹੁ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਹੁ ਮੋਇ। ਸੁੰਦਰਿ ਮੁਕਟਿ ਜਿਹ ਮਾਥੇ ਹੋਇ।
ਏਕ ਹਾਥ ਮੈ ਗਦਾ ਹੋਇ ਜਿਸਕੇ। ਚਕ੍ਰ ਹੋਇ ਦੂਤੀਏ ਕਰਿਤਿਸਕੇ।
ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਪਾਨ ਅਸੋਕੀ ਬਾਰ। ਜੋ ਅਸਮੇਰੇ ਰਥ ਸਿਉ ਲਾਰ।
ਚਤੁਰਥ ਹਾਥ ਛਟੀ ਪ੍ਰੇਰਨ ਕੀ। ਜਿਹ ਤੇ ਰਥ ਕੀ ਗਤਿ ਫੇਰਨਿ ਕੀ।
ਤਿਸੀ ਰੂਪ ਕੋ ਮੁਝੈ ਦਿਖਾਵਹੁ। ਹੇ ਬਿਸ ਰੂਪ ਇਹੁ ਰੂਪ ~~ਛੁਪਾਵਹੁ~~ ਛਪਾਵਹੁ।
ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਰੂਪ ਹੋਇ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ। ਮੇਰੀ ਬਿਨੈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸੁਨਿ ਲੇਹੁ।
ਜਬ ਅਰਜਨ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਤਬ ਬੋਲੇ ਮੁਖ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਹਰੀ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਦਿਖਾਇਆ ਐਸਾ ਤੁਝੈ ਸਰੂਪ।
ਬਿਸਮਈਸ਼ਰ ਤੇ ਜਮੈ ਅਨੰਤ ਅਨਾਦ ਅਜੁ ਰੂਪਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੁਝੈ ਦਿਖਾਇਆ ਇਹੁ ਆਗੈ ਕਿਸੀ ਨ ਦੇਖਿਆ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਸੁਨਿ ਲੇਹ ਤੁਝ ਆਗੈ ਨਹੀ ਪੇਖਿਆ।

ਸੋਰਠਾ

ਮੇਰਾ ਐਸਾ ਰੂਪ ਜੋ ਪਾਠੀ ਚਾਰੋ ਬੇਦ ਕੇ।
ਹੈ ਦੁਰਲੰਭ ਸਰੂਪ ਵਹੁ ਭੀ ਦੇਖੈ ਮੂਨ ਨਾਹੀ।

ਸੋਰਠਾ

ਜੋ ਸਭ ਜਗ ਕਰਾਹਿ ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ ਦੁਰਲੰਭ ਹੈ।
ਸੋ ਭੀ ਦੇਖੈ ਨਾਹਿ ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਬਿਸਰੂਪਾ।

ਚੌਪਈ

ਜੋ ਜਗ ਮਹਿ ਸਤ ਧੀ ਤਪ ਕਰੈ। ਐਸਾ ਰੂਪ ਤਿਸੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਪਰੈ।
ਸੁਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਜਗ ਜਗ ਸਾਧੇ। ਦੇਖੇ ਨਹੀ ਇਹੁ ਰੂਪ ਅਗਾਧੇ।
ਕੁਰਖੇਸੀਓ ਮਾਹਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤੂੰ ਪਾਰਥ। ਤੁਝੈ ਦਿਖਾਇਆ ਰੂਪ ਜਥਾਰਥ।
ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮਾਹਿ ਐਸਾ ਕੋ ਨਾਹਿ। ਐਸਾ ਰੂਪ ਜੋ ਦੇਖੈ ਆਹਿ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਡਰ ਕੋ ਤਿਆਗ। ਕਾਟੋ ਮੋਹੁ ਮੁਝ ਸਰਨੀ ਲਾਗ।
ਭਇਆਨਕ ਰੂਪ ਜੋ ਤੁਝ ਦਿਸਟਾਇਆ। ਉਸ ਕਉ ਦੇਖ ਤੈ ਅਤਿ ਡਰੁ ਪਾਇਆ।
ਅਬ ਤੂੰ ਤਿਆਗ ਡਰੁ ਅਪੁਨਾ ਮੀਤ। ਭਇਆਨਕ ਰੂਪ ਮੁਝ ਅੰਤਰਿ ਕੀਤ।
ਓਹੀ ਸਰੂਪ ਬਹੁਰਿ ਤੂੰ ਦੇਖ। ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋਈ ਕਛੁ ਪੇਖ।

ਸੰਜਯੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਐਸੇ ਐਸਾ ਫਿਰਿ ਕਹੇ ਹੇਰਾਜਨ ਸੁਨਿ ਲੇਹ।
ਪਾਰਥ ਕਉ ਇਉ ਕਹਤ ਹੈ ਬਾਸਦੇਵ ਸਰਬੇਵ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਰੂਪ ਸਭ ਅਪੁਨਾ ਅੰਤਰਿ ਲੀਓ ਮਿਲਾਇ।
ਭਇਆਨਕ ਰੂਪ ਮਹਾਤਮਾ ਤਿਸੁ ਕੋ ਦੀਓ ਛਪਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਖੇ ਰੂਪ ਤਬ ਹੋਇ ਕਰਿ ਧਿਆਨ ਅਰਜਨ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਨਾਰੋ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਵਨੇ ਪਾਰਥ ਬੋਲੇ ਤਾਹਿ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਜੋ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਅਬ ਮੈ ਦੇਖਿਓ ਮੀਤ।
ਅਬ ਸਭ ਕਛੁ ਮੈ ਜਾਨਿਆ ਉਪਜੀ ਚੇਤਨ ਰੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਪੁਨੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਕੇ ਮਾਹਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈ ਆਇਆ।
ਨਮਸਕਾਰ ਤੁਝ ਆਹਿ ਐਸਾ ਹੈ ਸੁਖ ਰੂਪ ਤੂੰ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਜਿਸ ਰੂਪ ਅਰਜਨ ਜੋ ਦੇਖਿਆ। ਤਿਸ ਕਾ ਰੂਪ ਮੈ ਮਨਿ ਮੈ ਪੇਖਿਆ।
ਅਉਰ ਕਿਸੀ ਕਉ ਦਿਸਨ ਨ ਆਵੈ। ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਸੋ ਤਿਸ ਕਉ ਪਾਵੈ।
ਐਸੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਧਾਨਾ। ਜਿਉ ਸੁਖਮਨੀ ਮਾਹਿ ਬਖਾਨਾ।
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਖੋਜਹਿ ਮਹੇਸਰ। ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ।

ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਿਆ ਕੋ ਕਹੈ। ਗਿਆਨੀ ਹਰਿ ਏਕ ਸਮ ਅਹੈ।
ਹਰਿ ਤੇ ਭੀ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਊਚਾ। ਜੋ ਸਭ ਛਾਡ ਹਰਿ ਮਾਹਿ ਪਹੂਚਾ।
ਐਸੀ ਬਾਤ ਕੋ ਵਿਰਲਾਪਾਵੈ। ਜੇ ਕੋ ਅਦਵੈਤ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਲਾਵੈ।
ਗਿਆਨ ਨੈਨ ਸਿਉ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖੈ। ਚਰਮਚਖ ਸੌਂ ਕੋਈ ਨ ਪੇਖੈ।
ਖਾਲਸੇ ਕੋ ਵਧੁ ਰੂਪ ਦਿਖਾਊ। ਤਿਨ ਮਹਿ ਜੋ [illegible] ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਾਊ।
ਅਬ ਦੇਖਿਓ ਗਿਯਾਨ ਚ ਛਮਾਹੀ। ਸੰਸਾਰ ਸਕਲ ਬਿਸ ਰੂਪ ਆਹੀ।
ਜੋ ਅਰਜਨ ਤਬ ਧਿਆਨ ਮੈ ਦੇਖਿਓ। ਸੋ ਅਬ ਮੈ ਇਨ ਨੈਤ੍ਰਹੁ ਪੇਖਿਓ।
ਸੀਸ ਨੈਨ ਜੋ ਦਿਸਟੀ ਆਹਿ। ਸੋ ਸਭ ਬਾਸਦੇਵ ਬਪੁ ਮਾਹਿ।
ਸ੍ਰਵਨ ਪਾਦ ਸਹੰਸ੍ਰ ਭਾਈ। ਭਗਵਾਨ ਦੇਹ ਮੈ ਦੇਤ ਦਿਖਾਈ।
ਹਸਤ ਨਾਸ ਕਾਸਹੰਸ੍ਰ ਜਾਨੋ। ਸਭ ਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਮਾਨੋ।
ਅਗਨਿ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਪ ਅਰ ਵਾਉ। ਦੇਹ ਗੋਬਿੰਦ ਮੈ ਸਭ ਦ੍ਰਿਸਟਾਉ।
ਆਕਾਸ ਸੂਰ ਚੰਦ ਅਰੁ ਤਰਵਾ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਹ ਮੈ ਪਰਗਟ ਕਰਵਾ।
ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਜੀਵੋ ਕੋ ਜੋਇ। ਸਭ ਬੈਰਾਟ ਕੇ ਬਪੁ ਮੈ ਹੋਇ।
ਬੈਰਾਟ ਰੂਪ ਮੈ ਹੈ ਸਭ ਕੋਇ। ਏਕ ਅਦਵੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਇਉ ਹੋਇ।
ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਆਪਾ। ਆਰਤੀ ਮਾਹਿ ਕਹਿਓ ਪਰਤਾਪਾ।

ਆਰਤੀ ਮਹਲਾ 1

ਗਗਨਿ ਮਹਿ ਥਾਲ ਰਵਿ ਚੰਦ ਦੀਪਕ ਬਨੇ ਤਾਰਕਾ ਮੰਡਲਾ ਜਨਕ ਮੋਤੀ।
ਧੂਪੁ ਮਲਿਆਨਲੋ ਪਵਨ ਚਵਰੋ ਕਰੈ ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੂਲੰਤ ਜੋਤੀ।
ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ਭਵਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ।
ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹੈ ਤੋਹਿ ਕਉ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ।
ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨਾ ਏਕੁ ਪਦ ਗੰਧ ਬਿਨ ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ।
ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ। ਤਿਸੁ ਦੈ ਚਾਨਣਿ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ।
ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟ ਹੋਇ। ਜੋਤਿਸ ਭਾਵੈ ਸੋ ਆਰਤੀ ਹੋਇ।
ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ ਅਨਦਿਨੋ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ।
ਕਿਰਪਾ ਜਲ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਇ ਵਾਸਾ

ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਏਹੁ ਜਾਨੈ ਜੋ ਖਾਲਸਾ ਹੋਇ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਸਭ ਕਛੁ ਦੇਖੈ ਸੋਇ।
ਸਭਹੂੰ ਮਾਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਆਪ ਜਗਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਇਕ ਮਾਨੈ।
ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਐਸੀ ਗਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਗਿਆਨ ਧਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਪਾਵੈ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਗਿਆਨ ਬੈਰਾਗ ਭਗਤਿ ਜੋ ਸਹਤਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਇਉ ਕਹਤਾ।
ਭਗਤਿ ਅਰਥ ਜੋ ਭਉ ਨਹੀ ਰਾਖੈ । ਸਭੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ਲਾਖੈ।
ਬੈਰਾਗ ਅਰਥ ਐਸਾ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਆਪ ਦੁਤੀਆ ਤਿਆਗ ਪਹਚਾਨੋ।
ਗਿਆਨ ਅਰਥ ਤੂੰ ਐਸਾ ਜਾਨ। ਸਭ ਕਛੁ ਏਕ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨ।
ਜਿਸ ਮੋ ਏਹ ਤ੍ਰੈ ਲਛਨ ਹੋਇ। ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਬਿਗਿਆਨੀ ਸੋਇ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਪਾਰਥ ਜਿਸ ਰੂਪ ਜੋ ਤੁਝ ਦੇਖਿਆ ਸਾਜਨ।
ਆਗੈ ਕਿਸੀ ਨ ਦੇਖਿਆ ਏਹੁ ਰੂਪ ਮੁਝ ਰਾਜਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਨਿਤ ਚਾਹਤੇ ਦੇਖਨ ਐਸਾ ਰੂਪ।
ਦੇਖਨ ਇਸ ਕਾਂਉ ਕਠਨ ਹੈ ਛੈ ਨ ਦੇਖੈ ਕੋ ਭੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੇ ਰੂਪ ਕੀ ਚਾਹ ਮੈਂ ਤਪਸੀ ਨਿਤ ਤਪ ਕੋ ਕਰੈ।
ਤਿਨ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨ ਆਵਤਾ ਵਹੁ ਜਨਮੇ ਅਰੁ ਮਰੈ।

ਚੌਪਈ

ਬਹੁ ਦਾਨੋ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ਕੋਇ। ਦ੍ਰਿਸਟ ਨ ਆਵੈ ਧਰਮ ਸੋਇ।
ਜੈਸਾ ਤੈ ਇਹੁ ਦੇਖਿਆ ਮੀਤ। ਅਬ ਇਹੁ ਰਾਤ ਨਿਸਰੈ ਦਨ ਚੀਤ।
ਜੋ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਪਿਆਰਾ। ਮੁਝ ਤੇ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ ਬਿਚਾਰਾ।
ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਨਿਤ ਰਹੈ। ਕੇਵਲ ਮੇਰਾ ਆਸ੍ਰਾ ਗਹੈ।
ਐਸੀ ਭਾਂਤ ਤੇ ਦਰਸਨ ਪਾਵੈ । ਇਸੀ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਮੁਝੈ ਰੀਝਾਵੈ।
ਤਬ ਤੈ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਸਿਉ ਭੀ ਦੇਖਿਆ। ਗਿਆਨ ਮਾਹਿ ਸਮਝ ਕਰਿ ਪੇਖਿਆ।
ਅਰ ਅਰਜਨ ਮੁਝ ਕੋ ਤੁਝ ਪਾਇਆ। ਜੋ ਤੁਝ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਲਾਇਆ।
ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਤੁਝੈ ਸਾਰਖਾ ਅਉਰ ਨ ਕੋਇ।
ਅਬ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਕਰਨਾ ਆਇਆ। ਸੋ ਸੁਨ ਪਾਰਥ ਹੈ ਮੈ ਗਾਇਆ।
ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਨਿਤ ਕਰਿ ਮੀਤਾ। ਏਕ ਅਦਵੈਤ ਰਾਖ ਤੂੰ ਚੀਤਾ।
ਗੋਬਿੰਦ ਬਾਝ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ। ਦ੍ਰਿਸਟ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਸਭ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨਾ।
ਏਹੀ ਪੂਜਾ ਹੈ ਪਾਰਥ ਪਿਆਰੈ। ਸਗਲਾ ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੈ।

ਸੰਸਾਰ ਲੋਕ ਕਾ ਸੰਗ ਨ ਕਰੋ। ਸੰਸਾਰ ਤਿਆਗ ਹਰਿ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੋ।
ਸੰਸਾਰ ਨਹੀ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਭਾਈ। ਏਕ ਮਾਹਿ ਕਛੁ ਕਹਿਆ ਨ ਜਾਈ।
ਰਹੋ ਨਿਰਵੈਰ ਸਦਾ ਤੁਮ ਮੀਤ। ਮੂਲ ਸਰੂਪ ਰਾਖੋ ਤੁਮ ਚੀਤ।
ਜਬ ਇਹੁ ਧਿਆਨ ਅਰਜਨ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਇ। ਮੇਰੀ ਪਦਵੀ ਪਾਵੈ ਸੋਈ।
ਏਹੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਭ ਭਗਤੋ ਮਾਹਿ। ਜੋ ਧਾਰੇ ਸੋਈ ਸੁਖ ਪਾਹਿ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਯਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਬਿਸ ਕੋ ਰੂਪ। ਅਰਜਨ ਦੇਖਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰੂਪ।
ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਖਾਲਸੇ ਪ੍ਰਤਿ ਆਖੇ। ਜਥਾਰਥ ਸਭੀ ਸ੍ਰੀ ਤਿਨਕੋ ਭਾਖੇ।
ਸਭ ਕਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮੁ ਸ੍ਰੀ ਧਰਾ। ਜੀਵ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕਰਾ।
ਸਿੰਘ ਅਰ ਸੂਬੇ ਦੋ ਕੈ ਮਾਹਿ। ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਹਿ।
ਇੰਦ੍ਰ ਉਪਨਿਖਦ ਹੈ ਜੋਇ। ਅਰਥ ਸਿੰਘ ਕਾ ਤਿਸੁ ਮੈ ਹੋਇ।
ਸਿੰਘ ਅਰਥ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਨੋ। ਸਭ ਕੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਿ ਮਾਨੋ।
ਅਕਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਨ ਨਰੁ ਸ੍ਰੀ ਹੋਇ। ਏਹੀ ਬਚਨ ਮਨਿ ਧਾਰੈ ਸੋਇ।
ਬਚਨੋ ਤੇ ਅਕਾਲ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਅਕਾਲ ਪਾਇ ਅਕਾਲ ਕਹਾਵੈ।
ਮੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਇਹੁ ਹੈ ਭਾਈ। ਅਨਭਵ ਬਾਤ ਸਭ ਤੁਝੈ ਸੁਨਾਈ।
ਆਗੈ ਧਾਰਨ ਤੁਮਰੇ ਹਾਥ। ਹਰਿ ਦੇਖੋ ਨਿਤ ਅਪੁਨੇ ਸਾਥ।
ਤੁਮ ਕੋ ਅਉਰ ਨ ਤਾਰੈ ਹੋਇ। ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਤੈਸੀ ਗਤਿ ਹੋਇ।
ਜੋ ਚਾਹੋ ਸੋਈ ਕਛੁ ਕਰੋ। ਤੁਮ ਅਕਾਲ ਮਨ ਮੈ ਇਹੁ ਧਰੋ।
ਤੁਮਰੇ ਬਾਝ ਅਵਰ ਨਹੀ ਕੋਇ। ਜੈ ਦੇਖੋ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸੋਇ।
ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨਹੀ ਭਾਈ। ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਾਈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤਿ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆਂ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਬਿਸਰੂਪ ਦਰਸਨੰ ਨਾਮ ਏਕਾਦਸੋ ਅਧਿਇ॥11॥

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਯਾਰਵੇ ਅਧਿਯਾਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਨਿ ਏਕ ਨਦੀ ਥੀ ਨਾਮ ਉਸ ਕਾ ਦੁੰਗਬਦ੍ਰਾ ਥਾ। ਤਹਾਂ ਏਕ ਨਗਰ ਥਾ। ਤਿਸੁ ਨਗਰ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੁਖਾਨੰਦ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਵੈਸਨੋ ਥਾ। ਹਰਿ ਭਗਤ ਥਾ। ਓਸ ਨਗਰ ਮੈ ਏਕੁ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕਾ ਮੰਦਰਿ ਥਾ। ਤਹਾਂ ਲਛਮੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਥੀ। ਉਹਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਭਲਾ ਪੰਡਿਤ ਥਾ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਅਰ ਬੜਾ ਵਿਦਿਆਵਾਨ ਥਾ। ਸੋ ਉਹਾਂ ਰਾਜਾ ਨਿਤ ਆਵੈ। ਲਛਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਅਰ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨਿਤ ਗੀਤਾ ਕਾ ਯਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਪਾਠ ਰਾਜਾ ਸੁਨਤਾ ਰਹੈ। ਐਸੇ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰ ਗਏ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕਥਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੈ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਘਰ ਕਉ ਚਲਿਆ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਉਸੀ ਸਮੈ ਬਹੁਤ ਅਤੀਤ ਦਿਸਤੰਰੀ ਆਏ। ਤਬ ਓਹੁ ਅਤੀਤ ਬੋਲੈ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਕਾਈ ਜਾਹਗਾ ਦੇਵੋ। ਜੋ ਹਮ ਵਿਸ੍ਰਾਮ ਕਰੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਏਕ ਬਡੀ ਹਵੇਲੀ ਉਨ ਅਤੀਤਾ ਕਉ ਦਿਵਾਈ। ਤਹਾਂ ਅਤੀਤ ਉਤਰੇ । ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਸੀਧਾ ਭੇਜਿਆ। ਸੋ ਉਨਹੁ ਨੇ ਰਸੋਈ ਕਰੀ। ਅਰੁ ਸਭ ਅਤੀਤ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭੁਏ। ਤਬ ਬਹੁਤ ਵੇਲਾ ਪੀਛੇ ਤੇ ਰਾਜਾ ਉਨਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਚਲਿਆ। ਅਰ ਅਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਭੀ ਸਾਥ ਲੀਆ। ਅਉਰ ਠਉ ਕਰ ਬਹੁਤ ਸਾਥ ਆਏ। ਤਹਾਂ ਰਾਜਾ ਉਸ ਹਵੇਲੀ ਮੇ ਆਇਆ। ਸੋ ਉਨ ਅਤੀਤੋ ਮੈ ਏਕ ਬਡਾ ਮਹੰਤ ਥਾ। ਤਿਸ ਸਿਉ ਰਾਜਾ ਗੋਸਟੀ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਇਤਨੇ ਮੈ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹਵੇਲੀ ਮੇਂ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਸੋ ਏਕ ਪ੍ਰੇਤ ਉਹਾਂ ਹਵੇਲੀ ਮੋਂ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਓਸ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਬੇਟੇ ਕਉ ਮਾਰਾ। ਇਤਨੇ ਮੈ ਨਉਕਰ ਚਾਕਰਾ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਖਬਰ ਕਰੀ। ਜੋ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਤੁਮ ਈਹਾਂ ਕਿਉ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਇਹ ਖਬਰ ਸੁਣਿ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਮਨਿ ਦੁਬਿਧਾ ਮਹਿ ਆਇਆ। ਤੇਰੈ ਰਾਜਾ ਗੀਤਾ ਭੀ ਸਰਵਣ ਕਰਤਾ ਥਾ । ਅਰ ਬਡਾ ਭਗਤਿ ਥਾ। ਤਉ ਭੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮੋਹੁ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਕਉ ਬਡਾ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਅਜੀ ਮਹੰਤ ਜੀ ਸਾਧ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਤੋ ਹਮ ਕਉ ਭਲਾ ਫਲਿਆ। ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰ ਥਾ ਸੋ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਮਾਰਾ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੋਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਆ । ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੂਆ। ਅਰੁ ਕਿਸਨੈ ਮਾਰਾ। ਕਹਾਂ ਹੈ ਚਲੋ ਤੋ ਦੇਖੈ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਰਾਜਾ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਨ ਅਰ ਮਹੰਤ ਸਭ ਆਏ। ਜਹਾਂ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮੂਆ ਪੜਾ ਥਾ। ਜੋ ਦੇਖੈ ਤੋ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮੂਆ ਪੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਮਾਰਾ ਥਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰੇਤ ਕਉ ਬ੍ਰਹਮਨ ਨੇ ਕਹਾ। ਰੇ ਪ੍ਰੇਤ ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਜੋਨਿ ਤੇ ਛੁਡਾਵਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਗੀਤਾ ਕਾ ਯਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਮੈ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੇਗਾ। ਅਰ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਤੈ ਖਾਏ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਉਧਰੈਗੇ। ਅਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਖ ਜੋ ਬਾਲਕੁ ਜੀ ਉ ਉਠੈ। ਪਰ ਪਹਲਾ ਅਪੁਨਾ ਜਨਮ ਕਹੋ। ਤੂੰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਤ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਪੀਛੈ

ਤੁਝ ਕਉ ਉਧਾਰੇਗਾ। ਤਬ ਪ੍ਰੇਤ ਬੋਲਾ। ਮੈ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੋ। ਹਲ ਜੋਤਨੇ ਵਾਲਾ। ਸੋ ਮੈ ਇਸ ਗਾਉ ਕੇਆਹਰਿ ਖੇਤੀ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਤਹਾਂ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਦੁਰਬਲ ਆਇਆ। ਸੋ ਉਸ ਖੇਤੀ ਮੈ ਗਿਰ ਪੜਾ। ਸੋ ਉਸ ਕੇ ਅੰਗੋ ਮਹਿ ਦੂੰਬਰੀਆ ਬਹੁਤ ਥੀ। ਸੋ ਏਕ ਚਿਲ ਆਈ। ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਮਾਸ ਤੋੜ ਤੋੜ ਖਾਵੈ। ਸੋ ਮੈ ਦੇਖੋ ਬੈਠਾ। ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਦਇਆ ਨ ਆਵੈ। ਜੋ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੌ ਛੁਡਾਵੌ। ਇਤਨੇ ਮੈ ਅਉਰ ਇਕੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਇਆ। ਜੋ ਦੇਖੇ ਤੌ ਏਕ ਦੁਰਬਲ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰੋਗੀ ਪੜਾ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਕਾ ਮਾਸ ਚਿਲ ਤੋੜਿ ਤੋੜਿ ਖਾਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੈ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹਾ। ਅਰੇ ਹਲ ਜੋਤਨੇ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੂੰ ਜੰਞੂ ਪਹਰੀ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਤੋ ਤੇਰੇ ਚੰਡਾਲੋ ਕੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਹੇ ਨਿਰਦਇਆ ਤੇਰੇ ਖੇਤ ਮਹਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਮਾਸ ਚਿਲ ਤੋੜਿ ਤੋੜਿ ਖਾਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਆਖੋ ਸਾਥ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਛੁਡਾਵਤਾ ਨਾਹੀ। ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਕੋਈ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਅਹ ਏਹ ਤੀਨ ਕਰਮੋ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨਰਕ ਕਉ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਪਹਲੇ ਤੋ ਏਹ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਉ ਚੋਰ ਲੂਟਤਾ ਮਾਰਤਾ ਹੋਵੈ ਅਰ ਸਾਖੀ ਹੋਇ [illegible] ਕਰਿ ਨਸੁ ਜਾਵੈ। ਅਰਿ ਕਿਸੀ ਕਉ ਸੇਰ ਮਾਰਤਾ ਹੋਵੈ ਅਰ ਸਾਖੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਨਸ ਜਾਵੈ। ਅਰ ਤੀਸਰਾ ਕਿਸੀ ਕਉ ਭੂਤ ਲਾਗਾ ਹੋਵੈ। ਅਰ ਏਹ ਛੁਡਾਇ ਜਾਨਤਾ ਹੋਵੈ। ਅਰ ਨਹੀ ਛੁਡਾਵਤਾ। ਏਹ ਤੀਨ ਪਾਪੀ ਨਰਕ ਕਉ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਅਰ ਜੋ ਸਭਹੀ ਜੀਵ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਅਸ੍ਵਮੇਧ ਜਗ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੇਰਾ ਤੁਝ ਕਉ ਸ੍ਰਰਾਪ ਹੈ। ਜਾਇ ਤੂੰ ਰਾਖਸ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਮੈ ਨੇ ਉਸ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ। ਅਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈ ਤੇਰੇ ਸ੍ਰਾਪ ਕਰਿ ਕੈ ਰਾਖਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਕਿਸ ਕਰਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਯਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਅਰ ਤੂੰ ਸੁਨੈ ਤਾ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਜਬ ਸਾਰੀ ਪੂਰਬਲੀ ਕਥਾ ਕਹੀ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਪੂਛਾ। ਅਬ ਰਾਜਾ ਕਿਆ ਕੀਜੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੀ ਤੁਮ ਇਸ ਪ੍ਰੇਤ ਕਉ ਉਧਾਰੋ। ਅਰ ਮੇਰੇ ਬੇਟੇ ਕਉ ਜਿਵਾਵਹੁ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਮਣ ਨੇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਯਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਅਰ ਜਲ ਪ੍ਰੇਤ ਕਉ ਛਿਨਕਿਆ ਤਬ ਤਤਕਾਲ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟਾ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਅਰ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਖਾਏ ਥੇ ਸੋ ਭੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੂਏ। ਅਰ ਓਹੁ ਰਾਜਾ ਕਾ ਬੇਟਾ ਭੀ ਜੀਵਿਆ। ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰਿ ਚਤਰ ਭੁਜ ਰੂਪ ਧਾਰ। ਸਭ ਜੀਵ ਆਨ ਖਰੇ ਭਏ। ਤਬ ਪ੍ਰੇਤ ਬੋਲਿਆ। ਰਾਜਾ ਅਪੁਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਮਿਲ। ਜਬ ਮਿਲਨੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕੁਲ ਵਿਖੇ ਏਕ ਵੈਸਨਵ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਕੇ ਕਈ ਕੁਲ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਬਡਾ ਬੈਸਨੋ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ। ਪੁਤ੍ਰ ਆਉ ਮਿਲ। ਤਬ

ਪੁਤ੍ਰ ਬੋਲਿਆ ਪਿਤਾ ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਮੈ ਤੋ ਕਈ ਬਾਰ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਭਇਆ ਹੌ। ਹੇ ਪਿਤਾ ਧੰਨੁ ਏਹ ਪ੍ਰੇਤ ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਭਜਨ ਕੀਆ। ਜੋਗੀਤਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਿ ਕੈ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਇਆ ਹੌ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੂੰ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰ ਥਾ । ਮੇਰੀ ਅਬ ਕਉਨ ਗਤਿ। ਮੇਰੇ ਘਰ ਤੌ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀ। ਤਬ ਪੁਤ੍ਰ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕੁਲ ਮੈ ਏਕ ਬੈਸਨੋ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਉਸ ਕੀ ਇਕੀਸ ਪੀੜੀ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਏਕ ਪਿਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ । ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰਿ। ਮੈ ਨਾਰਾਇਣ ਪਰਾਇਣ ਭਇਆ ਹੌ। ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੋਗਾ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਇਕਵੀਸ ਕੁਲ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰੋਗਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਅਬ ਸਿਧਾਰੋ। ਤਬ ਵਿਵਾਨ ਉਪਰਿ ਬੈਠਕੈ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਗਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਿਉ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਰਾਜ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਕਿਉਂ ਕਰ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਅਬ ਤੇਰਾ ਤੋ ਕੋਈ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਕੰਨਿਆ ਨਾਹੀ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਅਬ ਤੂੰ ਭੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਰ ਮਹੰਤ ਅਰ ਅਤਿਥ ਦਿਸੰਤਰ ਕਉ ਚਲੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਯਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਸੀਖਿਆ। ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰੈ। ਅਰ ਜਲ ਤੁਲਸੀ ਵਿਖੇ ਸਿੰਚਾ ਕਰੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਯਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਤੁਮਨੇ ਸੁਣਿਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਇਕਦਸੋ ਅਧਿਆਇ॥ 11 ॥

ਅਥ ਬਾਰਵਾਂ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਏਤੇ ਬਚਨ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਿ ਅਰਜਨ ਬੋਲੈ ਏਹਾ।
ਹੇ ਮਾਧਵ ਹੇ ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਹੇ ਬਾਸਦੇਵ ਸਰਬੇਹਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਹ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਰੂਪ ਮੈ ਸਰਗੁਣ ਦੇਖਿਓ ਮੀਤ।
ਉਪਾਸਕ ਇਸ ਇਕ ਰੂਪ ਕੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਨੇਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਸੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਹਿ।
ਮਹਿਮਾ ਬਿਖੇ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਅਬ ਚਨੀ ਕਹੀਏ ਤਾਹਿ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਦੋਊ ਉ ਪਾਸਕਨ ਕੇ ਬਿਖੇ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਉਪਸਕ ਕਉਨ।
ਮੁਝ ਕਉ ਏਹ ਸਮਝਾਈਐ ਹੇ ਈਸਰ ਤ੍ਰੈ ਭਉਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨਤ ਹੀ ਭਾਖੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ।
ਭਗਤੋ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਨ ਕਉ ਧਾਰਿਓ ਸੁਰਗੁਨ ਸਰੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਸ ਮੇਰੇ ਸੁਰਗੁਨ ਰੂਪ ਕੇ ਭਗਤਿ ਰਾਖੇ ਮਨਿ ਮਾਹਿ।
ਮਨਿ ਤਿਸ ਕਾ ਤਿਸ ਰੂਪ ਮੈ ਨਿਤ ਜੁਗਤਿ ਹੀ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰਮ ਸਰਧਾ ਅਰ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉ ਨਿਤ ਉਪਾਸਿ ਮੋਹਿ।
ਉਪਾਸਕ ਸੁਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕਾ ਉਤਮ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਇਹੁ ਜਗਤਿ ਕੋ ਸੁਰਗੁਣ ਧਾਰਿਓ ਰੂਪ।
ਜੋ ਜਾਨੈ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਉਪਾਸਕ ਸੁਰਗੁਣ ਸਰੂਪ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਨਿਰਗੁਣ ਦੂਸਰਾ ਰੂਪ ਮੁਝ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਖੀਤ।
ਮਹਿਮਾ ਜਿਸਕੀ ਬਚਨ ਮਹਿ ਆਵੇ ਨਹੀ ਪ੍ਰਬੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਧਗਤਿ ਐਸਾ ਰੂਪ ਜੋ ਪੇਖਿਓ ਕਿਨਹੂੰ ਨਾਹਿ।
ਭਗਤਿ ਜਾਨੈ ਇਹ ਮਨਿ ਬਿਖੈ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਚਿਤਵਨ ਪਰੈ ਵਹੁ ਰੂਪ ਹੈ ਚਿਰੰਕਾਲ ਅਦੁਈਤ।
ਨਿਸਚਲ ਅਟਲ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਿਹ ਨਿਰਗੁਣ ਜਾਨੋ ਮੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਪਾਸਕ ਜੋ ਇਸ ਰੂਪ ਕੇ ਸੋ ਕਰਤੇ ਹੈ ਏਹ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੰਜਮ ਰਾਖਤੇ ਜਗ ਮਹਿ ਸਮ ਵਰਤੇਹ।

ਚੌਪਈ

ਉਪਾਸਕ ਜੋ ਨਿਰਗੁਨ ਕੇ ਆਹੀ। ਕਲਿਆਨ ਸਭੀ ਲੋਕੋ ਕੀ ਚਾਹੀ।
ਸਭ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੈ ਵਹੁ ਨੀਤ। ਸਭ ਕੋ ਸੁਖੀ ਜਾਨੈ ਵਹੁ ਮੀਤ।
ਐਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸਮ ਜਿਸ ਕਉ ਹੋਇ। ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਪਾਇਆ ਤਿਸੁ ਸੋਇ।
ਐਸੇ ਭਗਤਿ ਮੁਝ ਰੂਪ ਕਉ ਪਾਵੈ। ਸਮ ਤਾਸਿਉ ਮੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ।
ਅਤਿ ਕਠਨ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ। ਪਰੈ ਬਚਨ ਤੇ ਬਸੈ ਸਰੂਪ।
ਜਿਹ ਬਰਨਿਤਸੁ ਕੋ ਸਕੈ ਨ ਗਾਇ। ਮਨਿ ਕਰਿ ਵਹੁ ਚਿਤਵਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ।
ਬੁਧ ਕਰਿ ਤਿਸੁ ਦੇਖੈ ਕੋ ਨਾਹ। ਐਸਾ ਰੂਪ ਕਠਨ ਜੋ ਆਹਿ।
ਜੀਤਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਮਤਾ ਭਾਈ। ਸੋ ਭੀ ਕਠਨ ਬਾਤ ਮੈ ਪਾਈ।
ਦਇਆ ਸਭੁ ਲੋਕੋ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਏਹ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕਠਨ ਹੀ ਆਹਿ।
ਨਿਰਗੁਣ ਉਪਾਸਕ ਜੋ ਹੈ ਮੀਤ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਭੀ ਕਠਨ ਹੈ ਰੀਤ।
ਭਗਤੋ ਕੇ ਅਬ ਸੁਖ ਨਮਿਤਿ। ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਮੈ ਧਾਰਿਆ ਸਤਿ।
ਜੋ ਇਸ ਸਰਗੁਣ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਸੋਈ ਭਗਤਿ ਮੁਝ ਪਦਵੀ ਪਾਵੈ।
ਅਪੁਨੇ ਕਰਮ ਸਭ ਮੁਝ ਮੈ ਅਰਪੈ। ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ ਮੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਰਪੈ।
ਕਹੈ ਕਰੈ ਹੈ ਸਭ ਭਗਵਾਨ। ਜੋ ਵਰਤੈ ਤਿਸੁ ਆਗਿਆ ਜਾਨ।
ਐਸੇ ਜੋਗ ਕਰਿ ਮੁਝ ਸਿਉ ਜੁਰੈ। ਆਠ ਪਹਰ ਮੁਝ ਸਿਮਰਨਿ ਕਰੈ ।
ਮੇਰੇ ਉਪਾਸਕ ਜੋ ਹੈ ਮੀਤ। ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਤਿਹ ਚੀਤ।
ਸੰਸਾਰ ਭਰਮ ਤੇ ਤਿਸੁ ਕੋ ਤਾਰੋ। ਤਾਤਕਾਲ ਮੈ ਤਿਸੈ ਉਧਾਰੋ।
ਜਿਨ ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਮੈ ਰਾਖਿਆ। ਭਗਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਸ ਨਰ ਨੈ ਚਾਖਿਆ।
ਇਸ ਉਪਰਾਂਤ ਕਿਛੁ ਕਰਨਾ ਨਹੀ। ਸਭ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਹਰਿ ਆਗਿਆ ਮਾਹੀ।
ਏਹੀ ਬਾਤ ਸਤਿ ਵਹੁ ਜਾਨੈ। ਸੰਸਾਰ ਨਾਹੀ ਸਭ ਇਛ ਪਹਚਾਨੈ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਮਨਿ ਮੁਝ ਮੈ ਰਾਖ। ਸਭ ਕਛੁ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਲਾਖ।
ਬੁਧ ਚੇਤਾ ਜਬ ਨਿਸਚਲ ਹੋਇ। ਪਰਮ ਕਲਿਆਣ ਪਾਵੈਗਾ ਸੋਇ।
ਅਰਜੋ ਮਨਿ ਤੁਝ ਲਾਗੈ ਨਾਹੀ। ਆਠ ਪਹਰ ਚਿਤਵਨ ਕੇ ਮਾਹੀ।
ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ ਤੁਮ ਅਪੁਨੀ ਬੁਧ ਸੋ। ਮਨਿ ਕੋ ਪਕੜੋ ਬੁਧ ਕੇ ਜੁਧ ਸੋ।
ਬੁਧ ਸੋਂ ਪਕੜ ਗੋਬਿੰਦ ਮੈ ਰਾਖੋ। ਏਹੀ ਅਭਿਆਸ ਉਤਮ ਮੈ ਆਖੋ।
ਅਰ ਅਭਿਆਸ ਜੋ ਕੀਆ ਨ ਜਾਇ। ਮਨਿ ਚਲਤੇ ਕੋ ਸਾਂਤ ਨ ਆਇ।
ਤਬ ਮੇਰੈ ਨਮਿਤਿ ਕਰਮ ਨਿਤ ਕਰੋ। ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੋ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਪ੍ਰਾਤਕਾਲ ਸੋਠੇ ਪੁਜੀਤਾ। ਪੂਜਾ ਮਾਹਿ ਰਹੋ ਵਰਤੀਤਾ।
ਏਹੀ ਪੂਜਾ ਜੋ ਮੁਛ ਟੋ ਜਾਣੈ । ਸਭੀ ਬਾਸਦੇਵ ਚਿਦ ਮਾਨੋ।
ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਲਾਵੀ ਤੁਝ ਮਨਿ। ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਕਾ ਤੂੰ ਪਾਵੈ ਧਨੁ।
ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਜੋਇ। ਤਿਸ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
ਜੋ ਤੂੰ ਏਹੁ ਨਾਹੀ ਕਰਿ ਸਾਕੈ। ਇਸ ਪੂਜਾ ਮਨਿ ਮਨਿ ਨਹੀ ਰਾਖੈ।
ਔਰ ਸੁਨੋ ਹੋ ਅਰਜਨ ਬਾਦ। ਦੋ ਕਰਿ ਜੋਰ ਕਰੋ ਨਮਸਕਾਰ।
ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੋ ਹੇ ਕੇਸਵ ਸੁਆਮੀ। ਸਰਬ ਘਟਾ ਹੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।
ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ ਰਾਖੋ ਤੁਮ ਆਪ। ਜੋ ਤੁਮ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹੇ ਬਿਆਪ।
ਇਹ ਟਹਿ ਕਰਿ ਮੁਝ ਪਾਈ ਪਰੋ। ਬਾਂਛਾ ਕੋਈ ਨ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੋ।
ਕਰਮੋ ਕਾ ਫਲੁ ਤਿਯਾਗੋ ਮੀਤ। ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਮਨਿ ਰਾਖੋ ਜੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਨਿ ਭਗਵਾਨ ਮੈ ਰਾਖਣਾ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਭਿਆਸ।
ਅਭਿਯਾਸ ਜੋਗ ਜੋ ਨਰ ਕਰੈ ਪਾਵੈ ਮੁਝ ਮੈ ਬਾਸ।

ਦੋਹੋਰਾ।

ਪਰਮ ਕਲਿਆਨ ਅਭਿਆਸ ਜੋਗੁ ਭਗਤੋ ਕਉ ਨਿਤ ਦੇਇ।
ਭਗਤਿ ਮੇਰੇ ਅਭਿਯਾਸ ਤੇ ਸਾਂਤ ਸੁਖ ਸਭ ਲੇਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੁਝ ਜਾਣਨ ਕਾ ਗਿਯਾਨ ਗੀਤਾ ਭਾਗਵਤਿ ਮਾਹਿ ਜੋ।
ਸਹਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤ ਹੈ ਭਗਤਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੋ।

ਸੋਰਠਾ

ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਗਿਯਾਨ ਭਗਤਿ ਪਾਵੈ ਆਨੰਦ ਸੁਖਾ।
ਉਪਜੈ ਤਿਸ ਕੋ ਧਯਾਨ ਮੁਝ ਲੀਲਾ ਮਹਿ ਨਿਤ ਰਹੈ।

ਸੋਰਠਾ

ਰਮਤ ਜੋ ਲੀਲਾ ਮਾਹਿ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਯਾਨ ਹੈ।
ਮੇਰੀ ਪਦਵੀ ਪਾਇ ਲੀਨ ਰਹੈ ਮੁਝ ਧਯਾਨ ਸੋਂ

ਸੋਰਠਾ

ਬਹੁ ਜਨਮੋ ਕੇ ਕਰਮ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਜੋ ਨਿਤ ਕੀਏ।
ਤਿਸ ਧਯਾਨ ਕੇ ਧਰਮ ਸਭੀ ਕਰਮ ਤਿਨ ਤਿਯਾਗ ਜਾਹਿ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਕਰਮ ਸਾਰੇ ਤਿਸੁ ਤੇ ਰਹੇ ਪਾਵੈ ਪਦਵੀ ਸਾਂਤ।
ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਜੋ ਭਗਤਿ ਹੈ ਲਛਨ ਇਹੁ ਤਿਸੁ ਭਾਂਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਬੁਰਾ ਨ ਚਿਤਵੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਨਿ ਚਿਤ ਬਚਨੋ ਮਾਹਿ।
ਦੇਵੈ ਦੁਖ ਨ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਭ ਕੋ ਮਿਤ੍ਰ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਦਇਆਲ ਰਹੈ ਵਹੁ ਸਭਨ ਪਰ ਮਮ ਹੰਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤਾ।
ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਨ ਹੋਇ ਸੰਤੁਸਟ ਰਹੈ ਮੁਝ ਸਹਿਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਨਿਰੰਤਰਿ ਮੁਝ ਸਿਉ ਜੁਰਿਰਹੈ ਮਨਿ ਰਾਖੈ ਵਹੁ ਚੀਤ।
ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸਚਾ ਜਿਸ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਵਿਖੈ ਨ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਜੋ ਕੋ ਭਗਤਿ ਮੁਝ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਹੋਇ।
ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਤ ਵਹੁ ਭਉ ਨਹੀ ਰਾਖੈ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਭਉ ਨ ਦਿਖਾਵੈ ਕਿਸੀ ਕਉ ਸਭ ਸਿਉਂ ਰਾਖੈ ਹਿਤ।
ਐਸਾ ਭਗਤਿ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਮਿਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਚਾਹੈ ਨਹੀ ਵਸਤ ਕਿਛੁ ਨਿਤ ਰਾਖੈ ਮੁਝ ਧਿਆਨ।
ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਾਖੈ ਦੇਹ ਜਲ ਸੋ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹ ਪਵਿਤ੍ਰ ਇਸਨਾਨ ਸਿਉ ਮਨਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੁਝ ਧਿਆਨ।
ਨਿਤ ਰਾਖੈ ਵਹੁ ਆਪਨ ਭਗਤਿ ਉਤਮ ਨਰ ਪਰਧਾਨ।

ਮੰਗਤ ਛੰਦ

ਐਸਾ ਭਗਤਿ ਮੇਰਾ ਜੋਇ। ਐਸੀ ਰਹਤਿ ਜਾਮੈ ਹੋਇ।
ਸੁਖ ਰੂਪ ਵਹੁ ਨਿਤ ਰਹੈ। ਚੇਤਨ ਆਪ ਮਾਹੀ ਲਹੈ।
ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸ। ਤਿਸ ਸਦਾ ਸੁਖ ਮੈ ਬਾਸ।
ਸਭ ਅਰਥ ਜਿਆਰੀ ਮੀਤ। ਐਸੇ ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਮੁਝ ਪ੍ਰੀਤ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਕਛੂ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨ ਕਰੈ। ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸਮ ਚਿਤ ਧਰੈ।
ਚਿੰਤਾ ਕਰੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ। ਕਾਂਖਾ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਾਹੀ ਹੋਇ।
ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਦੋਊ ਤਿਆਗ। ਵਹੁ ਰਹਯਾ ਮੁਝ ਸਿਉ ਲਾਗ।
ਮੁਝ ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਰਹੈ। ਮੁਝ ਵਹੁ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਹੈ।
ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਏਕ ਸਮਾਨ। ਇਹ ਬਿਧ ਭਗਤਿ ਕੋ ਪਹਚਾਨ।
ਨਿਰਾਦਰ ਆਦਰ ਤਿਸ ਸਮ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਕੋ ਉਸਨ ਸੀਤ ਨ ਹੋਇ।
ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੇਹ ਕਾ ਸਮ ਲਹੈ। ਦੁਤੀਏ ਭਾਵ ਮੈ ਨਾ ਰਹੈ।
ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਏਕ ਸਮਾਨ। ਮੋਨੀ ਹੋਇ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਨ।
ਸਭ ਮਹਿ ਏਕ ਜਾਨੈ ਮੀਤ। ਏਕ ਅਭਾਵ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।
ਇਹੁ ਮੋਨਿ ਉਤਮ ਹੋਇ। ਜਾਨੈ ਏਕ ਹਰਿ ਸਭ ਕੋਇ।
ਸੰਤੁਸਟ ਨਿਤ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਧੀਰਜ ਖਿਮਾ ਕੋ ਵਹੁ ਗਹੈ।
ਬਸਨੇ ਠਉਰ ਨਾ ਕਰੈ। ਘਰੁ ਕਾ ਅਰੰਭ ਨਾਸ਼ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਜੋ ਠਉਰ ਬਨੀ ਹੋਈ।ਹੋਇ। ਤਹਾਂ ਵਹੁ ਜਾਇ ਬਸਤਾ ਸੋਇ।
ਤਹਾਂ ਵਹੂ ਬੈਠ ਮੁਝ ਸਿਉ ਜੁਰੈ। ਵਹੁ ਨਿਤ ਭਜਨ ਮੇਰਾ ਕਰੈ।
ਮਨਿ ਰਾਖੈ ਦ੍ਰਿੜ ਮੁਝ ਮਾਹਿ। ਰਹੈ ਲੀਨ ਮੁਝ ਸਿਉ ਆਹਿ।
ਪਿਆਰਾ ਭਗਤਿ ਮੇਰਾ ਸੋਇ। ਏਤੇ ਲਛਨ ਜਿਸ ਮੈ ਹੋਇ।
ਜੈਸੈ ਲਛਨ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੈ। ਜੈ ਕੋ ਨਿਤ ਇਨ ਮੈ ਰਹੈ।
ਸੋ ਇਹ ਲਛਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਹਿ। ਵਰਤੈ ਜੈ ਕੋ ਇਨ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਤਿਸ ਕੋ ਰੋਗ ਦੁਖ ਨ ਹੋਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖਿਆ ਤਿਨ ਸੋਇ।
ਐਸਾ ਧਰਮ ਉਤਮ ਅਹੈ। ਸੋ ਪਾਛੈ ਸਭੀ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੈ।
ਐਸਾ ਧਰਮ ਸੇਵੈ ਕੋਇ। ਸਭ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਮੁਝ ਕੋ ਹੋਇ।
ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਤਿਸ ਨਰ ਹੋਇ । ਜੋ ਇਹ ਧਰਮ ਪਾਵੈ ਕੋਇ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਦੁਆਦਸ ਮੋ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਾ। ਲਛਨ ਸੰਤ ਕਾ ਤਿਨ ਮੈ ਲਹਾ।
ਖਾਲਸਾ ਸੋ ਜੋਇਸ ਮੋ ਵਰਤੈ। ਸੰਤੁਸਟ ਰਹੈ ਧਰਮ ਨਿਤ ਕਰਤੈ।
ਸੋ ਖਾਲਸਾ ਅਤਿ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਜੀਵਨਿ ਮੁਕਤਿ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਕਹਾਵੈ।
ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਵਹੁ ਸਭ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਪਛਾਨੈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਵਾਦੇ ਭਗਤਿ ਜੋਗੋ ਨਾਮੁ ਦੁਆਦਸੋ ਅਧਿਆਇ॥ 12॥

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ।

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਬਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਤਾ ਹੋਂ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਦਖਿਣ ਦੇਸ ਮੇ ਇਕ ਰਾਜਾ ਥਾ। ਨਾਮੁ ਉਸ ਕਾ ਸੁਖਾਨੰਦ ਥਾ। ਤਿਸ ਨਗਰ ਮੇ ਏਕ ਵਿਖਈ ਲੰਪਟ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਉਸਕੀ ਏਕ ਗਨਕਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਥੀ। ਐਸੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ । ਤਬ ਉਸ ਨਗਰ ਮੇਂ ਦੇਵੀ ਜੀ ਕਾ ਮੰਦਰਿ ਥਾ। ਤਹਾਂ ਦੋਨੋ ਵਿਖਈ ਗਨਿਕਾ ਅਰੁ ਪੁਰਖ ਜਾਇ ਰਹੇ। ਮਾਸ ਖਾਵੇ ਅਰ ਮਦ ਪੀਵੇ। ਵਿਖੈ ਭੋਗ ਕਰੇ। ਜੋ ਕੋਈ ਪੂਛੇ ਤੁਮ ਕਿਆ ਕਰਤੇ ਹੋ। ਤਬ ਕੂੜ ਬੋਲ ਕੇ ਕਹੇ ਹਮ ਦੇਵੀ ਜੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਐਸੇ ਕੂੜ ਬੋਲੈ। ਸੋ ਉਹਾਂ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵੀ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਤਿਸਨੇ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕੈ ਬਹੁਤਿ ਉਸਤਤਿ ਪੜੀ ਤਬ ਭਵਾਨੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ। ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੂੰ ਕਛੁ ਮਾਂਗ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਮੁਝ ਕਉ ਧੰਨ ਅਰ ਸੰਤਾਨ ਦੇਵਹੁ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਬੋਲੀ ਦੇਵਹੁਗੀ। ਤੂੰ ਪਹਲੇ ਮੇਰਾ ਇਕ ਕਾਮ ਕਰਿ। ਏ ਦੋਨੋਂ ਪਾਪੀ ਵਿਖਈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਧਰਹਿ ਸੋ ਉਪਾਇ ਕਰ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਪਾਸ ਆਇਆ । ਗੁਰ ਸਿਉ ਪੂਛਾ ਭਵਾਨੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਹੈ। ਮੁਝ ਕਉ ਧੰਨ ਸੰਤਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਵਰੁ ਦੀਆ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹਾ ਹੈ ਏਹ ਦੋਨੋ ਪਾਪੀਓ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਿ। ਕਛੁ ਐਸਾ ਉਪਾਇ ਕਰ। ਜਿਸ ਸਿਉ ਇਹ ਪਾਪੀ ਉਧਰੇ। ਤਾਂ ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਧੰਨ ਸੰਤਾਨ ਦੇਵੋਗੀ। ਸੋ ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਪੂਛਤਾ ਹੋਂ। ਕਛੁ ਐਸਾ ਉਪਾਇ ਕਹੋ। ਜੋ ਉਨ ਦੋਨੋ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਗੁਰ ਬੋਲਿਆ। ਮੈ ਤੋ ਐਸਾ ਉਪਾਇ ਜਾਨਤਾ ਨਾਹੀ। ਤੂੰ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਕਉ ਪੂਛ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀ ਕੀ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ। ਬ੍ਰਤ ਕੀਏ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਆ। ਤਬ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਆਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੂਈ। ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੂੰ ਕਉਨ ਕਾਮ ਕਾ ਵਾਸਤੇ ਤਪਸਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਭਵਾਨੀ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੈ ਵਰੁ ਦੀਆ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੁਝ ਕਉ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਇਨ ਦੋਨੋ ਪਾਪੀਓ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਿ। ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਨ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਹੋ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਤੂੰ ਗੀਤਾ ਕਾ ਬਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਿ ਉਨ ਦੋਨੋ ਪਾਪੀਓ ਕਉ ਸੁਣਾਇ। ਤਬ ਉਨ ਦੋਨੋ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਏ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੇਵੀ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਮੰਦਰਿ ਮੇਂ ਆਇਆ। ਉਸਤਤਿ ਪੜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਹੇ ਦੇਵੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਹੈ।

ਜੋ ਤੂੰ ਗੀਤਾ ਕਾ ਬਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਕਉ ਸੁਣਾਇ। ਤਬ ਉਹੁ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈਗੇ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਜੀ ਬੋਲੀ ਜੋ ਗੀਤਾ ਕਾ ਏਕ ਅਧਿਆਇ ਸੁਣ ਕੈ ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਉਧਰੈਗੇ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਦੇਵੀ ਜੀ ਏਹ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਜੀ ਬੋਲੀ। ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭਲੀ ਬਾਤ ਹੈ। ਉਨ ਕਉ ਸੁਣਾਇ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੈ ਉਨ ਦੋਨੋ ਕਉ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ। ਅਰ ਬਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਸੁਣਾਇਆ। ਤਬ ਏਹ ਦੋਨੋ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਬਿਵਾਨ ਆਏ। ਤਿਸੁ ਊਪਰਿ ਬੈਠ ਕਰਿ ਬੈਕੁੰਠ ਕਉ ਗਏ। ਤਬ ਦੇਵੀ ਜੀ ਬੋਲੀ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾ ਕੇ ਬਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਐਸਾ ਫਲ ਹੈ । ਜੋ ਐਸੇ ਪਾਪੀ ਅਧਮ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਬੈਕੁੰਠ ਗਏ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਜ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਬੈਸਨਵ ਦੇਵੀ ਭਇਆ। ਅਰ ਤੁਝ ਕਉ ਮੈ ਨੈ ਇਸ ਨਗਰ ਕਾ ਰਾਜ ਦੀਆ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰਿ ਦੇਵੀ ਤੌ ਅੰਤਰਿ ਧਿਆਨ ਹੋ ਗਈ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਪਣੇ ਘਰੁ ਕਉ ਆਇਆ। ਇਸ ਨਗਰ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸੰਤਾਨ ਨ ਥੀ। ਤਬ ਉਸ ਨੈ ਵਿਚਾਰਿਆ ਏਹ ਰਾਜ ਕਿਸੀ ਚਤੁਰ ਕਉ ਦੇਵਉ। ਅਰ ਮੈ ਤਪਸਿਆ ਕਰਉ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਓਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਇਸੀ ਰਾਹਿ ਆਇ ਨਿਕਸਿਆ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੈ ਬੁਲਾਇ ਕਰਿ ਕਹਿਆ। ਏਹ ਰਾਜ ਤੂੰ ਕਰਿ ਮੈ ਤਪਸਿਆ ਕਰਤਾ। ਤਬ ਓਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਉ ਰਾਜ ਦੀਆ। ਆਪ ਰਾਜਾ ਬਨਿ ਮੈ ਗਇਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਬਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਤੁਮ ਨੈ ਸੁਣਿਆ। ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਨਾਮੁ ਦੁਆਦਸੋ ਧਿਆਇ ॥12॥

ਅਥ ਤੇਰਵਾਂ ਚਲਿਆ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ਛਪੈ ਛੰਦ।

ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੈ ਹੈ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਸਿਉ।
ਹੇ ਕੇਸਵ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਮੁਝ ਕਉ ਉਤਰ ਦੇਇ।
ਪ੍ਰਕਿਰਤਿ ਪੁਰਖ ਕੋ ਅਰਥ ਖੇਤ੍ਰ ਖੇਤ੍ਰਗ ਸੁਣਾਵਹੁ।
ਗਿਆਨ ਗੇਇ ਇਹੁ ਖਸਟਮੁਣੈ ਤੁਮ ਭਾਖ ਸੁਣਾਵਹੁ।
ਸਭ ਕਾ ਅਰਥ ਮੁਝ ਭਾਖੋ ਮਾਧਵ ਦੇਵ ਸਤਿ।
ਏਹੀ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ ਸੁਨਿ ਹੋ ਖਸਟ ਗਤਿ।

ਖੇਤ੍ਰ ਖੇਤ੍ਰਗ ਅਰਥ ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਉਤਰ ਦੇਵੈ ਰਿਖੀ ਕੇਸ ਪਾਰਥ ਪ੍ਰਸਨ ਜੋ ਆਹਿ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਸਮਝ ਲੇਹਿ ਸਤ ਮੈਂ ਭਾਖੋ ਤਾਹਿ।

ਚੌਪਈ

ਏਹੁ ਜੋ ਦੀਸੈ ਮਾਨਸ ਦੇਹ। ਤਿਸ ਕੋ ਖੇਤ੍ਰ ਮਨਿ ਮਹਿ ਲੇਹ।
ਜੋ ਕਛੁ ਬੋਵੈ ਖੇਤ੍ਰ ਮਾਹੀ। ਸੋ ਸਭ ਖੇਤ੍ਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਹੀ।
ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਜੋ ਦੇਹ ਮੈ ਕਰੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਫਲੁ ਸਭ ਨਦਰੀ ਪਰੈ।
ਇਸ ਕਾਰਣ ਦੇਹ ਖੇਤ੍ਰ ਕਹੀਏ। ਬਹੁਤ ਵਸਤ ਤੈ ਠਟ ਤਿਹ ਲਹੀਂਏ।
ਸੋ ਠਟ ਏਕ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕਰਾ। ਠਟ ਕੋ ਜਾਨਹਿ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰਾ।
ਜਾਣਨਿਹਾਰ ਖੇਤ੍ਰਗ ਕਹਾਵੈ। ਜੋ ਦੇਹ ਠਾਟਿ ਕੋ ਸਕਲ ਬਤਾਵੈ।
ਜੋ ਸਭ ਜਾਨਨਿਹਾਰ ਮੈ ਪਾਰਥ। ਮੇਰੋ ਨਾਮੁ ਖੇਤ੍ਰਗ ਜਥਾਰਥਾ।
ਸੋ ਖੇਤ੍ਰਗ ਤੁਮ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਅਬ ਖੇਤ੍ਰ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਸਗਲ ਬਖਾਨੋ।
ਆਗੈ ਰਿਖੋ ਕਹੀ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ। ਸ੍ਰੁਤ ਭੀ ਕਹਹਿ ਸਭ ਦੇਹ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ।
ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਜੋ ਬੇਦ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਤਿਨ ਭੀ ਨਛਿ ਕੈ ਅਰਥ ਬਖਾਨੈ।
ਤਿਨੋ ਬਿਖੈ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਜਿਹੀਂ। ਸਮਗ੍ਰੀ ਦੇਹ ਅਬ ਤੁਝ ਸੋਂ ਕਹਿ ਹੌਂ।
ਜੋ ਨਿਆਰੇ ਕਰਿ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੌਂ। ਸੋ ਵਸੇਖ ਸਰਬ ਤੇ ਲਹਿ ਹੌਂ।
ਦਿਖ ਖੇਤ੍ਰ ਜੋ ਦੇਹਿ ਮਨੁਖਾ। ਤਿਸ ਮੈ ਸੀਤਉਸਨ ਦੁਖ ਸੁਖਾ।
ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਬਿਰਤੰਤ ਸਭ ਭਾਖੋਂ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਪੰਚ ਤਤ ਕੋ ਦਾਖੋਂ।
ਭੂਮ ਜਲ ਅਗਨਿ ਵਾਇ ਆਕਾਸ। ਤਿਨ ਤੇ ਦੇਹ ਖੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ।
ਭੂਮ ਅੰਸਮਾਸ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਰੁਦ੍ਰ ਅੰਸ ਤੋ ਇਕੋ ਮਾਨੋ।
ਅਗਨਿ ਅੰਸ ਉਦਰ ਹੈ ਮੀਤ। ਪਵਨ ਅੰਸ ਸੁਆਸ ਧਰਿ ਚੀਤ।
ਅਕਾਸ ਅੰਸ ਪੁਲਾੜ ਸਭ ਲਹੀਐ। ਦੇਹ ਪੰਚ ਭੂਤ ਕੋ ਕਹੀਐ।
ਅਉਰ ਵਸਤ ਪਾਛੈ ਜਬ ਮਿਲੈ। ਤਾਂਤੇ ਦੇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਚਲੈ।
ਮਨ ਬੁਧਿ ਚਿਤ ਹੰਕਾਰ ਏ ਚਾਰ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਸ ਅਬ ਕਹੌਂ ਪ੍ਰਕਾਰ।
ਪੰਚ ਇੰਦ੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀ ਪਾਂਚ ਪੁਨਿ ਮਾਨੋ।
ਨੇਤ੍ਰ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰ ਅਰ ਜਿਹਬਾ ਨਾਸ। ਪੰਚਮ ਤੁਚਾ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਾਸ।
ਤੁਚਾ ਹਾਥ ਪਾਉ ਗੁਦ ਪਾਉ। ਪਾਂਚੋ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਤ ਨਾਉ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਹਾਰ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਨੇਤ੍ਰ ਅਹਾਰ ਦੇਖਣ ਕੋ ਮਾਨੋ।
ਜਿਹਬਾ ਅਹਾਰ ਸੁਆਦ ਧਰ ਚੀਤ। ਗੰਧ ਅਹਾਰ ਨਾਸ ਕਾ ਮੀਤ।
ਸਬਦ ਅਹਾਰ ਸ੍ਰੋਤ ਕੋ ਭਾਈ। ਤੁਚਾ ਅਹਾਰ ਸਪਰਸ ਬਤਾਈ।
ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੋ ਠਟਿ ਦੇਹ ਮਾਹਿ। ਚਾਰੇ ਕਹੋ ਜੋ ਤਿਸ ਵਰਤਾਹਿ।
ਭਲੀ ਵਸਤ ਮਹਿ ਇਛਾ ਰਹੈ। ਬੁਰੀ ਵਸਤ ਤੇ ਦ੍ਵੇਖਿਆ ਕਹੈ।
ਕਬਹੂੰ ਸੁਖ ਕਬਹੂੰ ਦੁਖ। ਚਾਰੋ ਯੌਂ ਮੈ ਵਰਤੈ ਮਾਨੁਖ।
ਇਨ ਮਹਿ ਦੇਖੋ ਚੇਤਨ ਜਿਸਾ। ਇਨ ਚਾਰੋ ਮੈ ਸਾਖੀ ਕੈਸਾ।
ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਕਹੈ ਹਉ ਸੁਖੀ। ਦੁਖ ਹੋਇ ਭਾਖੈ ਹਉਂ ਦੁਖੀ।
ਏਹ ਚਾਰੇ ਦੇਹ ਖੇਤ੍ਰ ਮਾਹਿ। ਸੋ ਚਾਰੋ ਤਿਸ ਮੈ ਵਰਤਾਹਿ।
ਖੇਤ੍ਰ ਬਿਰਤਾਂਤ ਥੋਰੈ ਮਹਿ ਕਹਿਆ। ਦੇਹ ਠਾਟਿ ਸੰਪੂਰਨ ਭਇਆ।
ਆਗੈ ਚੇਤਨ ਜਾਨਨਿ ਗਿਆਨ। ਜੈ ਅਰਜਨ ਅਬ ਕਹੋਂ ਬਖਾਨ।
ਏਤੇ ਲਛਨ ਜੋ ਕੋ ਕਰੈ। ਗਿਆਨ ਦੀਪ ਤਿਹ ਘਟਿ ਮਹਿ ਜਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਾਨ ਭਾਵ ਛੁਹੀ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਭਿੰਛਨ ਰਾਖੈ ਕੋਇ।
ਮਨਿ ਬਚਨ ਅਰ ਕਰਮ ਸੌ ਸਭ ਕੋ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਜੀਵ ਕੋ ਦੁਖ ਨ ਦੇਵੈ ਸੋਇ।
ਖਿਮਾ ਵੰਤ ਅਰ ਦਇਆ ਵਾਨ ਨਿਰਮਲ ਨਿਤ ਹੈ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਜੋ ਦੇਵੈ ਆਤਮ ਗਿਆਨ।
ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਤਿਸੁ ਕੋ ਮਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਾਖੈ ਦੇਹ ਕੋ ਜਲ ਸਿਉ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨ।
ਮਨਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਿਤ ਕਰੈ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਧੀਰਜ ਸਿਉ ਮਨਿ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੈ ਜਾਵਨ ਕਹੂੰ ਨ ਦੇਇ।
ਨਿਤ ਅਨਿਤ ਜੋ ਸਾਖ ਹੈ ਤਿਹ ਬੀਚਾਰ ਕਰੇਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਰਥ ਜੋ ਭੋਗ ਹੈ ਤਿਹ ਕਾ ਕਰੈ ਤਿਆਗ।
ਰਹਤ ਹੋਇ ਅਹੰਕਾਰ ਤੇ ਗਿਆਨ ਸਾਧਨ ਮਹਿ ਲਾਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਹ ਸਾਧਨ ਗਿਆਨ ਨਮਿਤਿ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰੈ ਹੈ ਕੋਇ।
ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਅਰ ਜਰਾ ਸਿਉ ਮੁਕਤਾ ਵਹੁ ਨਰ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੇ ਜੋ ਸਾਧਨ ਕਰੈ ਰਾਗ ਦੋਖ ਹੋਇ ਨਾਸੁ ।
ਐਸੇ ਸਾਧਨਿ ਤੈ ਸਭੇ ਗਿਆਨ ਹੋਇ ਪਰਗਾਸ।

ਦੋਹਰਾ

ਔਰ ਸਾਧਨ ਅਬ ਕਹਤ ਹੌ ਜੋ ਗ੍ਰਿਹ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕੁਟੰਬ ਸਭ ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਜਾਨੈ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਦਾਸ ਰਹੈ ਨਿਤ ਜਗਤਿ ਸੌ ਜਾਨੈ ਐਸੀ ਰੀਤ।
ਪਾਂਥੀ ਜਿਵੈ ਸਰਾਇ ਮੈ ਰੈਨਿ ਬਸੇਰਾ ਕੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੇ ਗ੍ਰਿਹ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਇਹ ਬਿਧ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।
ਸਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮ ਜਾਨਤਾ ਦੇਖੈ ਸਮ ਸਭ ਕੋਇ।

ਅੜਿਲ ਛੰਦ

ਪ੍ਰਭ ਭਗਤਿ ਐਸਾ ਹੋਈ। ਅਖੰਡ ਭਗਤਿ ਧਾਰੈ ਸੋਇ।
ਸੀਲ ਭਗਤਿ ਜਿਉ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ। ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਮੇਰੀ ਗਾਥ।
ਅਬ ਬਸੈ ਐਸੀ ਠਉਰ। ਮਾਨੁਖ ਜਹਾ ਨਹੀ ਹੋਰ।
ਐਸੀ ਏਕਾਂਤ ਠਉਰੈ ਬਸਿ। ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਮੇ ਵਹੁ ਰਸੈ।
ਸੰਸਾਰੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸੰਗ ਨ ਕਰੈ। ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਨਿਤ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਏਹ ਸਭ ਗਿਆਨ ਕੀ ਹੈ ਬਾਤ। ਜੋ ਕੋ ਧਾਰੈ ਮਨਿ ਮੈ ਤਾਤ।
ਉਪਜੈ ਤਿਸੈ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ । ਤਿਸੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਐਸਾ ਮਾਨ।
ਜੈਸੇ ਦੀਪਕ ਧਰੈ ਜਲਾਇ । ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਚਾਂਦਨ ਪ੍ਰਗਾਇ।
ਦੇਖੈ ਸਭੀ ਚਾਂਦਨ ਮਾਹਿ। ਤੈਸੇ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਆਹਿ।
ਗਿਆਨੇ ਦੇਖੈ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਸੋਈ। ਗਿਆਨ ਭਾਨ ਐਸੇ ਹੋਇ।
ਨਛਨ ਪਾਵਤੇ ਇਹ ਗਿਆਨ। ਪਾਰਬ ਸਭੀ ਸਾਚੀ ਮਾਨ।
ਜੇਕੋ ਕਹੈ ਅਉਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋ ਸਭ ਝੂਠ ਤੂੰ ਬੀਚਾਰ।
ਰੈਉ ਅਰਥ ਅਬ ਮੈ ਕਹੌ। ਰੈਉ ਨਾਮੁ ਅਪੁਨਾ ਲਹੌ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੇਉ ਨਾਮ ਅਨਾਦਿ ਹੈ ਪਰੈ ਸਭ ਤੇ ਆਹਿ।
ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਏਕ ਹੂੰ ਜੇਉ ਨਾਮੁ ਮੁਝ ਤਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰੈ ਦੇਹ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜਾਨ।
ਨਉਤ੍ਰਹੁ ਮੈ ਹਾਥ ਪਾਵੈ ਏਕੋ ਹਰਿ ਕੋ ਮਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਭ ਨਉਤ੍ਰ ਮੈ ਚਛ ਤਿਸੁ ਸੀਸ ਸਭੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ।
ਮੁਖ ਸਕਲੇ ਜੋ ਦੇਖੀਅਹਿ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਨਾਸਾ ਕਾਨ ਸਭ ਨਉਤ੍ਰ ਮੈ ਜਿਸ ਧਰੈ ਹੈ ਮੀਤ।
ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਖਰਵੈ ਹੈ ਇਹ ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰਕਾਸ ਕਹੈ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਭਿੰਨੁ ਰਹੈ ਵਹੁ ਆਪ।
ਨਿਰਮੋਹ ਰਹੈ ਨਿਤ ਸਭੀ ਤੇ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਨਿਰਗੁਨ ਹੈ ਵਹੁ ਆਤਮਾ ਗੁਣ ਭੋਗੈ ਹੀ ਸੋਇ।
ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਤੇ ਵਿਖੇ ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਹਰਿ ਭੀਤਰਿ ਰਮਿ ਰਹਿਆ ਏਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ।
ਸੂਖਮ ਤੇ ਸੂਖਮ ਵਹੀ ਆਪੇ ਸਥੂਲ ਸਰੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਾਨਾਨਹਿ ਤਿਸੁ ਕਾ ਕਠਨ ਹੈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸਭ ਕੋਇ।
ਕਿਆ ਜਾਣੀਐ ਵਹੁ ਕਹਾ ਹੈ ਆਪੇ ਰਹਿ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਭਹੂੰ ਕੇ ਵਿਖੇ ਵਿਆਪਿਆ ਅਰ ਸਭਹੂੰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਨ ਹਾਰ।
ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦਵੈਤ ਜੋ ਜੇਉ ਤਿਸੈ ਬੀਚਾਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਜਾਨੋ ਏਉ ਤੁਮ ਜਬ ਗ੍ਰਾਸਿ ਸਭ ਲੋਕ।
ਅਪੁਨੇ ਮੈ ਸਭ ਮੇਲਤਾ ਗ੍ਰਾਸਨ ਨਾਮੁ ਤਿਹ ਜੋਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰਣਵੈ ਤਿਸੁ ਕਾ ਨਾਮ।
ਈਸਰ ਹੋ ਜਬ ਵਿਆਪਤਾ ਵਿਸਨ ਨਾਮ ਤਿਹ ਰਾਮ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਤੂੰ ਮੈ ਸਭ ਜੋਤਿ ਤਿਸੁ ਤਮ ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਦੂਰਿ।
ਤਮ ਅਹੰਕਾਰ ਤੇ ਪਰੈ ਹੈ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਭਰਿਭੂਰਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਉ ਰੂਪ ਮੁਝ ਨਾਮ ਹੈ ਗਿਆਨੋ ਦੇਖਹਿ ਹੋਇ।
ਤਿਸੁ ਕੋ ਤੈਸੈ ਕੋਇ ਨਾ ਗਿਆਨੋ ਪਾਏ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ

ਦੇਖਹਿ ਦੁਤੀਆ ਭਾਵ ਹੈ ਦਿਸਟ ਅਦਿਸਟ ਵਹੁ ਆਪ।
ਐਸਾ ਗੇਉ ਵਹੁ ਆਤਮਾ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਵਿਆਪ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਖੇਤ੍ਰ ਖੇਤ੍ਰਗ੍ਯ ਅਰ ਗੇਉ ਗਿਆਨ ਤੁਝ ਪਹਿ ਭਾਖਿਓ ਮੀਤ।
ਜੋ ਕੋ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸੋ ਸਮਝੇ ਯਾਹਿ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਸ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰਿ ਸਰਧਾ ਪ੍ਰੀਤ ਬਢਾਇ।
ਮੇਰੈ ਜੋਗ ਸਿਉਂ ਜੁਗਤ ਹੈ ਤਿਸੁ ਤੇ ਵਹੁ ਸੁਖ ਪਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਹੈ ਅਰਜਨ ਅਬ ਸੁਨੋ ਤੁਮਾ।
ਸੁਨਤੇ ਉਪਜੈ ਸਾਂਤ ਜਿਸੈ ਅਬ ਮੈ ਕਹਤ ਹੌਂ।

ਚੌਪਈ

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਭਾਈ। ਪੁਰਖ ਜੀਵ ਕੋ ਨਾਮੁ ਕਹਾਈ।
ਏ ਦੋਨੋ ਅਨਾਦੁ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਐਸੇ ਅਨਾਦੀ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨੋ।
ਜਬ ਕਾ ਹਉ ਤਬ ਕੇ ਏਹ। ਤੀਨੋ ਗੁਨ ਅਨਾਦਿ ਸੁਣਿ ਲੇਹ।

ਪਾਚੋ ਤਤ ਅਰੁ ਤੀਨੋ ਗੁਨਾ। ਮਨਿ ਬੁਧ ਅਹੰਕਾਰ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਫੁਨਿ।
ਤਿਨ ਕੋ ਉਪਜਾਵੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ। ਏਹੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਨਾਮੁ ਕਹਿ ਗਾਇਆ।
ਕਰਤਾ ਕਾਰਜ ਕਾਰਨਿ ਤੀਨਾ। ਸੋ ਭੀ ਏਕ ਮਾਇਆ ਤੂੰ ਚੀਨਾ।
ਤਿਨਕਾ ਅਲਖ ਐਸਾ ਮੈ ਨਾਇਆ। ਜਿਉ ਮਾਟੀ ਤੇ ਭਾਜਨ ਭਾਇਆ।
ਬਾਸਨ ਕਾਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਈ। ਮਾਟੀ ਕੋ ਕਾਰਨਿ ਕਹਿ ਗਾਈ।
ਬਾਸਨ ਕਰਤਾ ਜੋ ਕੁੰਭਾਰ। ਸੋ ਕਰਤਾ ਮਨਿ ਮਾਹਿ ਬੀਚਾਰ।
ਤਿਉ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕਾਰਜਸ੍ਰੀ ਰੂਪਾ। ਤਿਸੁ ਕਾ ਕਹੀਨਿ ਮਾਇਆ ਰੂਪਾ।
ਮਾਇਆ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਭਇਆ। ਪਦਾਰਥ ਤੀਨ ਮਾਇਆ ਤੇ ਲਹਿਆ।
ਅਬ ਪੁਰਖ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੋ ਤੁਮ। ਦੇਹ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਤੇ ਭਇਓ ਜਮ।
ਜੀਵ ਪੁਰਖ ਬਸੈ ਥਪੁ ਮਾਹੀ। ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਨ ਮਾਇਆ ਉਪਜਾਹੀ।
ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਸੰਗ ਗੁਨੋ ਕੋ ਭੋਗੀ। ਭ੍ਰਮਤਿ ਫਿਰੈ ਜੀਵ ਵਿਚ ਜੋਨੀ।
ਅਬ ਮੁਝ ਬਾਤ ਸੁਨੋ ਰੈ ਪਾਰਥ। ਮਾਇਆ ਪੁਰਖ ਜੋ ਕਹੋਂ ਜਥਾਰਥ।
ਦੋਨੋ ਮਿਲਿ ਸੰਸਾਰ ਬਨਾਵੈ। ਮੁਝ ਆਗੈ ਕਉਤਕ ਦਿਖਰਾਵੈ।
ਕਉਤਕ ਦੇਖਨਿਹਾਰ ਮੁਝ ਜਾਨੋ। ਬਨਾਵਨਿਹਾਰ ਸਭ ਕਾ ਮੁਝ ਮਾਨੋ।
ਸੰਸਾਰ ਕਉਤਕ ਜੋ ਦਿਸਟੀ ਆਇ। ਭੋਗੀ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਝ ਹੋ ਪਾਇ।
ਮਹਾ ਈਸਰ ਮਾਹਿ ਈਸਰ ਆਹਿ। ਮੇਰੋ ਕਰਨਿਹਾਰ ਕੋ ਨਾਹਿ।
ਦੇਹ ਜੀਵ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਕਹੀਐ। ਸੋ ਪਰਮਾਤਮ ਮੁਝ ਕੋ ਲਹੀਐ।
ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤਾ ਜੀਵ ਹੋ ਜਾਨੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਰਨਿ ਤ੍ਰੈਗੁਨ ਮਾਨੈ।
ਉਤਪਤਿ ਤਿਸੁ ਮਾਇਆ ਤੇ ਮਾਨੈ। ਕਉਤਕ ਸਾਖੀ ਮੁਝੈ ਪਛਾਨੈ।
ਇਹ ਜਾਨਨ ਤੇ ਇਹ ਫਲੁ ਪਾਵੈ। ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਮੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ।
ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਇਹੁ ਜਾਨੈ ਜੋਇ। ਜਾਨਨਿਹਾਰ ਸਰੂਪ ਮੁਝ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਕ ਭਗਤਿ ਮੁਝ ਧਿਆਨ ਕੋ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰਤੇ ਚੀਤ।
ਏਕੁ ਸਾਂਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਮੁਝ ਕੋ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਕ ਕਹੈ ਹੈ ਕਹੀ ਹੈ ਕਰਮ ਜੋਗ ਸਰਗੁਨ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇ।
ਏਕ ਜਾਨੈ ਪਰਤਾਪ ਮੁਝੈ ਮੇਰੇ ਹੀ ਗੁਣ ਗਾਇ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਮੁਝ ਸੰਗਿ ਲਾਗਤੇ ਵਧੈ ਤਿਨੈ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ।
ਵਹੁ ਭੀ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ ਤੈ ਮੁਝ ਕੋ ਧਰਤੇ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਤੇ ਭਗਤਿ ਸਭ ਤਰਤ ਹੈ ਮੁਝ ਸਿਉਂ ਲਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮ।
ਜੋ ਪਾਵੈ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੈ ਅਰਜਨ ਅਬ ਅਉਰ ਸੁਨਿ ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਜੋਇ।
ਮੈ ਸਭਹੂੰ ਮੈ ਸਮ ਵਰਤਦਾ ਮੁਝ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹ ਖੇਤ੍ਰ ਕੋ ਅਰਥ ਹੈ ਜੀਵ ਖੇਤ੍ਰਗ ਹੈ ਸੋਇ।
ਦੋਨੋ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਤੇ ਸਰਬ ਪਸਾਰਾ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰਮ ਈਸਰ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮ ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਬਿਆਪ ਰਹਿਆ ਸਭ ਹੂੰ ਕੇ ਬਿਖੇ ਸੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹ ਬਿਨਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੀਵ ਕਾ ਨਾਹੀ ਨਾਸ।
ਜਿਨ ਅਬਨਾਸੀ ਜਨਿਆ ਤਿਸ ਕੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ।

ਦੋਹਰਾ

ਗਿਆਨ ਨੇਤ੍ਰ ਤੇ ਦੇਖੀਐ ਐਸਾ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ।
ਸਮਾਨ ਬਿਆਪਿਆ ਸਰਬ ਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰਖ ਅਨੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਹੀ ਪਛਾਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸਭ ਮਹਿ ਸਮ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਜੀਵ ਕੋ ਮੂਲ ਦੁਖਾਵੈ ਨਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੁਖਦਾਈ ਹੋ ਸਭਨ ਕਾ ਸਭ ਪਰ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ।
ਜਾਨੈ ਸਭ ਮਹਿ ਸਮ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਲ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਜੋ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਪਰਮ ਗਤਿ ਵਹੁ ਨਰੁ ਪਾਇ।
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਮੁਝ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਐਸਾ ਜਾਣੈ ਜੋਇ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਰਤੈ ਬਿਖਿਓ ਸਿ।
ਸਭ ਮਾਇਆ ਤੇ ਪਰੈ ਸੋਇ ਆਤਮ ਅਕ੍ਰਿ ਰੂਪ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਾਇਆ ਸੌ ਸਭ ਵਰਤਦਾ ਆਤਮ ਸਾਖੀ ਰੂਪ।
ਜੈਸੇ ਦੀਪਕ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਖੈ ਦੂਰਿ ਕਰੈ ਤਮ ਕੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਚਾਂਦਨ ਕਰੈ ਸਭ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਖੈ ਵਹੁ ਕਛੁ ਕਰਤਾ ਨਾਹਿ।
ਸਭ ਗ੍ਰਿਹ ਕੋ ਪਰਕਾਸਤਾ ਆਪਾ ਨਿਰਲੇਪੀ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੈਸੇ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਗੁਣ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਪਰਕਾਸੇ ਵਹੁ ਸਭੀ ਕੋ ਆਪ ਨਿਆਰਾ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ।

ਹਰ ਅਕ੍ਰਤਾ ਜੋ ਦੇਖਤਾ ਵਹੁ ਭੀ ਅਕ੍ਰਿ ਹੋਇ।
ਜੈਸੇ ਹੋਵੈ ਮਤਿ ਤਿਸ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ਹੈ ਸੋਇ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਬ ਸੁਨਿ ਤੂੰ ਤਾਤ। ਏਹ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜੋ ਦਿਸਟਾਂਤ।
ਮਲੀਨ ਬੁਧ ਤੇ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਜਾਨੈ। ਏਕ ਮਾਹਿ ਨਾਨਭ ਵਹੁ ਠਾਨੈ।
ਮਲੀਨ ਬੁਧ ਜਬ ਨਤਿ ਹੋਇ ਜਇ। ਤਬ ਐਸੇ ਤਿਸ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇ।
ਜਾਨੈ ਏਕੋ ਆਤਮ ਰਾਮ। ਸਰਬ ਮਾਹਿ ਤਿਸੁ ਕੋ ਬਿਸ੍ਰਾਮ।
ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦਵੈਤ ਅਜ ਸੋਇ। ਦੂਸਰ ਕੋਈ ਹੂਆ ਨ ਹੋਇ।
ਜਬ ਐਸੀ ਬੁਧ ਜਿਸ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇ। ਤਿਨ ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਸੋਇ।
ਸੋ ਤੈਂ ਮਿਲਿਓ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਅਨਾਦਿ ਨਿਰਗੁਣ ਹੀ ਆਹਿ।
ਪਰਮਾਤਮ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਹੀਐ। ਸਭ ਸਰੀਰ ਮੈ ਤਿਸੁ ਕੋ ਲਹੀਐ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਨ। ਸਰੀਰੋ ਮਾਹਿ ਏਕੋ ਮਾਨ।

ਤਹਾਂ ਬਸੈ ਅਰ ਕਛੁ ਨ ਕਰੈ। ਅਕਰਤਾ ਅਲੇਪ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰੈ।
ਸਭ ਦੇਹੋ ਅੰਤਰਿ ਮਾਹੀ। ਬਸੈ ਅਲੇਪ ਲਗੈ ਤਿਹ ਨਾਹੀ।
ਤਿਸੁ ਦਿਸਟਾਂਤ ਐਸੀ ਬਿਧ ਹੋਇ। ਬਿਆਪਿਓ ਤਿਹ ਭੀਤਰਿ ਸਭ ਕੋਇ।
ਸਭਹੂੰ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਵਹੁ ਕਹੀਐ। ਐਸਾ ਨਿਰਲੇਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਲਹੀਐ।
ਸਭ ਹੂੰ ਮਧ ਵਿਆਪਿਆ ਸੋਇ। ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ਸਰਬ ਤੇ ਹੋਇ।
ਗੇਉ ਨਾਮ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰੇ। ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਬ ਕਹੌ ਪੁਕਾਰੇ।
ਉਦੈ ਭਾਨ ਜਿਉ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭਾਤ। ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ਤਾਤ।
ਬਹੁਤ ਦੇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਮਹਿ ਆਹਿ। ਸਭ ਕੋ ਸਮ ਪਰਕਾਸ ਕਰਾਂਹਿ।
ਆਗੀ ਪਾਛੈ ਪਰਗਾਸ ਨ ਕਰੈ। ਏਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸਭੂ ਪਰ ਧਰੈ।
ਤਿਉ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਚੀਟੀ ਪਰਜੰਤਾ। ਮੈ ਸਮਾਨ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੰਤਾ।
ਏਕ ਬਾਰ ਸਭ ਕੋ ਪਰਕਾਸੋ। ਸਮਾਨਸਭੂ ਕੇ ਭੀਤਰਿ ਯਾਸੋਂ।
ਉਘਾਰੋ ਨੈਨਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਹੋਇ। ਮੂੰਦੇ ਨੈਨ ਪਰਲੈ ਹੈ ਸੋਇ।
ਜੋ ਇਸ ਧਿਆਇ ਮੈ ਕਹਿਓ ਸੁਨਾਉ। ਜੋਇਹੁ ਗਿਯਾਨ ਸੋ ਮਨਿ ਮੈ ਲਾਉ।
ਅਰ ਗਿਯਾਨ ਨੇਤ੍ਰ ਸਿਉ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਸਮਝਿ ਧਾਰੈ ਮੁਝਿ ਪਛਾਨੈ।
ਤਿਸੁ ਕਉ ਇਹ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਸੰਸਾਰ ਜਾਲ ਮੈ ਫਸੈ ਨ ਸੋਇ।
ਵਹੁ ਜਾਲ ਤੋੜਿ ਮੁਝ ਪਦ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਅਬਨਾਸੀ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਸੋ ਨਰ ਪਾਵੈ।
ਪਰਮ ਆਨੰਦ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ ਅਉਰ ਨਹੀ ਕੋਇ।

ਟੀਕਾਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਤ੍ਰੈਦਸੋ ਧਿਆਇ ਅਤਿ ਸੁਭਰੀਤਾ। ਸੋ ਭਾਖਾ ਮੈ ਪੂਰਨ ਕੀਤਾ।
ਜੋ ਬਾਸ ਦੇਵ ਕਹਯੋ ਅਰਜਨ ਮਾਹਿ। ਸੋ ਉਪਦੇਸ ਖਾਲਸੇ ਕੋ ਆਹਿ।
ਮੇਰੀ ਅਰ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਬਾਤਾ। ਏਕੋ ਜਾਨੋ ਮਨ ਮੈ ਸਾਤਾ।
ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਤਿਸ ਬਿਨ ਕੋ ਨਾਹਿ। ਤੁਮ ਹਮ ਏਕ ਅਕਾਲ ਹੀ ਆਹਿ।
ਪੜੋ ਸੁਨੋ ਅਰ ਮਨ ਮੈ ਧਾਰੋ। ਗੀਤਾ ਅਰਥ ਤੁਮ ਹਿਰਦੈ ਬੀਚਾਰੋ।
ਬੇਦ ਤੇ ਪਰੈ ਇਹੁ ਗੀਤਾ ਆਹੀ। ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੀ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਐ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਛੇਤ੍ਰ ਛੇਤ੍ਰਗ ਨਿਰਨਿਯੋ ਨਾਮੁ ਤ੍ਰਿਉਦਸੋ ਅਧਿਆਇ॥ 13॥

ਅਥ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਲਿਖਿਆ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਤੇਰਵੈ ਅਧਿਯਾਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਮ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਸੁਨੋ। ਦਖਨ ਦੇਸ ਮੈ ਏਕ ਨਗਰ ਹੈ । ਨਾਮੁ ਉਸ ਕਾ ਹਰਿਪੁਰਿ। ਤਹਾ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪੁਨਪਰਨਾ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਦੇਸ ਮੈ ਏਕ ਵਿਭਚਾਰਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਥੀ। ਮਾਸ ਖਾਵੈ। ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰੈ। ਸੋ ਓਸ ਨੇ ਏਕ ਦਿਨੁ ਏਕ ਪੁਰਖ ਸਿਉ ਵਚਨ ਕੀਆ ਅਮਕੇ ਬਨ ਮੈ ਹਉ ਆਵੌਗੀ। ਤੂੰ ਉਹਾ ਆਈਓ। ਤਬ ਏਹ ਗਨਕਾ ਓਸ ਬਨਮੈ ਆਈ ਏਕ ਬ੍ਰਿਛ ਤਲੈ ਜਾਇ ਬੈਠੀ। ਉਸੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਪੈਡਾ ਦੇਖੈ। ਐਸੇ ਦੇਖਤੇ ਦੇਖਤੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੀਤਾ। ਓਹੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾ ਆਇਆ। ਤਬ ਸੰਧਿਆ ਪਰੀ। ਸੋ ਗਨਕਾ ਮਹਾ ਵਿਆਕਲ ਭਈ। ਏਕਲੀ ਬਨਿ ਮੈ ਕੂਕੈ। ਅਰ ਦਰਖਤੋ ਕਉ ਪੂਛੈ। ਈਹਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਐਸੇ ਬਨਿ ਮੈ ਕੂਕੈ। ਤਬ ਏਕ ਸਿੰਘ ਆਇਆ। ਉਸ ਕੇ ਪੈਰੋ ਕਾ ਅਵਾਜ ਸੁਣਕੇ ਜਾਣਿਆ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਤਨੇ ਮੈ ਸਿੰਘ ਆਇਆ। ਤਬ ਏਹ ਗਨਕਾ ਡਰੀ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਬੋਲਿਆ ਅਰੀ ਗਨਿਕਾ ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਖਾਵੌਗਾ। ਤਬ ਗਨਿਕਾ ਬੋਲੀ ਤੂੰ ਪਹਲੈ ਜਨਮ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੁ ਤੂੰ ਕਉਨ ਹੈ ਮੈ ਨੇ ਤੇਰਾ ਕਉਨ ਅਪਰਾਧ ਕੀਆ ਹੈ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਬੋਲਯਾ ਮੈ ਪਹਲੈ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋ। ਸੋ ਮੈ ਲੋਭੀ ਥਾ। ਜੂਆ ਖੇਲਤਾ ਥਾ ਮਦ ਪੀਵਤਾ ਥਾ। ਐਸੇ ਏਕ ਦਿਨ ਧਨੁ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰਿ ਚਲਿਆ। ਜਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਗਿਰਪੜਾ । ਤਬ ਤਤਕਾਲ ਪ੍ਰਾਣ ਛੂਟ ਗਏ। ਜਮ ਆਏ ਬਾਧ ਕੇ ਮੁਝ ਕਉ ਲੇ ਗਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਮੁਝ ਕੋ ਪੂਛਿਆ । ਏ ਕਉਨ ਹੈ। ਤਬ ਜਮ ਬੋਲੈ ਏ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲੋਭੀ ਹੈ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਇਸ ਕੋ ਸਿੰਘ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੋ। ਤਬ ਮੁਝ ਕੋ ਸਿੰਘ ਕਾ ਜਨਮ ਦੀਆ। ਅਰ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਮੁਝ ਕੋ ਆਗਿਯਾ ਦੀਨੀ। ਤੂੰ ਪਾਪੀਓ ਕਉ ਖਾਇ। ਅਰ ਜੋ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੋਵੈ ਸਾਧ ਵੈਸਨੋ ਹੋਵੈ। ਤਿਨ ਕੋ ਨ ਖਾਈਓ। ਤਬ ਸਿੰਘ ਬੋਲਿਆ ਅਰੀ ਵਿਭਚਾਰਨ ਗਨਿਕਾ ਤੂੰ ਪਾਪਨੀ ਹੈ। ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਖਾਵੌਗਾ। ਇਤਨਾ ਕਹਤੇ ਹੀ ਓਸ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗਨਿਕਾ ਕੋ ਖਾਇਆ। ਤਬ ਜਮ ਓਸ ਗਨਿਕਾ ਕਉ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਲੇ ਗਏ। ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਗਯਾ ਕਰੀ । ਇਸ ਕੋ ਚੰਡਾਲਨੀ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੋ । ਤਬ ਚੰਡਾਲਨੀ ਕਾ ਜਨਮ ਪਾਇਆ। ਐਸੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਵਰਖ ਬੀਤੇ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨੁ ਨਰਪਦਾ ਨਦੀ ਕੀ ਓਰ ਚਲੀ ਜਤੀ ਥੀ। ਤਹਾ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੀਤਾ ਕਾ ਤੇਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਇਸ ਚੰਡਾਲਨੀ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਣਿਆ। ਤਬ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਪ੍ਰਾਣ ਛੂਟੇ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸੁ ਊਪਰਿ ਬੈਠ ਕੈ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਚਲੀ। ਤਬ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਆਗੈ ਆਨ ਖੜੀ ਭਈ। ਅਰੁ ਹਾਥ ਜੋਰਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਪੂਛਿਆ ਤੈ ਨੇ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਵੈਕੁੰਠ ਕਉ ਚਲੀ

ਹੈ। ਤਬ ਚੰਡਾਲਨੀ ਬੋਲੀ। ਤੁਮ ਨੈ ਜੋ ਕਛੁ ਪੜਿਆ ਹੈ ਸੋ ਮੈ ਨੇ ਸੁਣਿਆ। ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਮੈ ਚੰਡਾਲ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਟੀ ਹੌਂ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਅਰ ਵਈਕੁੰਠ ਚਲੀ ਹੌਂ। ਅਰੁ ਕਹਣੇ ਲਾਗੀ ਐਸਾ ਕਛੁ ਉਪਾਇ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਸਿੰਘ ਬਨਿ ਮੈ ਹੈ। ਜਿਨੈ ਪਹਲੈ ਜਨਮ ਮੁਝ ਕਉ ਖਾਇਆ ਥਾ। ਸੋ ਵਹੁ ਸਿੰਘ ਭੀ ਉਧੈਰੈਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾ ਕੀਤਾ ਕੇ ਏਕ ਧਿਆਇ ਕੇ ਏਕ ਸਲੋਕੁ ਕਾ ਪੁੰਨ ਓਸ ਸਿੰਘ ਦੇਤਾ ਹੌਂ। ਤਬ ਦੀਆ। ਅਰ ਸਿੰਘ ਕੀ ਦੇਹੀ ਛੁਟੀ । ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਵਿਵਾਨ ਊਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਗਇਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਤੇਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਣਿਆ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮੁ ਤ੍ਰਿਉਦਸੋ ਅਧਿਆਇ॥ 13 ॥

ਅਾਗੈ ਚਉਦਵਾਂ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

* * * * * * * * * * * * * *

- ਅੜਿਲ -

ਭਾਖੈ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਐਸੀ ਬਾਤ ਫੁਨਿ।
ਪਰਮ ਗਯਾਨ ਅਤਿ ਉਤਮਾ ਅਰਜਨ ਬਹੁਰਿ ਸੁਨਿ।
ਜਿਸ ਕੇ ਜਾਨੇ ਬੈਗ ਮਾਇਆ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤਰਿ ਜਾਈਐ।
ਪਰਮ ਸਿਧ ਮੰਜੋਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਈਐ ।

ਅੜਿਲ

ਜਿਸ ਸਮਝਿਓ ਇਹ ਗਿਯਾਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਆ।
ਧਾਰਨਹਾਰ ਕਾ ਧਰਮ ਮੁਝ ਜੈਸਾ ਭਇਆ।
ਜਿਉ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲੈ ਮਾਹਿ ਨਿਆਰਾ ਮੈ ਰਹੌਂ।
ਜਿਨਿ ਧਾਰਿਆ ਇਹੁ ਗਿਆਨ ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਲਹੌਂ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੂੰ ਭੀ ਐਸੇ ਸਮਝ ਕਰਿ ਮੇਰੀ ਸਰਨੀ ਆਇ।
ਮੇ ਰੇ ਸਿਮਰਿਨਿ ਭਜਨ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤਰਿ ਜਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਤਪਤਿ ਨੈ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਨਿਆਰਾ ਹੋਸੀ ਮੀਤ।
ਮੁਝ ਸਮਾਨ ਤੂੰ ਹੋਇਗਾ ਗਿਆਨ ਧਾਰ ਧਰਿ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਕਾ ਸੋ ਗਿਆਨ ਮੈ ਆਪ।
ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਇਸ ਕਾਰਨੈ ਸਭ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਠਉਰ।
ਉਪਜਾਵਨਿ ਹਾਰਾ ਜਗਤਿ ਕਾ ਮੂਲ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਹੋਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਪੁਨੇ ਗਰਭ ਤੇ ਸਭੀ ਕੋ ਪਰਗਟ ਕਰਿ ਹੌ ਮੀਤ।
ਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਨਾਮੁ ਮੁਝ ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਧਰ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਹੇ ਕੁੰਤੇਸੁਤ ਜਾਨ।
ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਉਪਜਿਆ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਮਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਮੇਦਨੀ ਉਪਜੀ ਨਾਨਾ ਰੰਗ।
ਏਕ ਸਮ ਦੂਜਾ ਨਾਹਿ ਕੋ ਸਭ ਅਦਵੈਤ ਅਸੰਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਆਗੀ ਬੀਤੇ ਸਕਲ ਨਰ ਜੋ ਅਬ ਹੈ ਜਗ ਮਾਹਿ।
ਜਿਨ ਕੋ ਆਗੀ ਹੋਵਨਾ ਕਿਸ ਸਮਾਨ ਕੋ ਨਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਕੋ ਹੀ ਮੁਝ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਉਪਜਿਓ ਮੀਤ।
ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਦ ਜੋਨਿ ਇਸ ਕਾਰਨੈ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਧਰ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੈ ਹੋ ਪਿਤ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਬਡੀ ਜੋਨਿ ਮੁਝ ਮਾਹਿ।
ਮੁਝ ਤੇ ਪਰੈ ਨ ਅਉਰ ਕਛੁ ਐਸੇ ਜਾਨ ਮਨਿ ਮਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਤੀਨ ਗੁਣ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ਮੀਤ।
ਜੀਵ ਅਬਿਨਾਸੁ ਅਖੰਡ ਕੋ ਤਿਨ ਹੀ ਬੰਧਨ ਕੀਤ।

ੴ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੀਵ ਸਭ ਦੇਹ ਮੈ ਜੈਸੇ ਬਾਂਧਿਓ ਮੀਤ।
ਤੀਨ ਗੁਨੋ ਜਿਉ ਬਾਂਧਿਆ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।

ਚੌਪਈ

ਤੀਨੋ ਗੁਣੋ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਊ। ਜਿਉ ਜੀਉ ਫਸਿਆ ਤਿਨ ਮੈ ਪਾਊ।
ਪਹਲੇ ਸੁਨ ਸਤ ਕੀ ਬੀਚਾਰ। ਜਿਉ ਬਾਂਧਿਓ ਜੀਵ ਸਾਂਤਕ ਧਾਰ।
ਸਾਂਤਕੀ ਮਾਨਸ ਐਸਾ ਹੋਇ। ਨਿਰਮਲ ਸੁਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋਇ।
ਤਿਸਕੈ ਰਿਦੈ ਹੋਇ ਪਰਗਾਸੁ। ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਸ਼ਾਂਤ ਮੈ ਬਾਸ।
ਤਿਨ ਕੇ ਬਪੁ ਕੋ ਕਸਟ ਨ ਲਾਗੈ। ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਤਿਸ਼ ਘਟਿ ਮੈ ਜਾਗੈ।
ਹੈ ਨਿਹ ਪਾਪ ਅਰਜਨ ਪਰਧਾਨ। ਐਸੀ ਬਿਧ ਸ਼ਾਂਤਕ ਤੈ ਜਾਨ। [illegible]॥

ਰਜ ਗੁਣ ਚੌਪਈ।

ਅਬ ਬਿਰਤੰਤ ਰਾਜਸ ਕਾ ਸੁਨੋ। ਜੈਸੇ ਮੈ ਅਬ ਤੁਝ ਪੈ ਭਨੋ।
ਰਾਜਸ ਗੁਨ ਕਾ ਏਹੀ ਸੁਭਾਉ। ਦੇਹ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉਂ ਮੋਹੁ ਲਗਾਓ।
ਰਾਜਸ ਮਾਹਿ ਜੀਵ ਜਬ ਆਵੈ। ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧਨ ਕੀ ਅਤਿ ਬਹੁ ਪਾਵੈ।
ਉਪਜਾਵਨ ਦਰਬ ਕਾ ਉਦਮ ਕਰੈ। ਸੋ ਗ੍ਰਹਰਖ ਸਦਾ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਾਂਧਿਓ ਜੀਵ ਰਾਜਸ। ਆਗੈ ਕਹੋ ਬਾਤ ਗੁਣ ਤਾਮਸ।

ਤਮਸ ਗੁਣਾ ਚੌਪਈ

ਤਮ ਗੁਣ ਜੀਵ ਜੋ ਜਗ ਮਹਿ ਆਹੀ। ਅਗਿਆਨ ਮਾਂਹਿ ਸਦਾ ਵਰਤਾਹੀ।
ਮੋਹ ਨਿਹਾਰ ਜੀਵ ਇਨਕਾ ਹੋਇ। ਨੀਦ ਆਲਸ ਮੈ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।
ਬਾਂਧਿਓ ਜੀਵ ਤਮ ਗੁਣ ਇਹ ਰੀਤ। ਐਹ ਸੁਨੋ ਅਬ ਅਰਜਨ ਮੀਤ।
ਸਾਂਤਕ ਗੁਣ ਬਹੁ ਸੁਖ ਉਪਜਾਵੈ। ਉਪਜੈ ਕਰਮ ਰਜ ਗੁਣ ਜਬ ਆਵੈ।
ਖਿਮਾਂ ਮਾਹਿ ਜੀਵਨ ਹੀ ਰਹੈ। ਨਿਤ ਉਦਮ ਕੋ ਮਨਿ ਮੈ ਗਹੈ।
ਤਮ ਉਪਜਾਵੈ ਨਿਤ ਅਗਿਆਨ। ਅਸਾਵਧਾਨਤਾ ਤਾਂ ਤੈ ਮਾਨ।
ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਸਭ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਜੋਇ। ਮਾਨੁਖੋ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਵਰਤੈ ਸੋਇ।
ਕਬਹੂੰ ਵਰਤੈ ਸਾਂਤਕ [illegible] ਰਾਜਸ। ਕਬਹੂੰ ਅਸਾਵਧਾਨਤਾ ਤਾਮਸ।
ਅਬ ਤ੍ਰਿਹਵ ਧਿਆ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਸੁਣੋ। ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਜਿਉ ਵਧਤੇ ਭਨੋ।
ਜਬ ਏਤੇ ਲਛਨ ਹੋਹਿ ਜੀਵ ਮਾਹਿ। ਸਾਂਤਕ ਤਿਹ ਤੇ ਵਧਿਆ ਜਾਂਹਿ।
ਦੇਹ ਦੁਆਰ ਮਹਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸ। ਮਨਿ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨ ਮਹਿ ਬਾਸ।
ਤਬ ਸਾਂਤਕ ਗੁਣ ਵਧਿਆ ਜਾਨੈ। ਸਾਂਤਕ ਮਾਹਿ ਗਿਆਨ ਮਨਿ ਮਾਨੈ।

ਰਾਜਸ ਗੁਣ ਵਧਨਾ॥ ਚੌਪਈ ॥

ਰਜ ਗੁਣ ਵਧੇ ਤਬ ਲਛਣ ਏਹ। ਦਰਬ ਉਦਮ ਓਹੁ ਨਿਤ ਕਰੇਹ।
ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਾਹਿ ਸਦਾ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਇਸ ਤੈ ਵਧਿਆ ਤਮ ਗੁਣ ਲਹੈ।

ਤਮਗੁਣ ਵਧਨਾ ਚੌਪਈ

ਤਮ ਗੁਣ ਵਧੇ ਕੇ ਲਛਨ ਕਹੌ। ਪਰਮਾਦ ਮੋਹੁ ਸਭ ਤਮ ਤੇ ਲਹੌ।
ਦੇਹ ਦੁਆਰ ਤੇ ਜੋਤਿ ਘਟਿ ਜਾਇ। ਤਮ ਗੁਣ ਵਧੇ ਏਹ ਲਛਣ ਪਾਇ।
ਛੂਟੇ ਦੇਹ ਸਾਤਕ ਗੁਣ ਮਾਹੀ। ਵਹੁ ਨਰ ਦੇਵ ਲੋਕੁ ਕੋ ਜਾਹੀ।
ਰਜ ਗੁਣ ਵਧੇ ਦੇਹ ਛੁਟਿ ਜਾਵੈ। ਬਹੁਰਿ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਤਮ ਗੁਣ ਵਧੇ ਜੋਤਿਆਗੇ ਦੇਹ। ਜੂਨਿ ਪਸੂ ਤਿਰਯਕ ਕੀ ਲੇਹ।
ਸਤਿਗੁਣ ਨਿਰਮਲ ਫਲੁ ਹੀ ਸੋਇ। ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮ ਸੁਖ ਤਿਸਤੇ ਹੋਇ।
ਰਜਸ ਕਾ ਫਲੁ ਸੁਖ ਦੁਖ ਭਾਈ। ਤਾਮਸ ਫਲੁ ਅਗਿਆਨ ਵਧਾਈ।
ਸਾਤ ਕਮਾਹਿ ਉਪਜੈ ਨਿਰਮਲਾਈ। ਰਾਜਸ ਤੇ ਲੋਭ ਹੋ ਪਾਈ।
ਮੋਹੁ ਉਪਜੈ ਹੈ ਤਮ ਗੁਣ ਮਾਹੀ। ਅਗਯਾਨ ਮੂੜਤਾ ਤਮ ਗੁਣ ਕੇ ਆਹੀ।
ਸਾਤਕ ਗੁਣ ਮਹਿ ਦੇਹ ਜਬ ਤਿਆਗੀ। ਬੈਕੁੰਠ ਮਾਹਿ ਭੋਗ ਵਹੁ ਲਾਗੀ।
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਰਾਜਸ ਮਹਿ ਜਬ ਵਪੁ ਗਿਰੈ। ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਭੂਮਿ ਪਰ ਧਰੈ।
ਤਮ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਮਹਿ ਜਬ ਦੇਹ ਜਾਇ। ਪਾਤਾਲ ਬਿਖੈ ਜਨਮ ਕੋ ਪਾਇ।
ਅਬ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਦ ਕੋ ਪਾਇ। ਸੁਨਿ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਮਨਿ ਚਿਤ ਲਾਇ।
ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਤੇ ਮੈ ਪਰੈ ਜੁ ਆਹੀ। ਮੇਰੀ ਆਗ੍ਯਹੀ ਗੁਣ ਵਰਤਾਹੀ।
ਤਿਨਕੇ ਕਉਤਕ ਦੇਖਨ ਹਾਰਾ। ਸਭ ਤੇ ਪਰੇ ਮੁਝ ਕੋ ਬੀਚਾਰਾ।
ਗੁਣ ਸਰੂਪ ਸਭੀ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਗੁਣ ਅਤੀਤ ਨਿਤ ਮੁਝ ਕੋ ਮਾਨੈ।
ਦੇਹ ਜੀਵ ਕੋ ਮੈ ਉਪਜਾਵੈ। ਸਰਬ ਮਝ ਆਪ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਅਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਦ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਮੁਝੈ ਪਛਾਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਮੇਰੈ ਜਾਨਨਕਾ ਜੋ ਗਿਆਨ। ਜੋ ਲੇਵੈ ਅਪੁਨੇ ਮਨਿ ਮਾਨ।
ਜਨਮ ਮਰਨਿ ਜਰਾ ਅਰ ਦੁਖ। ਤਿਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਪਾਵੈ ਵਹੁ ਸੁਖ।
ਜਿਹ ਇਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀਆ ਪਾਨ। ਮੇਰੇ ਪਦ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮਾਨ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਕੇ ਸਵਬਚਨ ਸੁਨਿ ਮੁਖ ਸਿਉ ਕਰੈ ਹੈ ਦੇਵ।
ਏਕ ਪ੍ਰਸਨ ਅਬ ਮੈ ਕਹੌ ਤਿਸਕਾ ਉਤਰ ਦੇਹ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਮਾਨੁਖ ਜੋ ਹੋਤੇ ਬਧੁ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ।
ਬ [illegible] ਹੋਤੇ ਬਧੁ ਜੋ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਤਿਹ ਲਛਨ ਕਿਹ ਜੁਗਤਿ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਸਨ ਜਬ ਕਰਿ ਰਹਾ ਕੇਸਵ ਬੋਲੈ ਤਾਹਿ।
ਹੇ ਪਾਰਥ ਏਹ ਤੀਨ ਗੁਨ ਵਰਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਪੁਨੇ ਅਪੁਨੇ ਸਮੇ ਮੈ ਤੀਨੋ ਵਰਤੈ ਮੀਤ। [illegible]
ਮੋਹਾਵੈ ਨਾਹੀ ਮੋਹੁ ਸਿਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਅਪੁਨਾ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੋਹਤਿ ਕਾ ਅਬ ਅਰਥ ਏਹ ਜੁ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
ਕਹੈ ਨਹੀ ਏਹ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਅੋਰ ਆਵੈ ਸੁਭ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਰਹੈ ਉਦਾਸ ਨਿਤ ਦੇਹ ਸੋਂ ਆਖੇ ਇਉ ਮਨਿ ਮਾਹਿ।
ਬਧੁ ਗੁਣ ਦੋਊ ਅਨਿਤ ਹੈ ਇਨ ਸੋਂ ਮੁਝ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਗੁਣ ਆਵੈ ਦੇਹ ਮੈ ਤਿਨ ਕੋ ਦੇਖੇ ਮੀਤ।
ਨਿਹਚਲ ਰਾਖੇ ਆਤਮਾ ਜਾਇ ਨ ਗੁਣ ਸੰਗ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੇ ਕਹੈ ਮਨਿ ਆਪਨੈ ਮੁਝ ਗੁਣ ਸਿਉ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।
ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਸੁਭਾਵ ਮੈ ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਵਰਤਾਹਿ।

ਸੋਰਠਾ

ਜੋ ਐਸੇ ਦੇਹ ਸਾਥ ਰਹੈ ਅਤੀਤ ਗੁਣੋ ਤੀਨ ਸੋਂ।
ਤਿਸ ਕੀ ਅਬ ਸੁਨਿ ਗਾਥ ਕੈਸੇ ਵਰਤੈ ਜਗਤਿ ਮੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੋ ਸਮ ਜਾਨਤਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਸਮਾਨ।
ਆਦਰਿ ਨਿਰਾਦਰ ਏਕ ਜਿਸੁ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦ ਸਮਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਪ੍ਰੀਤਮ ਏਕ ਜਿਹ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਸਮਾਨ।
ਉਠੈ ਨ ਅਰਥ ਜਿਹ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਗੁਣਾ ਅਤੀਤ ਵਹੁ ਜਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਤੀਤ ਗੁਣੈ ਅਰ ਦੇਹ ਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਲਛਨ ਏਹ ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੌਂ ਸਮਝੋ ਤੁਮਸਰ ਥੇਹੁ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਣ ਦੇਹ ਜੋ ਸੋ ਨਰ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇਆ।
ਮਾਰਗ ਤਿਸ ਚੇਤੰਨ ਹੈ ਸੀਲਵੰਤ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੀਲ ਵੰਤ ਓਹੁ ਓਹੁ ਭਗਤਿ ਹੈ ਦੂਜਾ ਦੇਖੈ ਨਾਹਿ।
ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਨਿਤ ਕਰੈ ਦਾਸ ਭਾਵ ਕੇ ਮਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਦਾਸ ਭਾਵ ਵਹੁ ਹੋਇ ਕੈ ਏਕੈ ਸੇਵੈ ਸੋਇ।
ਐਸਾ ਭਗਤਿ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲਾ ਗੁਣਾ ਅਤੀਤ ਵਹੁ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਿਰੂਪੀ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਆਪ।
ਸਬਦੁ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਬੇਦ ਹੈ ਤਿਸ ਮਹਿ ਰਹਿਯਾ ਬਿਆਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੋ ਤੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਹੋਤੇ ਬਪੁ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਮੁਕਤਿ ਦਰਸਿ ਜੋ ਚਾਹਤਾ ਦੇਖੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੇ ਮੇਰੈ ਭਗਤਿ ਕੋ ਜੋ ਦੇਖੈ ਹਿਤਲਾਇ।
ਮੂਰਤਿ ਵੰਤ ਜੋ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਬ ਮੁਝ ਕੋ ਤੂੰ ਜਾਨ ਜੋ ਮੈ ਕੈਸਾ ਅਰਜਨ।
ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੁਝ ਮਾਨ ਮੁਝ ਤੇ ਪਰੇ ਨ ਅਉਰ ਕੋ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਤਨਿਓ ਕਾ ਨਾਉ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸਮਝੋ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ।
ਸਬਦੁ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਤ੍ਰੈ ਚਉਥਾ ਮੇਦਨ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਬਦੁ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਬੇਦ ਹੈ ਸੋ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ।
ਸਭ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਤਾਹਿ ਮੈ ਨਾਸੁ ਵੰਤ ਅਬਿਨਾਸੁ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੁਕਤਿ ਨਾਮੁ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਮੀਤ।
ਬੈਕੁੰਠ ਨਾਮੁ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਤਿਸੁ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਧਰ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਕਾਲ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਮੁਝ ਪੁਰਾਤਨ ਮੇਰੋ ਨਾਮੁ।
ਪਹਲਿਓ ਤੇ ਮੈ ਪਹਲਾ ਹੌ ਐਸਾ ਧਰਮ ਮੁਝ ਮਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਨਿਆਰਾ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਤੇ ਅਨੰਤ ਸੁਖ ਮੇਰੋ ਧਾਮ।
ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਏਕ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰਜਨ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨ ਤੂੰ।
ਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਜੋ ਦੀਸੈ ਏਕ ਮੈ।

ਚੌਪਈ

ਚਤੁਰਦਸੋ ਧਿਆਇ ਰਹਤਿ ਜੋ ਧਰੈ। ਸੋ ਖਾਲਸਾ ਹੈ ਰੂਪ ਹਮਾਰੈ।
ਖਾਲੇਸੈ ਮਾਹਿ ਕੀਓ ਉਪਦੇਸ। ਜੋ ਅਰਜਨ ਕੋ ਕਹਿਓ ਨਰੇਸ।
ਏਕ ਅਕਾਲ ਸਭੀ ਕਛੁ ਜਾਨੋ। ਸੰਸਾਰ ਆਪ ਗੋਬਿੰਦ ਏਕ ਮਾਨੋ।
ਬਰਨ ਆਸ੍ਰਮ ਤੁਮ ਸਕਲ ਤਿਆਗੋ। ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਮਹਿ ਨਿਸਦਿਨ ਲਾਗੋ।
ਜਾਨੋ ਸਭ ਕਛੁ ਏਕ ਅਕਾਲ। ਜੋ ਦੇਖੋ ਸੋ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ੴ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਗੁਣ ਤ੍ਰੈ ਬਿਭਾਗੋ ਨਾਮੁ ਚਤੁਰਦਸਮੋ ਅਧਿਆਇ॥ 14॥ ਅਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ॥

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਚਉਦਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਪਛਮ ਦੇਸ ਤਹਾਂ ਏਕ ਕਸਮੀਰ ਨਗਰ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਸੁਰਸਤੀ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਕੇ ਪੰਡਿਤਿ ਮਹਾਂ ਵਿਦਿਅਵੰਤ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ ਸੂਰਜ ਵਰਮਾ। ਅਰ ਏਕ ਰਾਜਾ ਸਿੰਘਲ ਦੀਪ ਕਾ ਥਾ। ਸੋ ਸੂਰਜ ਬਰਮਾ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਥਾ। ਆਪਸ ਮੈ ਬਹੁਤ ਸਨੇਹ ਥਾ। ਤਬ ਸਿੰਗਲ ਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਸਮੀਰ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਮੋਤੀ ਲਾਲ ਚੂਨੀ ਜਵਾਹਰਿ ਦਰਿਆਈ ਘੋੜੇ ਬਹੁਤ ਭੇਜੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕਉ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਪੂਛਾ ਜੋ ਹਮ ਕਿਆ ਭੇਜੈ। ਤਬ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਜੋ ਊਹਾਂ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋ ਭੇਜੋ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਅਉਰ ਤੋ ਉਨ ਕੇ ਸਭ ਕਛੁ ਹੈ। ਏਕ ਕੁਤੇ ਨਾਹੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਕੁਤੇ ਭੇਜੋ। ਜੋ ਰਾਜਾ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲੈ। ਤਬ ਕਸਮੀਰ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੋ ਕੁਤੇ ਭੇਜੇ। ਤਿਸੁ ਕਉ ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਜੰਜੀਰੀ ਮਖਮਲ ਦਰਿਆਈ ਕੀ ਗਦੀ। ਤਬ ਡੋਲੀ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾਇ ਕੈ ਭੇਜੇ। ਤਬ ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ ਕਾ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ। ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਅੋਰ ਤੋ ਮੇਰੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਥਾ। ਪਰ ਸਿਕਾਰੀ ਕੁਤੇ ਨ ਥੇ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਭੇਜੇ। ਤਬ ਕਿਤਨੇ ਕ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਨ ਗਇਆ। ਤਬ ਸਿੰਗਲਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਅੋਰ ਰਾਜਾ ਸੋਂ ਸਰਤਿ ਬਾਧੀ। ਜਿਸ ਕਾ ਕੁਤਾ ਸਿਕਾਰ ਮਾਰੇ ਸੋ ਸਰਤਿ ਜੀਤੈ। ਤਬ ਉਨ ਰਾਜਾ ਅਪੁਨੇ ਅਪੁਨੇ ਕੁਤੇ ਛੋਰੇ। ਏਕ ਸਹੀ ਅਰ ਥਾ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਉਪਰਿ ਛੋਰੇ। ਸੋ ਵਹੁ ਭਾਗ ਗਇਆ। ਤਬ ਕੁਤੇ ਪੀਛੇ ਦੌੜੇ ਜਾਵੈ। ਜਬ ਸਹੀਅਰ ਦੂਰਿ ਨਿਕਸ ਗਇਆ। ਤਬ ਅਉਰ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕੁਤੇ ਪੀਛੈ ਹਟ ਰਹੈ। ਇਸ ਸਿੰਗਲ ਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕਾ ਕੁਤਾ ਸਸੇ ਕੇ ਪੀਛੇ ਦਉੜਾ ਗਇਆ। ਤਬ ਇਸ ਕੁਤੈ ਸਸੇ ਕਉ ਪਕੜਾ । ਤਬ ਰਾਜਾ ਕੇ ਲੋਕੋ ਨੇਸੋਰ ਕੀਆ। ਕੁਤੇ ਨੇ ਸੋਰ ਸੁਨਾ। ਤਬ ਦੁਚਿਤਾ ਭਇਆ। ਤਬ ਸਸਾ ਛੂਟਿ ਕੇ ਫਿਰਿ ਭਾਗਾ। ਦਾਂਤ ਜੋ ਲਾਗੇ ਕੁਤੇ ਕੇ ਸਸੇ ਕਉ ਸੋ ਠਉਰ ਠਉਰ ਲੋਹੂ ਚੁਇਤਾ ਜਾਵੈ। ਪੀਛੈ ਕੁਤਾ ਦਉੜਤਾ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਨਿ ਮਹਿ ਤਪਸਿਆ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਤਹਾਂ ਟੋਆ ਜਲ ਸਿਉ ਭਰ ਰਹਾ ਥਾ। ਉਸ ਟੋਏ ਮੋ ਏਹ ਸਸਾ ਜਾਇ ਗਿਰਿਆ। ਪੀਛੇ ਤੇ ਕੁਤਾ ਦਉੜਤਾ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਭੀ ਗਿਰਾ। ਤਬ ਗਿਰਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਦੋਨੋ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸੁ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਚਲੈ। ਜਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਪੀਛੈ ਤੇ ਰਾਜਾ ਆਇਆ। ਜੋ ਦੇਖੈ ਤੋ ਕੁਤਾ ਅਰ ਸਸਾ ਦੋਨੋ ਮੂਏ ਪੜੇ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਨ ਕਉ ਪੂਛਾ ਤੁਮ

ਕਉਨ ਹੋ । ਤਬ ਓਹੁ ਬੋਲੇ। ਮੈ ਸਸਾ ਹੋ ਏ ਕੁਤਾ ਹੈ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈ। ਤੈਨੇ ਹਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ। ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ । ਤੁਮ ਕਿਸੁ ਪੁੰਨ ਤੇ ਉਧਰੇ ਹੋ। ਸੋ ਕਹੋ। ਤਬ ਦੇਵ ਰੂਪ ਧਰੇ ਬੋਲੇ। ਹਮ ਤੋ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ਪਰ ਇਸ ਜਲ ਕੇ ਛੁਹਤੇ ਹੀ ਉਧਰੇ ਹੈ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੈ ਵਹੁ ਤੋ ਵੈਕੁੰਠ ਗਏ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਉ ਪੂਛਾ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਛੁ ਕਉਤਕ ਤੁਮ ਨੇ ਭੀ ਦੇਖਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਜਲ ਕੇ ਛੁਹੇ ਤੇ ਹੀ ਦੁਇ ਜੀਵ ਛੂਟੇ। ਅਰ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਵਿਵਾਨ ਪਰ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਗਏ। ਇਹੁ ਜਲ ਕੈਸਾ ਹੈ । ਸੋ ਮੁਝ ਕੋ ਕਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਨਾਮੁ ਜਿਸਕਾ ਮੇਧਾਵੀ ਹੈ। ਸੋ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਈਹਾਂ ਚਰਨ ਧੋਤਾ ਹੈ। ਮੋਹਿ ਹਾਥ ਧੋਤਾ ਹੈ। ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕੈ ਤਬ ਗੀਤਾ ਕਾ ਚਉਦਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਮੁਝ ਕਉ ਪੜਾਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਇਹੁ ਜਲ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਪੂਛਾ। ਪੂਰਨ ਪੁੰਨੋ ਸਿਉ ਸਾਧ ਵੈਸਨਵ ਕਾ ਚਰਨਾਮ੍ਰਿਤ ਪਾਈ ਤਾ ਹੈ। ਇਨੋ ਨੇ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਥਾ। ਸੋ ਮੁਝ ਕਹੁੰ ਕਹੁ। ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਉਨ ਕੇ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹੀ। ਏਸਸਾ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ। ਧਰਮ ਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੂਆ ਥਾ। ਅਰ ਇਹੁ ਕੁਤਾ ਇਸ ਕੀ ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਥੀ। ਏਕ ਦਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਲੜਾ। ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਵਿਖ ਦੇ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਉ ਮਾਰਾ । ਤਬ ਪੀਛੇ ਤੇ ਏਹ ਭੀ ਮੂਈ। ਤਬ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕਉ ਜਮ ਲੋਕ ਲੇ ਗਏ। ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਾ। ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਉ ਸਸੇ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੋ। ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਉ ਕੁਤੇ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੋ। ਤਬ ਸਸਾ ਅਰ ਕੁਤਾ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਹਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਕਬ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ। ਏਕ ਖਨਿ ਮਹਿ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ । ਤਿਸ ਕਾ ਚਰਨੋਦਕ ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਗੋ ਕਉ ਲਾਗੈ ਗਾ। ਤਬ ਇਸ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੋ ਗੇ। ਸੋ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੇ ਕਹੇ ਤੇ ਇਹ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੂਏ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਕਉ ਰਾਜਾ ਨੇ ਡੰਡਵਤ ਕੀਆ। ਅਪੁਨੇ ਘਰ ਆਇਆ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੁਲਾਇ ਕਰਿ ਉਸ ਕਉ ਕਹਾ ਤੁਮ ਗੀਤਾ ਕੇ ਚਉਦਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਨਿਤ ਸੁਣਾਇਆ ਕਰੋ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ । ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਚਉਦਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਯਾ ਸੋ ਤੁਮਨੇ ਸੁਣਿਆ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਚਤਰਦਸੋ ਅਧਿਆਇ॥ 14॥

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਆਗੈ ਪੰਚਦਸਮਾ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਸਮਝ ਲੇਹੁ ਏਹ ਜਗ ਤਰਵਰ ਰੂਪ।
ਊਪਰਿ ਮੂਲ ਸਾਖਾ ਨੀਚੇ ਐਸੇ ਜਿਸੇ ਸਰੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਸਵਥ ਅਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਇਸ ਕੋ ਭਾਖੇ ਜਨ ਪਰਧਾਨ।
ਅਬ ਇਸ ਕਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਸਭ ਤੁਝ ਪਹਿ ਕਹੌਂ ਬਖਾਨ।

ਚੌਪਈ

ਏਹ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਜੀਵ ਜੋ ਆਹੀ। ਜਬ ਆਵੈ ਗਰਭ ਮਾਤਾ ਕੇ ਮਾਹੀ।
ਇਸ ਕਾ ਮੂਲ ਸਿਰ ਹੋਵੈ ਤਬ ਨੀਚ। ਚਰਨ ਸਾਖਾ ਇਸ ਹੋਵੈ ਊਚਾ।
ਜਬ ਵਹੁ ਜੀਵ ਜਨਮ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਤਬ ਵਹੁ ਬ੍ਰਿਛ ਉਲਟੋ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਜੋ ਸਿਰਿ ਮੂਲ ਸੋ ਊਪਰਿ ਹੋਇ। ਸਾਖਾ ਜੋ ਚਰਨ ਨੀਚੇ ਹੈ ਸੋਇ।
ਉਰਧ ਮੂਲ ਤਬ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮੁ। ਅਵਸਾਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਐਸੇ,ਜਾਨ।
ਹੈ ਏਹੁ ਦੇਹ ਬਿਨਾਸ ਸਰੂਪ। ਅਸਵਥ ਨਾਮੁ ਤਬ ਐਸੇ ਭੂਪਾ।
ਜੀਵ ਈਸਰ ਨਿਤ ਜੋ ਆਹਿ। ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਮੁ ਐਸੇ ਹੈ ਤਾਹਿ।
ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ ਜੋ ਪਤਰ ਹੋਇ। ਚਾਰੋ ਬੇਦ ਪਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋਇ।
ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਸਭ ਬੇਦ ਬਤਾਵੈ। ਜੁਗਤਿ ਅਜੁਗਤਿ ਸਭ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੈ।
ਐਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਜਿਨਹਿ ਪਛਾਨ। ਸੋ ਪੰਡਿਤਿ ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਜਾਨ।
ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਦਿਸਟੀ ਆਹਿ। ਊਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਮਧ ਪਾਹਿ।
ਨੀਚੇ ਸੇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਪਰਜਾਂਤ। ਏਹ ਬ੍ਰਿਛ ਪਸਰਿਯਾ ਐਸੇ ਭਾਂਤ।
ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਇਸ ਤਰਵਰ ਕੇ ਡਾਲ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਿਖੇ ਬਹੁਤ ਤਿਹ ਨਾਲ।
ਸਪਰਸ ਸਬਦੁ ਰੂਪ ਰਸ ਗੰਧ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਪੁਨੇ ਸਿਖਿਓ ਬੰਧ।
ਬਾਂਧੇ ਜੇਵੜੇ ਬ੍ਰਿਛੇ ਕੇ ਲੋਗੁ। ਛਖੜ ਤੇ ਤਰਵਰ ਗਿਰਨ ਨ ਹੋਗ।
ਕੁਟੰਬ ਲੋਕ ਜੋ ਇਨ ਕੇ ਗੰਧੇ । ਇਹ ਜੇਵੜ੍ਹੈ ਤਰਵਰ ਕੋ ਬੰਧੇ।
ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕਾ ਪਵਨ ਇਹੁ ਜਾਣੋ। ਮੁਝ ਮਹਿਮਾ ਸਤਿ ਸੰਗ ਪਛਾਣੋ।
ਜਬ ਸਤਿ ਸੰਗਿ ਮਹਿਮਾ ਕਰੈ। ਇਸ ਪਵਨ ਸਿਉ ਬ੍ਰਿਛ ਗਿਰ ਪੜੈ।
ਐਸਾ ਰੂਪ ਤਰਵਰੁ ਜੋ ਕਹਾ। ਕਿਨਹੂੰ ਇਸ ਕਾ ਭੇਦ ਨ ਲਹਾ।
ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ ਮੈ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ ਰੂਪ। ਕਹੈ ਮੈ ਦੇਹ ਮਾਨੁਖ ਸਰੂਪ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਕਹੀ ਅਮਕਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ। ਅਮੁਕੀ ਜਾਤ ਅਪੁਨੀ ਕਹਿ ਗਾਇ।
ਸਮਝੈ ਨਾਹੀ ਕੋਊ ਬਾਤ। ਸੰਸਾਰ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਓ ਤਾਤ।
ਅਰੁ ਬਹੁਰਿ ਕਹਾਂ ਜਾਇਗਾ ਏਹ। ਅਸਥਾਵਾਂ ਤਿਸ ਪਰ ਜਗ ਤੇਹੁ।
ਐਸਾ ਅਸ਼ਬਥ ਨਾਮ ਸੰਸਾਰ। ਤਿਸ ਕਾ ਮੂਲ ਤੂੰ ਮੁਝੈ ਬੀਚਾਰ।
ਬ੍ਰਿਛ ਉਪਰਿ ਜੀਵ ਪੰਛੀ ਬਸੈ। ਮਾਇਆ ਪਰਪੰਚ ਕਪਟ ਮੈ ਰਸੈ।
ਭ੍ਰਮਤਿ ਫਿਰੈ ਵਹੁ ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ। ਐਸਾ ਜੀਵ ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਆਹਿ।
ਹੌ ਜੋ ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੋ ਆਪ। ਅਬ ਕਛੁ ਸੁਨ ਮੇਰੋ ਪਰਤਾਪ।
ਮੇਰੋ ਮੂਲ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ। ਦਿਬ ਸੁਖ ਅਰ ਪਰਮ ਅਨੂਪ।
ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਕਈ ਅਵਤਾਰ। ਅਦ੍ਭੁਤ ਤਰਮ ਤਿਹ ਮਾਹਿ ਬੀਚਾਰ।
ਸੋਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਪਤਰ ਜਾਨੋ। ਮਹਿਮਾ ਮੁਝ ਸਾਖਾ ਪਹਚਾਨੋ।
ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦਾਂਤ ਭਾਗਵਤਿ ਗੀਤਾ। ਸੋ ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਫਲੁ ਹੈ ਮੀਤਾ।
ਜੋ ਨਰ ਜਗ ਮੈ ਬਪੁ ਕੋ ਧਾਰੈ। ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿਛ ਸਿਉ ਤਿਆਗ ਬੀਚਾਰੈ।
ਮੂਲ ਅਨੰਤ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਸੋ ਨਿਰਭਉ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿਛ ਤਿਆਗੀ। ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਸਰਨੀ ਲਾਗੀ।
ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਨੋ ਰੈ ਮੀਤ। ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਕਰੈ ਤਿਆਗ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ।
ਬ੍ਰਿਸਤਿ ਤਿਆਗ ਭਇਓ ਕੁਠਾਰ। ਤਿਸ ਸਿਉ ਕਾਟੈ ਬ੍ਰਿਛ ਸੰਸਾਰ।
ਤਿਸੁ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਨਹੀ ਪਾਵੈ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਕਹਿ ਮੁਝ ਕਉ ਗਾਵੈ।
ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸਚਾ ਹੋਇ ਮੇਰੈ ਸਾਥ। ਵਹੀ ਨਿਸਚਾ ਤਿਸ ਨਰ ਕੇ ਹਾਥ।
ਤਿਆਗ ਕੁਠਾਰ ਤਿਸ ਹਾਥ ਸੋਂ ਪਕੜੈ। ਬ੍ਰਿਛ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਟੈ ਨਕੜੈ।
ਕੁਟੰਬ ਤਿਆਗ ਜੋ ਮੁਝ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਅਤੀਤ ਜਗਤਿ ਸਿਉ ਵਹੀ ਕਹਾਵੈ।
ਜਬ ਅਤੀਤ ਵਹੁ ਜਗ ਤੇ ਹੋਇ। ਐਸੇ ਮਾਰਗ ਜਾਵੈ ਸੋਇ।
ਜਿਸ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਨਹੀ ਪਾਵੈ। ਐਸੇ ਬਚਨ ਕਹਿ ਮੁਝ ਕਉ ਗਾਵੈ।
ਕਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਦੇਵਨਿ ਕੇ ਦੇਵ। ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ ਹੋ ਤੂੰਰ ਰਖ ਲੇਹੁ।
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਜੋ ਮੈ ਭਗਵਾਨ। ਸਬਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੁਝ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨ।
ਮੁਝ ਅੰਤਰਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਨਿਵਸੈ। ਸਮਪੂਰਨ ਹਉ ਨਿਤਹੀ ਬਿਗਸੈ।
ਨਿਹਚਲ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ। ਐਸੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਹਰੈ।
ਮੇਰੈ ਪਰੈ ਅਉਰ ਨ ਹੋਇ। ਮੁਝ ਸਮਾਨ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਇ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸੈ ਹੈ ਆਪ। ਸਰਬ ਮਧਿ ਮੈ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।
ਐਸੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਸੋ ਨਰ ਬੇਗ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਐਸੀ ਸਤਨਿ ਕਹੀ ਤੁਮ ਮੀਤ। ਰਹਿਤਿ ਬਾਤ ਅਬ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।
ਜੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਐਸੀ ਭਾਂਤਿ ਵਹੁ ਰਹਤ ਕਮਾਵੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੂਰਿ ਕਰੈ ਵਹੁ ਮਾਨ ਭਾਵ ਬਿਖਿਆ ਸੰਗ ਮੋਹੁ ਨ ਲਾਇ।
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸੁ ਮੈ ਰਹੈ ਸਮਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਮਨ ਕਾ ਰਾਖਨਾ ਨਿਸਚਲ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਥ।
ਧਿਆਨ ਭਜਨ ਮੈ ਨਿਤ ਜੋ ਬੈਠ ਗਹੈ ਨਿਜ ਹਾਥ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਨਿ ਮੈ ਕਰੈ ਨ ਕਾਮਨਾ ਈਹਾਂ ਕਛੂ ਨ ਮੀਤ।
ਜੋ ਵਰਤੈ ਇਸ ਰਹਤ ਮੈ ਸੋ ਨਰ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਗਿਆਨੀ ਪ੍ਰਕਿਤਿ ਜੋ ਸੈ ਤਿਸ ਸੰਗ ਇਉ ਕਰੌਂ।
ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੂਲ ਜੋ ਜਗਤਿ ਦੈ ਤਿਸਤੇ ਤਿਸ ਨਿਸਤਰੌਂ।

ਦੋਹਰਾ

ਉਸਨ ਸੀਤ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਰਾਖੇ ਤਿਸ ਕੋ ਮੀਤ।
ਅਪੁਨੇ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਮੈ ਲੈ ਜਾਵੈ ਸੁਖਰੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਸੁਭ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸੁ ਅਬਨਾਸੀ ਜਾਨ।
ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਸੁਭ ਰੂਪ ਰਵਿ ਸਸ ਕੀ ਤਹਾਂ ਗਮ ਨਹੀ।

ਸੋਰਠਾ

ਜਹਾਂ ਹੈ ਹਰਿ ਕੋ ਧਾਮ ਰਵਿ ਸਸ ਤਹਾਂ ਨ ਪਹੁਚਤੇ।
ਜੋ ਪਾਵੈ ਵਹੁ ਧਾਮ ਬਹੁਰਿ ਸੰਸਾਰ ਨ ਆਵਤਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰਮ ਧਾਮ ਜੋ ਮੈ ਕਹਯੋ ਐਸਾ ਜਾਨੋ ਸੋਇ। ~~ਸਰਨਿ ਜੋ ਆਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ~~
ਸਰਨਿ ਜੋ ਆਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਬ ਅਉਰ ਸੁਨਿ ਜੀਵ ਜੋ ਦੇਹੋ ਮਾਹਿ।
ਸੋ ਤੈਂ ਮੇਰੀ ਅੰਸ ਹੈ ਪੁਰਾਤਨ ਹੀ ਤੇ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਬ ਕਾ ਮੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਬ ਕਾ ਹੈ ਇਹ ਜੀਉ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇਹ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉ ਜੀਉ ਪਸਾਰਾ ਕੀਉ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਾਂਚ ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਰੁ ਏਕ ਮਨਿ ਏ ਛਿਹ ਮਿਲ ਕਹਿ ਮੀਤ।
ਸਹਿਤੇ ਜੀਵ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਭੋਗ ਭੋਗੈ ਵਹੁ ਛਹੂੰਕੇ ਨੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਹੀ ਕੇ ਭੋਗ ਜੀਵ ਕੋ ਨਿਤ ਭਰਮਾਵਤੇ।
ਭੋਗ ਨਹੀ ਵਹੁ ਰੋਗ ਨਉਛ ਨਉਂਤ ਫੇਰੈ ਜੀਵ ਕੋ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਹੁ ਬਪੁ ਜੀਵਤਿਆ ਕਤਾ ਤਿਸੁ ਕਾ ਸੁਨਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ।
ਚਰਨ ਉਠਾਇ ਜੋ ਨਰੋ ਕੀ ਐਸੀ ਹੈ ਤਿਹ ਭਾਂਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਹਲਾ ਚਰਨ ਅਗੈ ਰਖੈ ਫਿਰਿ ਦੂਜਾ ਰਾਖੈ ਸੋਇ।
ਤਿਉ ਜੀਉ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਅੌਰ ਦੇਹ ਮੈ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਉ ਵਿਨੈਭ ਦੁਲਾਘ ਮੈ ਤਿਸੁ ਤੇ ਭੀ ਅਤਿਲਘ।
ਇਹ ਜੀਵ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕੈ ਨਾਗੈ ਅਵਰ ਬਪ ਮਗ।

ਰੇਖਤਾ ਅਥਵਾ ਅੜਿਲ

ਐਸੀ ਬਾਸਨਾ ਜੀਵ ਅਪੁਨੇ ਬਪੁ ਮੈ ਰਾਖਤਾ ।
ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਫਲੁ ਅਉਰ ਦੇਹ ਮੈ ਚਾਖਤਾ।
ਗੰਧ ਦੁਰਗੰਧ ਸਮ ਰਸ ਜਿਉ ਮਾਰਤਿ ਕਰਤ ਹੈ।
ਅਪੁਨੇ ਆਪ ਮੈਂ ਬਾਸ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਧਰਤ ਹੈ।
ਐਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਜੀਵ ਬਾਸਨਾ ਕੇ ਸੰਗ।
ਜੀਵ ਇੰਦ੍ਰੀ ਅਧਾਰ ਭੋਗੈ ਧਾਸ ਰੰਗ।

ਚਖ ਚਖ ਸੋਤ੍ਰ ਸਪਰਸ ਤੁਚਾ ਰਸਨਾ ਜੋ ਆਹੀ।
ਛਟਵੇ ਮਨਿ ਸਿਉ ਮਿਲ ਜੀਵ ਬਿਖਿਆ ਭੋਗਤਾਹੀ।
ਭੋਜਨ ਪਾਨ ਤੇ ਆਦਿ ਅਵਰੁ ਕਾਰਜ ਜੀਵ ਕਰਤਾ।
ਮਨਿ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਾਰਜ ਧਰਤਾ।
ਮੂਰਖੋ ਕਉ ਇਹੁ ਕਉਤਕ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨ ਆਵਤਾ।
ਗਿਆਨ ਨੇਤ੍ਰ ਸਿਉ ਇਹੁ ਕਉਤਕ ਗਿਆਨੀ ਪਾਵਤਾ।

ਛੰਦ

ਭਗਤ
ਗਿਆਨੀ/ਕੈਸਾ ਹੋਇ। ਨਿਸਦਿਨ ਜੁਟੈ ਮੁਝ ਸੰਗ ਸੋਇ।
ਸੋ ਅਪੁਨੇ ਆਤਮ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਦੇਖੈ ਸਕਲ ਕਉਤਕ ਤਾਹਿ।
ਸੋ ਨਿਰਮਲ ਅਤਿ ਦੇਖੈ ਲੋਇ। ਅਗਿਆਨੀ ਪੇਖੈ ਨਾਹੀ ਸੋਇ।
ਗਿਆਨੀ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇਖ। ਮੁਝੇ ਸਲਾਹਤਾ ਸਭ ਪੇਖ।
ਕਹਤਾ ਧਨੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ। ਜਿਸ ਸੇ ਪਾਵਤੇ ਸਭ ਹਰਖ।
ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਜਿਹ ਇਹੁ ਆਪ। ਸਭ ਕੇ ਮਧ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ।
ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉਂ ਵਹੁ ਹੋਇ। ਸਿਮਰਨਿ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਸੋਇ।
ਜੋ ਮਹਿਮਾ ਦੇਖ ਸਿਮਰੇ ਮੋਹਿ। ਜੋ ਮਹਿਮਾ ਅਬ ਕਹੋ ਮੈ ਤੋਹਿ।
ਜਿਉ ਬਿਬ ਕਰ ਲਗਾਵੈ ਕੋਹਿ। ਵਹੁ ਹਸਤਾ ਮਲ ਕਹੀਐ ਸੋਇ।
ਤੈਸੇ ਹਸਤਾਮਲ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੋਂ। ਅਪੁਨਾ ਕਉਤਕ ਸਭ ਜਗ ਲਹੌਂ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਸੁਨੋ ਰੇ ਮੀਤ। ਜੋ ਮੈ ਕਹੌਂ ਰਾਖੋ ਦੇ ਚੀਤ।
ਰਵਿ ਮਹਿ ਤੇਜ ਜੇਤਾ ਆਹਿ। ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਾਹਿ।
ਸੋ ਰਵਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਮੇਰੀ ਜਾਨ। ਕਉਤਕ ਸਕਲ ਮੇਰਾ ਮਾਨ।
ਜੋ ਸਸ ਅਗਨਿ ਮੈ ਪਰਕਾਸ। ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੇਰਾ ਤਾਸੁ।
ਜੋ ਜਨ ਪਰਾਸ ਕੋਟਿ ਕੋ ਭੂਮਿ। ਜਿਸ ਮੈ ਨਗਰ ਸਾਗਰ ਧੂਮ।
ਪਰਬਤ ਨਦੀ ਬਹੁ ਜਿਸ ਮਾਹਿ। ਤ੍ਰਿਨ ਬਨਾਤਿ ਮਹਿ ਨਹਿ ਆਹਿ।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਬਲ ਉਠਾਏ ਓਹ। ਅਰਜਨ ਦੇਖ ਕਉਤਕ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਾਨੁਖੋ ਕੇ ਜੋ ਅੰਨ ਹੈ ਅਰ ਤਰਵਰ ਆਪ ਹੈ ਜੋਇ।
ਭੂਮ ਮਾਹਿ ਜੋ ਮਧੁਰਤਾ ਸੋ ਸਭ ਸਸ ਤੇ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੋ ਸਭ ਮੇਰੋ ਰੂਪ ਹੈ ਸਭ ਕੋ ਦੇਵੈ ਸੁਆਦ।
ਮੇਰੀ ਜ੍ਵਾਲਾ ਦੇਖ ਤੂੰ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਮ ਅਨਾਦਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਭ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕੇ ਉਦਰ ਮੈ ਮੈ ਬਿਆਪਿਆ ਹੌ ਯਾਰ।
ਪ੍ਰਾਣ ਅਪਾਨ ਜੋ ਵਾਉ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਮੁਝੈ ਅਧਾਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਗਨਿ ਵਾਉ ਸਨਿ ਬੰਧ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋ ਅੰਨ ਖਾਹਿ।
ਭੋਜਨ ਹੈ ਵਹੁ ਚਾਰ ਭਾਂਤਿ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਨਾਖੋ ਤਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਗਨਿ ਮੰਹਿ ਜੋ ਹੋਤ ਹੈ ਸੋ ਅੰਨ ਪਕ ਹੈ ਮੀਤ।
ਤਣ ਚਾਵਲ ਤੇ ਆਦਿ ਲੈ ਭੋਜਨ ਧਰਿ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਅੰਬ ਹਿੰਦਵਾਣਾ ਅਵਰੁ ਫਲੁ ਸਭ ਲੇਹ ਜੁ ਤੂੰ ਜਾਨ।
ਸਰਬਤ ਦੂਧ। ਘਪ ਆਦਿ ਤੇ ਸੋਚੋ ਹਜ ਪਹਚਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਅਬ ਅਉਰ ਸੁਨਿ ਅਦਭੁਤ ਅਚਰਜ ਬਾਤ।
ਰਿਦੈ ਸਭੁ ਕੇ ਐਨ ਕਹਿ ਐਸੇ ਰਹ ਹੌ ਤਾਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਵੈ ਗਿਆਨ ਤਿਸ ਰਿਦੈ ਮੈ ਕਰਮਫਲਾਵੈ ਸੁਧਾ।
ਕਰਮੋ ਕੇ ਪਰਸਾਦਿ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਵਹੁ ਬੁਧ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੈ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮੇ ਬੈਠ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰਾਵੈ ਮੰਦਾ।
ਅਗਿਆਨ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਦੁਖ ਜਿਉ ਮੂਰਖ ਅੰਧਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਾਨਨ ਜੋਗ ਜੋ ਬੇਦ ਮੈ ਸੋ ਸਭ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨ।
ਬੇਦਾਚਾਰੀ ਕਹਿਲੇਤ ਨੇਹ ਮੁਝ ਮਹਿ ਆਪਹਿ ਚਾਨ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਕਰਨਿਹਜਰ ਜੋ ਬੇਦ ਕਾ ਜਾਨਨਹਾਰ ਹੈ ਆਪਿ।
ਅੰਤ੍ਰਯ ਕਰੋ ਜਬ ਬੇਦ ਕਾ ਨੇਤ ਨੇਤ ਜਪ ਜਾਪ।

ਚੌਪਈ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੁਮ ਸ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨਾਊ। ਸੰਸਾਰ ਬਿਖੈ ਦੋ ਪੁਰਖ ਬਤਾਊ।
ਏਕ ਅਬਿਨਾਸੀ ਦੂਜੀ ਬਿਨਾਸੁ। ਦੇਹ ਜੀਵਕੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਾਸੁ।
ਜੀਵ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਮੁ ਕਹਾਵੈ। ਦੇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਸਭ ਕੋ ਗਾਵੈ।
ਇਨ ਤੇ ਔਰ ਉਤਮ ਪਰਧਾਨ। ਤੀਸਰਾ ਤੂੰ ਪਰਮਾਤਮ ਜਾਨ।
ਤਿਸੁ ਪਰਮਾਤਮ ਇਹੁ ਪਰਤਾਪ। ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮਾਹਿ ਏਕ ਵਹੁ ਆਪ।
ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਹੋਇ ਜਬ ਨਿਠਉਰਾਨੇ। ਸਗੀ ਸਾਂਭ ਸਭ ਕੋ ਤੇਖਾਰੈ।
ਐਸਾ ਈਸਰ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋਇ। ਪੁਰਖੋਤਮ ਪੁਰਖ ਏਕਹੈ ਸੋਇ।
ਬਿਨਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਦੀਸੈ ਦੇਹ। ਪਰਮਾਤਮ ਸਿਉ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਨੇਹ।
ਦੇਹ ਸੰਗਤਿ ਸਗਰੀ ਕਾਰਜ ਨਾਹੀ। ਅਤੀਤ ਦੇਹ ਤੇ ਆਤਮ ਆਹੀ।
ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੀਵ ਦੂਸਰਾ ਜੋਇ। ਉਤਮ ਤਿਹ ਤੇ ਆਤਮ ਹੋਇ।
ਲੋਕੋ ਮਧਿ ਅਰ ਬੇਦੈ ਮਾਹੀ। ਪੁਰਖੋਤਮ ਨਾਮੁ ਤਿਸ ਆਤਮ ਆਹੀ।
ਸੋ ਮੁਝ ਸਿਮਰਨਿ ਐਸਾ ਕਰੋ। ਮੇਰਾ ਭਜਨ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮਨਿ ਧਰੋ।
ਜੋ ਗਿਆਨੀਅਨ ਭਗਤਿ ਐਸਾ ਨੇ ਕੋਇ। ਪੁਰਖੋਤਮ ਪੁਰਖ ਮੁਝ ਕੋ ਜਾਨੈ ਸੋਇ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਐਸੇ ਜਾਨ। ਪੁਰਖੋਤਮ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਮੁਝੈ ਪਹਚਾਨ।
ਹੇ ਪਾਰਥ ਨਿਹਪਾਪ ਸੁਜਾਨ। ਗੁਹਜਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੁਝ ਕੀਆ ਬਖਾਨ।
ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਤੁਮ ਰਾਖੋ ਚੀਤ। ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਵੈ ਇਸ ਮੋ ਤੁਮ ਮੀਤ।
ਇਸਨਾਨ ਅਰਥ ਸੁਨਿ ਤੂੰ ਯਾਰ। ਸੁਨਨ ਪੜਨਿ ਧਾਰਨਿ ਬੀਚਾਰ।
ਐਸਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰੈ ਜੋ ਕੋਇ। ਅਰਜਨ ਵਹੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਇ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਪੂਰਨ ਭਇਆ ਪੰਦ੍ਰਮੋਂ ਅਧਿਆਇ। ਪੁਰਖੋਤਮ ਨਾਮੁ ਜੋਗ ਚਿਤ ਲਾਇ।
ਜੋ ਉਤਮ ਇਸ ਮਾਹੀ ਗਿਆਨ। ਪੜੈ ਸੁਨੈ ਧਾਰੈ ਅਹਮਾਨ।
ਸੋ ਨਰ ਆਪ ਬਿਸਨ ਹੀ ਹੋਇ। ਬਿਸਨ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਹੇ ਖਾਲਸਾ ਹਮ ਤੁਮ ਸਭ ਬਿਸਨਾ। ਜੋ ਦੇਖੋ ਸੋ ਏਕੋ ਕ੍ਰਿਸਨਾ।
ਸਭੀ ਅਕਾਲ ਏਕੁ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਮਾਨੋ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖੰਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਥੰ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖੋਤਮ ਜੋਗੋ ਨਾਮੁ ਪੰਦ੍ਰਸੋਮੋ ਅਧਿਆਇ॥ 15॥

ਅਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਤੁਮ ਸਿਉ ਪੰਦ੍ਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੋ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਏਕ ਗਉੜ ਦੇਸ ਹੈ। ਤਹਾ ਕਾ ਰਾਜਾ ਥਾ। ਨਾਮ ਉਸ ਕਾ ਨਰ ਸਿੰਘ। ਤਿਸ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਰਭ ਥਾ। ਓਸ ਰਾਜਾ ਕੌ ਕਉ ਸਰਭ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਬਹੁਤ ਥਾ। ਮਨਿ ਮਹਿ ਕਹੈ ਇਹੁ ਮੇਰਾ ਪਰਧਾਨ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਸਰਭ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕੇ ਮਨਿ ਮਹਿ ਕਪਟ ਥਾ। ਮਨਿ ਮਹਿ ਵਿਚਾਰ ਕਰੈ ਜੋ ਇਸ ਰਾਜਾ ਕਉ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਰੋ। ਬਹੁਤਾ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਜੋ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਸੋਇਆ ਪੜਾ ਥਾ। ਅਰ ਸਭ ਲੋਕ ਮਹਲ ਕੇ ਭੀ ਸੋਏ ਥੇ। ਸੋ ਇਸ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਸਭ ਮਾਰੇ। ਰਾਜਾ ਕਉ ਭੀ ਮਾਰਾ। ਰਾਜਾ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਭੀ ਮਾਰਾ। ਰਾਜਾ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਮਾਰੀ। ਸੇਵਕਿਓ ਕਉ ਮਾਰਾ। ਤਬ ਰਾਜ ਆਪ ਲਾਗਾ ਕਰਨੇ। ਤਬ ਕਿਤਨੇ ਕ ਵਰਖ ਗੁਜਰੇ। ਇਸ ਸਰਭ ਮੰਤ੍ਰੀ ਨੇ ਭੀ ਪ੍ਰਾਣ ਛੋਡੇ। ਖੋਟੀ ਮਉਤ ਸਿਉ ਮੂਆ। ਤਬ ਜਮ ਉਨ ਕਉ ਬਾਧ ਕਰਿ ਮਾਰਤੇ ਲੈ ਗਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਪੂਛਿਆ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਜਮ ਬੋਲੇ ਮਹਾ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਗਿਆ ਦਈ। ਇਸ ਕਉ ਬਡੇ ਘੋਰ ਨਰਕ ਮਹਿ ਡਾਲੋ। ਐਸੇ ਸਭ ਨਰਕ ਭੁਗਾਏ ਤਬ ਆਗਿਆ ਦਈ ਇਸ ਕਉ ਘੋੜੇ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੋ। ਤਬ ਸਿੰਗਲਾ ਦੇਸ ਮੈ ਘੋੜੇ ਕਾ ਜਨਮ ਦੀਆ। ਸੋ ਇਸ ਘੋੜੇ ਕੀ ਬਡੀ ਅਰਬਡੇ ਮੋਲ ਕਾ ਥਾ। ਤਬ ਏਕ ਵਨਜਾਰਾ ਘੋੜਿਓ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਓਸ ਨਗਰ ਮੈ ਆਇਆ। ਓਸ ਨੇ ਘੋੜੇ ਕਉ ਮੋਲ ਲੀਆ। ਔਰ ਘੋੜਿਓ ਕੇ ਸਾਥ। ਸੋ ਓਹੁ ਵਾਪਾਰੀ ਅਪੁਨੇ ਦੇਸ ਕਉ ਗਇਆ। ਘੋੜੇ ਲੇ ਆਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕੇ ਲੋਕੋ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਕਹਾ ਏਕ ਵਾਪਾਰੀ ਭਲੇ ਘੋੜੇ ਲੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੁਮ ਕਉ ਚਾਹੀਐ ਤਉ ਲੇ ਆਵੋ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਓਸ ਵਾਪਾਰੀ ਕਉ ਬੁਲਾਇਆ। ਘੋੜੇ ਓਸ ਕੇ ਭਲੇ ਭਲੇ ਮੋਲ ਲੀਏ। ਤਬ ਸਿੰਗਲ ਦੇਸ ਕੇ ਘੋੜੇ ਕਉ ਮੋਲ ਲੀਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਗਿਆ ਕਰੀ। ਇਨ ਘੋੜਿਓ ਕਉ ਫੇਰੋ। ਤਬ ਔਰ ਸਭ ਘੋੜੇ ਫੇਰੇ। ਜਬ ਸਿੰਗਲ ਦੇਸ ਕੇ ਘੋੜੇ ਕਉ ਭੀ ਨਾਰੇ ਫੇਰਨੇ। ਤਬ ਸਿੰਗਲ ਦੇਸ ਕੇ ਘੋੜੇ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਓਰ ਦੇਖਾ। ਅਰ ਸਿਰ ਹਲਾਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਇਨ ਮੇਰੀ ਓਰ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਰ ਹਲਾਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਕਾਰਨ ਕਉਨ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੁਲਾਏ। ਜੋ

ਘੋੜੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਛਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ। ਤਿਨ ਕਉ ਪੂਛਾ। ਏਹ ਘੋੜਾ ਹਮਨੇ ਮੋਲ ਲੀਆ ਹੈ। ਜਬ ਇਸ ਕਉ ਫਿਰਾਇਆ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਓਰ ਦੇਖ ਕੈ ਸਿਰ ਹਲਾਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਕਉਨ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲੇ। ਤੁਮਾਰੈ ਆਗੈ ਮਸਤਕ ਨਿਵਾਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹਿ ਤੁਮਾਰਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ ਜੋ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਹੋ ਸੋ ਨਹੀ। ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹੈ ਅਬ ਤੋ ਹਮਨੇ ਮੋਲ ਲੀਆ ਹੈ। ਜਬ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਨੇ ਕਉ ਚਲਾ। ਤਬ ਉਸੀ ਸਿੰਗਲ ਦੇਸੁ ਕੇ ਘੋੜੇ ਪਰ ਚੜਿਆ। ਸੋ ਘੋੜਾ ਬਹੁਤ ਉਤਾਵਲਾ ਚਲਾ। ਫਿਰ ਕਉ ਹਾਜਾ ਹਾਥ ਹੀ ਸਾਥ ਪਕੜ ਲੇਵੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ। ਇਤਨੇ ਮਹਿ ਦੋ ਪਹਰ ਦਿਨ ਚੜਾ। ਰਾਜਾ ਕਉ ਤ੍ਰਿਖਾ ਲਾਗੀ। ਰਾਜਾ ਦੇਖੈ ਤੋ ਬਨਿ ਮੈ ਏਕ ਕੁਟੀ ਹੈ ਅਤੀਤ ਕੀ ਤਹਾਂ ਏਕ ਤਲਾਵ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਉਹਾਂ ਗਇਆ। ਘੋੜਾ ਏਕ ਬ੍ਰਿਛ ਸਿਉ ਬਾਂਧਾ। ਰਾਜਾ ਕੁਟੀ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਗਇਆ। ਤਹ ਦੇਖੈ ਤੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤਪਸਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਆਪਨੇ ਬਾਲੋ ਕਉ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪੰਦ੍ਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪੜਾਵਤਾ ਥਾ। ਤਿਨਹੁ ਮਹਿ ਏਕ ਬਾਲਕ ਚੰਚਲ ਥਾ। ਸੋ ਖੇਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਥਾ। ਤਿਸ ਕਉ ਏਕ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਪਤ੍ਰ ਪਰ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪੰਦ੍ਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਆਧਾ ਸਲੋਕ ਲਿਖ ਦੀਆ। ਅਰ ਕਹਾ ਹੈ ਬਾਲਕੁ ਤੂੰ ਖੇਲਤਾ ਫਿਰ। ਸੋ ਘੋੜਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਉਸੀ ਬ੍ਰਿਛ ਸਿਉ ਬਾਂਧਿਆ ਥਾ। ਤਬ ਓਹੁ ਪਤ੍ਰ ਟੂਟਕੇ ਘੋੜੇ ਪਰ ਪੜਾ। ਓਸੁ ਆਧੇ ਸਲੋਕ ਕੇ ਅਖਰ ਘੋੜੇ ਕੇ ਅੰਗੋ ਸਿਉ ਲਾਗੈ। ਘੋੜੇ ਨੇ ਓਹੁ ਅਖਰ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਸਿਉ ਦੇਖੇ। ਅਰ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਤਤਕਾਲ ਘੋੜੇ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਵਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸੁ ਊਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਵਈਕੁੰਠ ਕਉ ਚਲਾ। ਅਕਾਸ ਮੈ ਜਾਇ ਖੜਾ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਰਾਜਾ ਪਾਣੀ ਪੀ ਕੇ ਬਾਹਰਿ ਆਇਆ। ਜੋ ਦੇਖੈ ਤੋ ਘੋੜਾ ਮੂਆ ਪੜਾ ਹੈ। ਦੇਖ ਕੈ ਸੋ ਕੀਆ। ਏਹ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੂਆ। ਅਰੁ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆ। ਇਤਨੇ ਮੈ ਅਕਾਸ ਤੇ ਬੋਲਾ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ ਘੋੜਾ ਮੈ ਹੋ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਅਬ ਵਈਕੁੰਠ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਤੇ ਵਈਕੁੰਠ ਚਲਾ। ਤਬ ਘੋੜਾ ਬੋਲਿਆ । ਹੇ ਰਾਜਾ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਿਉ ਪੂਛੋ। ਜਿਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਇਆ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਾ ਏਹੀ ਕਹੇਗਾ। ਤਬ ਵਿਬਾਨ ਉਪਰਿ ਬੋਲਾ। ਇਸ ਬ੍ਰਿਛ ਕੇ ਪਾਤ ਤੂਟਿ ਕੇ ਮੇਰੈ ਉਪਰਿ ਪਰੇ ਹੈ। ਉਸ ਮੈ ਕਛੁ ਲਿਖਾ ਥਾ। ਤਿਸ ਕੇ ਅਛਰ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਸਿਉ ਲਾਗੈ। ਤਬ ਤੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੂਆ ਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਾ ਹਾਂ ਹਾਂ ਰਾਜਾ ਜੀ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪੰਦ੍ਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਆਧਾ ਸਲੋਕ ਬਾਲਕੁ ਕੋ ਲਿਖ ਦੀਆ ਥਾ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਸਪਰਸ ਹੂਏ ਤੇ ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ

ਹੂਆ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਾ ਇਹ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਕਉਣ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਅਰੁ ਇਸਕਾ ਸਨਿਬੰਧ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੂਆ ਹੈ। ਅਰ ਜਬ ਮੈ ਨੇ ਇਸ ਕਉ ਮੋਲ ਲੀਆ । ਤਬ ਮੇਰੇ ਸਨਮੁਖ ਦੇਖ ਕੈ ਇਸ ਨੇ ਸਿਰਿ ਹਲਾਇਆ। ਸੋ ਮੈ ਨੇ ਏਹ ਚਲਤੁ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੁਮ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕੇ ਰਾਜਾ ਹੋ। ਏਹ ਤੁਮਾਰਾ ਪਰਧਾਨ ਥਾ। ਤੁਮ ਕਉ ਮਾਰ ਕੇ ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਕੀਆ ਥਾ। ਅਰੁ ਏਹ ਜਬ ਮੂਆ ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਇਸ ਕੁਨਰਕ ਭੁਗਾਏ। ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਸਿੰਘਲ ਦੇਸ ਕੇ ਘੋੜੇ ਕਾ ਜਨਮ ਦੀਆ। ਸੋ ਤੁਮਨੇ ਮੋਲ ਲੀਆ। ਅਰੁ ਇਸ ਨੇ ਜੋ ਸਿਰ ਹਲਾਇਆ ਸੋ ਤੁਮ ਸਿਉ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਮੁਝ ਕਉ ਸਿੰਵਾਨਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੈ ਵਈਕੁੰਠ ਗਇਆ ਰਾਜਾ ਕੇ ਅਉਰ ਲੋਕ ਭੀ ਆਨ ਪਹੁੰਚੇ। ਘੋੜੇ ਲੈ ਆਏ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਉ ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ। ਘੋੜੇ ਉਪਰਿ ਬੈਠ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਅਪੁਨੇ ਘਰ ਆਇਆ। ਰਾਜ ਆਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਦੀਆ। ਆਪ ਰਾਜਾ ਬਨਿ ਮੈ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਪੰਦ੍ਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕੀਆ ਕਰੇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਪੰਦ੍ਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਆ। ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਣਿਆ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਪੰਚਦਸਮੋ ਅਧਿਆਇ॥ 15॥

ਅਗੇ ਸੋਲਵਾਂ ਚਲਿਆ

****

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਦੋਹਰਾ

ਕੇਸਵ ਮੁਖ ਸਿਉ ਇਉ ਕਹੈ ਸੁਨਿ ਅਰਜਨ ਇਹ ਬਾਤ।
ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਕੇ ਮਧ ਮੈ ਦੋ ਸੁਭਾਵ ਵਰਤਾਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਦੇਵਤਾ ਦੈਤ ਸੁਭਾਵ ਜੋ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਮੈ ਵਰਤਦਾ।
ਸੋ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਕਹੋ ਪ੍ਰਗਟਾਇ [illegible]

ਪ੍ਰਥਮੇ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵਸੁਨਿ-ਚੌਪਈ

ਭਉ ਨਹੀ ਰਾਖੈ ਅੰਤਰਿ ਕੋਇ। ਅੰਤਹ ਕਰਣਿ ਸੁਧ ਜਿਹ ਹੋਇ।
ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਮਾਹਿ ਨਿਸਦਿਨ ਰਹੈ। ਦਾਨ ਕਰਨਿ ਸੁਭਾਵ ਜਿਸ ਅਹੈ।

ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰਧਾਨ। ਜਗ ਕਹਿਨਿ ਸੋ ਪਰਮ ਸੁਜਾਨ।
ਬੇਦ ਪਾਠ ਤਪਸਿਆ ਕਰੈ। ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਵ ਸਦਾ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਕੋਈ ਜੀਵ ਦੁਖਾਵੈ ਨਾਹੀ। ਸਦਾ ਰਹੈ ਸਤਿ ਬੋਲਨਿ ਮਾਹੀ
ਕ੍ਰੋਧ ਨਿੰਦਿਆ ਵਹੁ ਮੂਲ ਨ ਕਰੀ। ਤਿਆਗ ਇੰਦ੍ਰੀ ਲੋਭ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਸਭ ਉਪਰ ਦਇਆਲ। ਸਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਇਕ ਕਿਰਪਾਲ।
ਪਾਪ ਨ ਕਹੀ ਲੋਭ ਤੇ ਰਹਤਾ। ਪਵਿਤ੍ਰ ਖਿਮਾ ਅਰ ਧੀਰਜ ਸਹਤਿ।
ਪੂਜਾ ਮਾਨਤਾ ਵਹੁ ਨਾਹਿ ਕਰਾਵੈ। ਸੁਭ ਸੁਭਾਵ ਏ ਦੇਵ ਕਹਾਵੈ।
ਜਿਸੁ ਇਹੁ ਸੁਭਾਵ ਸੁਧ ਹੋਇ। ਵਹੁ ਮਾਨਸ ਦੇਵ ਹੀ ਸੋਇ।

ਅਸੁਰ ਸੁਭਾਵ ਚੌਪਈ

ਅਬ ਪੁਨਿ ਦੈਤ ਸੁਭਾਵ ਸੁਨਾਉ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਾਖੰਡ ਤਿਹ ਭੀਤਰਿ ਪਾਉ।
ਅਰਬ ਪਾਖੰਡ ਹੋ ਐਸੇ ਜੋਇ। ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ ਬਾਹਰਿ ਸੁਧ ਹੋਇ।
ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਆਪ ਕੋ ਜਾਨੈ। ਐਸਾ ਗਰਬ ਆਪ ਮੈ ਮਾਨੈ।
ਮੁਝ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ। ਐਸੇ ਨਹਿਚੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਇ।
ਸਦਾ ਬਚਨ ਕਠੋਰ ਜੋ ਕਹੈ। ਸੋ ਸਭ ਸੁਭਾਵ ਅਸੁਰ ਕੇ ਅਹੈ।
ਤਿਨ ਸਭ ਕੇ ਹੈ ਮੂਲ ਅਗਿਆਨ। ਸੁਭਾਵ ਸਭੀ ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਜਾਨ।
ਜਿਸਮੈਵਰਤੈ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ। ਮੁਕਤਿ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਹੁ ਨਰੁ ਪਾਇ।
ਦੁਸਟ ਸੁਭਾਵ ਜਿਸੁ ਨਰ ਮੈ ਆਹੀ। ਸਦਾ ਰਹੈ ਵਹੁ ਨਿੰਦਿਆ ਮਾਹੀ।
ਏਤੇ ਬਚਨ ਜਬ ਕੇਸਵ ਕਹੀ। ਅਰਜਨ ਸੁਨਤਿ ਵਿਚਾਰਤਿ ਭਏ।
ਦੈਤ ਸੁਭਾਵ ਜਬ ਮੁਝ ਮੈ ਹੋਇ। ਇਸ ਬੀਚਾਰ ਮੈ ਸੁਕਚਿਓ ਸੋਇ।
ਅਰਜਨ ਕੋ ਜਬ ਸੁਕਚਿਆ ਲਹਿਓ। ਤਬ ਕੇਸਵ ਅਰਜਨ ਕੋ ਕਹਯੋ।
ਹੇ ਪਾਂਡਵ ਤੁਮ ਸੋਚ ਮਤਿ ਕਰੋ। ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਮੈ ਆਪ ਕੋ ਧਰੋ।
ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਸਭੀ ਹੀ ਜੋਇ। ਸਾਬ ਨੈ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਤੂੰ ਸੋਇ।
ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਸੁਭਾਵ ਜੋ ਆਹਿ। ਮਾਨੁਖੋ ਮਾਹਿ ਸਭੀ ਵਰਤਾਹਿ।
ਸੋ ਸਭ ਤੁਝ ਕਉ ਕਹੈ ਸੁਨਾਇ। ਅਸੁਰ ਸੁਭਾਵ ਕਹੌ ਪ੍ਰਗਟਾਇ।
ਅਬ ਫਿਰ ਅਸੁਰ ਸੁਭਾਵ ਤੁਮ ਸੁਨੋ। ਜੈਸੇ ਅਰਜਨ ਤੁਝ ਪੈ ਭਨੋ।
ਜੋ ਵਹੁ ਬਸੈ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਗ੍ਰਹਸਤ ਜੁਗਤਿ ਵਹੁ ਜਾਨਤ ਨਾਹੀ।
ਤਿਆਗ ਗ੍ਰਹਸਤ ਅਤੀਤ ਜੋ ਹੋਇ। ਅਤੀਤ ਰਹਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਸੋਇ।
ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਈ ਕੋ ਮੂਲ ਨਾ ਜਾਨੈ। ਮੁਝ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਕੋ ਨਹੀ ਮਾਨੈ।

ਆਪਸ ਮਹਿ ਮਿਲ ਐਸੇ ਭਾਖੈ। ਅਸਤਿਹਰਿ ਕਹਾਂ ਜੋ ਹਮ ਲਾਖੈ।
ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਦੇਖਿਓ ਨਹੀ ਭਾਈ। ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਆਪੇ ਉਪਜਾਈ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਸੰਜੋਗ ਤੇ ਹੋਇ। ਉਤਪਤਿ ਸਕਲ ਜਗਤਿ ਕੀ ਜੋਇ।
ਕੀਆ ਨਹੀ ਕਿਸੀ ਸੰਸਾਰ । ਆਪੇ ਭਇਆ ਸੰਸਾਰ ਅਪਾਰ।
ਤਾਂਤੇ ਡਰੁ ਰਾਖੋ ਨਹੀ ਕੋਇ। ਪਹਰਨਿ ਖਾਵਨਿ ਤੇ ਸੋਖ ਹੋਇ।
ਐਸੀ ਦੁਸਟ ਬੁਧ ਤਿਨ ਮਾਂਹਿ। ਮਲੀਨ ਨੀਚ ਬੁਧ ਹੈ ਤਾਂਹਿ।
ਖਾਵੇ ਭਲਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਵਡਾ ਲਾਭ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸੁਖ ਗਾਵੈ।
ਐਸੇ ਕਰਮ ਕਰੈ ਵਹੁ ਮੂੜ। ਪਾਵੈ ਦੁਖ ਜੋ ਵਰਤੈ ਕੂੜ।
ਕਸਟ ਨਮਿਤ ਦੂਜੇ ਕੋ ਕਰੈ। ਉਪਾਸਨਾ ਪ੍ਰੇਤੋ ਕੀ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਐਸੇ ਕਹੈ ਅਪੁਨੇ ਮਨਿ ਮਾਂਹਿ। ਜੋਤੀਅ ਹੋਇ ਤਉ ਭੇਟੋ ਤਾਂਹਿ।
ਵਡਾ ਲਾਭ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਾਂਹਿ। ਕਾਮ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹਿ।
ਸੋ ਕਾਮ ਐਸੇ ਹੈ ਮੀਤ। ਪੂਰਨ ਤਾਹਿ ਕਹੋ ਮਮ ਰੀਤ।
ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨ ਸਿਉ ਉਨ ਮਤਿ ਰਹੈ। ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਨਿ ਗਹੈ।
ਅਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਿਰਤਿ ਵਹੁ ਰਾਖੈ। ਚਿੰਤਾ ਮਾਹਿ ਚਿਤ ਨਿਤ ਨਾਖੈ।
ਮਗਨਿ ਸਦਾ ਚਿੰਤਾ ਮਹਿ ਰਹੈ। ਆਪਸ ਮਹਿ ਮਿਲ ਕਰਿ ਇਉ ਕਹੈ।
ਕਾਮ ਲਾਭ ਸਮ ਅਉਰ ਨ ਕੋਇ। ਆਸਾ ਫਾਸ ਮੈ ਨਿਤ ਹੈ ਸੋਇ।
ਮਗਨਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈ ਰਹੈ। ਇੰਦ੍ਰੀ ਭੋਗ ਸਦਾ ਵਹੁ ਚਹੈ।
ਐਸੇ ਕਹੈ ਵਹੁ ਮਿਲ ਕਰਿ ਨੀਤ। ਆਜ ਇਹੁ ਲਾਭ ਮੈ ਪਾਇਓ ਮੀਤ।
ਪ੍ਰਾਤਾਕਾਲ ਪ੍ਰਾਵਹੁਗਾ ਏਹੁ। ਅਗਲੇ ਦਿਨੁ ਅਉਰ ਕਹੁ ਲੈਹੁ।
ਅਮਕੇ ਕਉ ਮੈ ਸਸਤ੍ਰ ਲਗਾਇਆ। ਅਮਕੁ ਕਉ ਕਰਿ ਜੁਧ ਭਗਾਇਆ।
ਹਉ ਈਸਰ ਅਰੁ ਸਿਧ ਬਲਵਾਨ। ਸਾਤ ਪੀੜੀ ਮੇਰੀ ਪਰਧਾਨ।
ਜਾਂਤਿ ਮੇ ਆਪ ਸਮਾਨ ਨ ਲਹੈ। ਸਭ ਹੂੰ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਮੈ ਅਹੌ।
ਔਰ ਸਭੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਦਾਸਾ। ਮਨਿ ਮਹਿ ਅਨਿਕ ਚਿਤਵਨ ਕੋ ਬਾਸਾ।
ਮੋਹੇ ਇਤ ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਓਹਿ। ਮੋਹੁ ਜਾਲ ਮੈ ਬਾਂਧੇ ਸੋਇ।
ਕਾਮ ਭੋਗ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰਬੀਨ। ਰਹਹਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਰਕ ਮਹਿ ਲੀਨ।
ਅਬ ਭੀ ਨਰਕ ਮਾਂਹਿ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਆਗੈ ਭੀ ਨਰਕ ਕੋ ਲਹੈ।
ਅਬ ਸੁਨਿ ਜਗ ਵਹੁ ਨੈਸੇ ਕਰੈ। ਭਲਾ ਕਹਾਵਨਿ ਨਮਿਤਿ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬਿਧ ਜਾਨਤ ਨਾਹੀ। ਅੰਹੰਕਾਰ ਗਰਭ ਮਹਿ ਵਿਆਕੁਲ ਆਹੀ।
ਐਸੇ ਜੋ ਪਾਖੰਡੀ ਲੋਕ। ਬੂਡੇ ਰਹਹਿ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋਕ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਬਹੁਤਿ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤਿਹ ਮਾਹਿ। ਆਤਮ ਰਾਮ ਕੋ ਜਾਨਤਿ ਨਾਹਿ।
ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਅਹੈ। ਤਿਸਕੀ ਨਿੰਦਿਆ ਵਹੁ ਨਿਤ ਕਹੈ।
ਸਭ ਦੇਹੋ ਕੋ ਵਹੁ ਦੁਖ ਦੇਵੈ। ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨ ਕਬਹੂੰ ਲੇਵੈ।
ਮਾਨੁਖ ਨੀਚ ਅਸੁਰ ਜੋ ਆਹਿ। ਆਵਾ ਗਵਨਿ ਮਹਿ ਤਿਨ ਕੋ ਪਾਹਿ।
ਚਉਰਾਸੀਹ ਲਖ ਜੋਨਿ ਮਾਝ ਪਰੈ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੁਖੀ ਏ ਵਹੁ ਫਿਰੈ।
ਐਸੇ ਸੁਭਾਵ ਹੋਵੈ ਜਿਸ ਮਾਹੀ। ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਦਈਤ ਨਹਾਹੀ।
ਮੁਝ ਆਤਮ ਕਉ ਵਹੁ ਨਹੀ ਪਾਵਹਿ। ਬਾਰੰਬਾਰਿ ਜਨਮ ਮਹਿ ਆਵਹਿ।
ਤੀਨ ਦੁਆਰ ਦੇਹ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਜੋ ਆਹਿ।
ਸੋ ਤੀਨੋ ਦੁਆਰ ਨਰਕ ਹੈ ਮੀਤ। ਇਨ ਕਾ ਤਿਆਗ ਪਾਰਥ ਧਰ ਚੀਤ।
ਮੁਕਤਾ ਜੋ ਤੀਨੋ ਤੇ ਹੋਇ। ਪਰਮਗਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।
ਤੂੰ ਭੀ ਇਨ ਕੋ ਦੇਗ ਤਿਆਗ। ਆਤਮ ਤਤ ਮਹਿ ਨਿਸ ਦਿਨ ਲਾਗ।
ਮੈ ਇਹ ਬਿਧ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜੋ ਕਹਾ। ਜਿਸ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰ ਮਨਿ ਮੈ ਨਹੀ ਲਹਾ।
ਅਪੁਨੀ ਬੁਧ ਮੈ ਵਰਤੈ ਜੋਇ। ਤਪਸਿਆ ਦਾਨ ਕਰੈ ਨਿਤ ਸੋਇ।
ਤਿਸੁ ਕਾ ਫਲੁ ਵਹੁ ਦੁਖ ਬਹੁ ਪਾਵੈ। ਆਵਾਗਵਨਿ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਆਵੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜੋ ਮੈ ਕਹਾ ਸਮਝੈ ਗਿਆਨੀ ਮੀਤ।
ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਕਰਮ ਸਭ ਕਰਤੇ ਹੈ ਵਹੁ ਨੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਤਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਵਹੁ ਨਿਤ ਜਿਸ ਮਹਿ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ।
ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਮੈ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਹੈ ਅਰਜਨ ਚਿਤ ਲਾਵ।

ਚੌਪਈ

ਬਿਤਾਗ ਜੋਗ ਜੋ ਖਰਟ ਦਸਮੋ ਅਧਿਆਇ। ਤਿਨ ਕੀ ਭਾਖਾ ਕਹੀ ਸੁਨਾਇ।
ਦੋਊ ਸੁਭਾਵ ਪੁਰਖ ਜਿਹ ਮਾਹੀ। ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਖਾਲਸੇ ਮੈ ਆਹੀ।
ਰਹਤ ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ। ਖਾਲਸਾ ਸੋਈ ਜੋ ਮਨਿ ਮਹਿ ਲਾਵ। ਖੋਇਕਾਪਲਕਾ
ਏਕ ਅਕਾਲ ਜਾਨੈ ਵਹੁ ਨੀਤ। ਅਸੁਰ ਸੁਭਾਵ ਰਾਖੈ ਨਹੀ ਚੀਤ।
ਦੇਵ ਸੁਭਾਵ ਮੈ ਨਿਤ ਵਹੁ ਰਹੈ। ਏਕ ਅਦਵੈਤ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਲਹੈ।
ਜਗਤਿ ਲੋਗ ਕਉ ਮੂਲ ਨ ਦੇਖੈ। ਖਾਲਸਾ ਏਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਪੇਖੈ।
ਜੇਤੇ ਨਾਮੁ ਜਗਤਿ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਸੋ ਸਭ ਬਾਸਦੇਵ ਕੇ ਆਹੀ।

ਦਿਸਟਿ ਅਦਿਸਟ ਬਾਰਤਾ ਜਾਨੈ। ਸੋ ਸਭ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਪਹਚਾਨੈ।
ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਜਹਾਂ ਲਉ ਦੀਸੈ। ਸਭੀ ਏਕੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸੋ ਈਸੈ।
ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਜੋ ਬੋਲੈ ਵਰਤੈ। ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਰਤੈ।
ਧਰਨਿ ਅਕਾਸਿ ਦਿਸਾ ਜੋ ਭਾਈ। ਸੋ ਸਭ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਈ।
ਪਸ ਪੰਖੀ ਅਰੁ ਤ੍ਰਿਣ ਬਨਿ ਲੋਗੁ। ਏਕ ਗੁਬਿੰਦ ਸਭੀ ਕਛੁ ਹੋਗ।
ਦੇਖ ਨਿ ਸੁਨਿਨ ਅਰ ਸਭ ਜੋ ਅਹੈ। ਸੋ ਸਭ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਲਹੈ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤੂ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਦੇਵ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਨਾਮੁ ਖੋੜਸਮੋ ਅਧਿਆਇ॥ 16॥

ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਸੋਲਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ। ਏਕ ਸੋਰਠਿ ਦੇਸ ਤਿਸਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ ਖੜਗਬਾਹੁ ਥਾ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਥਾ। ਤਿਸ ਕੇ ਨਗਰ ਮਹਿ ਠਉੜ ਠਉੜ ਜਗਹੁ ਕੇ ਥੰਭ ਦੇਖੀਐ। ਅਰੁ ਰਾਜਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਥਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਹੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਤਿਸਕੀ ਪਰਜਾ ਭੀ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹਨੀ। ਸਭ ਕੀ ਆਪਸ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਕੇ ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ ਬਹੁਤ ਦਰਬ ਭੀ ਬਹੁਤ ਥੇ। ਸੋ ਉਨ ਹਾਥੀਓ ਮੈ ਏਕ ਹਾਥੀ ਖੋਟਾ ਥਾ। ਰਾਜਾ ਕੇ ਨਗਰ ਮਹਿ ਉਪਦ੍ਰਵ ਬਹੁਤ ਕਰੈ। ਕਿਸੀ ਮਹਾਵਤਿ ਕਉ ਉਪਰਿ ਚੜਨਿ ਨ ਦੇਵੈ। ਜੋ ਮਹਾਵਤਿ ਚੜੇ ਤਿਸੁ ਕਉ ਸਿਰੋ ਪਕੜ ਪਟਕਾਵੈ। ਪੈਰੋ ਮੈ ਜੰਜੀਰ ਬਾਧਣੇ ਨ ਦੇਵੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਦੇਸ ਦੇਸ ਮੈ ਚਿਠੀ ਲਿਖੀ। ਕੋਈ ਐਸਾ ਮਹਾਵਤਿ ਹੋਵੈ ਜੋ ਇਸ ਹਾਥੀ ਕਉ ਬਸ ਕਰੈ। ਸੋ ਕੋਈ ਉਸ ਕੇ ਨਜੀਕ ਨ ਆਵੈ। ਸੋ ਹਾਥੀ ਨਗਰ ਕੇ ਮੰਦਰਿ ਢਾਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਮਾਨੁਖ ਆਗੈ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਕਉ ਪਕੜ ਕਰਿ ਚੀਰ ਡਾਰੈ। ਦਾਤੋ ਸਿਉ ਉਖਾਰ ਕੇ ਪਟਕਾਇ ਦੇਵੈ। ਅਰ ਅਉਰ ਬਨਿ ਕੇ ਪੰਛੀਓ ਕਉ ਮਾਰੈ। ਜਿਨਿ ਕਉ ਪਾਵੈ। ਤਿਨ ਕਉ ਮਾਰੈ। ਫੇਰਿ ਨਗਰ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਐਸੈ ਹੀ ਨਗਰ ਮਹਿ ਬਹੁਤ ਉਪਦ੍ਰਵ ਕਰੈ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਕਉ ਬਡੀ ਚਿੰਤਾ ਭਈ। ਪਰਜਾ ਕਉ ਦੁਖੀ ਦੇਖਕੇ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵੈ। ਪਰਮਨਿ ਮਹਿ ਵਿਚਾਰੈ ਜੋ ਕਿਆ ਕੀਜੈ। ਜਿਸ ਸਿਉ ਹਾਥੀ ਵਸਿ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਏਕ ਦਿਨ ਹਾਥੀ ਨਗਰ ਮਹਿ ਚਲਾ ਆਵਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭੀ ਓਸ ਮਾਰਗ ਮਹਿ ਆਇ ਨਿਕਸਾ। ਤਬ ਲੋਕ ਬੋਲੈ। ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਏਸ ਮਾਰਗ ਨ ਜਾਇ। ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਤੁਝ ਕਉ ਮਾਰੈਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਬੋਲਿਆ ਮੇਰੇ ਮੈ ਭਜਨ ਕਾ ਐਸਾ ਬਲ ਹੈ। ਜੋ ਹਾਥੀ ਕੀ ਕਿਆ ਸਕਤਿ ਹੈ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਮਾਰ ਸਕੈ। ਤਬ ਲੋਕ ਬੋਲੈ ਓਹੁ ਬਡਾ ਦੁਸਟ ਹਾਥੀ ਹੈ। ਭਜਨ ਕਾ ਬਲ ਜਾਨੈਗਾ ਨਹੀ। ਅਬ ਬੀਚ ਸਿਉ ਪਕੜ ਕਰਿ ਚੀਰ ਡਾਲੈਗਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਹਾਥੀ ਤਿਨ ਕਉ ਮਾਰਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਬਿਮੁਖ ਹੈ। ਮੈ ਤੋ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੌ। ਤਬ ਇਤਨੇ ਮੇ ਓਹੁ ਹਾਥੀ ਆਨ ਪਹੁਚਾ। ਏਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਹਾਂ ਥਾ ਤਹਾਂ ਹੀ ਖੜਾ ਰਹਾ। ਜਬ ਹਾਥੀ ਨਿਕਟਿ ਆਇਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਦੇਖਾ। ਅਰ ਉਸ ਹਾਥੀ ਸੁੰਡ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੀ ਓਰ ਚਲਾਈ। ਤਬ ਲੋਕੋ ਨੇ ਜਾਨਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜ ਕੇ ਫਿਰਾਇ ਮਾਰੈਗੋ। ਤਬ ਹਾਥੀ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਚਰਨ ਛੁਹ ਕੇ ਮਾਥੇ ਲਗਾਏ । ਅਰ ਖੜਾ ਹੋ ਰਹਾ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਗਜਿੰਦ ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਸਿਞਾਨਤਾ ਹੌ। ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਤੂੰ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਅਬ ਮੈ ਤੁਝ ਕਉ ਉਧਾਰੋਗਾ। ਏਹ ਹਾਥੀ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਡਾਵੋਗਾ। ਤੂੰ ਚਿੰਤਾ ਨ ਕਰਿ। ਤਬ ਹਾਥੀ ਘੜੀ ਘੜੀ ਚਰਨ ਛੁਹ ਮਸਤਕੁ ਪਰ ਚਢਾਵੈ। ਤਬ ਨਗਰ ਕੇ ਲੋਕੋ ਨੇ ਰਾਜਾ ਸਿਉਂ ਜਾਇ ਕਹਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਹਾਥੀ ਕੇ ਪਕੜਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜਤਨ ਕਰਤੇ ਥੇ। ਸੋ ਹਾਥੀ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਆਗੈ ਹਾਥ ਜੋੜਿ ਖੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਨਿ ਕੇ ਰਾਜਾ ਆਇਆ। ਦੇਖੈ ਤੋ ਸਤਿ ਹੈ। ਹਾਥੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਆਗੈ ਖੜਾ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਾ ਹੇ ਗਜਿੰਦ੍ਰ ਆਗੇ ਆਉ। ਤਬ ਹਾਥੀ ਆਗੈ ਗਇਆ। ਸਿਰਿ ਨਿਵਾਇਆ ਸੋ ਏਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਥਾ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਕਮੰਡਲ ਸਿਉ ਜਲ ਲੀਆ ਅਰ ਮੁਖ ਸਿਉ ਕਹਾ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸੋਲਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਏਤਾ ਪੁੰਨ ਹਾਥੀ ਕਉ ਦੀਆ। ਮੇਰੇ ਪੁੰਨ ਕੇ ਦੇਨੇ ਕਰਿ ਏਹ ਨੀਚ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ ਗਾ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਜਲਿ ਉਸ ਕੇ ਮਾਥੇ ਊਪਰਿ ਛਿਟਕਾ। ਤਿਸੀ ਸਮੈ ਹਾਥੀ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਬਿਬਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਊਪਰਿ ਬੈਠ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਆਗੈ ਆਨ ਖੜਾ ਭਇਆ। ਅਰ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੈ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਮਹਿ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਤੂੰ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਮੈ ਮਨਿ ਮੈ ਬੀਚਾਰਤਾ ਥਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਜੀਵ ਐਸਾ ਹੋਵੈ। ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਇਸ ਦੇ ਤੇ ਛੁਡਾਵੈ। ਸੋ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਸੋਲਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਦੇ ਕੈ ਪਾਪੋ ਤੇ ਛੁਡਾਇਆ। ਮੁਕਤਿ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ। ਤਾ ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਏਤੇ ਵਈਕੁੰਠ ਗਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਆਇਆ। ਡੰਡਉਤ ਕਰੀ ਚਰਨੋ ਲਾਗਾ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਤੁਮ ਨੇ ਕਉਨ ਮੰਤ੍ਰ ਪਢਾ। ਕਉਨ ਜਤਨ ਕੀਆ। ਜਿਸ ਤੇ ਏਹ ਹਾਥੀ ਖੜਾ ਰਹਾ। ਅਰੁ ਮੁਕਤਿ ਕੀਆ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਗਾਇਤ੍ਰੀ

ਜਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਪੁੰਨ ਬਲ ਕਰਿ ਏਹ ਗਜਿੰਦ੍ਰ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ ਹੈ। ਅਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਏਹ ਗਜਿੰਦ੍ਰ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ। ਗੁਰ ਨੇ ਇਸ ਕੋ ਵਿਦਿਆ ਬਹੁਤ ਪੜਾਈ ਥੀ। ਤਬ ਏਕ ਸਮੇ ਗੁਰ ਤੀਰਥ ਚੁ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਕਉ ਚਲੇ। ਓਹੁ ਸਿਖ ਇਸਹੀ ਨਗਰ ਮਹਿ ਰਹਾ। ਸੋਇਸ ਸਿਖ ਕੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਬਹੁਤ ਭਈ। ਭਲੇ ਭਲੇ ਮਾਨੁਖ ਇਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਆਵੈ। ਤਬ ਬਾਰਾ ਬਰਸ ਤੇਰੀ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਿ ਗੁਰ ਆਇਆ। ਜਉ ਦੇਖੈ ਤਉ ਸਿਖ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਅਰ ਭਲੇ ਭਲੇ ਮਾਨੁਖ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਤਬ ਉਸ ਸਿਖ ਨੇ ਦੇਖਿਆ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਮਨਿ ਮੈ ਵਿਚਾਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਜੋ ਮੈ ਇਨ ਕਉ ਆਦਰਿ ਕਰਉਗਾ। ਚਰਨ ਗਹਿਰ ਹੋਗਾ। ਤਉ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਘਟੇਗੀ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੂੰਦ ਲੀਏ। ਚੁਪਿ ਕਰਿ ਰਹਾ। ਤਬ ਗੁਰ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਦੇਖ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੂੰਦ ਰਹਾ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਮਹਾਂ ਅੰਧੇ ਤੈ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿਰਿ ਨ ਨਿਵਾਇਆ। ਡੰਡਉਤ ਨ ਕਰੀ। ਤੈਨੇ ਅਪੁਨੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕੀਆ। ਅਉਰ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਸ੍ਰਾਪ ਦੇਵੋ। ਜਾਹਿ ਤੂੰ ਹਾਥੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਤੁਮਾਰੇ ਬਚਨ ਤੋ ਨਿਹਫਲੁ ਜਾਣੇ ਕੇ ਨਹੀ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਬ ਗੁਰ ਨੇ ਕਹਾ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸੋਲਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕੇ ਪਾਠ ਕਾ ਪੁੰਨ ਕੋਈ ਤੁਝ ਕਉ ਦੇਵੇ ਗਾ ਤਬ ਤੂੰ ਹਾਥੀ ਕੀ ਦੇਹ ਤੇ ਛੂਟੇ ਗਾ। ਸੋ ਓਹੁ ਹਾਥੀ ਅਬ ਉਧਾਰਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬੋਲਿਆ । ਅਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੁਝ ਕਉ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਸਿਖਲਾਵਹੁ । ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰਨੇ ਸਿਖਾਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਅਪਣਾ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਦੀਆ ਆਪ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਸੋਲਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਾ ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਣਾ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਵਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਖੋੜਸਮੋ ਅਧਿਆਇ॥ 16॥

ਆਗੇ ਸਤਾਰਵਾਂ ਚਲਿਆ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ - ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ ਪੈ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਤਿ ਸਭ ਏਹ।
ਹੇ ਮਾਧਵ ਹੇ ਅਚਲ ਰੂਪ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਸਰਬੇਹ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਿਧ ਜੋ ਤੁਮ ਕਹੀ ਸੋ ਬਿਧ ਐਸੇ ਹੋਇ।
ਮੈ ਸਮਝੀ ਹੈ ਏਕ ਬਿਧ ਅਬ ਭਾਖੋ ਵਹੁ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੁਮ ਜੋ ਈਸਰ ਜਗਤਿ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਕਾਲ ਸਰੂਪ।
ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੋ ਸਰਬ ਕੇ ਤੁਮ ਹੀ ਰੰਕ ਹਰ ਭੂਪ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸੇ ਜੋ ਤੁਮ ਜਾਨ ਕੇ ਸਰਨੀ ਆਵੈ ਲੋਕੁ।
ਸਿਮਰਨਿ ਤੁਮਰਾ ਨਿਤ ਕਰੈ ਇਹ ਬਿਧ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜੋਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਹਚਾਨੈ ਜੋ ਨਾਹਿ ਤੁਮ ਸੋ ਬਿਧ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤਿਆਗ।
ਵਹੁ ਮੂਰਖ ਹਰਿ ਛਾਡ ਕੈ ਬਿਖਯੋ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਿਧ ਜਿਨ ਤਿਯਾਗ ਕੈ ਔਰ ਪੂਜਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ।
ਵਹੁ ਨਰ ਵਰਤੈ ਕਵਨ ਗੁਨ ਤਿਨ ਕੀ ਭਾਖੋ ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਾਤਕ ਰਾਜ ਸਮਾਹਿ ਵਹੁ ਯਾ ਤਾਮਸ ਤਿਹੀ ਸੁਭਾਵ।
ਹੇ ਮਧ ਸੂਧਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਸਭ ਮੁਝੈ ਸੁਨਾਵ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਕਉ ਕੇਸਵ ਕਹੈ ਹੇ ਪਾਰਥ ਚਿਤ ਲਾਇ।
ਸਰਧਾ ਪੂਜਾ ਜੋ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਕੀ ਤੀਨ ਸੁਭਾਇ ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਮਾਨੁਖ ਜੋ ਵਰਤੈ ਤੀਨੋ ਮਾਹਿ।
ਸਾਤਕ ਰਾਜਾਸ ਤਾਮਸੀ ਏਹ ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਆਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਗੁਨ ਮਹਿ ਮਾਨੁਖ ਹੋਇ ਸੋ ਸਰਧਾ ਤਿਹ ਮਾਹਿ।
ਏਹ ਸਭ ਨਰ ਤੂੰ ਦੇਖਤਾ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਇਸਟ ਤਿਹ ਆਹਿ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਇਸਟ ਪੂਜਾ ਜਿਸ ਨਾਹਿ ਕੋ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਪਸ ਜਾਨ।
ਸ੍ਰਭਾਵ ਜੇਤੀਨੋ ਗੁਣੇ ਹੈ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਕਹੌ ਬਖਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਾਂਤਕ ਗੁਣ ਜਿਹ ਨਰੋ ਮੈ ਦੇਵ ਪੂਜ ਹੈ ਸੋਇ।
ਰਾਖਸ ਜਛ ਜੋ ਪੂਜਹੈ ਸੋ ਰਾਜਸ ਗੁਣ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਪੂਜਨ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕਾ ਸੋ ਹੈ ਤਾਮਸ ਮਾਹਿ।
ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਤਪ ਕਰੇ ਅਬਿ ਹੁਨਿ ਭਾਖੌ ਤਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮਹਿ ਕਹੀ ਨਾਹਿ ਜਿਹ ਡੇਖੈ ਡਰੁ ਆਇ।
ਇਸ ਤਪ ਕੋ ਜੋ ਨਰ ਕਰੈ ਅਬ ਹੁਨਿ ਭਾਖੌ ਤਾਂਹ।

ਦੋਹਰਾ

ਕਰੈ ਤਪਸਿਆ ਭਿੰਭ ਜਿਉ ਲੋਕ ਦਿਖਾਵੈ ਓਇ।
ਅਹੰਕਾਰ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਲੀਨ ਹੈ ਰਲੁ ਬਾਂਤਾ ਤਿਸੁ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਵਹੁ ਦੇਹ ਕੋ ਖੋਸੈ ਮੂਰਖ ਅਗ।
ਬਿਆਪਿਆ ਜੋ ਮੈ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮਨ ਦੇਖੈ ਕਰਿ ਤਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਵਹੁ ਨਰ ਮੂੜੇ ਅਸੁਰ ਭਾਵ ਜਿਹ ਹੋਇ।
ਤਾਮਸ ਤਪ ਜੋ ਨਰ ਕਰੈ ਸੋ ਦੈਤ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਭ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਅਹਾਰ ਜੋ ਸੈ ਹੈ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ।
ਜਗ਼ਤਪਸਿਆ ਦਾਨ ਹੁਨਿ ਤ੍ਰੈ ਬਿਧ ਮਨਿ ਮਹਿ ਧਾਰ।

ਚੌਪਈ

ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਹਾਰ ਜੋ ਖਾਹਿ। ਜੀਵ ਵਰਤੈ ਸੋ ਤੀਨੋ ਮਾਹਿ।
ਤਪਸਿਆ ਜਗ ਹੋਮ ਜੋ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਤਿਨ ਕਾ ਕਹੌ ਬੀਚਾਰ।
ਸਾਂਤਕੀ ਅਹਾਰ ਪ੍ਰਿਥਮ ਇਉ ਕਹੌ। ਜਿਸੁ ਅਹਾਰ ਤੇ ਅਤਿ ਸੁਖ ਲਹੌ।

ਸਾਤ ਕੀ ਅਹਾਰ ਜੋ ਨਰ ਖਾਇ। ਅਰ ਬਨਾ ਬਲ ਸੋ ਪੁਰਖ ਵਧਾਇ।
ਤਿਸੁ ਖਾਏ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਰੁ ਹੋਇ। ਦੇਹ ਮਾਹਿ ਦੁਖ ਰਹੈ ਨ ਕੋਇ।
ਇਹ ਭੋਜਨ ਜੋ ਖਾਵੈ ਭਾਈ। ਪ੍ਰੀਤ ਵਧੈਅਰੁ ਬਹੁ ਸੁਖ ਪਾਈ।
ਸਾਤ ਕੀ ਭੋਜਨ ਐਸਾ ਹੋਇ। ਰਸ ਭਰਿਆ ਅਰੁ ਚਿਕਨਾ ਸੋਇ।
ਜਿਸ ਖਾਧੇ ਤੇ ਮਨਿ ਠਹਿਰਾਇ। ਸਾਤ ਕੀ ਅਹਾਰ ਵਹੀ ਚਿਤਲਾਇ।

ਅਥ ਰਾਜਸੀ ਅਹਾਰ ਬਰਨੰਨ ਚੌਪਈ

ਰਾਜਸੀ ਅਹਾਰ ਅਬ ਸੁਨੋ ਮੀਤ। ਕਉੜਾ ਖਾਟਾ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।
ਤਿਰਖਾ ਬਹੁਰਿ ਸਲੋਨਾ ਹੋਇ। ਖਾਏ ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਏ ਸੋਇ।
ਚਿੰਤਾਤੁਰ ਨਰ ਤਿਸਤੇ ਰਹੈ। ਦੇਹਿ ਬਿਖੈਰੋਗ ਨਿਤ ਲਹੈ।
ਐਸਾ ਅਹਾਰ ਰਾਜਸੀ ਕਹੀਐ। ਜਿਸੁ ਖਾਏ ਤੇ ਦੁਖ ਬਹੁ ਲਹੀਐ।

ਅਥ ਤਾਮਸੀ ਅਹਾਰ ਬਰਨੰਨ ਚੌਪਈ

ਤਾਮਸ ਅਹਾਰ ਕੋ ਐਸਾ ਜਾਨੋ। ਬਾਸੀ ਝੂਠਾ ਫੀਕਾ ਮਾਨੋ।
ਤਾਮਸੀ ਨਰ ਏਹ ਭੋਜਨ ਭਾਵੈ। ਅਗਿਆਨ ਦੁਖ ਦੇਹ ਮਾਹਿ ਵਧਾਵੈ।
ਜਗ ਪ੍ਰਕਾਰ ਐਸੇ ਅਬ ਕਹੌ ਤੀਨ ਭਾਂਤਿ ਕਾ ਜਗ ਮੈ ਲਹੌ।

ਦੋਹਰਾ

ਫਲ ਬਾਛੈ ਰਿਦ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਿਧ ਜੋ ਹੋਇ।
ਮਨਿ ਮਹਿ ਕਹੈ ਇਹੁ ਜਗ ਮੁਝੈ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਾਵਧਾਨ ਮਨਿ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਰਮੋ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਇ।
ਸਾਤਕ ਜਗ ਇਸ ਭਾਂਤ ਹੈ ਕਰੈ ਜੋ ਕੋ ਮਨਿ ਲਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਦਿਖਲਾਵਨਿ ਲੋਕ ਨਮਿਤਿ ਜੋ ਫਲੁ ਜਗ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੈ।
ਰਾਜਸ ਜਗ ਵਹੁ ਆਖੀਐ ਜ ਨਰ ਐਸਾ ਕਰੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਆਤਮ ਵੇਤਾ ਵਹੁ ਨਹੀ ਅਰੁ ਵਿਧ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਐਸਾ ਜਗ ਜੋ ਨਰ ਕਰੈ ਤਾਮਸ ਜਾਨੋ ਸੋਇ।

ਮੰਗਲ ਛੰਦ

ਤਪਸਿਆ ਸੁਨੋ ਅਬ ਤ੍ਰੈ ਭਾਂਤਿ। ਜੋ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਆਵੈ ਸਾਂਤਿ।
ਮਨਿ ਬਚਨ ਦੇਹ ਤੇ ਹੋਇ। ਇਹੁ ਤੀਨ ਭਾਂਤਿ ਹੈ ਸੋਇ।
ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਦੇਹ ਤਪਸਿਆ ਤੂੰ ਮਾਨ। ਸੁਚ ਇਸਨਾਨ ਦਾਤਨ ਜਾਨ।
ਜੋ ਹਰਿ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਅਹੈ। ਤਿਸਕੀ ਪੂਜਾ ਕਉ ਵਹੁ ਚਹੈ।
ਬ੍ਰਹਮਨ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ ਮੀਤ। ਤਿਸੁ ਕੀ ਪੂਜ ਮਹਿ ਤਿਹ ਪ੍ਰੀਤ।
ਸਭ ਜਗ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨੈਸੋਇ। ਬ੍ਰਹਮਨ ਨਾਮੁ ਤਿਸੁ ਕਾ ਹੋਇ।
ਦਿਖਾਵੈ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਘਟਿ ਮਾਹਿ। ਤਿਸੁ ਕਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪਛ ਆਹਿ।
ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਜੋ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਕੋ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ਸੋਇ।
ਅਰ ਜੋਗ੍ਰਹਸਤਿ ਹੋਇ ਤਿਸ ਮੀਤ। ਪਰਾਈ ਛੰ ਤ੍ਰਿਅ ਨ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।
ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਾਹਿ ਸਪਰਸ ਨ ਕਰੈ। ਅਪੁਨੈ ਗ੍ਰਿਹ ਬਿਖੈ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਅਰ ਜੰਤਿ ਆਗ ਜਗ ਤੇ ਲੇਇ। ਦੇਹ ਤੇ ਸੁਕ੍ਰ ਗਿਰਨ ਨ ਦੇਇ।
ਇਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਦੀਸੈ ਜੋਇ। ਤਿਨ ਤੇ ਨ ਦੁਖਾਵੈ ਕੋਇ।
ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜ ਕੀ ਇਹ ਬਾਤ। ਪੀਛੈ ਕਹੀ ਜੋ ਮੈ ਤਾਤ।
ਤਪਸਿਆ ਦੇਹ ਕੀ ਇਉ ਹੋਇ। ਅਬ ਤਪੁ ਬਚਨ ਕਾ ਸੁਨਿ ਸੋਇ।
ਐਸਾ ਬਚਨ ਮੁਖ ਸਿਉ ਕਹੈ। ਸੁਨਣੈ ਹਾਰ ਨਾ ਦੁਖ ਲਹੈ।
ਅਰੁ ਸਤਿ ਤਿਹ ਮਹਿ ਹੋਇ। ਅਰੁ ਬਹੁ ਮੀਤ ਸਿਉ ਹੈ ਜੋਇ।
ਸੁਖਦਾਇਕੁ ਸੀਲ ਬੋਲੈ ਮੀਤ। ਮੇਰੀ ਮਹਮਾ ਗਾਵੈ ਨੀਤ।
ਗਾਵੈ ਪੜੈ ਮੇਰੀ ਬਾਤ। ਤਪੁ ਬਚਨ ਕਾ ਇਹ ਹੈ ਤਾਤ।
ਮਨਿ ਕਾ ਤਪ ਅਬ ਸੁਨਿ ਯਾਰ। ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਕਰੈ ਬ੍ਰਹਮ ਵੀਚਾਰ।
ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੈ ਮੁਝ ਕਉ ਮੀਤ। ਮੁਝ ਸਿਉ ਰਾਖਤਾ ਨਿਤ ਪ੍ਰੀਤ।
ਮਨਿ ਕੋ ਮੋਨਿ ਰਾਖੈ ਨਿਤ। ਚਾਹੈ ਨਾਹਿ ਤਿਸੁ ਕਛੁ ਚਿਤ।
ਮਨਿ ਰਾਖੈ ਮੇਰੈ ਮਾਹਿ। ਜਾਨੈ ਏਕ ਹਰਿ ਸਭ ਆਹਿ।
ਨਿਕਸੈ ਸੁਆਸ ਜਿਸ ਕਾ ਜੋਇ। ਅਜਪਾ ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਸੋਇ।
ਅਹੰ ਕੋ ਸਾਸ ਵਰਤੇ ਕਹੈ। ਜੈਸਾ ਜਾਪ ਐਸਾ ਲਹੈ।
ਬਪੁ ਮਨਿ ਬਚਨ ਕੀ ਇਹੁ ਰੀਤ। ਸੋ ਸਭੀ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।
ਤਪਸਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਸੋ ਤਿਸੁ ਕਾ ਕਹੌ ਅਬ ਬੀਚਾਰ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਤਪੁ ਕਰੈ ਫਲੁ ਨ ਚਹੈ ਸੋ ਸਾਤਕ ਤਪੁ ਜਾਨ।
ਸਦਾ ਤਿਆਗੀ ਜਗਤਿ ਸਿਉ ਮਨਿ ਮੈ ਰਾਮ ਪਛਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਪੁਠੀ ਪੂਜਾ ਕੇ ਨਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਤਪੁ ਪਾਖੰਡ ।
ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ਜਗਤਿ ਸਿਉ ਸੋ ਰਾਜਸ ਪ੍ਰਚੰਡ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੋ ਤਪੁ ਰਾਜਸ ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਦੁਖ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੂਲ।
ਐਸਾ ਤਪੁ ਜੋ ਡਿੰਭ ਕਾ ਮਤਿ ਕਰਿ ਹੋ ਕੋ ਭੂਲ।

ਦੋਹਰਾ

ਮੂਰਖ ਮਤਿ ਸੁਠਿ ਤਪ ਕਰੈ ਦੇਹ ਕੋ ਬਹੁ ਦੁਖ ਦੇਇ ।
ਕਰਤੈ ਹੀ ਜਿਸ ਦੁਖ ਹੈ ਫਲੁ ਤਿਸੁ ਕਾ ਦੁਖ ਲੇਹ।

ਦੋਹਰਾ

ਬੁਰਾਈ ਕਿਸੀ ਨਮਿਤ ਕੇ ਐਸਾ ਜੋ ਤਪ ਹੋਇ।
ਜਿਸ ਤੈ ਬਪੁ ਕੋ ਹੋਇ ਦੁਖ ਤਾਮਸ ਜਾਨੋ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦਾਨ ਸੁਨਿ ਜੈਸੇ ਭਾਖੌ ਤੋਹਿ।
ਕਹੀ ਮੁਝ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਉ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਿਧ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮਨ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਇ ਲੇਵੈ ਨਾਹੀ ਜਿਸ ਫੇਰ।
ਉਪਕਾਰ ਜਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਸਭ ਸਾਧੋ ਕਾ ਮੇਰਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਭਲੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਠਉੜ ਮੈ ਐਸਾ ਕੀਜੈ ਦਾਨ।
ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਰ ਨਿਰਾਹਾਰ ਹੋਇ ਦੀਜੈ ਸਾਧ ਪਹਚਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਕੁਸਲੀ ਕਰਮੀ ਬੁਧਵਾਨ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੋਇ।
ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਨੈ ਜੋ ਰਿਦੈ ਮਹਿ ਤਿਸੁ ਦੀਜੈ ਇਹੁ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਖ਼ੁਸੀ ਭਾਂਤਿ ਜੋ ਦੀਜੀਐ ਸੋ ਸਾਤਕ ਹੈ ਦਾਨ।
ਤਿਨ ਤੇ ਨਰ ਅਤਿ ਸੁਖ ਲਹੈ ਆਤਮ ਹੋਇ ਪਹਚਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੰਸਾਰ ਮਾਇਆ ਉਪਕਾਰ ਕਛੁ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨ ਮਾਹਿ ਹੋਇ।
ਤਿਸ ਕਉ ਦੇਵੈ ਦਾਨ ਵਹੁ ਫਲੁ ਤਿਸੁ ਚਾਹੈ ਜੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਰਾਮ ਤੇ ਅਰਪੀਛੈ ਹੋਇ ਕਲਿਆਨ।
ਐਸੀ ਬਿਧ ਕਾ ਦਾਨ ਜੋ ਸੋ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਸਜਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਠਉਰ ਸਮ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਅਪਾਤਰ ਦੀਜੈ ਦਾਨ।
ਐਸਾ ਦਾਨ ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਸੋ ਤੂੰ ਤਾਮਸ ਜਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਦਾਨ ਕਰਿ ਤਿਸੁ ਨਰ ਇਉ ਲਹੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ।
ਦੇਵੈ ਲੇਵੈ ਏਕ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਹੰਭਾਵ ਕੋ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਐਸਾ ਕਰਤਾ ਦਾਨ।
ਸੋ ਦਾਨ ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੈ ਗਿਆਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਏਕ ਹਰਿ ਤਿਸ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਇ।
ਤਾਂ ਤੇ ਸਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਮਾਨ ਵਰਤੈ ਤਿਸ ਇਛ ਮੈ ਸਭ ਕੋ ਪਾਵੈ ਸੁਖ।
ਤਿਸ ਕੀ ਇਛਾ ਜੋ ਵਰਤਦਾ ਤਿਸ ਮਹਿ ਨਾਹੀ ਦੁਖ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਾਨੈ ਸਗਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਖਾਨ ਪੀਨ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।
ਜੋ ਕੋ ਐਸਾ ਜਾਨਤਾ ਸੋ ਨਿਰਾਹਾਰ ਕਹਾਹਿ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਹਰਿ ਸੰਸਾਰ ਏਕ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਦੇਨ ਨ ਲੇਇ।
ਗੋਬਿੰਦ ਏਕੋ ਪਸਰਿਆ ਆਪ ਆਪ ਕੋ ਦੇਇ।
ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਈਸਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕੀ ਬਾਤ। ਅਬਿ ਤੁਝ ਕਹਤ ਹੋ ਸੁਨਿ ਤਾਤ।
ਪਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਓਅੰਕਾਰ ਕਹਿਆ। ਤਿਸ ਇਛਾ ਤੇ ਸਭ ਕਛੁ ਭਇਆ।
ਉਪਜਾਵਨਿ ਨਮਿਤਿ ਜਗਤ ਕੇ ਭਾਈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਇਓ ਜਿਨਹਿ ਸਭ ਉਪਜਾਈ।
ਸੰਘਾਰ ਨਮਿਤਿ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਮਹਾ ਰੁਦ੍ਰ ਪਰਗਟ ਪਹਚਾਨੋ।
ਤਿਨ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਏਹ ਸਭ ਉਪਜਾਏ। ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਦ ਅਰੁ ਕਰਮਬਨਾਏ।
ਜਗ ਅਰਜਨ ਬਿਧ ਸਭ ਤਿਨ ਕਰੀ। ਉਪਜਾਏ ਦਾਨ ਤਪਸਿਆ ਹਰੀ।
ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਸੋ ਪੰਡਿਤਿ ਆਹੀ। ਐਸਾ ਜਾਨ ਵਰਤੇ ਸਭ ਮਾਹੀ।
ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਐਸੇ, ਪਹਚਾਨੇ। ਜੋ ਹੂਆ ਹਰਿ ਤੇ ਮਾਨੈ।
ਜਿਨ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਚਾਹਿ ਹੈ ਮੀਤ। ਅਜਤਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।
ਕਹੈ ਬੰਧ ਹੈ ਹਮ ਜਗ ਮਾਹੀ। ਮੁਕਤਿ ਆਸ ਵਹੁ ਨਿਤ ਕਰਾਹੀ।
ਕਰਨ ਤਪਸਿਆ ਅਰੁ ਜਗ ਦਾਨ। ਐਸੇ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਕੋ ਪਰਵਾਨ।
ਵਹੁ ਬਬੇਕੀ ਪੁਰਖ ਕਹਾਹੀ। ਕਿਰਿਆ ਕਰਿ ਤਿਸੁ ਫਲ ਨਹੀ ਚਾਹੀ।
ਸਤਿ ਕਰਮ ਵਹੁ ਨਿਤ ਕਰੈ। ਫਲੁ ਤਿਆਗ ਮੁਕਤਿ ਮਨਿ ਧਰੈ।
ਕਰਮੋ ਤੇ ਜਬ ਮਨਿ ਸੁਧ ਹੋਇ। ਉਪਜੈ ਸਹਜੈ ਗਿਆਨ ਗਤਿ ਹੋਇ।
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਮਸਤਿ ਕਰੈ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਬਾਂਛਾ ਫਲੁ ਨ ਧਰੈ।
ਦੁਤੀਏ ਮੁਝ ਕਉ ਨਿਤ ਸਤਿ ਜਾਨੈ। ਸਤਿ ਜਾਨ ਇਹੁ ਮੁਖਹੁ ਬਖਾਨੈ।
ਜੋ ਸਿ ਕਹੋ ਰਾਮ ਸਭ ਜਾਨੈ। ਭਗਤਿ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਿਤ ਪਛਾਨੈ।
ਅਪੁਨੇ ਭਗਤਿ ਕਾ ਦੀਆ ਲੇਇ। ਐਸਾ ਜਾਨ ਮਨਿ ਮੁਝ ਸਿ ਦੇਇ।
ਸਰਧਾ ਸੰਜੁਗਤਿ ਮੁਝ ਸਿਮਰਨਿ ਕਰੈ। ਇਸ ਤੋ ਤਰ ਪਾਠ ਨਿਤ ਮੇਰੇ ਪੜੈ।
ਸੋ ਕਰਮ ਪੂਰਨ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਏਗ ਕਰਮੋ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਮਾਨੋ।
ਦਾਨ ਤਪਸਿਆ ਅਰੁ ਜਗ ਜੋਇ। ਤਿਸ ਕਰਨੇ ਕੀ ਇਹ ਬਿਧ ਹੋਇ।
ਐਸੇ ਤਿਆਗ ਅਵਰ ਬਿਧ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਫਲੁ ਤਿਸੁ ਕਾਮਨਿ ਮੈ ਧਰੈ।
ਜੋ ਹੋਮੈ ਬੈਸੰਤਰਿ ਮਾਹਿ। ਅਰੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਾਹਿ ਜੋ ਦਾਨ ਕਰਾਹਿ।

ਤਪਸਿਆ, ਕਿਰਿਆ ਜੋ ਧਾਰੈ। ਸੋ ਸਭ ਮਿਥਯਾ ਅਰਜਨ ਪਿਆਰੈ।
ਤਿਸੁ ਕਾ ਫਲੁ ਵਹੁ ਐਸੇ ਪਾਵੈ। ਦੇਹ ਛਾਡ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋ ਜਾਵੈ।
ਪ੍ਰੇਤ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਸਭ ਫਲੁ ਭੋਗੈ। ਐਸੀ ਕਿਰਿਆ ਦੁਖ ਅਰੁ ਰੋਗੈ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਟੀਕਾਕਾਰ ਅਬ ਐਸੇ ਕਹੈ। ਪ੍ਰੇਤ ਅਰਥ ਇਉ ਮਨਿ ਮਹਿ ਲਹੈ।
ਜਿਨ ਜਬ ਦੇਹ ਮਾਨਸ ਕੀ ਪਾਈ। ਅਪੁਨੇ ਸਰੂਪ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਲਾਈ।
ਅਪੁਨੇ ਆਪ ਕੋ ਮੂਲ ਨ ਜਾਨੈ। ਆਪ ਕੋ ਵਰਨ ਆਸ੍ਰਮ ਵਹੁ ਮਾਨੈ।
ਬ੍ਰਹਮ ਅਦਵੈਤ ਕੋ ਜਾਨੈ ਨਾਹਿ। ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਤ ਦੇਹ ਮੋ ਆਹਿ।
ਪ੍ਰੇਤ ਸੋਈ ਮਾਨਸ ਕਹਾਵੈ। ਦੇਹ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰੇਤ ਫਲੁ ਪਾਵੈ।
ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਅਪੁਨਾ ਆਪ। ਤਿਨ ਤੇ ਰਹੈ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪ।
ਜਗ ਮਹਿ ਸੁਫਲਾ ਤਿਨ ਕਾ ਆਵਨਿ। ਦੇਹ ਮਾਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਕਾ ਪਾਵਨਿ।
ਪਛਾਨ ਆਪ ਦੇਹ ਤੇ ਭਿੰਨ ਰਹੈ। ਏਕ ਅਦਵੈਤ ਸਦਾ ਵਹੁ ਕਹੈ।
ਤਿਨ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਪ੍ਰਭ ਅਵਤਾਰ ਤਿਨੋਕੋ ਪਹਚਾਨੋ।
ਖਾਲਸਾ ਤੁਮ ਭੀ ਐਸੇ ਕਰੋ। ਆਪ ਪਹਚਾਨ ਆਪ ਮਹਿ ਚਿਤ ਧਰੋ।
ਪ੍ਰੇਤ ਨ ਹੋਵਹੁ ਸਮਝੋ ਗਾਧ। ਪਵਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਤ ਦੋਨੋ ਤੁਮ ਹਾਥ।
ਸੋਉ ਹੋਵਹੁ ਜਿਸ ਸਿਉ ਮਨ ਲਾਵਹੁ। ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਤੈਸੀ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ।
ਗੁਰ ਉਪਕਾਰ ਏਹੀ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਗੁਰਬਚਨੋ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਮਾਨੋ।
ਆਗੈ ਧਾਰਨਿ ਤੁਮਰੈ ਹਾਥ। ਕਹੀ ਅਮਰ ਗੁਰ ਤੁਮ ਕੋ ਗਾਥ।
ਅਪੁਨੇ ਪਾਹੇ ਤੇ ਸਭੀ ਅਘਾਵੈ। ਬਿਨ ਖਾਏ ਤੇ ਕੋ ਨ ਤੇਖਾਵੈ।
ਅਵਰ ਸਭੀ ਤੁਮ ਆਸ ਤਿਆਗੋ। ਅਪੁਨੈਆਪ ਮੈ ਨਿਸ ਦਿਨ ਲਾਗੋ।
ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਸਭ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ। ਅਵਰੁ ਨ ਤਾਰੈ ਤੁਮ ਕੋ ਕੋਇ।
ਤੁਮ ਸਭ ਬਾਸ ਦੇਵ ਹੋ ਭਾਈ। ਜੈਸਾ ਧਾਰੋ ਤਿਉ ਹੋਇ ਜਾਈ।
ਸਪਤਿ ਦਸਮੋ ਧਿਆਇ ਪੂਰਨ ਭਇਆ। ਸਰਧਾ ਵਿਭਾਗ ਨਾਮੁ ਤਿਸ ਲਹਿਆ।
ਅਤਿ ਉਤਮ ਹੈ ਇਸ ਮੋ ਬਾਤ। ਜੋਕੋ ਸਮਝੈ ਮਨਿ ਮੋ ਸਾਤ।
ਸਮਝ ਬਾਤ ਫਿਰਿ ਧਾਰੈ ਜੋਇ। ਤਿਸ ਕੋ ਆਵਾਗਵਨਿ ਨ ਹੋਇ।
ਆਵਾਗਵਨ ਭਰਮਹੀ ਭਾਈ। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਅਵਰ ਨ ਰਾਈ॥ 17 ॥

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤਿ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਤ੍ਰ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆਂ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸਰਧਾ ਵਿਭਾਗ ਜੋਗੋ ਨਾਮੁ ਸਪਤ ਦਸਮੋ ਅਧਿਆਇ॥ 17॥
ਆਗੈ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਸਤਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਏਕਮੰਡਲੀਕ ਦੇਸ ਤਹਾਂ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦੁਸਾਸਨ ਥਾ। ਏਕ ਰਾਜਾ ਓਉਰ ਦੇਸ ਕਾ। ਇਨ ਦੋਨੋ ਨੇ ਹਾਥੀ ਲੜਾਏ। ਅਪੁਨੀ ਅਪੁਨੀ ਸਰਤਿ ਬਾਂਧੀ। ਜਿਸ ਕਾ ਹਾਥੀ ਜੀਤੇ ਸੋ ਇਤਨਾ ਧਨ ਲੇਵੈ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਹਾਥੀ ਲੜਾਏ। ਜਬ ਦੋਨੋ ਲੜੇ। ਤਬ ਔਰ ਦੇਸ ਕਾ ਰਾਜਾ ਦੁਸਾਸਨਿ ਥਾ। ਤਿਸਕਾ ਹਾਥੀ ਹਾਰਾ। ਤਬ ਦੂਸਰੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸਰਤਿ ਜੀਤੀ। ਤਬ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਅਪੁਨੇ ਨਗਰ ਕਉ ਗਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਦੁਸਾਸਨ ਕੋ ਸੋਤ ਹੁਇਆ। ਏਕ ਤੋ ਮੇਰਾ ਹਾਥੀ ਮੂਆ। ਦੂਸਰਾ ਮੈ ਨੇ ਸਰਤਿ ਹਾਰੀ। ਤੀਸਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮਧਿ ਨਿੰਦਾ ਭਈ। ਸਭ ਕੋਈ ਕਹੈ ਗਾ ਰਾਜਾ ਕਾ ਹਾਥੀ ਮੂਆ। ਅਰੁ ਸਰਤਿ ਭੀ ਹਾਰੀ। ਐਸੇ ਸੋਕ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਕਿਤਨੇ ਕ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਸੋਇਸੀ ਸੋਕ ਸਿਉ ਮਰਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਕਉ ਜਮ ਬਾਂਧ ਕਰਿ ਲੈ ਗਏ। ਤਬ ਧਰਮ ਰਾਇ ਨੇ ਕਹਾ। ਏਹ ਹਾਥੀ ਕੇ ਮੋਹੁ ਕਰਿ ਮੂਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਉ ਹਾਥੀ ਕੀ ਜੂਨਿ ਦੇਵੋ। ਤਬ ਏਹ ਰਾਜਾ ਦੁਸਾਸਨਿ ਮਰਿ ਕੈ ਹਾਥੀ ਭਇਆ। ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ ਮੈ। ਸੋ ਉਹਾਂ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕੇ ਹਾਥੀਓ ਮੈ ਏਹ ਭੀ ਹਾਥੀ ਭਇਆ। ਸੋ ਇਸ ਹਾਥੀ ਕਉ ਪਹਲੈ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧ ਰਹੀ। ਮਨਿ ਮਹਿ ਕਹੀ ਮੈ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੌਂ। ਏਕ ਹਾਥੀ ਸਿਉ ਮੋਹੁ ਕੀਆ ਥਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਮਰਿ ਕੈ ਹਾਥੀ ਭਇਆ ਹੌਂ। ਐਸੇ ਹੀ ਪਛੁਤਾਵੈ। ਦਾਨਾ ਨ ਖਾਵੈ ਪਾਨੀ ਨ ਪੀਵੈ। ਰੁਦਨ ਕੀਆ ਕਰੈ। ਏਤੇ ਮੈ ਏਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਿਸੰਤਰੀ ਆਇਆ। ਤਿਸਨੇ ਸਿੰਗਲਾ ਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜਾ ਕਉ ਵਿਦਿਆ ਸਲੋਕੋ ਕਰਿ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ। ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੀ ਕਛੁ ਤੁਮ ਮਾਗੋ। ਜੋ ਮਾਂਗੋ ਸੋ ਲੇਵੈਂ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ। ਔਰ ਤੋ ਮੇਰੈ ਸਭ ਕਛੁ ਹੈ। ਏਕਹਾਥੀ ਦੇਵੋ। ਤਬ ਸਿੰਘਲਾਦੀਪ ਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਦੁਸਾਸਨ ਰਾਜਾ ਜੋ ਮਰਿ ਕੈ ਹਾਥੀ ਭਇਆ ਥਾ। ਸੋ ਹਾਥੀਮ ਦੀਆ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਅਪੁਨੇ ਘਰ ਲੈ ਆਇਆ। ਹਾਥੀ ਦੁਆਰੇ ਬਾਂਧਿਆ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਾਣੀ ਲੈ ਆਇਆ। ਏਹ ਪਾਣੀ ਪੀਵੈ ਨਾਹੀ ਦਾਣਾ ਆਗੈ ਧਰਾ, ਦਾਨਾ ਖਾਵੈ ਨਾਹੀ। ਰੁਦਨ ਕੀਆ ਕਰੈ। ਮਹਾਂ ਉਦਾਸੀ ਰਹੈ। ਅਰੁ ਮਨਿ ਮਹਿ ਸੋਕ ਕਰੈ। ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੋਇ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਇਸ ਦੇਹ ਤੇ ਛੁਡਾਵੈ। ਤਬ ਓਸਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਹਾਵਤ ਬੁਲਾਇਆ। ਓਸ ਕਉ ਪੂਛਾ। ਜੋ ਦੇਖੋ ਤੋ ਇਸ ਹਾਥੀ ਕਉ ਕਉਣ ਦੁਖ ਹੈ। ਜਿਸ ਰੋਗ ਸਿਉ ਇਹੁ ਦਾਣਾ ਨਹੀ ਖਾਤਾ। ਪਾਨੀ ਨਹੀ ਪੀਤਾ ਤਬ ਓਸ ਮਹਾਵਤਿ ਦੇਖਿਆ। ਦੇਖ ਕਰਿ ਬੋਲਿਆ। ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੀ ਇਸ ਕਉ ਤੋ ਦੁਖ

- - - ਕੋਈ ਨਹੀ ਹਛਾ ਭਲਾ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਗਇਆ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤੁਮ ਨੇ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਹਾਥੀ ਦੀਆ ਹੈ। ਸੋ ਦਾਣਾ ਨਹੀ ਖਾਤਾ ਪਾਣੀ ਨਹੀ ਪੀਤਾ। ਅਰੁ ਖਰਾ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ। ਚਲੋ ਤੋ ਦੇਖੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਚਲਿਆ। ਹਾਥੀਓ ਕੇ ਤਬੀਬ ਮਹਾਵਤ ਸੰਗ ਲੀਏ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਉਹਾਂ ਆਇਆ। ਜਹਾਂ ਹਾਥੀ ਬਾਂਧਾ ਥਾ। ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਨ ਤਬੀਬੋ ਕਉ ਕਹਾ। ਤੁਮ ਦੇਖੋ ਤੋ ਇਸ ਕੋ ਕਉਨ ਦੁਖ ਹੈ। ਤਬ ਉਨ ਮਹਾਵਤੋ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਾ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਇਸ ਕਉ ਦੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਏਕ ਬਾਤ ਹੈ ਇਸ ਕਉ ਕੋਈ ਮਨਿ ਕਾਦੂਬ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਹਾਥੀ ਮੁਝ ਸਿਉ ਬੋਲ। ਤੁਝ ਕਉ ਕਉਨ ਦੁਖ ਹੈ। ਤਬ ਉਹ ਹਾਥੀ ਮਨੁਖ ਭਾਖਾ ਬੋਲਿਆ। ਕਹਾ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਤੂੰ ਬੜਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਅਰ ਏਹ ਪੰਡਤਿ ਭੀ ਭਲਾ ਪੰਡਤਿ ਹੈ। ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੁਮ ਜੋ ਮੁਝ ਕਉ ਪੂਛਾ। ਕਛੁ ਖਾਤਾ ਨਹੀ ਪੀਤਾ ਨਹੀ। ਸੋ ਇਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਘਰਿ ਤੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦੀਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੋ ਨਹੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਖਾਵੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ । ਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਏਹ ਹਾਥੀ ਅਪੁਨਾ ਫੇਰਿ ਲੇਵੋ। ਨਾ ਕਛੁ ਖਾਤਾ ਹੈ ਨ ਕਛੁ ਪੀਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਦਾਨ ਕੀਆ ਕੈਸੇ ਫੇਰ ਲੇਵੋ। ਭਾਵੇ ਮਰੇ ਭਾਵੇ ਜੀਵੈ। ਤਬ ਹਾਥੀ ਬੋਲਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕਲਪੋ ਨਹੀ। ਜੋ ਕਛੁ ਮੈ ਕਹੋ ਸੋ ਤੁਮ ਕਰੋਸ ਏਸ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਘਰ ਮੋ ਗੀਤਾ ਕੀ ਪੋਥੀ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਹਾਂ ਹਾਂ ਹੈ। ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੋਥੀ ਲੇ ਆਇਆ ਤਬ ਹਾਥੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਗੀਤਾ ਕਾ ਸਤਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਢੋ। ਮੈ ਸੁਣੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਵਉ। ਤਬ ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਸਤਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕੀਆ। ਜਬ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਣਿਆ ਤਬ ਤਾਤਕਾਲ ਹਾਥੀ ਕੀ ਦੇਹ ਛੂਟੀ। ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਬਿਵਾਨ ਆਇਆ। ਤਿਸ ਊਪਰਿ ਬੈਠਕੇ ਆਗੈ ਅਨ ਖੜਾ ਭਇਆ। ਅਰ ਰਾਜਾ ਕਉ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਧੰਨ ਤੂੰ ਅਰ ਧੰਨ ਏਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ । ਜਿਨ ਨੇ ਮੁਝ ਕਉ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕੀਆ। ਅਬ ਮੈ ਵੈਕੁੰਠ ਜਾਤਾ ਹੋ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਵੈਕੁੰਠ ਜਾਤੇ ਹੋ ਪਰ ਅਪਨਾ ਪਹਲਾ ਜਨਮ ਕਹੁ। ਮੁਝ ਕਉ ਤੁਮ ਕਉਨ ਥੇ। ਹਾਥੀ ਕੀ ਦੇਹ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਈ। ਤਬ ਓਹੁ ਬੋਲਿਆ ਮੈ ਪਹਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੋ। ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਦੁਸਾਸਨ ਥਾ। ਸੋ ਮੈ ਏਕ ਰਾਜਾ ਸਿਉ ਹਾਥੀ ਲੜਾਇਆ ਥਾ। ਤਬ ਮੇਰਾ ਹਾਥੀ ਹਾਰਿਆ। ਕਿਤਨੇ ਏਕ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਓਹੁ ਹਾਥੀ ਮਰਿ ਗਇਆ । ਤਿਸ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਰਿ ਮੁਝੈ ਬਡਾ ਸੋਕ ਭਇਆ। ਤਿਸ ਪੀਛੈ ਮੇਰੇ ਭੀ ਪ੍ਰਾਨ ਛੂਟੇ। ਤਬ ਜਮ ਮੁਝ ਕਉ ਲੈ ਗਏ। ਤਬ

ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਹਿਆ ਇਸ ਹਾਥੀ ਕੇ ਮੋਹੁ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਛੋਡੇ ਹੈ। ਇਸ ਕਉ ਹਾਥੀ ਕਾ ਜਨਮ ਦੇਵੋ। ਤਬ ਮੁਝ ਕਉ ਹਾਥੀ ਕਾ ਜਨਮ ਦੀਆ। ਸੋ ਅਬ ਮੈ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਇਆ ਹੌ। ਇਤਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਇਹ ਤੋ ਬੈਕੁੰਠ ਗਇਆ। ਰਾਜਾ ਅਪੁਨੇ ਮੰਦਰਿ ਕਉ ਆਇਆ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਲਾਗਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਸਤਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਾ ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਣਿਆ।

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਸਪਤਦਸਮੋ ਅਧਿਆਇ॥17॥

ਅਥ ਅਠਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਲਿਖਯਤੇ

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਮੁਖ ਤੇ ਇਉ ਕਹੀ ਹੇ ਕੇਸਵ ਭਗਵਾਨ।
ਦੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇਸ ਨਿਸੂਦਨੇ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਜਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੰਨਿਆਸ ਬੈਰਾਗ ਤਿਆਗ ਜੋ ਸਭੀ ਬਤਾਵੋ ਮੋਹਿ।
ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਨੋ ਸੋਇ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੀ ਗੁਬਿੰਦ ਜੀ ਹੇ ਪਾਰਥ ਸੁਨਿ ਲੇਹਿ।
ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸਭ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੌ ਸਮਝੈ ਮਨਿ ਚਿਤ ਦੇਹ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਮ ਤਿਆਗ ਜੋ ਸਧਨੀ ਆਵੈ ਮੋਹਿ।
ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਨਿਤ ਕਰੈ ਰਾਂਛਾ ਧਰੈ ਨ ਕੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜਾਨ ਕੈ ਮੁਝ ਮੈ ਰਹੈ ਸਮਾਇ।
ਇਉ ਵਰਤੈ ਜੋ ਜਗਤਿ ਮਾਹਿ ਸੋਈ ਤਿਆਗੀ ਕਹਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਏਕ ਬੁਧੀ ਜਨ ਇਉ ਕਹੈ ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਤਿਆਗ।
ਬੁਰੇ ਭਲੇ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕੇ ਆਤਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ਲਾਗ।

ਦੋਹਰਾ

ਭਲੇ ਹੈ ਬੇੜੀ ਸਵਰਨ ਕੀ ਬੁਰੈ ਲੋਹੁ ਕੀ ਜਾਨ।
ਦੋਨੋ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਆਗ ਦੋਊ ਪਰਵਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਤਿਰ ਪਬੇਕੀ ਜਿਉ ਕਹੈ ਜਗ ਦਾਨ ਤਪਸਿਆ ਜੋਇ।
ਤਿਆਗਨੀ ਤਿਨ ਕਾ ਕੀਜੀਐ ਸੋਹਤਿ ਆਗ ਜਬ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭ ਇਹ ਬਿਧ ਭਾਖ ਹੈ ਹੇ ਅਰਜਨ ਪਰਧਾਨ।
ਤਿਆਗ ਤੀਨ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਅਪੁਨੇ ਮਨਿ ਮੈ ਮਾਨ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਗ ਤਪਸਿਆ ਦਾਨ ਇਹ ਨਹੀ ਤਿਆਗੈ ਮੂਲ।
ਪਵੈਤਰ ਇਨ ਤੇ ਨਿਤ ਰਹੈ ਜੋ ਤਿਆਗੀ ਸੋ ਭੂਲ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਦੋਹਰਾ

ਗ੍ਰਿਹ ਗ੍ਰਿਹ ਭੋਜਨ ਜੋ ਪਕੈ ਇਹ ਜਾਨੋ ਸਭ ਕੋਇ।
ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਆਪ ਕਰੈ ਜਗੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੰਜਮ ਤ੍ਰਤੀਏ ਭਾਵ ਤੇ ਨਿਸਚਿਤ ਕਰਤਾ ਜੋਇ।
ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਪੇਖਤਾ ਐਸੀ ਤਪਸਿਆ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਦੇਹ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਧਾਰੈ ਨਿਤ ਜੋ ਗਿਆਨ।
ਸੀਸ ਅਰਪੈ ਭਗਵਾਨ ਪੈ ਉਤਮ ਹੈ ਇਹੁ ਦਾਨ।

ਸੋਰਠਾ

ਤਪਸਿਆ ਜਗ ਅਰ ਦਾਨ ਐਸੇ ਕਹਯੋ ਭਗਵਾਨ ਜੀ।
ਅਰਜਨ ਰਿਦ ਨਹੀ ਮਾਨਯੋ ਤਬ ਮਾਧਵ ਜੀ ਕਹੈ ਔਰ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਅਰਜਨ ਅਵਰ ਸੁਨਿ ਸਾਧਯੋ ਕਾ ਤਿਆਗ। ਸਤਿ ਗੁਨ ਮਾਹਿ ਰਹੈ ਵਹੁ ਲਾਗ।
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਤਿਹ ਮਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ। ਅਰ ਸੋਊ ਮਹਿਮਾ ਨਿਤ ਵਹੁ ਗਾਵੈ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਸੋ ਸਭ ਸਤਿ ਕਰਮ ਕਉ ਕਰੈ। ਮੂਲ ਅਰਪੈ ਫਲੁ ਮਨਿ ਨਹੀ ਧਰੈ।
ਉਤਮ ਤਿਆਗੁ ਪਾਰਬ ਇਹ ਹੋਇ। ਗਿਆਨ ਪਾਵੈ ਤਿਸ ਤਿਆਗ ਤੇ ਸੋਇ।
ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਿਆਗ ਐਸੀ ਬਿਧ ਅਹੈ। ਕਰਮ ਫਲੁ ਤਿਆਗ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਲਹੈ।

ਰਾਜਸੀ ਤਿਆਗ ਬਰਨੰਨ ਚੌਪਈ

ਅਬ ਸੁਨਿ ਰਾਜਸੀ ਤਿਆਗ ਬਤਾਵੈ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਤਿਸੁ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਦੇਹ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ ਨਿਤ ਵਹੁ ਡਰੈ। ਇਸਨਾਨ ਆਦ ਕਰ ਮਨ ਕਰੈ।
ਰਾਜਸੀ ਤਿਆਗ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਇ। ਬਪੁ ਕੇ ਸੁਖ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੋਇ।
ਅਗਿਆਨ ਅਹੰਕਾਰ ਉ ਕਰਮ ਤਿਆਗੈ। ਤਮ ਤਿਆਗ ਮਹਿ ਵਹੁ ਨਰ ਲਾਗੈ।
ਇਸਨਾਨ ਆਦਿ ਲੈ ਕਰਮ ਸਭ ਕਰੈ। ਫਲੁ ਤਿਸਕਾ ਮਨਿ ਮਹਿ ਨਹੀ ਧਰੈ।
ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਬਬੇਕੀ ਜੋਇ। ਬਾਂਛੈ ਨਿਤ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸੋਇ।
ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕੀ ਨਿੰਦ ਨ ਕਰੈ। ਸਤਿ ਕਰਮ ਨਿਤ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੈ।
ਫਲੁ ਤਿਨ ਕਾ ਬਾਂਛੈ ਕਛੁ ਨਾਹਿ। ਕਰਮ ਕਰਿ ਅਰਪੈ ਈਸਰ ਮਾਹਿ।
ਨਿਹਕਾਮ ਕਰਮ ਤੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ।
ਅਰ ਜੋ ਕਹੈ ਮੈ ਕਰਮ ਤਿਆਗੈ। ਸੋ ਮੂਰਖ ਮਤਿ ਝੂਠ ਕਉ ਲਾਗੈ।
ਵਰਤੈ ਨਹੀ ਦੇਹ ਬਿਨ ਕਰਮ। ਦੇਹ ਚਲੈ ਕਰਮ ਕੇ ਧਰਮ।
ਇਕ ਪਲ ਦੇਹ ਬਿਨ ਕਰਮ ਨਾ ਰਹੈ। ਕਰਮ ਬਿਨਾ ਦੇਹੀ ਜੜ ਅਹੈ।
ਕਰਮ ਤਿਆਗੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ। ਝੂਠ ਤਿਆਗ ਕਹੈ ਮਨਿ ਮਾਹਿ।
ਤਾਂਤੇ ਜਬ ਲਗ ਗਿਆਨ ਨ ਹੋਇ। ਨਿਹਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰੈ ਨਿਤ ਸੋਇ।
ਕਰਮੋ ਕੇ ਫਲੁ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਦੁਖਦਾਇਕ ਸੁਖਦਾਇਕ ਧਾਰ।
ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੋਇ ਦੋਨੋ ਜਿਹ ਮਾਹਿ। ਪਰਕਾਰ ਤੀਸਰੇ ਸੋਈ ਆਹਿ।
ਸੰਸਾਰ ਤਿਆਗ ਜੋ ਮੂਲ ਸਰਨੀ ਆਵੈ। ਸੋ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਹੁ ਨਰੁ ਨਹੀ ਪਾਵੈ।

ਅਬ ਸਾਂਖ ਬਚਨ ਬਰਨੰਨ ਚੌਪਈ

ਅਬ ਸਾਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰ। ਸਾਂਖ ਭਗਤਿ ਛੁਨਿ ਕਹੈ ਪੁਕਾਰ।
ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਮਾਨਸ ਜੋ ਆਹਿ। ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਜੋ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ।
ਕਰਤਾ ਤਿਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਮਨਿ ਅਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਅਕਰਤਾ ਨਿਸਦਿਨ ਰਹੈ।
ਪਰਮਾਤਮ ਅਲੇਪ ਨਿਤ ਦੇਖੈ। ਸਭੀ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤੇ ਪੇਖੈ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇਹ ਅਨਿਤ ਜੋ ਆਹੀ। ਅਨਿਤ ਕੈ ਕਰਮ ਅਨਿਤ ਕਹਾਹੀ।
ਅਰੁ ਆਤਮ ਤਤ ਪੂਰਨ ਅਹੈ। ਸੋ ਅਕ੍ਰੈ ਨਿਰਲੇਪ ਨਿਤ ਰਹੈ।

ਦੇਹ ਝੂਠ ਤਿਸੁ ਕਰਮ ਸਭ ਕੂੜਿ। ਆਤਮ ਸਤਿ ਦੇਹ ਪਰ ਧੂੜਿ।
ਜਿਨ ਕੀ ਬੁਧ ਨੇ ਏਹ ਗਤਿ ਜਾਨੀ। ਸੋ ਹੈ ਸਾਂਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਨੀ।
ਬ੍ਰਹਮ ਅਲੇਪ ਅਕ੍ਰੈ ਤਿਹ ਜਾਨਾ। ਅਦਵੈਸਿਉ ਤਿਸ ਕਾ ਮਨਿ ਮਾਨਾ।
ਬੁਧ ਅਹੰਕਾਰ ਤਿਸੁ ਨਰ ਕਾ ਗਇਆ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਭਇਆ।
ਜੋ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮਾਰੈ। ਤਿਨੁ ਕੋ ਬੇਦ ਅਲੇਪ ਉਚਾਰੈ।
ਤਿਸ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਕੋਈ ਨਾਹਿ। ਅਕ੍ਰੈ ਅਲੇਪ ਸੋਈ ਨਰ ਆਹਿ।
ਏਹ ਮਤਿ ਸਾਂਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਭਾਈ। ਜਿਨ ਧਾਰਿਆ ਤਿਨ ਹੀ ਗਤਿ ਪਾਈ।
ਅਬ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਗਿਆਨ ਸੁਨਿ ਚੀਤਿ। ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸੁ ਫਲ ਹੈ ਮੀਤ।

ਗਿਆਨ ਬਰਨੰਨ ਦੋਹਰਾ

ਪ੍ਰਭ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਜਾਨ ਕੈ ਸਭ ਲੋਕੋ ਕਉ ਸੁਖ ਦੇਇ।
ਬੁਰਾ ਨ ਬਾਛੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਗਿਆਨ ਸਾਂਤ ਕਹੈ ਏਹ।

ਸੋਰਠਾ

ਸਭੁ ਪ੍ਰਾਨੀਓ ਮਾਹਿ ਭੇਦ ਬੁਧ ਜੋ ਕੀਜੀਐ।
ਰਾਜਸ ਗਿਆਨ ਵਹੁ ਆਹਿ ਸਾਧ ਚੋਰ ਦੋਨੋ ਮਨਿ ਧਰੇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਭ ਪ੍ਰਾਨੀਓ ਸਿਉ ਵੈਰੁ ਭਾਵ ਬਰਨ ਕਟੋਰਜਿਹ ਮਾਹਿ।
ਬਚਨੋ ਸੈਸੇ ਸਭੀ ਕੋ ਤਮ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਾਹਿ।

ਦੋਹਰਾ

ਫਲੁ ਬਾਛੈ ਨਹੀ ਕਰਮ ਕਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀ ਕੋਇ।
ਨਿਹਕਾਮ ਕਰੈ ਨਿਰਮਾਨ ਰਹੈ ਸਾਂਤਕ ਕਹੀਏ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਫਲੁ ਬਾਛਾ ਹੋਇ ਰਿਦੈ ਮਹਿ ਪਾਵੈ ਕਸਟ ਜੋ ਦੇਹ।
ਐਸੇ ਕਰਮ ਜੋ ਨਰ ਕਰੈ ਰਾਜਸ ਕਰਮ ਹੈ ਏਹ।

ਦੋਹਰਾ

ਲੋਕੋ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਵਤਾ ਮਾਇਆ ਗਰਬ ਸੈ ਜੋਇ।
ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੈ ਬਨ ਲੋਕ ਮੈ ਤਮ ਗੁਣ ਕਰਮ ਸੈ ਸੋਇ।
ਮੁਖ ਤੇ ਕਹੈ ਮੁਝ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਸਭ ਈਸਰ ਕਾ ਹੋਇ।
ਜਗ ਸਿਰਾਧ ਜੋਇਉ ਕਰੈ ਫਲ ਬਾਛੈ ਨਹੀ ਕੋਇ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਤਿਸੁ ਜਗ ਕੈ ਕਰਣ ਮੈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀ ਪਾਇ।
ਅਧਰਮ ਰਹਤਿ ਜੋ ਨਰਕਰੈ ਸੋ ਸਾਤਕ ਮਨਿ ਨਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਫਲੁ ਬਾਂਛੈ ਕਰਤੂਤ ਦਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਨਿ ਧਾਰ।
ਦਰਬ ਖਰਚ ਤੇ ਦੁਖ ਲਹੈ ਫਲੁ ਤਿਸ ਹਰਖ ਬੀਚਾਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਘਾਤਿ ਨਰੈ ਜੀਵ ਜਗ ਬਿਖੈ ਐਸਾ ਕਹਿ ਹੈ ਜੋਇ।
ਸੋ ਵਹੁ ਜਗ ਹੈ ਰਾਜਸੀ ਫਲੁ ਤਿਸੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੀਸ ਨਿਵਾਇ ਨਾਹਿ ਵਹੁ ਅਰੁ ਬਿਧ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀ ਹੋਇ।
ਲੋਕ ਡੰਭ ਤੇ ਜਗ ਕਰੈ ਸੋ ਜਗ ਤਾਮਸ ਹੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਬੁਧ ਅਬ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਅਰਜਨ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੌਂ।
ਪ੍ਰਿਥਮ ਸਾਤਕੀ ਬੀਚਾਰ ਜੈਸੇ ਭਾਖੇਂ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ।[illegible]

ਚੌਪਈ

ਜਿਸ ਨਰ ਕੀ ਐਸੀ ਬੁਧ ਹੋਇ। ਅਬ ਵਾਗੁਰੁ ਸਤ ਮਾਹਿ ਹੈ ਸੋਇ।
ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੈ ਅਰ ਸੁਖੀ ਸਰੂਪਉਂ ਸਮਕਰਿ ਜਾਨੈ ਰੰਕ ਅਰੁ ਭੂਪ।
ਅਥਵਾ ਬਿਰਕਤਿ ਹੋਇ ਵਹੁ ਮੀਤ। ਬਿਰਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਰਾਖੈ ਵਹੁ ਨੀਤ।
ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭ ਜਾਣੈ। ਇਹੁ ਬੀਚਾਰ ਨਿਤ ਮਨਿ ਮੈ ਮਾਨੈ।
ਐਸੇ ਕਰਿ ਹੋਇ ਸਮੋ ਭਉ ਨਾਹੀ। ਮੁਕਤਿ ਬੰਧ ਦੋਨੋ ਸਮਝਾਈ।
ਇਹੁ ਬਾਤ ਜਿਸ ਕੀ ਬੁਧ ਜਾਣੈ। ਸੋ ਬੁਧ ਸਾਤਕੀ ਬੇਦ ਬਖਾਨੈ।

ਅਬ ਰਾਜਸੀ ਬੁਧ ਬਰਨਨੰ ਚੌਪਈ

ਜਿਸ ਤੇ ਧਰਮ ਕੋ ਮੂਲ ਨ ਜਾਨੈ। ਅਧਰਮ ਕੋ ਧਰਮ ਮਨਿ ਮਾਹਿ ਪਹਚਾਨੈ
ਭਲੇ ਕਾਰਜ ਕੋ ਅਤਿ ਮੰਦ ਦੇਖੈ। ਐਸੀ ਬਾਤ ਉਲਟੀ ਜੋ ਪੇਖੈ।
ਸੋ ਬੁਧ ਰਾਜਸ ਕੀ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਐਸੀ ਬੁਧ ਮਾਨੋ।

ਅਬ ਤਾਮਸੀ ਬੁਧ ਬਰਨਨ ਚੌਪਈ

ਪਾਪ ਕੋ ਨਿਸਚੈ ਧਰਮ ਹੀ ਜਾਨੈ। ਅਗਿਆਨ ਅਹੰਕਾਰ ਬਿਨ ਅਵਰੁ ਨ ਮਾਨੈ।
ਸੋ ਬੁਧ ਤਾਮਸੀ ਹੈ ਮੀਤ। ਨਰਕ ਜੋਨਿ ਕੀ ਸੋ ਹੈ ਰੀਤ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਅਥ ਸਾਤਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ - ਚੋਪਈ

ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਾਤਕੀ ਮਾਨੋ।
ਮਨਿ ਬੁਧ ਪ੍ਰਾਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਭ ਜੋਇ। ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ ਸਭੀ ਵਹੁ ਸੋਇ।
ਬਿਕਾਰ ਮਾਹਿ ਮਨਿ ਭੂਲ ਨਾ ਜਾਵੈ। ਅਨਿਨ ਭਗਤਿ ਵਹੁ ਨਿਤ ਕਮਾਵੈ।
ਦੇ ਹੋਇ ਜੋ ਆਤਮ ਮਾਹੀ। ਐਸੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਾਤਕ ਆਹੀ।

ਅਥ ਰਾਜਸੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਰਨਨੰ ਚੋਪਈ

ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੁਲ ਕੇ ਧਰਮ ਸਤਿ ਮਾਨੈ। ਉਪਜਾਵਨਿ ਦਰਬ ਕਾ ਉਦਮ ਜਾਨੈ।
ਖਾਵਨ ਪਹਰਨਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਭੋਗ। ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਰਹੋਗ।
ਪਹਲੇ ਫਲ ਮਾਗੈ ਪਾਛਿ ਕਰੈ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੈ ਵਹੁ ਜਿਸ ਦਿਨ ਪਰੈ।
ਸੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰਾਜਸੀ ਭਾਈ। ਤਿਸੁ ਤੇ ਆਵਾਗਵਨ ਭ੍ਰਮਾਈ।

ਅਥ ਤਾਮਸੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਰਨਨੰ ਚੋਪਈ

ਜੋ ਜਾਗੈ ਤਾ ਚਿੰਤਾ ਲਹੈ। ਨਹੀ ਪਿ ਸੁਰਤਿ ਹੋਇ ਸੋ ਰਹੈ।
ਲੋਕੋ ਸਾਥ ਕਰੈ ਬਕਬਾਦ। ਦੁਰਬੁਧੀ ਬੋਲੈ ਨਿਤ ਵਾਦ।
ਇਹ ਜੋ ਆਏ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਅਬ ਨਰਕ ਹੈ ਇਨ ਤੀਨ ਦੁਵਾਰ।
ਸੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਾਮਸੀ ਜਾਨੋ। ਨਰਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਿਨ ਕੋ ਮਾਨੋ।

ਦੋਹਰਾ

ਕੀਰਤਨ ਪੂਜਾ ਅਰੁ ਕਥਾ ਇਨ ਮੈ ਜਿਸੁ ਅਭਿਆਸ।
ਤਿਸੁ ਕੇ ਅਘ ਸਭ ਨਾਸੁ ਹੋਹਿ ਪਰੈ ਨ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ।

ਦੋਹਰਾ

ਸਕਲ ਦੁਖ ਤਿਸਕੇ ਮਿਟੈ ਸੈਸਾ ਰਹਸੋ ਨ ਕੋਇ।
ਮੁਝ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੀਨੋ ਗੁਣੈ ਅਤੀਤ ਵਹੁ ਜੋ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਨੋ ਏਕ।
ਏਕੋ ਹੀ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਦੀਸੈ ਜੋਊ ਅਨੇਕ।

ਸਾਤਕੀ ਸੁਖਾ ਚੋਪਈ

ਪਹਲੈ ਕਸਟ ਜਿਸ ਕਰਤੇ ਪਾਵੈ। ਵਹੁ ਦੁਖ ਬਿਖ ਸਮਾਨ ਦਿਖਰਾਇ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਪੀਛਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਿਵ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ।
ਐਸਾ ਸੁਖ ਸਾਤਕੀ ਹੋਇ। ਜਿਸ ਤਉ ਅਹੈ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਸੋਇ।

ਰਾਜਸੀ ਸੁਖ ਦੋਹਰਾ

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੁਲਿ ਸੁਖ ਕਾਮਿਨ ਤੈ ਜੋ ਭੋਗਤਾ।
ਤਿਹਫਲੁ ਸੰਤਤਿ ਦੁਖ ਦਾਤੇ ਸੋਕ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ।

ਸੋਰਠਾ

ਸੰਤਤਿ ਬੰਧਨਿ ਰੂਪ ਮੋਹ ਅਗਿਆਨ ਉਪਜਾਵਤੇ।
ਸੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਰੂਪ ਅਰਜਨ ਇਹ ਸੁਖ ਰਾਜਸੀ।

ਸੋਰਠਾ

ਆਤਮ ਮੋਹਿਆ ਜਾਇ ਪਰਮਾਦੁ ਆਲਸ ਅਰ ਨੀਦ ਮੈ।
ਮਹਾਂ ਮੋਹੁ ਉਪਜਾਇ ਸੋ ਸੁਖ ਤਾਮਸ ਭਾਖੀਐ।

ਦੋਹਰਾ

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖਤ੍ਰੀ ਸੂਦ੍ਰ ਬੈਸ ਏਹ ਚਾਰੋ ਜੋ ਬਰਨ।
ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਆਪ ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਕਰਮ ਸੁਭਾਵ ਹ ਕਰਨਿ।

ਸਵੈਯਾ

ਇੰਦ੍ਰੀ ਜੀਤ ਨ ਰਹਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਮਰਤਾ ਅਰੁ ਖਿਮਾ ਗਿਆਨ।
ਤਪ ਸਿਖਿਆ ਸਾਧਨ ਕੋਮਲ ਬਚਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਪੇਖਨ ਬਿਗਿਆਨ।
ਈਸਰ ਬਿਖੈ ਮਤਿ ਬੁਧ ਜਿਹ ਕੀ ਸੋ ਨਰ ਬਰਨ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਾਨ।
ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਦੋਊ ਇਕ ਜਾਨੈ ਬ੍ਰਹਮ ਅਦ੍ਵੈਤ ਕੀ ਹੋਇ ਪਹਚਾਨ।

ਖਤ੍ਰੀ ਸੁਭਾਵ ਸਵੈਯਾ

ਸੂਰਮਾ ਜੁਧ ਤੇ ਭਾਗੈ ਨਾਹੀ ਤੇਜ ਰੂਪ ਵਹੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ।
ਧੀਰਜਵੰਤ ਦਾਨ ਮਹਿ ਦਾਤਾ ਈਸਰ ਬਿਖੈ ਨਿਤ ਅਰਪੈ ਪ੍ਰਾਨ।
ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਸੁਖ ਸਭ ਦੇਵੈ ਖਤ੍ਰੀ ਬਰਨ ਕੋ ਐਸਾ ਜਾਨ।
ਆਤਮ ਧਰਮ ਮੈ ਨਿਤ ਦ੍ਰਿੜ ਰਹਤਾ ਐਸਾ ਪੁਰਖ ਜਾਨੋ ਪਰਧਾਨ।

ਬੈਸ ਸੂਦ੍ਰ ਸੁਭਾਵ ਸਵੈਯਾ

ਰਾਖੈ ਗਊਆ ਬੀਜੈ ਖੇਤ੍ਰੀ ਬਨਜ ਬਪਾਰ ਮੈ ਤੱਤਪਰ ਹੋਇ।
ਇਹੁ ਸੁਭਾਵ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਨਰ ਮੈ ਬੈਸ ਬਰਨ ਜਾਨੋ ਤੁਮ ਸੋਇ।
ਤੀਨ ਬਰਨ ਕੀ ਟਹਲ ਜੋ ਕਰਤਾ ਤਿਨਕੀ ਆਗਿਆ ਮੈ ਨਿਤ ਸੋਇ।
ਇਹ ਸੁਭਾਵ ਹੋਵੈ ਜਿਸ ਮਾਹੀ ਸੂਦ੍ਰ ਕਹੈ ਤਿਸੈ ਸਭ ਕੋਇ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਅਪੁਨੇ ਬਰਨ ਕੇ ਧਰਮੋ ਮੈ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਇ।
ਤਿਸ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਮੈ ਪਾਵੈ ਗਿਆਨ ਨਰ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਅਪੁਨੇ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਕਰਮ ਮੈ ਸਭ ਕੋ ਫਲੁ ਹੀ ਪਾਇ।
ਅਪੁਨੇ ਅਪੁਨੇ ਧਰਮ ਮੈ ਸੇਵੈ ਹਰਿ ਪੁਰਿ ਜਾਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਐਸਾ ਧਰਮ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਨਾਨਾ ਭਾਂਤ ਜਿਨ ਜਗ ਕੀਆ।
ਉਪਜਾਵੈ ਸਭ ਕੋਇ ਅਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਸਰਬ ਕੋ।

ਸੋਰਠਾ

ਬਹੁਰਿ ਸੰਘਾਰੈ ਆਇ ਤਿਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਇਉ ਭਈ।
ਜੋ ਅਪੁਨਾ ਧਰਮ ਕਰਾਂਹਿ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮੁਭ ਹੋਇਗਾ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਕ ਦੋਹਰਾ

ਜਬ ਲਗ ਹੋਇ ਨ ਗਿਆਨ ਤਬ ਲਗ ਬਰਨ ਮੈ ਵਰਤੀਏ।
ਉਦੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਭਾਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਭ ਤਿਆਗੀਏ।

ਦੋਹਰਾ

ਆਪਨੇ ਬਰਨ ਕੇ ਧਰਮ ਮੈ ਗਿਯਾਂਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
ਜਬ ਗਿਆਨ ਸਫੁਰ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਬਿਨਾ ਗਿਆਨ ਕੇ ਉਦੇ ਤੇ ਸਭ ਕੋ ਭ੍ਰਮ ਹੀ ਮੀਤ।
ਇਉ ਨਿਸਚਾ ਕੋ ਨ ਕਰੈ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਨੇਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਹੁ ਜੋ ਬਰਨ ਹੈ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਤਿਨ ਕੇ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਧਰਮ।
ਅਪੁਨੇ ਕਲਿਆਨ ਨਮਿਤਿ ਕੋ ਕਰਹਿ ਬਰਨ ਕੇ ਕਰਮ।

ਦੋਹਰਾ

ਕਲਿਆਨ ਕੇ ਦਾਤੇ ਧਰਮ ਹੈ ਅਪੁਨੇਬਰਨ ਕੇ ਮੀਤ।
ਦੂਸਰੇ ਬਰਨ ਕੀ ਬਾਤ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਨ ਰਾਖੈ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਪਰਾਇਆ ਧਰਮ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ ਭਇ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋਇ।
ਅਪੁਨੇ ਅਪੁਨੇ ਧਰਮ ਸਿਖ ਹੂੰ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਸੁਨ ਮੀਤ ਸਭ ਜਗ ਵਰਤੇ ਗੁਣੋ ਮੈ।
ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਹ ਚੀਤ ਲਛਣ ਭਿੰਨੁ ਭਿੰਨੁ ਤੁਝ ਕਹੌ।

ਦੋਹਰਾ

ਜਿਸ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇ ਤੀਨੋ ਗੁਣ ਗਤਿ ਜਾਇ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਵਹੁ ਅਮਲ ਨਰ ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਚਉਥਾ ਪਦ ਹੈ ਸਹਜਿ ਪਦ ਤੁਰੀਆ ਕਹੀਐ ਸੋਇ।
ਚਾਰੋ ਅਰਥ ਜੋ ਜਗਤਿ ਮੇ ਤਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਤਿਸ ਕੋ ਕਰਮ ਤਿਆਗ ਤੇ ਪਾਪ ਨ ਹੋਵੈ ਕੋਇ।
ਕਛੁ ਅਰੰਭ ਜੋ ਵਹੁ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਤੇ ਦੁਖ ਸਭ ਹੋਇ।

ਕਬਿਤ

ਜੈਸੇ ਧੂਏ ਤੇ ਰਹਤ ਅਗਨਿ ਨਿਰਮਲ ਜਲਤ ਹੋਇ
ਧੂਏ ਕੀ ਲਗਨੀ ਤਿਨ ਮੈ ਲਿਆ ਮੇਲੀਐ।
ਕਾਲੇ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਵਿਗੜੇ ਹੈ ਅਗਨਿ ਸ਼ੁਧੁ
ਵਹੁ ਜੋਤਿ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਇ ਮੰਦੇ ਕੇ ਕੇ ਲੀਏ।
ਤੈਸੇ ਜੋ ਤੁਰੀਆ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਓ
ਕੋਈ ਨਰ ਸਾਂਤ ਸੁਖ ਤਿਆਗ ਆਰੰਭ ਬਿਖੇ ਕੇ ਲੀਏ।
ਚਉਥੇ ਪਦ ਵਾਲੇ ਕਉ ਸਭ ਅਰੰਭ ਦੁਖ ਹੈ
ਤਿਸੁ ਕੋ ਬਿਨ ਸਾਂਤ ਪਦ ਕਾਰਜ ਸਭ ਚੇ ਲੀਏ।

ਦੋਹਰਾ

ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਜਿਸ ਕੋ ਭਇਓ ਤਿਸਕੇ ਲਛਨ ਏਹ ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੁਝ ਅਬ ਕਹੌ ਸੋ ਮਨ ਮੈ ਧਰ ਲੈਹ।

ਕਬਿਤ

ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਮੋਹੁ ਨਾਹੀ ਉਦਾਸ ਰਹੈ ਦੇਹ ਮਾਹੀ
ਆਸਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਮਨਿ ਜੀਤ ਹੈ।
ਕਰਮੋ ਸੰਨਿਆਸ ਰਹੈ ਆਤਮ ਮੈ ਬਾਸ ਲਹੈ
ਬਾਛਾ ਕੋ ਨ ਕਰੈ ਨਿਹਚਲ ਤਿਹ ਚੀਤ ਹੈ।

ਨਿਰਮਲ ਚਿਤ ਭਇਓ ਸੋਇ ਧੀਰਜ ਅਰੁ
ਖਿਮਾ ਹੋਇ ਸੁਨੈ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਗਿਆਨ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ।
ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਿਹ ਸੋਇ ਗਈ ਏਕਾਂਤ ਠਉਰ ਕਉ ਗਈ
ਆਤਮ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਤੂਟੀ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤ ਹੈ।

ਚੌਪਈ

ਪਾਛੇ ਜੋ ਲਛਨ ਕਹੇ। ਏ ਲਛਨ ਸਭ ਸਾਧੋ ਅਹੇ।
ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਮੋਹੁ ਨ ਕਰੈ। ਪਰਮ ਸੁਖ ਸਿ ਮਨਿ ਕੋ ਧਰੇਉ
ਜਗ ਤੇ ਜੀਤੇ ਤੀਨੋ ਬਾਤ। ਜੋ ਅਬ ਭਾਖੋ ਤੁਝ ਕੋ ਤਾਤ।
ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਐਸੀ ਬਾਤ ਮਨਿ ਧਰੈ। ਸੰਸਾਰ ਨਰ ਕਾ ਸੰਗ ਨ ਕਰੈ।
ਤਿਨ ਸਿਉ ਮੁਖ ਤੇ ਬਾਤ ਨ ਕਰੈ। ਚਿੰਤਾ ਸੰਸਾਰ ਹਿਰਦੈ ਨ ਧਰੈ।
ਦੇਹ ਬਚਨ ਮਨਿ ਕੀ ਇਹ ਬਾਤ। ਤੀਨੋ ਗੁਨ ਜੀਤੇ ਇਹ ਭਾਂਤ।
ਮੁਝ ਧਿਆਨ ਸਿਉਂ ਨਿਸ ਦਿਨ ਰਹੈ। ਮਮਤਾ ਰਹਤ ਸਾਂਤ ਕੋ ਗਹੈ।
ਬੈਰਾਗ ਰਹੈ ਜਗਤਿ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਬਲਿ ਅਹੰਕਾਰ ਗਰਬ ਤਿਸ ਨਾਹੀ।
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਲੋਭ ਤਿਆਗੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਮੁਕਤਿ ਮੈ ਲਾਗੈ।
ਸੁਧ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ਮੀਤ। ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਕੀ ਰੀਤ।
ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੈ ਆਤਮ ਮਾਹੀ। ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਕੀ ਚਿਤਵਨਾ ਨਾਹੀ।
ਅਨਹੋਤੀ ਬਸਤ ਕੀ ਚਾਹ ਨ ਕਰੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮ ਤਾਕੋ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੈ।
ਜਿਸ ਮੈ ਐਸੇ ਲਛਨ ਹੋਇ। ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਕਹੀਐ ਹੈ ਸੋਇ।
ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਵਹੁ ਆਪ ਹੈ ਸੋਇ।

ਅਬ ਭਗਤ ਬਰਨਨੰ ਚੌਪਈ

ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਅਬ ਆਗੈ ਜਾਨੋ। ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਸਭ ਮਾਹਿ ਪਹਚਾਨੋ।
ਐਸਾ ਮੁਝ ਪਰਤਾਪ ਹੈ ਮੀਤ। ਸੋਈ ਭਗਤਿ ਜਾਨੈ ਸੁਭ ਰੀਤ।
ਮੇਰੇ ਜਾਨਨ ਕੇ ਉਪਰਾਂਤ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਕੋ ਸਾਂਤ।
ਮੇਰੇ ਮਾਹਿ ਵਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ। ਜੈਸੇ ਜਲ ਸਿਉਂ ਜਲ ਮਿਲ ਗਇਆ।
ਚਉਥੇ ਪਦ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੋਇ। ਮੁਝ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਮਿਲਤਾ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਅਵਰੁ ਭਗਤਿ ਰਹੈ ਜਗਤਿ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਮੁਝ ਕੋ ਨਿਸਦਿਨ ਸਿਮਰਤਾ ਕਾਰਜ ਕਿਰਤਿ ਕਰਾਹਿ।

ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਸੋ ਭੀ ਮੁਝ ਮੈ ਆਇ।
ਮੇਰੇ ਉਤਮ ਪਦ ਵਿਖੈ ਵਹੁ ਭਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੈ ਤੁਝ ਕਹੌਂ ਅਬ ਇਉ ਕਰਿ ਤੂੰ ਮੀਤ।
ਸੰਸਾਰ ਚਿਤਵਨ ਤਿਆਗ ਨਿਹਚਲ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਹਰਿ ਬਿਨ ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਵਤਾ ਪਕੜੋ ਬੁਧਿ ਸਿਉ ਧਾਰ।
ਬੁਧਿ ਸਿਉ ਮਨਿ ਪਕੜਾਇ ਕਰਿ ਨਿਤ ਅਨਿਤ ਬੀਚਾਰ।

ਦੋਹਰਾ

ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਮੁਝ ਬਿਖੈ ਨਿਹਚਲ ਜੋ ਨਰ ਲਾਇ।
ਦੁਖ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਤਿਸ ਕੋ ਬੇੜਾ ਤਰਿ ਜਾਇ।

ਚੌਪਈ

ਜੋ ਮੁਝ ਆਗਿਆ ਤੂੰ ਮਾਨੈ ਨਾਹਿ। ਮਮ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਹਿਦੈ ਧਰਾਇ।
ਅਪੁਨਾ ਬਿਨਾਸ ਹੰਕਾਰ ਮੈ ਜਾਨੋ। ਅਪੁਨਾ ਦੁਖਦਾਈ ਆਪ ਕੋ ਮਾਨੋ।
ਜੁ ਤੂੰ ਕਹੈ ਮੈਂ ਜੁਧ ਨ ਕਰਤਾ। ਏਹ ਬਾਤ ਝੂਠ ਮਨਿ ਧਰਤਾ।
ਖਤ੍ਰੀ ਦੇਹ ਤੇਰੀ ਹੈ ਭਾਈ। ਸੋ ਸੁਭਾਵ ਤੁਝ ਜੁਧ ਕਰਾਹੀ।
ਕਰਾਏ ਵਹੁ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਤੁਝ ਜੁਧ। ਏਹ ਬਾਤ ਜਾਣੋ ਤੁਮ ਸੁਧ।
ਜੈਸੇ ਸੁਭਾਵ ਹੋਹਿ ਦੇਹ ਮਾਹੀ। ਤਿਸੀ ਸੁਭਾਵ ਸਿਉ ਨਿਤ ਵਰਤਾਹੀ।
ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਮੈ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨੋ। ਜਦ ਪਿ ਮੋਹਿ ਤੁਝੈ ਪਛਾਨੋ।
ਮੋਹੁ ਸਿਉ ਕਹੈ ਜੁਧ ਨ ਕਰੌਂ। ਕੈਰਵ ਘਾਤਨ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੋ।
ਸੁਭਾਵ ਖਤ੍ਰੀ ਤੁਝ ਬਪ ਮਾਹੀ। ਵਹੀ ਸੁਭਾਵ ਤੁਝ ਜੁਧ ਕਰਾਹੀ।
ਹੇ ਪਾਰਥ ਅਬ ਅਉਰ ਸੁਨਿ ਬਾਤ। ਏਕ ਈਸਰ ਸਭ ਘਟ ਮੈ ਤਾਤ।
ਈਸਰ ਬਸੈ ਰਿਦੈ ਕੇ ਮਾਹੀ। ਮਾਇਆ ਜੰਤ੍ਰ ਪਰਦੇਹ ਫਿਰਾਹੀ।
ਹੇ ਅਰਜਨ ਜੋ ਇਹ ਬਿਧ ਈਸਰ। ਤਿਸੁ ਕੋ ਜਾਣੈ ਸਰਬ ਮੁਨੀਸਰ।
ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਸਰਨੀ ਜਾਇ। ਤਿਸ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਇ।
ਮੇਰਾ ਸਾਂਤ ਪਦੁ ਉਤਮ ਆਹੀ। ਮੇਰੀ ਸਰਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਹੀ।
ਮੁਝ ਭਾਖਿਆ ਜੋ ਸਾਰ ਗਿਆਨ। ਸੋ ਗਿਆਨ ਬਿਗਿਆਨ ਪਹਚਾਨ।
ਗੁਹਜ ਤੇ ਗੁਹਜਿ ਗਿਆਨ ਹੈ ਭਾਈ। ਸਭ ਮਾਰਗ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਬਤਾਈ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਪਟ ਕਰਿ ਕੁਛੁ ਮਾਰਗ ਨਹੀ ਭਾਖਿਆ। ਸਰਬ ਮਾਰਗ ਮੈ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਖਿਆ।
ਜਿਸ ਮਾਰਗ ਮਹਿ ਰੁਚ ਤੁਝ ਹੋਇ। ਵਹੁ ਮਾਰਗ ਧਾਰੋ ਤੁਮ ਸੋਇ।
ਇਸ ਤੇ ਗੁਹਜਿ ਅਉਰ ਇਕ ਗਿਆਨ। ਸੋ ਅਰਜਨ ਅਬ ਕਹੌ ਬਖਾਨ।
ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਖੌਂ। ਅਪੁਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਭਗਤਿ ਤੁਝ ਲਾਖੌਂ।
ਤੇਰੀ ਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ ਮੁਝ ਮਾਹੀ। ਇਸ ਕਾਰਨਿ ਤੇ ਕਹੌਂ ਤੁਝ ਤਾਈ।
ਤੇਰੇ ਕਲਿਆਨ ਨਮਿਤਿ ਅਬਿ ਕਹੌਂ। ਤੁਝ ਕੌ ਸਖਾ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿਮ ਲਹੌਂ।
ਮਨਿ ਕਾ ਚੇਤਾ ਤੂੰ ਮੁਝ ਮੈ ਰਾਖ। ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਖ।
ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਮਨਿ ਮੈ ਧਰੌ। ਨਵਿ ਸਿਉ ਨਮਸਕਾਰ ਮੁਝ ਕਰੌ।
ਮੇਰਾ ਚਰਨ ਭਗਤੋ ਪੈ ਅਹੈ। ਜੋ ਮਾਨੈ ਮੁਝ ਪਿਆਰਾ ਅਹੈ।
ਅਬ ਇਕ ਅੰਖਰ ਕਹੌ ਤੂੰ ਮਾਨ। ਮੂਲ ਗਿਆਨ ਕਾ ਵਹੀ ਪਛਾਨ।
ਸਰਬ ਧਰਮ ਕੋ ਤਿਆਗੋ ਮੀਤ। ਕੇਵਲ ਏਕ ਮੁਝ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।
ਸਰਬ ਤਿਆਗ ਮੁਝ ਸਰਨੀ ਆਇ। ਮੁਝ ਤੇ ਤੂੰ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਫਲੁ ਪਾਇ।
ਸਭੁ ਪਾਪ ਤੇ ਪਾਵੈ ਮੁਕਤਿ। ਜੋ ਮੁਝ ਮਿਲੈ ਤੂੰ ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ।
ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਮੀਤ। ਪੂਰਨ ਭਇਆ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਗੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਰਿਖੀ ਨੇਸ ਐਸੇ ਕਹੈ ਸੁਨਹੋ ਅਰਜਨ ਮੀਤ।
ਗੀਤਾ ਅਬ ਪੂਰਨ ਭਈ ਅਵਰੁ ਸੁਨੋ ਦੇ ਚੀਤ।

ਦੋਹਰਾ

ਇਹ ਜੋ ਗਿਆਨ ਮੈ ਤੁਝ ਕਹਾ ਸੋ ਅਤਿ ਉਤਮ ਆਹਿ।
ਬੇਮੁਖ ਜੋ ਮੁਝ ਭਗਤਿ ਤੇ ਕਹੋ ਨ ਤਿਨ ਕੇ ਮਾਹਿ।

ਸੋਰਠਾ

ਅਰਜੋ ਤਪਸੀ ਹੋਇ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਮੁਝ ਹਿਰਦੈ ਮੈ।
ਤਿਸੈ ਨ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਜੋ ਗੁਹਜਿ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ

ਸੁਨਨੈ ਕੀ ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਹਿ ਤਾਹਿ ਨ ਆਖੋ ਮੀਤ।
ਇਤਨਿਓ ਕੋ ਨਹੀ ਆਖਣਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਚੌਪਈ

ਐਸਾ ਗੁਹਜਿ ਜੋ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ। ਭਗਤਿ ਮਾਹਿ ਜੋ ਕਰੈ ਬਖਾਨ।
ਤਿਨਹੀ ਪਰਮ ਭਗਤਿ ਮੁਝ ਕੀਨੀ। ਜਿਨ ਐਸੀ ਬਾਤ ਰਿਦੈ ਮੈ ਚੀਨੀ।
ਭਗਤੋ ਕੋ ਜੋ ਗਿਆਨ ਸੁਨਾਵੈ। ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਮੁਝ ਕੋ ਅਤਿ ਭਾਵੈ।
ਤਿਸੁ ਸਮਾਨ ਮੁਝ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ। ਮੁਝ ਕਉ ਭਗਤਿ ਪਿਆਰਾ ਸੋਇ।
ਪੀਛੈ ਆਗੈ ਅਬ ਜੋ ਮੀਤ। ਤਿਸ ਸਮਾਨ ਨ ਰਾਖੋ ਚੀਤ।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਮਾਹਿ ਇਹ ਭਾਖੈ। ਸੋ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ਮੁਝ ਕੋ ਲਾਖੈ।
ਅਰ ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਨ ਜਾਨੈ। ਪਾਠ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਸਦਾ ਬਖਾਨੈ।
ਗੀਤਾ ਜਗ ਅਤਿ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਜੋਇ। ਤਿਸ ਕਰਿ ਮੁਝ ਕਉ ਪੂਜੈ ਸੋਇ।
ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਜਬ ਲਗ ਵਹੁ ਕਰਤਾ। ਤਿਸੁ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਮੈ ਤਬ ਲਗ ਫਿਰਤਾ।
ਇਸੀ ਭਾਂਤਿ ਨਿਕਟਿ ਤਿਸੁ ਫਿਰੋ। ਬੁਲਾਇਆ ਤਿਸੁ ਕਾ ਮਨ ਮੈ ਧਰੋ।
ਜੈਸੈ ਕਿਸੀ ਬੁਲਾਵੈ ਕੋਇ। ਤਿਸ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਵਹੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।
ਤੈਸੇ ਯਹ ਵਹੁ ਮੁਝੈ ਬੁਲਾਵੈ। ਅਪੁਨੇ ਨਿਕਟਿ ਵਹੁ ਮੁਝ ਕੋ ਪਾਵੈ।
ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਇਹੁ ਨਿਸਚੈ ਜਾਨ। ਜੋ ਸਰਧਾ ਤੇ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਮਾਨ।
ਅਰੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਮਨਿ ਅਪੁਨੇ ਧਰੈ। ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਕੀ ਨਿੰਦ ਨ ਕਰੈ।
ਜੋ ਕੋ ਵਰਤੈ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਤਿਸੁ ਨਰ ਕੋ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਬੀਚਾਰ।
ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨਿ ਸਭ ਕਾਟੇ ਵਹੁ ਜਨ। ਪਾਵੈ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਕਾ ਧਨੁ।
ਸਮੇਰੇ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਆਵਾਗਵਨਿ ਨ ਪਾਵੈ ਸੋਇ।

ਦੋਹਰਾ

ਗੀਤਾ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਭਾਖਿਓ ਮੀਤ।
ਇਕਾਗਰ ਮਨਿ ਸਿਉ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਹੈ ਤਿਹ ਚੀਤ।

ਸੋਰਠਾ

ਹੇ ਅਰਜਨ ਇਹੁ ਗਿਆਨ ਜੋ ਤੁਝ ਸੁਨਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ।
ਭਇਓ ਨਸਟ ਮੋਹੁ ਅਗਿਆਨ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਕੈ ਮੁਝ ਕਹਿਓ।

ਅਰਜਨੋ ਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਅਰਜਨ ਕਹੈ ਭਗਵਾਨ ਪੈ ਹੇ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੁ।
ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੋਹੁ ਭਇਓ ਮੁਝ ਨਾਸ।

ਦੋਹਰਾ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਦੋਹਰਾ

ਗਿਆਨ ਜੀ ਆਇਓ ਮਨਿ ਵਿਖੇ ਬੁਧ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਮੋਹਿ।
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਕੇ ਬਚਨ ਤੇ ਸੰਸਾ ਰਹਿਓ ਨ ਕੋਇ।

ਸੋਰਠਾ

ਲਾਭ ਅਲਾਭ ਤਿਆਗ ਕੈ ਜੁਧ ਕਰੌ ਅਬ ਮੀਤ।
ਪਰਮ ਹਰਖ ਸਿਉ ਬਚਨ ਤੁਮਭਾਖਿਓ ਹੈ ਮੈ ਚੀਤ।

ਸੰਜਯੋਵਾਚ ਦੋਹਰਾ

ਸੰਜੇ ਕਹੇ ਧ੍ਰਿਤ੍ਰਾਸ਼ਟਰ ਪੈ ਹੇ ਰਾਜਨ ਸੁਣ ਮੰਤ। ੴ
ਅਰਜਨ ਪੁਰਖ ਸਰੂਪ ਕੋ ਇਉ ਭਾਖਿਓ ਭਗਵੰਤ।

ਚੌਪਈ

ਬਾਸਦੇਵ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ। ਕਰਣਾ ਮੈ ਗੋਬਿੰਦ ਦਇਆਲ।
ਅਰਜਨ ਨਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋਇ। ਦੋਨੋ ਸੰਬਾਦ ਭਾਖਿਓ ਹੈ ਸੋਇ।
ਅਦੁਭੁਤ ਗੋਸਟ ਮਹਾਂ ਅਨੂਪ। ਤਿਸੁ ਕੋ ਸੁਨੈ ਮਨਿਹ ਰਖਿਉ ਭੂਪ।
ਹਰਖ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੁਝ ਪਾਇਓ। ਮਹਾਂ ਆਨੰਦ ਮੁਝ ਰਿਦ ਮਹਿ ਆਇਓ।
ਬਿਆਸ ਦੇਵ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਮੈ ਸੁਨਿਓ ਹੈ ਏਹ ਸੰਬਾਦੁ।
ਐਸੀ ਗੋਸਟ ਸੁਨੀ ਹੈ ਮੋਹਿ। ਗੁਹਜਿ ਤੇ ਗੁਹਜਿ ਗਿਆਨ ਹੈ ਸੋਇ।
ਜੋ ਬਾਸਦੇਵ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਿਓ। ਤਿਸੁ ਕੋ ਸੁਨਿ ਸਿਅਤਿ ਸੁਖ ਲਹਿਓ।
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਬੀਚਾਰੋ ਏਹ। ਮੁਝ ਰੋਮ ਰੋਮ ਹਰਖ ਕੋ ਲੇਹੁ।
ਜੋ ਬਿਸਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਦਿਖਾਇਓ। ਅਰਜਨ ਤਿਸ ਕੂ ਦਰਸਨ ਪਾਇਓ।
ਬਿਸਮ ਭਇਓ ਮੈ ਤਿਸ ਕਉ ਦੇਖ। ਏਹੀ ਬਾਤ ਮੈ ਜਾਨੀ ਵਸੇਖ।
ਜਿਸ ਕੀ ਓਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ। ਅਰਜਨ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਗ ਪਛਾਨ।
ਧਗਤਿ ਭਗਵੰਤ ਜਿਸ ਕੇ ਵਨ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਤਿਸੀ ਓਰ ਪਏ।
ਤਿਨ ਧਰਮੀ ਕੀ ਹੋਵੈ ਜੀਤ। ਜਿਨਿ ਕੀ ਪੁੰਨ ਧਰਮ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤ ।
ਤੇਰੇ ਸੁਤ ਅਧਰਮੀ ਜੋਇ। ਨਿਸਚੇ ਕਰਿ ਹਾਰੇ ਗੇ ਸੋਇ।
ਦੁਰਜੋਧਨ ਹਾਰੈਗਾ ਰਾਜਨ। ਪਾਂਡਵ ਜੀਤਹਿਗੇ ਸੁਭ ਕਾਜਾ।
ਏਹੀ ਨਿਸਚੇ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਆਈ। ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਮੈ ਕਹਿਓ ਸੁਨਾਈ ।

ਟੀਕਾ ਕਾਰ ਵਾਚ ਚੌਪਈ

ਅਸਟ ਦਸਮੋ ਅੰਧਿਆਇ ਗਿਆਨ ਜਿਹ ਚੀਤ। ਭ੍ਰਾਖਿਆ ਤਿਨ ਕੀ ਕੀਤੀ ਮੀਤ।
ਅਦਭੁਤ ਬਾਤ ਇਸ ਧਿਆਇ ਮੈ ਅਹੈ। ਜੋਕੋ ਮਨਿ ਮੈ ਧੈ ਸੈ ਲਹੈ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਸੋ ਨਰ ਪਰਮ ਗਤਿ ਕੋ ਪਾਵੈ । ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ।
ਤਿਸੁ ਉਪਰਾਂਤਿ ਸੁਖ ਔਰੁ ਨ ਹੋਇ। ਜਿਸ ਨਰ ਪਾਇਓ ਜਾਨੈ ਸੋਇ।
ਗੀਤਾ ਉਪਦੇਸ ਖਾਲਸੇ ਮਾਹਿ। ਜੋ ਖਾਲਸਾ ਇਸ ਮੇ ਵਰਤਾਹਿ।
[illegible]ਉਪਦੇਸ ਤਿਆਗੀ ਸਰਬ ਧਰਮ ਕੋ ਭਾਈ।ਏਕ ਅਕਾਲ ਕੀ ਜਬ ਸਰਨਾਈ।
ਸਭ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਏਕ ਅਕਾਲ। ਐਸੇ ਜਾਨ ਕੇ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲ।
ਜਿਨ ਪ੍ਰਭ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤ ਮੈ ਭਾਖਿਓ। ਬਹੁੜਿ ਤਿਸੀ ਭਾਖਿਆ ਮੈ ਆਖਿਓ।
ਬਿਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਹਰਿ ਹੀ ਆਹੀ।
ਹਰਿ ਜਾਨਨਿ ਕੀ ਏਹੋ ਬਾਤ। ਗੁਰਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨੇ ਕਰਿ ਸਾਂਤ।
ਸਾਂਖਪੁਨੀ ਜੋ ਅਨਿਭਾਇ ਹੋਇ। ਜਾਨੈ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਸੋਇ।
ਇਉ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ ਕੋ ਪਾਵੈ। ਆਪ ਪਾਇ ਆਪ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ।
ਪਾਵਨਿ ਖੋਵਨਿ ਸੁਪਨੇ ਮਾਹੀ। ਜਾਗਨਿ ਮਾਹਿ ਏਕ ਹੀ ਆਹੀ।
ਸੁਪਨ ਮਾਹਿ ਅਪੁਨਾ ਕਛੁ ਭਇਆ। ਸੁਪਨ ਮਾਹਿ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸਭ ਲਹਿਆ।
ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭੀ ਕਛੁ ਦੇਖੈ। ਸੁਪਨ ਮਾਹਿ ਬਾਜੀ ਸਭ ਪੇਖੈ।
ਖਾਲਸੇ ਕੋ ਸੁਪਨ ਮਾਹਿ ਇਹ ਆਖੈ। ਕਹਨ ਸੁਨਨਿ ਸੁਪਨੇ ਮੇ ਨਾਖੈ।
ਜਾਗਨਿ ਮਾਹਿ ਨਿਰਬਚਨੀ ਭਾਈ। ਵਹਦਤ ਕਸਰਤਿ ਤਹਾਂ ਨ ਕਾਈ।
ਤਬ ਵਹੁ ਏਕ ਆਪ ਹੀ ਰਹੈ। ਏਕ ਕਹਨੁ ਭੀ ਮਨਿ ਨਹੀ ਚਹੈ।
ਏਕ ਤੇ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਜਾਵੈ। ਬਾਜੀ ਸਾਜਿ ਫਿਰਿ ਖੇਲ ਰਚਾਵੈ।
ਅਬਾਚਦਸਾ ਮੋਨਿ ਹੈ ਭਾਈ। ਸਤ ਗੁਰੁ ਆਪ ਆਪ ਦਿਸਟਾਈ।

ਦੋਹਰਾ

ਗੀਤਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਭਾਖਿਆ ਆਨੰਦ ਗੜ੍ਹ ਮਹਿ ਕੀਨਾ।
ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਕਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਰਬੀਨਾ।

ਦੋਹਰਾ

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤਾਬ ਸਭ ਭਾਖਾ ਦੇਖੀ ਮੋਹਿ।
ਸਭ ਮਾਹਿ ਏਹ ਕਛੁ ਦੇਖਿਆ ਏਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸੋਇ।

ਚੌਪਈ

ਸਹਸਕ੍ਰਿਤ ਭਾਖਾ ਅਰ ਅਰਬੀ। ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਬੋਨੀ ਸਰਬੀ।
ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਵੈ। ਸੋ ਸਭੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਾਵੈ।
ਦ੍ਰਿਸਟ ਅਦ੍ਰਿਸਟਿ ਜੇਤਾ ਕਛੁ ਆਹਿ। ਸੋ ਸਭੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਵਰਤਾਹਿ।

ਪੰਥ ਮਹ ਜਬ ਜਗਤਿ ਮੈ ਜੋਇ। ਸੋ ਸਭੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਹੋਇ।
ਵੈਰੁ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਤਨੀ ਹੈ ਭਾਈ । ਸੋ ਸਭੀ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹਾਈ।
ਜੇਤੇ ਠਾਮੁ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈ ਠਹੈ। ਸੋ ਸਭਠਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਹੈ।
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਜਾਨੋ। ਸਰਗੁਨ ਤੈ ਨਿਰਗੁਨ ਪਹਚਾਨੋ।
ਸਭੀ ਠਾਮੁ ਅਠਾਮ ਕੇ ਮਾਨੋ। ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਾ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨੋ।
ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਰਗੁਨ ਮਹਿ ਆਵੈ। ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਕਲ ਛਪਾਵੈ।
ਜਬ ਸਰਗੁਨ ਹੋ ਧਾਰੈ ਰੂਪਾ। ਏਹੀ ਸਭ ਜਗ ਹੈ ਤਿਸੀ ਸਰੂਪਾ।
ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਕਹੀਏ ਜੋਇ। ਦੋ ਜਾਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਹੋਇ।
ਪਹਰੈ ਨਿਰਗੁਨ ਕਾ ਜਬ ਜਾਮਾ। ਪਾਵੈ ਆਪ ਮਾਹਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮਾ।
ਸਰਗੁਨ ਜਾਮਾ ਜਬ ਵਹੁ ਪਹਰੈ। ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਆਪ ਹੋਇ ਠਹਰੈ।
ਕਿਆ ਕਹੌ ਕਛੁ ਕਹਿਆ ਨ ਜਾਇ। ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਸਭ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ।
ਏਕ ਕਹਾ ਭੀ ਅਉਰ ਨ ਭਾਖੋ। ਆਪ ਕੋ ਅਪੁਨੇ ਮਾਹਿ ਨਿਤ ਰਾਖੋ।
ਫਿਰਿ ਨਿਰਧਾਰ ਦਸਾ ਹੋ ਰਹੋ। ਅਪੁਨੇ ਸੁਖ ਮੈ ਆਪ ਰਹੋ।
ਅਠਾਰਹ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨ ਭਏ। ਸੁਣੇ ਪੜੇ ਸਭ ਪਾਤਕ ਗਏ,
ਜੋ ਕੋ ਧਾਰੈ ਮਨਿ ਕੇ ਮਾਹਿ। ਤਾਤਕਾਲ ਵਹੁ ਸਭ ਫਲੁ ਪਾਹਿ।

ਪੂਰਨ ਭਇਆ ਅਠਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਪ ਨਿਖਤੁ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆਂ ਜੋਗ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਸੰਨਯਾਸ ਜੋਗੋ ਨਾਮ ਅਸਟਦਸੋਮੋ ਅਧਿਆਇ॥ 18 ॥

ਆਗੇ ਇਸ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਚਲਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਬ ਅਠਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਤਾ ਹੌ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣੋ । ਜੈਸੇ ਨਦੀਓਂ ਮੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਖੇਤ੍ਰਹੁ ਮੈ ਹਰਿਦੁਆਰ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸਭ ਤੀਰਥ ਮਹਿ ਪੁਹਕਰ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਪਰਬਤੋ ਮੈ ਕੈਲਾਸ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਰਖੀਸਰੋ ਮੈ ਨਾਰਦ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਮੁਨੀਸਰੋ ਮੈ ਵਿਆਸ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਪਸੂ ਮੈ ਗਊ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਸਰਬ ਧਿਆਉ ਮੈ ਅਠਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ। ਸੋ ਅਠਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਤਾ ਹੌ। ਸੋ ਤੁਮ ਸੁਣੋ। ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਕੇ ਊਪਰਿ ਦੇਵ ਲੋਕੁ ਹੈ। ਤਹਾਂ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਕੁਬੇਰ ਵਰਣ ਜਖ ਅਰੁ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਔਰ ਸਭ ਦੇਵਤਾ

ਬੈਠੇ ਥੇ। ਉਰਵਸੀ ਗਾਵਤੀ ਥੀ। ਅਉਰ ਦੇਵ ਅੰਗਨਾ ਨਿਰਤਿ ਕਰਤੀ ਥੀ। ਸੋ ਰਾਜਾ ਬਡੇ ਸੁਖ ਬਿਲਾਸ ਬਿਖੈ ਬੈਠਾ ਥਾ। ਆਨੰਦ ਮੈ ਮਗਨਿ ਥਾ। ਜੋ ਇਤਨੇ ਮੈ ਚਾਰ ਪਾਰਖਦ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕੇ ਬਿਬਾਨ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾਇ ਕੈ ਏਕ ਚਤਰ ਭੁਜ ਸਰੂਪ ਕੋਨੇ ਆਏ। ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਦੇਖ ਤੇ ਥੇ। ਅਰ ਕਹਣੇ ਲਾਗੇ। ਏਹ ਪਾਰਖਦ ਕਿਸ ਕਉ ਲੀਏ ਆਵਤੇ ਹੈ। ਤਬ ਪਾਰਖਦੋ ਕਹਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਤੁਮ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਸਿਉ ਉਠ ਖੜੋ। ਇਸ ਚਤਰਭੁਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਬੈਠਾਵੋ। ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਤੇ ਜਨ ਸਹਿਸ ਕਾ ਉਠ ਖੜਾ ਹੂਆ। ਉਸ ਚਤੁਰਭੁਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਇੰਦ੍ਰਾਸਨਿ ਉਪਰਿ ਬੈਠਾਇਆ। ਤਬ ਇੰਦ੍ਰ ਕਹਿਆ ਹੇ ਬ੍ਰਹਸਪਤ ਜੀ ਇਹ ਕਹਵਨ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਇੰਦ੍ਰਾਸਨਿ ਕਾ [illegible] ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਜਾਣਤੇ ਤੋ ਕੋਈ ਤੀਰਥ [illegible] ਇਸਨਾਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਅਰੁ ਕਾਸੀ ਪੁਰੀ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਅਰ ਵਿਸਵੇਸਰ ਮਹਾ ਦੇਵ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਕੋਈ ਜਗ ਹੋਮ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਕੋਈ ਠਾਕੁਰ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀ ਬਣਾਇਆ। ਕੋਈ ਮਹਾਦੇਵ ਕਾ ਮੰਦਰਿ ਨਹੀ ਉਸਾਰਿਆ। ਅਰੁ ਧਰਤੀ ਕਾ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਗਊਆ ਦਾਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਾਧ ਅਤੀਤ ਨਹੀ ਜਿਵਾਏ। ਕੋਈ ਖੂਹ ਤਲਾਵ ਨਹੀ ਖਟਾਇਆ। ਏਤੇ ਪੁੰਨੋ ਮੈ ਤੋ ਕੋਈ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਏਹ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਇਆ ਹੈ। ਸੋ ਕਿਸੁ ਪੁੰਨ ਤੇ ਭਇਆ ਹੈ ਹੇ ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਜੀ ਤੁਮ ਹੀ ਕਹੋ। ਤਬ ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਇਸਨੇ ਤੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਮੈ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣ ਸਕਤਾ। ਤੁਮ ਏਹ ਬਾਤ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਸਿਉ ਪੂਛਾ ਤਬ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇਵਤਿਓ ਸਹਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਨਾਥ ਪਾਸ ਗਏ। ਜਾਇ [illegible]ਅਸਟਾਂਗ ਡੰਡਉਤ ਕੀਆ। ਅਰ ਪਰਦਛਨਾ। ਅਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਚਾਰ ਪਾਰਖਦ ਤੁਮਾਰੇ ਏਕ ਚਤਰ ਭੁਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਲੈ ਆਏ ਹੈ। ਅਰ ਮੁਝ ਕੋ ਕਹਾ ਤੂੰ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋ। ਸਿੰਘਾਸਨ ਪਰ ਇਸ ਕੋ ਬੈਠਾਵੋ। ਤਬ ਹਮ ਨੇ ਉਸ ਕਾ ਤੇਜ ਨ ਝਲ ਸਕਾ ਉਠ ਖੜਾ ਹੂਆ। ਅਬ ਮੁਝ ਕਉ ਏਹ ਬਡਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਐਸਾ ਭਾਰੀ ਪੁੰਨ ਕਉਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਜੋ ਇੰਦ੍ਰਾਸਨਿ ਕਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਅਸਮੇਧ ਜਗ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਕੋਈ ਬਡਾ ਘੋਰ ਤਪ ਭਜਨ ਨਹੀ ਕੀਆ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਇੰਦ੍ਰ ਇਸ ਨੇ ਬਡਾ ਉਤਮ ਗੁਹਜਿ ਤੇ ਗੁਹਜਿ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਨੇਮ ਥਾ। ਜੋ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਇਸਨਾਨ ਕਰਿ ਕੈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਅਠਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰਤਾ ਥਾ। ਪਰ ਇਸ ਕੇ ਮਨਿ ਮੈ ਭੋਗਨ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਰਹ ਗਈ ਥੀ। ਜਬ ਇਸ ਨੇ ਦੇਹ ਛੋਡੀ ਤਬ ਮੈਨੇ ਪਾਰਖਦੋ ਕਉ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਆਗਿਆ ਕਰੀ। ਜੋ ਤੁਮ ਇਸ ਕਉ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਬੁਲਾਵੋ। ਹੇ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਜਾਇ ਅਪਨਾ ਰਾਜ ਕਰਿ। ਏਹ ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਨਹੀ ਚਾਹਤਾ। ਅਰ ਇਸ ਕਉ ਸਭ ਸਮਗਰੀ ਭੋਗਹੁ ਕੀ ਏਕਠੀ ਕਰਿ ਦੇਹ। ਇਹ ਸੁਖ ਬਿਲਾਸ ਭੋਗੈ। ਜਬ ਇਸ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈਗੀ। ਤਬ ਮੈ ਉਸ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਕਰੋਂਗਾ। ਤਬ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਇੰਦ੍ਰ ਰਾਜੇ ਡੰਡਉਤ ਕੀਆ। ਅਰੁ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਮਹਿ ਆਇਆ। ਭੋਗਹੁ ਕੀ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਤਿਸ ਚਤਰ ਭੁਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਏਕਠੀ ਕਰਿ ਦੀਨੀ। ਅਰ ਕਹਾ ਅਜੀ ਏਹ ਸੁਖ ਬਿਲਾਸ ਤੁਮ ਭੋਗੋ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਠਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਹਿਆ ਸੋ ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਣਿਆ। ਅਰ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਾਧ ਵੈਸਨਵ ਹੈ । ਜੋ ਨਿਤ ਗੀਤਾ ਕੇ ਅਠਾਰਵੇ ਅਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕਾ ਫਲ ਅਬ ਤਿਨ ਮੈਂ ਕਹਤੇ ਹੈ। ਸੋ ਤੂੰ ਸੁਣਿ।

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪੰਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਈਸਰ ਸੰਬਾਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਤੇ ਨਾਮ ਅਸਟਦਸੋਮੋ ਅਧਿਆਇ।। 13।।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੋ ਵਾਚ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਰ ਸਾਧ ਵੈਸਨਵ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੈ ਸੋ ਗੀਤਾ ਕਾ ਅਠਾਰਵਾ ਅਧਿਆਇ ਨਿਤ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਿਨ ਕੋ ਹਜਾਰ ਅਸਮੇਧ ਜਗ ਕੀਏ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕੋਟਿ ਕਪਲਾ ਗਊ ਦਾਨ ਕੀਏ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਨੇਕ ਤਪਸਿਆ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਚੰਦ੍ਰਾਇਣ ਬ੍ਰਤ ਕੀਏ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਬਡੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕੇ ਫਲੁ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਅਥਵਾ ਪ੍ਰੀਤ ਸੰਜੁਗਤਿ ਸੁਣੈ। ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਇਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਠਉਰਹੁ ਬੈਠ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਤੀਰ ਪਰ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਕੇ ਤੁਲਸੀ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਕੇ ਪਿਪਲ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਪਾਸ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਉਤਮ ਠਉਰ ਹੋਵੈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਤੋ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਅਘੋਰ ਪਾਪ ਤੈ ਅਰ ਅਪਦਾ ਤੈ ਕਲੇਸ਼ੋ ਤੈ ਛੁਟੈ। ਜੋ ਚਾਰ ਸਾਧਨਿ ਨਿਤ ਕੀਆ ਕਰੈ। ਤੋ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਪਾਪ ਵਿਆਪੇ ਨਹੀ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੋ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਇਸਨਾਨ। ਦੂਸਰਾ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਜਾਪੁ। ਤੀਸਰਾ ਸਾਧਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ। ਚਉਥਾ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ। ਏਹ ਸਾਧਨ ਨਿਤ ਕੀਆ ਕਰੈ। ਤੋ ਕੋਈ ਪਾਪ ਇਸ ਕਉ ਲਾਗੈ ਨਾਹੀ। ਅਰ ਗੀਤਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੋ ਇਨੋ ਪੁਰਬੋਂ ਵਿਖੇ ਤੋ ਅਵਸ ਹੀ ਪੜੈ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੋ ਇਕਾਦਸੀ ਮੋ ਪੜੈ। ਦੂਸਰਾ ਅਮਾਵਸ ਮੋ ਪੜੈ। ਤੀਸਰਾ ਪੂਰਨਮਾਸੀ ਮੈਂ ਪੜੈ। ਤੋਹਜਾਰ ਗਊ ਦਾਨ ਕੀਏ ਕਾ

ਫਲ ਇਸ ਕਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰ ਜੋ ਪਿਤਰ ਪਖ ਮੇ ਪੜੈ। ਤੋ ਜਿਤਨੇ ਪਿਤਰ ਅਧੋਗਤਿ ਗਏ ਹੋਵੈ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਬੈਕੁੰਠ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਜੋ ਗੀਤਾ ਜੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਤੋ ਆਵਾਗਵਨ ਜਗਤਿ ਮੇ ਕਦਾਚਿਤ ਨ ਪਾਵੈ। ਕੋਈ ਏਕ ਧਿਆਇ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਏਕਸ ਲੋਕ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਤੋ ਭੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਦੋਨੋ ਕਉ ਪਾਵੈ। ਅਰੁ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਸਲੋਕੁ ਪੜਕੈ ਸ੍ਰੋਤਾ ਕੋ ਜਾਇ ਕੈ ਸੁਨਾਵੈ। ਸੋ ਏਕ ਗਉਦਾਨ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲੁ ਇਸ ਕਉ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਉਧਾਰਬੇ ਕੋ ਇਹ ਛਿਅ ਜਤਨ ਹੈ। ਪਹਲੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕਾ ਇਸਨਾਨ। ਦੂਸਰਾ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠ। ਤੀਸਰਾ ਕਪਲਾ ਗਊ ਕੀ ਸੇਵਾ। ਚਉਥਾ ਤੁਲਸੀ ਵਿਖੇ ਜਲ ਸਿੰਚਣਾ। ਪੰਜਵਾਂ ਗਿਆਨੀ ਸਾਧੋ ਕੀ ਸੇਵਾ। ਛਿਵਾਂ ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬ੍ਰਤ। ਇਹ ਛਿਅ ਉਪਾਇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਉਧਾਰ ਬੇ ਕੇ ਜਤਨ ਹੈ। ਅਰ ਜੋ ਕੋਈ ਇਨੋ ਸਾਧਨੋ ਕੋ ਕਰੈ ਤੋ ਅਵਸ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਅਰਜਨ ਕਉ ਗੀਤਾ ਕਾ ਅਠਾਰਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਸੁਨਾਇਕੇ ਮੈ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸਾ ਹੈ। ਅਰਜਨ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਕਿਰਤਾਰਥ ਭਇਆ ਹੈ। ਅਰ ਤੁਮ ਕਉ ਮੈ ਏਹ ਛਪੀ ਬਾਤ ਪਰਗਟ ਕਰਿ ਕੇ ਕਹੀ ਹੈ। ਇਸੀ ਕਾਰਣਿ ਜੋ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਪਾਪੀ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਓਹੁ ਭੀ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਕਿਰਤਾਰਥ ਹੋਵੈਗੇ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੋ ਚਲਾ ਹੈ। ਇਨ ਜੀਵੋ ਕੇ ਸਿੰਚਣੇ ਕਉ। ਜੋ ਜੀਵ ਸੁਨਿ ਕੇ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋਵੈ। ਬੈਕੁੰਠ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਇਸ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪੜੇ ਤੇ ਇਤਨਾ ਪੁੰਨ ਹੁਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਚਾਰ ਵੇਦ ਪੜੇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਵੈ। ਜੈਸੇ ਮੇਰੀ ਨਾਭ ਕਮਲ ਤੇ ਚਾਰ ਵੇਦ ਉਪਜੇ ਹੈ। ਸੋ ਤੋ ਏਹ ਚਾਰ ਵੇਦ ਹੈ। ਤਿਨ ਮੈ ਜੋ ਸੁਗੰਧ ਦਾਈਕ ਹੈ। ਸੋ ਇਨ ਚਾਰ ਵੇਦੋ ਮਾਹਿ ਸੁਗੰਧ ਕੀ ਠਤ੍ਰ ਗੀਤਾ ਸੁਗੰਧ ਹੈ।

ਸਲੋਕੁ

ਸਰਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮਈ ਗੀਤਾ ਸਰਵ ਦੇਵ ਮਇ ਹਰਿ ਹਰ।
ਸਰਵ ਤੀਰਥ ਮਈ ਗੰਗਾ ਸਰਬ ਧਰਮੋ ਦਇਆ ਪਰਹ।

ਤਿਸ ਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਏਹ ਗੀਤਾ ਮੈ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰੀ ਹੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੜੇ ਤੋ ਉਤਮ ਹੈ। ਜੋ ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਹੈ। ਅਰ ਖਤ੍ਰੀ ਵੈਸ ਸੂਦ੍ਰ ਬੈਸਨਵ ਹੋਇਕੇ ਕੋਈ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਤਾ ਅਵਸ ਮੁਕਤਿ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਉਧਰੈ ਬੈਕੁੰਠ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਏਹ ਗੀਤਾ ਸਮਸਤਹੁ ਜੀਵਹੁ ਕੇ ਕਲਿਆਨ ਕਰਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਗੀਤਾ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਤੁਮ ਸਿਉ ਕਹਾ। ਜੋ ਗੀਤਾ ਪਾਠ ਕਰੈ ਅਥਵਾ ਸੁਣੈ ਤਾ ਅਵਸ ਕਰਿ ਇਨ ਜੀਵੋ ਕਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸਤਿ ਕਰਿ ਮੰਨਣਾ।

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com

ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮੇ ਸਮਾਪਤ ਹ॥

ਦੋਹਰਾ

ਲਿਖਤਿ ਨਗਰੀ ਮੁਲਤਾਨ ਮਹਿ ਲੁਹਾਰੀ ਦ੍ਰਵਜਾ ਬਖਾਨ।
ਜਾਤਿ ਕਰੇਲਾ ਕਹਤ ਹੈ ਆਸੂ ਸਿੰਘ ਜਿਹ ਨਾਮੁ।
ਮੰਘਰ ਦਿਨੇ 27 ਸੰਮਤ 1942 ਵਾਰ ਵਾਰ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਈ
ਭੁਲ ਚੁਕ ਬਖਸਣੀ। ਲਿਖਵਾਈ ਨਰਮ ਚੰਦ ਜਾਤਿ ਮੁਲਤਾਨ ਵਸਨਾ
ਭੁਖੜਾ ਵਾਦ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਆਤ੍ਰ ਰਾਮ ਦਾ ਪੋਤ੍ਰਾ ਦਰਬਾਰੀ ਨਾਮ ਮੁਲਤਾਨ
ਦਾ ਵਿਜਾ ਸਰਬੇ ਮਿਸ੍ਰ ਗੋਪੀ ਲਾਲ ਜੀ ਦਾ॥

Sri Satguru Jagjit Singh Ji Elibrary NamdhariElibrary@gmail.com